

НОРА РОБЪРТС

ОЦЕЛЯВАНЕ В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ОЦЕЛЯВАНЕ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Само невероятният шанс спасява деветгодишната Никси в нощта, когато двама мъже безжалостно убиват родителите ѝ, братчето ѝ и нейната приятелка, гостуваща в дома им. С разследването на това жестоко, кърваво клане се заема екипът на известното нюйоркско ченге Ив Далас. Всички улики подсказват, че става дума за лично отмъщение и тя се страхува за живота на малката Никси — единствена свидетелка на нечовешкото престъпление. Ако убийците узнаят, че член на семейството е останал жив, те ще направят и невъзможното, за да доведат докрай пъкленото си дело. Ив Далас приютява момиченцето в своя дом. И този път тя получава пълната подкрепа на баснословно богатия си съпруг Рурк. Но тъй като убийците разполагат със свръхсвършени технологии, те дори правят опит да убият и нея. Един въпрос не ѝ дава покой — ще успеят ли те да проникнат в нейната непристъпна като крепост къща?

„Тъпчи се във уцърб на тази
плът,
с която храним ний смъртта
всеядна...
Когато смърт Смъртта ни
сполети,
завинаги безсмъртна ще си
ти.“^[1]

Уилям
Шекспир

„Щастливите семейства си приличат;
всяко нещастно семейство е нещастно
посвоему.“

Лев Толстой

ПРОЛОГ

Неуστοимото желание на Никси да пийне оранжада спаси живота ѝ. Когато се събуди, фосфоресциращите стрелки на ръчния ѝ часовник във формата на кифличка, с който тя никога не се разделяше, показваха два след полунощ.

Категорично ѝ беше забранено да консумира каквото и да било между закуската, обяда и вечерята, а да пие оранжада в два часа през нощта беше абсолютно изключено според строгите правила на мама.

Но тя умираше за оранжада.

Премести се до Лини Дайсън — най-добрата ѝ приятелка в цялата галактика, и ѝ зашепна. Родителите на Лини ѝ бяха разрешили да пренощува у Никси, защото те празнуваха годишната от сватбата си в някакъв шиказен хотел.

За да правят секс. Разбира се, госпожа Дайсън каза, че ще вечерят в скъпия ресторант, ще потанцуват и така нататък, но всичко се въртеше около правенето на секс. Божичко, кого баламосваха — момичетата вече бяха на девет години, не на две, и вече знаеха това-онова.

Всъщност изобщо не им пукаше. Важното беше, че строгата майка на Никси беше склонила да наруши неписаните си правила. Въпреки че ги накара да изгасят лампата в девет и половина (Да му се не види, защо се държеше с тях като с двегодишни бебета?), двете момичета си изкараха страхотно.

Сега обаче Никси умираше от жажда, а до закуската имаше още много време. Побутна Лини и отново ѝ прошепна:

— Събуди се!

— Ммм, остави ме на мира. Още е тъмно...

— Сутрин е. Два сутринта — натърти Никси — именно за това беше толкова вълнуващо. — Пие ми се нещо. Да слезем в кухнята, а? Ще си разделим една оранжада.

Лини само измънка нещо, обърна ѝ гръб и се зави през глава.

— Ако щеш! — прошепна Никси. — Аз отивам.

Е, нямаше да е толкова забавно без Лини, но мисълта за газираната напитка така ѝ се беше загнездила в главата, че нямаше да я остави да заспи. Трябваше да отиде чак до кухнята на долния етаж, защото майка ѝ не разрешаваше да си има автоготвач в стаята. „Все едно съм в затвор като ония, дето ги е имало преди сто години! — помисли си тя, докато се измъкваше от леглото. — Сякаш не е 2059 година и не съм си у дома.“

Майка ѝ дори беше закодирала програмите на автоготвачите в къщата, затова Никси и брат ѝ Койл можеха да си поръчват само здравословна храна, която беше ужасен бълвоч.

Баща ѝ казваше:

— Правилата са си правила.

Повтаряше го непрекъснато, но понякога, когато жена му не си беше вкъщи, намигаше на Никси и Койл и поръчваше сладолед или чипс.

Никси смяташе, че майка ѝ знае за тайните пиршества, обаче се преструва, че не подозира какво става зад гърба ѝ.

Излезе на пръсти от стаята — красиво момиченце, което тъкмо започваше да се издължава, с гъста светлоруса коса и светлосини очи. Зрението ѝ беше се приспособило към тъмнината, но така или иначе лампата в банята в дъното на коридора оставаше включена през цялата нощ в случай, че на някого се наложи да отиде до тоалетната.

Тя затаи дъх, докато минаваше край стаята на брат си. Ако го събудеше, като нищо щеше да я издаде. Понякога беше ужасен досадник. Друг път обаче беше направо супер. За миг се поколеба, замисли се дали да не го събуди и да го придума да ѝ прави компания.

Не! Много по-вълнуващо беше сама да изживее приключението и да се промъкне из смълчаната къща. На минаване край спалнята на родителите си отново затаи дъх — надяваше се поне този път да остане извън радара на майка си.

Заслиза по стълбището, като се ослушваше, но нищо не нарушаваше мъртвешката тишина.

Дори когато се озова на долния етаж, ѝ оставеше още едно препятствие — да се промъкне незабелязано край домашната помощница Инга, чиято стая беше до кухнята. По принцип Инга беше готина, обаче за нищо на света нямаше да ѝ разреши посред нощ да пие оранжада.

Правилата са си правила.

Ето защо Никси не включи осветлението в коридора и като крадла се промъкна в голямата кухня. Всъщност така беше много по-вълнуващо. „Никога оранжадата няма да ми е толкова вкусна“ — помисли си.

Отвори хладилника, изведнъж ѝ хрумна, че може би майка ѝ брои кутийките с газирани напитки.

Само че вече нямаше връщане назад. После щеше да му мисли дали ще я накажат за своеволието.

Извади една кутийка и се сви в дъното на помещението, откъдето можеше да държи под око стаята на Инга, и ако се наложи, да се скрие зад барплота.

Дръпна халкичката и с наслада отпи първата глътка от забранената напитка.

След няколко секунди се промъкна на диванчето в „къта за закуска“, както го наричаше майка ѝ, за да се разположи по-удобно и да се наслади на всяка капка от божествената оранжада.

Изведнъж чу някакъв шум и моментално се просна на канапенцето. Видя в мрака някаква сянка и си помисли: „Пипнаха ме!“ Ала мъжът тръгна към малкия апартамент на Инга, отвори вратата и влезе.

Никси притисна длан до устните си, за да не се изкиска. Виж ти — Инга си имала любовник. Да не повярва човек, че толкова стара жена — сигурно беше най-малко на четирийсет, може да си хване гадже! Изглежда, този нощ не само господин и госпожа Дайсън щяха да правят секс.

Любопитството я загриза, тя остави кутийката на канапенцето и на пръсти излезе от кухнята. Непременно трябваше да разбере какво става. Запълзя по коридора, като си мислеше: „Щом кажа на Лини какво съм видяла, тя ще се пръсне от яд!“ Отново притисна длан до устните си, за да сподави смеха си, надникна през откренатата врата.

И видя как човекът пререза гърлото на Инга.

Видя как изригна фонтан от кръв. Чу ужасното задавено хъркане. Очите ѝ се изцъклиха, дъхът ѝ свистеше в дланта ѝ, която тя още притискаше до устните си. Не можеше да помръдне, седеше, опряла гръб на стената, сърцето ѝ биеше до пръсване.

Убиецът излезе, мина на сантиметри от нея и прекрачи прага на отворената, външна врата.

Сълзите ѝ рукогна, започнаха да се процеждат през разперените ѝ пръсти. Въпреки че трепереше като лист, тя пропълзя до масата и взе джобния видеотелефон на Инга.

Набра номер 911.

— Той я уби! Той я уби! Елате веднага! — зашепна, без да обръща внимание на въпросите, които ѝ задаваше човекът от другата страна на линията. — Елате веднага! Веднага! — повтори и продиктува адреса.

Остави видеотелефона на пода, продължи да пълзи, докато стигна тясното стълбище към горния етаж.

Искаше да бъде с мама, нищо друго.

Не посмя да затича към спалнята. Пък и не можеше. Усещаше някак странно краката си, все едно костите ѝ се бяха стопили. Повлече се по корем по коридора, сдържаните ридания я задушаваша. Изтръпна от ужас, защото отново видя сянката... не, сега бяха две. Едната влезе в нейната стая, другата — при Койл.

Хленчеше тихичко, докато пропълзя през прага на спалнята на родителите си. Чу някакво глухо тупване, притисна лице до килима, стомахът ѝ се преобърна.

Видя как сенките излязоха. Чу ги, въпреки че се движеха безшумно, сякаш наистина бяха само сенки.

Потрепери, но пропълзя край малкия стол на майка си, край масичката с красивата лампа. Ръката ѝ попадна в някаква топла локва.

Изправи се, втренчи се в леглото. В родителите си, облени в кръв.

[1] Превод — Валери Петров ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Убийството е оскърбление, откакто за пръв път човешка ръка е разбила с камък човешки череп. Ала убийството на членовете на цяло семейство в собствения им дом, в леглата им, беше друго проявление на злото, мислеше си Ив Далас, детектив от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция, докато оглеждаше четирийсет и двегодишната Инга Снуд. Домашна помощница, разведена. Мъртва.

Кръвта, изпръскала стената, и разположението на трупа, ѝ подсказаха какво се е случило. Престъпникът е влязъл в стаята, приближил се е до леглото, хванал е Снуд за късата руса коса, отметнал е главата ѝ и е прерязал вратната ѝ вена.

Хладнокръвно, сравнително бързо убийство. Може би безшумно. Вероятно Снуд не е имала време да разбере какво се случва. По трупа не се виждаха наранявания, получени при самоотбрана, нямаше признаци за съпротива. Само кръв и мъртва жена.

Ив беше дошла първа на местопрестъплението, изпреварвайки партньорката си и хората от отдела по криминалистика. Обаждането на 911 беше прехвърлено на патрулна кола, която се е намирала в района. Униформените полицаи бяха се обадили на отдел „Убийства“, а диспечерът се свърза с Ив малко преди три сутринта.

Тепърва ѝ предстоеше да огледа другите мъртъвци и местопрестъплението, да анализира случилото се.

— Никой да не влиза, преди да наредя! — подвижна на униформения.

— Слушам, лейтенант.

Ив прекоси кухнята и се озова в малко антре — вдясно беше дневната, вляво — трапезарията. Жилището беше типично за семейство от средната класа със сравнително високи доходи. Намираще се в хубав квартал в Уест Сайд, охранителната система беше солидна, но за съжаление не беше опазила съпрузите Суишър и домашната им помощница.

Мебелите също бяха хубави, вероятно някои биха ги нарекли изискани. Навсякъде беше много чисто, всичко си беше на мястото, включително скъпата стереоуредба и телевизорът, които евентуални крадци лесно биха могли да изнесат.

Ив се качи на горния етаж, първо влезе в спалнята на съпрузите. Кийли и Грант Суишър, съответно на трийсет и осем и четирийсет години. И тук нямаше следи от насилие. Само двама души, които са спели на двойното легло, а сега бяха мъртви.

Тя се огледа, видя на едното нощно шкафче скъп мъжки ръчен часовник, на другото — златни обици.

Не, определено не ставаше въпрос за кражба.

Излезе в коридора и едва не се сблъска с партньорката си детектив Дилия Пийбоди, която още леко накуцваше.

Запита се дали не е прибързала, като ѝ разреши да се върне на работа. Само преди три седмици Пийбоди беше жестоко пребита пред жилището си. Ив още не можеше да забрави как партньорката ѝ — обезобразена, смазана от бой, лежеше в безсъзнание в болницата.

Каза си, че е по-добре да прогони от съзнанието си тази картина, да потисне чувството за вина. По-добре да си напомня колко самата тя мрази болниците и че понякога работата е по-полезна от принудителната почивка.

— Петима мъртви, влизане с взлом, така ли? — Пийбоди, която още се задъхваше от изкачването по стълбището, посочи униформения до входната врата. — Колегата набързо ме информира.

— Така изглежда, но още е рано да докладваме. Домашната помощница е в стаята си до кухнята. Гърлото ѝ е прерязано, докато е спяла. Това тук е спалнята на собствениците на къщата. И те са заклани по същия начин. Има още две жертви, момче и момиченце, в другите две стаи на този етаж.

— Деца ли? Господи!

— Униформените, които първи са дошли на местопрестъплението, казаха, че в тази стая е момчето. — Ив се приближи до вратата на следващото помещение, нареди на осветлението да се включи. — Койл Суишър, дванайсетгодишен.

Вместо картини по стените имаше рамкирани спортни плакати предимно на бейзболни отбори и състезатели. Снимката на най-добрия защитник на „Янките“ беше изпръскана с кръв. Въпреки че

помещението беше разхвърляно като типична стая на юноша, по нищо не личеше, че Койл се е събудил и се е опитал да отблъсне нападателя.

Пийбоди стисна устни, покашля се.

— Убиецът е действал бързо и ефикасно — каза престорено спокойно.

— Бравата и ключалката не са насилени. Алармата не се е задействала. Има няколко вероятности — да не е била включена, в което са съмнявам, някой да е знаел кодовете или да е разполагал с отлично устройство за обезвреждане на охранителната система... Убитото момиче сигурно е в следващото помещение.

Пийбоди изпъна рамене и промърмори:

— Още по-трудно е, когато жертвите са деца.

— Имаш право. — Ив влезе в стаята, нареди на осветлението да се включи, втренчи се в леглото с пухкави бели възглавнички и розова завивка, в мъртвото момиченце, чиято руса коса беше сплъстена от кръв. — Според информацията, която ми изпратиха, би трябвало това да е деветгодишната Никси Суишър.

— Божичко, горкото дете! — възкликна Пийбоди.

Ив огледа стаята, наклони глава и попита партньорката си:

— Какво виждаш?

— Убито момиченце, което никога няма да порасне.

— Питам забелязваш ли нещо необичайно. Например двата чифта обувки.

— Днешните хлапета, особено от заможни семейства, притежават купища обувки.

— Да, обаче има и две училищни ранички. Напръскала ли си се със защитен спрей?

— Не, тъкмо се канех...

— Аз вече го сторих. — Ив са наведе и взе обувките. — Не са еднакъв номер. Повикай униформения, който пръв е дошъл на местопрестъплението.

Обърна се към леглото, отново огледа детето, остави обувките, извади устройството за идентифициране на пръстовите отпечатаци.

Да, наистина беше по-трудно, когато жертвата бе дете. Сърцето ѝ се сви, когато хвана малката безпомощна длан на момиченцето. Ужасно беше да гледаш дете, което са ограбили от толкова много

години живот, от радостите и болките, съпровождащи ежедневието. Притисна малките пръсти към екранчето на уреда и зачака.

— Полицай Граймс, лейтенант — обяви Пийбоди.

— Кой се е обадил да съобщи за престъплението, Граймс? — попита Ив, без да се обърне.

— Анонимен женски глас, лейтенант.

— Къде е тази жена?

— Аз... такава... предположих, че е една от жертвите.

Тя се обърна и Граймс видя висока слаба жена в панталон с мъжка кройка и с протъркано кожено яке. Кафявите ѝ очи бяха спокойни и хладнокръвни, типични очи на ченге. Късата ѝ кестенява коса изглеждаше така, сякаш тя сама я е подстригала.

Лейтенант Далас се славеше като едно от най-добрите ченгета в нюйоркската полиция и когато смрази с поглед Граймс, той знаеше, че си го е заслужил.

— Според теб жената се обажда на 911, после се просва на леглото, за да ѝ прережат гърлото, така ли?

— Ами... — Той беше квартален полицай с едва двугодишен стаж. Офицерите от отдел „Убийства“ бяха далеч над него в служебната йерархия. — Може да се е обадило момиченцето, лейтенант, после да се е опитало да се скрие под завивките.

— Откога си в полицията, Граймс?

— През януари ще станат две години, лейтенант.

— Познавам цивилни, които имат много по-добър нюх от теб. Петата жертва е Лини Дайсън, деветгодишна, която не е регистрирана на този адрес. Не е Никси Суишър. Пийбоди, претърсете жилището. Търсим друго деветгодишно момиченце... живо или мъртво. Ти, тъпако, се свържи с диспечера. Имаме най-висша степен на тревога. Може би тази касапница е именно заради малката. Нищо чудно да е била отвлечена. Действайте!

Пийбоди извади от чантичката с пособията флакон със защитен спрей и напръска обувките и ръцете си.

— Може да се е скрила някъде, лейтенант — подхвърли плахо.

— Ако наистина тя се е обадила, сигурно се страхува да излезе или е в шок. Твърде е възможно да е жива.

— Започнете от долния етаж. — Ив се просна на пода, погледна под леглото. — Разберете от кой видеотелефон са позвънили на 911.

— Слушам.

Ив отвори дрешника, огледа всяко ъгълче от помещението, в което би могло да се скрие дете. Излезе в коридора, тръгна към стаята на момчето, но спря. Помъчи се да си представи къде ще отиде момиченце от добро семейство, ако се случи нещо лошо. Ала не можа. Защото в детството ѝ всичките ѝ нещастия бяха причинени от семейството ѝ.

Отмина другите стаи и се върна в спалнята на родителите.

— Никси! — извика тихичко, докато се оглеждаше. — Аз съм лейтенант Далас от полицията. Искам да ти помогна. Ти ли се обади на полицията, Никси?

„Отвлекли са я“ — помисли си отново. Но нещо не се връзваше — защо да избиват цяло семейство, за да похитят едно дете? Много по-лесно беше да заловят малката на улицата, можеше дори да я упоят. Най-вероятно убиецът я е хванал, докато се е опитвала да се скрие, и сега тя лежи някъде, мъртва като другите.

Нареди на робота да включи всички лампи, едва сега видя следите от кръв от едната страна на леглото. Отпечатък от детска длан... още един... червена диря, водеща към банята. Най-вероятно кръвта беше от родителите... и все пак... „Пълзяла е през локвите кръв!“ — помисли си.

В банята имаше голяма вана, два умивалника, вградени в плот с прасковен цвят, тоалетната беше в малко помещение, напомнящо дрешник.

Кървава следа загрозяваше елегантните пастелни плочки на пода.

— Да му се не види! — измърмори Ив и се приближи до душ кабината, към която водеха дирите.

Очакваше да види окървавения труп на момиченце.

Вместо това откри момиченце, свито на кълбо... треперещо като лист.

Дланите, нощницата и лицето му бяха окървавени.

В продължение на няколко ужасяващи секунди тя се визира в детето и видя себе си. Дланите, дрехата и лицето ѝ бяха окървавени, беше се сгушила в ъгъла на леденостудена мръсна хотелска стая. Още стискаше ножа, от който капеше кръв, на пода лежеше трупът на мъж, когото беше прободила на безброй места.

— Божичко! Боже мой! — Залитна, направи крачка назад, готова да побегне, да закрепси. Детето вдигна глава, впери в нея изцъклените си очи и захленчи.

Изведнъж, сякаш я бяха зашлевели, Ив се върна към действителността. Докато се мъчеше да си поеме дъх, настойчиво си повтаряше: „Не съм аз! Няма нищо общо с мен... Никси Суишър! Детето се казва Никси Суишър!“

— Никси Суишър! — извика и разбра, че си е възвърнала душевното равновесие. Сега не беше моментът да проявява слабост. Детето беше живо, тепърва ѝ предстоеше много работа.

Набързо огледа малката и разбра, че не е ранена. За миг изпита облекчение, но съжали, че Пийбоди не е до нея. Самата тя нямаше представа как да се държи с малки деца.

— Хей... — промърмори колебливо, клекна, показва значката, прикрепена към колана ѝ, машинално забеляза, че ръката ѝ вече не трепери. — Казвам се Далас. От полицията съм. Ти ни се обади, Никси.

Малката безмълвно се взираше в нея, очите ѝ бяха изцъклени, зъбите ѝ тракаха.

— Искам да дойдеш с мен, за да ти помогна. — Ив протегна ръка, но детето се отдръпна и заскимтя като животинче, попаднало в капан.

„Знам как се чувстваш в момента“ — помисли си тя.

— Не бой се. Никой няма да ти направи нещо лошо... — Докато говореше, извади от джоба си комуникатора. — Пийбоди, намерих я в банята на родителите ѝ. Веднага ела. — Насили се да измисли как да окуражи детето. — Ти ни се обади, Никси. Постъпила си много умно и храбро. Знам, че си много изплашена, но ние ще ти помогнем.

— Те убиха, убиха, убиха...

— Те ли?

Главата на малката се поклащаше като на старица с парализа.

— Те убиха, те убиха мама. Видях, видях. Убиха мама, татко. Убиха...

— Знам. Много ми е мъчно за тях.

— Пълзях през кръвта. — Малката, която се взираше в една точка, вдигна окървавените си ръце. — Кръв.

— Ранена ли си, Никси? Те видяха ли те? Направиха ли ти нещо?

— Те убиха, убиха... — Като видя току-що влязлата Пийбоди, малката пронизително изпищя и се вкопчи в ръката на Ив.

Пийбоди не се приближи, само спокойно каза:

— Ще се обадя на отдела за закрила на децата. Ранена ли е?

— Не, доколкото виждам. Обаче е в шок. — Чувстваше се ужасно неловко, но прегърна малката и я изправи на крака. — Видяла е убийствата. Имаме очевидка на престъплението.

— Имаме деветгодишно момиченце, което е видяло... — прошепна Пийбоди, но не довърши фразата, само кимна към спалнята.

— Да, да, знам. Вземи я и... — Ала когато се опита да се освободи от прегръдката на Никси, тя още по-силно се вкопчи в нея.

— Май вие ще трябва да се занимавате с нея, лейтенант. Изглежда само на вас има доверие.

— Само това ми липсваше! Обади се на криминалистите, започнете огледа стая по стая. Ей сега се връщам.

Смяташе да връчи малката на някого от униформените, но тя сякаш беше залепена за нея. Въздъхна примирено, занесе я на долния етаж, потърси „неутрален терен“ и влезе в помещение, което явно беше стая за развлечения.

— Искам мама! Искам мама!

— Да, знам. Чакай да се разберем. Първо ме пусни. Обещавам, че няма да те оставя, но искам да ме пуснеш.

— Отидоха ли си? — Никси притисна глава до рамото ѝ. — Сенките отидоха ли си?

— Да. Пусни ме и седни ето тук. Разбираш ли, с теб трябва да си поговорим.

— Ами ако те се върнат?

— Няма да ги пусна. Знам колко ти е трудно. Няма по-трудно нещо в живота... — Хвана се, че се повтаря, но беше в безизходица. Седна на пода заедно с малката, която все така се притискаше до нея. — Виж какво, трябва да си върша работата, така ще ти помогна. Трябва да... Божичко! Ще ти взема отпечатък от ръчичката, после ще се измиеш. Като се измиеш, ще ти олекне.

— Кръвта по мен е тяхната...

— Знам. Виж, в тази чантичка имам най-различни уреди. Ще ти избърша ръчичката ето с това памуче... изобщо няма да те заболи. Ще запишем, каквото ми кажеш, после ще отидеш да се измиеш. — Чрез

гласова команда тя включи записващото устройство, внимателно се откопчи от ръцете на малката, накара я да седне. — Ти си Никси Суишър, нали? Тук ли живееш?

— Да. Искам...

— Аз съм лейтенант Далас. Ето виж, взимам тампончето, избърсвам ръчичката ти. Не заболя, нали?

— Те убиха мама и татко.

— Знам. Видя ли лицата им? Колко души бяха?

— Кръвта им е по мен.

Ив прибра тампончето в пликче за веществени доказателства, погледна детето. Спомняше си какво е да си момиченце, обляно с чужда кръв.

— Искаш ли да се измиеш?

— Не мога.

— Ще ти помогна. Искаш ли да пийнеш нещо или да хапнеш? Мога да... — Сърцето ѝ се сви, защото Никси отново зариде.

— Какво? Какво?

— Оранжеда.

— Добре, ей сега ще ти...

— Не, аз отидох да си взема. Мама ми е забранила, обаче много ми се пиеше, затова отидох да си взема... исках и Лини да дойде с мен, само че тя не се събуди. Слязох в кухнята и видях.

Макар сега и двете да бяха изцапани с кръв, Ив реши, че миенето може да почака.

— Какво видя, Никси?

— Една сянка... човек, който влезе в стаята на Инга. Помислих си... реших да ги погледам — само за малко, ако започнат да го правят.

— Какво да правят?

— Секс. Знам, че е забранено, обаче ми беше интересно. Надникнах през вратата и видях! — Никси се разплака, по лицето ѝ потекоха червени вадички.

Ив се видя в чудо и понеже нямаше под ръка носна кърпичка, от чантичката с пособията извади парче марля и го подаде на момиченцето.

— Какво видя?

— Човекът имаше голям нож и я поряза... много лошо я поряза. Ето така. — Тя прокара пръст по гърлото си. — Имаше много кръв.

— Можеш ли да ми кажеш какво стана после?

Никси прокара по лицето си марлята и окървавените си пръсти и още повече се изцапа с кръв.

— Той си отиде. Не ме видя и си отиде. Взех телефона на Инга и се обадох на 911.

— Браво, Никси! Много умно си постъпила.

— Искрах при мама — задавено изрече детето. — Искрах при татко. Затова се качих по задната стълба и ги видях. Бяха двама. Влязоха в моята стая и в стаята на Койл, знаех какво ще направят, обаче исках при мама, пропълзях в спалнята, изцапах се с кръв... видях мама и татко. Бяха мъртви. Всички са мъртви, нали? Всички. Страхувах се да погледна. Скрих се в банята.

— Правилно си постъпила. Погледни ме, Никси. — Ив изчака, докато детето впери в нея насълзените си очи. — Важното е, че си жива и си постъпила много смело. Благодарение на теб ще открия хората, които са го направили, и ще ги накарам да си платят.

— Мама е умряла. — Момиченцето отново я прегърна и заплака така, сякаш никога нямаше да спре.

Ив се върна към работата си едва към пет часа.

— Как е малката? — попита партньорката ѝ.

— Както може да се очаква. Сега при нея са лекарят и социалната работничка. Съгласи се да ме пусне само след като се заклев, че няма да я изоставя.

— Разбираемо е. Ти си я намерила, в теб тя вижда спасителката си.

— Обадила се е на 911 по джобния видеотелефона на прислужницата, чиято стая е на долния етаж. — Съобщи какво ѝ беше казало момиченцето, и добави: — Засега всичко се връзва с теорията ми, че убийците са действали бързо и професионално. Изключили са или са блокирали алармената система. Единият убива прислужницата, чиято стая е на долния етаж и е изолирана от другите помещения. Очистили са първо нея, защото са се страхували да не се събуди, да разбере, че се случва нещо нередно и да телефонира на 911. Другият престъпник вероятно се е спотайвал горе, готов да се намеси, ако някой от семейството се събуди. После заедно са убили съпрузите.

— Имате право — кимна Пийбоди. — Действали са бързо и безшумно, жертвите не са имали време да се съпротивляват. Първо са отстранили възрастните, не са се притеснявали как ще се справят с децата.

— Единият очиства момчето, другият — момичето. Знаели са, че има момче и момиче. Било е тъмно, затова фактът, че по погрешка са убили друго дете, не означава, че не познават членовете на семейството. Очаквали са да видят русокосо момиченце и са го намерили. Свършили са си „работата“ и преспокойно са си тръгнали.

— Няма кървава следа извън къщата.

— Носили са предпазни облекла, а преди да излязат, са ги свалили. Чиста работа. Знаем ли вече в колко часа е настъпила смъртта на всяка жертва?

— Прислужницата е била убита в два и петнайсет. Съпрузите — след около три минути, после децата. Касапницата е отнела общо петшест минути. Действали са хладнокръвно и чисто.

— Е, не съвсем. Оставили са жива очевидка на престъплението. Малката още е в шок, но мисля, че ще научим още нещо от нея. Умна е и смела. Не е изкрещяла, когато е видяла да прерязват гърлото на прислужницата. — Ив се помъчи да се постави на мястото на Никси, запита се какво ли е изживяла, докато смъртта тихо е вършеела в къщата. — Била е ужасена, но не е побягнала, което я е спасило. Не е издала нито звук, проявила е съобразителност и присъствие на духа, за да се обади на полицията. Храбро момиченце.

— Какво ще стане с нея?

— Ще я изпратим в охранявана квартира, където за нея ще се грижи служителка от отдела за закрила на децата. Досието ѝ ще бъде засекретено. — Необходими, безлични формалности. На практика предишният живот на Никси беше свършил приблизително в два и петнайсет след полунощ. — Ще проверим дали има близки родственици или настойник, когото родителите ѝ са посочили в случай, че с тях се случи нещастие. По-късно отново ще поговорим с нея, дано научим нещо повече. Никой не бива да влиза в къщата, за да не бъдат заличени уликите. Започваме да събираме информация за убитите съпрузи.

— Мъжът е бил адвокат в семейната юридическа фирма. Жена му е била диетоложка, специалистка по здравословно хранене: имала е

частна практика, работила е вкъщи, кабинетът ѝ е на долния етаж. Вратата беше заключена, всичко изглеждаше на мястото си.

— Трябват ни най-подробни сведения за работата им, клиентите и подчинените им. Убийствата са извършени от професионалисти. Може би един от съпрузите... или двамата... или пък прислужницата, са се занимавали с нещо, свързано с организираната престъпност. Възможно е жената да е била „параван“ за търговия с наркотици. Клиентите отслабват по лесния начин и са доволни.

— Има ли лесен начин за отслабване? Такъв, че да се тъпчеш с неограничени количества пица и да не те боли стомахът.

— Естествено. Стига да приемаш по малко „Фънк“ и „Гоу“ — наркотици вместо хранителни добавки. — Ив вдигна рамене. — Може да е прецакала доставчика на дрога. Или пък един от двамата е имал извънбрачна връзка и нещо се е скапало. Не е шега работа да очистиш цяло семейство — трябва да имаш страхотна мотивация. Ще видим дали „метачите“ ще намерят нещо. Междувременно отново ще огледам всяка стая. Досега нямах възможност да...

Тя не довърши фразата, защото чу потракване на токчета; обърна се и видя социалната работничка — изглеждаше сънена, но беше изрядно облечена и сресана. Спомни си, че жената се казва Нюман и е служителка в отдела за закрила на децата; киселата ѝ физиономия издаваше, че не ѝ е приятно, задето посред нощ са я вдигнали от леглото.

— Лейтенант, лекарят не установи физически наранявания. Предлагам малолетната да бъде отведена веднага.

— Дайте ми няколко минути да организирам охраната. Партньорката ми ще ѝ приготви багажа с най-необходимото. Искам да...

Тя отново млъкна. Този път по коридора се чу тропот от боси крачета. Никси се втурна в стаята и се спусна към Ив. Още носеше окървавената нощничка.

— Обеща, че няма да си отидеш! — извика.

— Ето ме.

— Не им позволявай да ме вземат! Казаха, че ще ме заведат някъде. Не им позволявай!

— Не можеш да останеш тук. — Ив разхлаби хватката на детето, което беше се вкопчило в бедрата ѝ, клекна, за да го погледне в лицето.

— Знаеш, че не може.

— Не им позволявай да ме отведат. Не искам тази жена да ме вземе. Не е полицайка.

— Ще те придружат и двама полицаи и ще останат при теб.

— Не ги искам! Ела ти. Теб искам.

— Не мога. Имам работа. Трябва да работя заради родителите ти, заради брат ти и приятелката ти Инга.

— Няма да отида с тази жена! Не можеш да ме накараш!

— Никси...

— Разрешавате ли да ви прекъсна? — Пийбоди, която дружелюбно се усмихваше, пристъпи към тях. — Никси, искам да кажа нещо на лейтенант Далас. Ще отидем ей там, през цялото време ще ни виждаш. Бъди спокойна, тя няма да си тръгне без теб. Лейтенант, елате насам.

Щом се отдалечиха, Ив прошепна:

— Какво има пък сега?

— Вие трябва да я отведете.

— Известно ли ти е, че още веднъж трябва да огледам местопрестъплението?

— Вече направих първоначален оглед, а като се върнете, ще довършите работата.

— Искаш да я придружа до тайната квартира, така ли? Знаеш ли какво ще стане, когато се опитам да я оставя с униформените? Пак ще се лепне за мен. Какъв е смисълът?

— Нямах предвид това. Мисълта ми е да я заведете у вас. Няма по-безопасно място в целия град, може би дори на цялата планета.

Ив така се изненада, че проговори едва след десетина секунди:

— Ти какво, откачи ли?

— Не. Изслушайте ме. Малката ви се доверява. Знае, че командвате тук, вярва, че с вас ще бъде в безопасност. Видяла е как избиват цялото ѝ семейство и е травмирана. Освен това е единствената свидетелка на престъплението. Сигурна съм, че когато се поуспокои — доколкото е възможно, разбира се, ще ни разкаже още подробности. Нека остане у вас няколко дни, преди да попадне в ръцете на онези от социалните служби. Поставете се на нейно място, лейтенант. Няма ли да предпочетете да бъдете с ченге, което не си

поплюва, отколкото с отегчена и преуморена служителка от отдела за закрила на децата?

— Социалната служба няма да ми разреши да я отведа у дома.

— Напротив. Най-важното в момента е да получите повече информация от единствената свидетелка, тоест от Никси. Ако я заведете у вас, няма да се налага да искате разрешение от „Закрила на децата“ всеки път, когато искате да я разпитате.

Ив се замисли, обърна се да погледне Никси и промърмори:

— Хм, може би имаш право. Ще остане у дома ден, най-много два. Съмърсет ще се грижи за нея. Противен кретен е, но умее да общува с деца. Въпреки че има опасност малката да се травмизира още повече от грозната му физиономия... Ще съобщя на шефовете, че временно приютявам очевидката на престъплението. Няма да ми пречи... къщата е голяма...

— Точно така, лейтенант.

Ив намръщено се втренчи в партньорката си:

— Разсъждаваш доста трезво за човек, който едва от два дни се е върнал на работа.

— Още не мога да преследвам пеш заподозрените, обаче мозъкът ми е като преди.

— Много жалко. Надявах се, че след като получи сътресение и беше в кома, умът ти се е изострил, но явно нищо не може да промени природните ти дадености.

— Много сте зла.

— Мога да бъда и по-зла, но е пет сутринта, а още не съм пила кафе... Ще се обадя тук-там.

Отстъпи встрани и с крайчеца на окото си видя как Никси настръхна. Поклати глава, за да я успокои, извади джобния си видеотелефон.

След пет минути повика социалната работничка, за да ѝ събщи какво е уредила.

— Изключено! — запъна се Нюман. — Обучена съм да се грижа за деца, изпаднали в подобно положение, вие не знаете как да се държите. Нямате право да отведете момиченцето. Наредено ми е да го придружа...

— Отвеждам свидетелката на безопасно място — прекъсна я Ив. — Детето не ви харесва, а е необходимо да се успокои, за да го

разпитам отново.

— Малолетната е...

— Видяла е как убиват цялото ѝ семейство. Иска да бъде с мен. Ще получи каквото желае; като офицер от нюйоркската полиция ще уредя тя да бъде отведена на място, където ще остане, докато опасността отmine, или предприемем други мерки. Можете да ми съдействате, но явно предпочитате да се инатите.

— Длъжна съм да действам в интерес на...

— Малолетната — прекъсна я Ив. — В неин интерес е да се чувства в безопасност, да бъдат избегнати ситуации, които могат да ѝ причинят допълнителен стрес. Малката е обезумяла от страх. Защо да я плашим още повече?

Нюман кисело промърмори:

— Шефът ми няма да е очарован.

— Нека ми се обади. Детето идва с мен, точка по въпроса! Ако искате, оплачете се.

— Трябва да знам къде ще отведете малолетната...

— Ще ви уведомя. Пийбоди, пригответи най-необходимото за малката. — Тя се върна при Никси. — Знаеш, че не можеш да останеш тук, нали?

— Не искам тази жена да ме вземе. Не искам...

— Вече си разбрала, че невинаги получаваш каквото искаш. Засега ще дойдеш с мен.

— С теб ли?

Ив проследи с поглед Нюман, която гневно измарширува навън, после отвърна на момиченцето:

— Да. Не мога непрекъснато да съм с теб, защото си имам работа. Обаче ще бъдеш в моята къща, където ще се грижат за теб. Ще бъдеш заобиколена от хора, на които вярвам, за това и ти можеш да им вярваш.

— Но и ти ще се връщаш там, нали?

— Разбира се. Вече ти казах, че отиваме в моята къща.

— Добре. — Никси я хвана за ръката. — Ще дойда с теб.

ВТОРА ГЛАВА

Ив би предпочела да вози със служебната си кола сто и петдесет килограмов психар, надрусан със „Зевс“, отколкото деветгодишно момиченце. Знаеше как да укроти разбеснял се наркоман, но с децата се чувстваше ужасно неловко.

За щастие пътуването беше кратко, скоро щеше да се освободи от малката и да се заеме с работата си.

— След като уведоим... — Тя надникна в огледалцето за обратно виждане и макар че Никси се унасяше, пропусна фразата „най-близките родственици“. — С теб ще се настаним в моя кабинет и ще работим по информацията, с която разполагаме. По-късно ще се върна на местопрестъплението.

— От отдела по електроника ще проучат данните в компютрите и видеотелефоните на семейството, ще проверят охранителната система. — Пийбоди леко се извърна, за да наблюдава детето. — Може би ще имат някакъв резултат, преди отново да огледаме къщата.

„Загубих много време“ — помисли си Ив. Тепърва ѝ предстоеше да проведе разпити, да пише рапорти, да издирва информация. А най-спешно бе да се върне на местопрестъплението. Обикновено се съсредоточаваше, поставяше се на мястото на убиеца и това ѝ помагаше, ала след като намери детето, концентрацията ѝ се наруши. Трябваше да се върне в къщата, да се помъчи да възпроизведе случилото се.

„Убийците са влезли през главния вход — заразсъждава на ум. — Детето е било в кухнята, щяло е да ги види, ако бяха проникнали през задната врата. Преспойно са влезли през парадния вход, все едно не е имало охранителна система. Единият остава долу, другият се скрива на горния етаж. Бързо и ефикасно.“

Първо са убили прислужницата. Тя обаче не е била главната им цел. Иначе защо им е трябвало да се качват на горния етаж? Искали са да унищожат цялото семейство. Действали са целенасочено, дори не са се изкушили да вземат скъпия ръчен часовник или дамските обици.

Хладнокръвни професионални убийци. Не изтезават жертвите, не ги обезобразяват. Безмълвно прерязват гърлата им.

За тях това е само работа, следователно...

— Тук ли живееш? — Съненото гласче на Никси прекъсна размишленията ѝ.

— Да — отвърна тя и насочи колата по алеята към къщата.

— В замъка ли?

— Не е замък, а къща — измънка Ив, после си каза, че грамадната каменна сграда, озарена от първите лъчи на слънцето, наистина прилича на замък. Безбройните кулички, разкошната зелена морава и дърветата, които есента бе обагрила в златисто и червено, придаваха приказен вид на къщата.

Това бе домът, който Рурк бе сътворил в сърцето на Ню Йорк. „Типично за него — помисли си тя. — Рурк мрази обикновените неща.“

— Много е голяма.

— Само да знаеш какви чудеса има вътре! — Пийбоди се усмихна на момиченцето. — Стайте са толкова, че можеш да се загубиш, всички са с телевизори, има и басейн.

— В къщата ли?

— Да. Можеш ли да плуваш?

— Татко ни научи. След Коледа заминаваме за Маями. Ще бъдем в хотел с басейн и ще... — Тя млъкна и се заплака — спомни си, че няма да замине с родителите си и брат си, че повече няма да ги види. — Боляло ли ги е, като са умрели?

— Не — промълви Пийбоди.

— Наистина ли? — недоверчиво промърмори Никси и се втренчи в тила на Ив, сякаш чакаше потвърждение.

Ив паркира пред къщата и отвърна:

— Наистина.

— Откъде знаеш? Нали не си умираше? Никой не е прерязвал с голям нож гърлото ти. Откъде знаеш...

В гласа на малката прозвучаха истерични нотки, затова Ив побърза да я прекъсне:

— Знам, защото това ми е работата. — Обърна се, погледна детето. — Изобщо не са се събудили, всичко е станало за секунда. Не ги е заболяло.

— Обаче още са си мъртви, нали? Мъртви са!

— Да — отвърна Ив. Трябваше да прояви максимална съобразителност, да остави момиченцето да се навика. От опит знаеше, че гневът и скръбта вървят ръка за ръка. — Не можеш да ги върнеш. Но аз ще открия виновниците и ще ги вкарам в затвора.

— Убий ги!

— Не е моя работа да убивам. — Тя слезе от колата, отвори задната врата. — Да вървим.

Тъкмо когато хвана ръчичката на Никси, Рурк отвори входната врата, застана на стъпалата. Пръстите на детето като клещи се вкопчиха в нейните.

— Това принцът ли е? — прошепна то.

Въпросът беше логичен. След като къщата приличаше на замък, то човекът, който я бе построил, би трябвало да е вълшебният принц. Рурк наистина приличаше на принц от приказките — висок и строен мургав красавец с невероятни сини очи. Разкошна черна коса обрамчваше изваяното му лице с плътни устни, създадено да покорява женските сърца.

— Казва се Рурк — отговори Ив. — Не е принц, а най-обикновен човек.

Разбира се, лъжеше. Рурк беше всичко друго, освен обикновен. Понякога ѝ се струваше невероятно, че този мъж наистина е нейният съпруг.

— Добро утро, лейтенант — произнесе той с напевен ирландски акцент, слезе по стъпалата и се приближи до тях. — Добро утро и на теб, детектив. — Приклезна, погледна Никси в очите, но не се усмихна. Пред него стоеше красиво момиченце, бледо като платно, на места русата му коса беше сплъстена от кръв, под светлосините му очи имаше сенки, причинени от умора и скръб. — Ти сигурно си Никси. Казвам се Рурк. Съжалявам, че се запознаваме при такива ужасни обстоятелства.

— Те убиха всички.

— Знам. Лейтенант Далас и детектив Пийбоди ще разберат кои са виновниците и ще се погрижат те да бъдат наказани.

— Откъде знаеш?

— Тяхната работа е да хващат лошите и те я вършат по-добре от всекиго. Заповядай, влез.

Никси задърпа ръката на Ив, която забели очи и се наведе:

— Сега пък какво има?

— Защо той говори толкова особено?

— Защото не е местен, а идва от друга страна.

— Роден съм в Ирландия, красива страна отвъд океана. — Рурк за пръв път се поусмихна. — Така и не се отървах от акцента. — Покани ги да влязат в просторното фоайе, където чакаше Съмърсет. Галахад лежеше до него. — Никси, това е Съмърсет. Той управлява нашето домакинство, ще се грижи и за теб.

— Не го познавам... — измънка малката и се притисна до Ив, която преглътна гордостта си и заяви:

— Аз го познавам — много добър човек е.

— Добре дошла, госпожице Никси — тържествено произнесе икономът. За щастие двамата с Рурк бяха проявили съобразителността да не се усмихват престорено като повечето възрастни, когато говорят с деца, преживели трагедия. — Искаш ли да ти покажа къде ще спиш?

— Не знам...

Съмърсет се наведе, вдигна котарака:

— Може би първо ще хапнеш нещо. Галахад ще ти прави компания.

— И ние иммахме котарак. Беше много стар и умря. Ще си вземем котенце другата...

— Галахад ще се зарадва на новата си приятелка. — Той пусна котарака, изчака, докато малката пусна ръката на Ив и колебливо пристъпи напред. Галахад се отърка в краката ѝ, тя леко се усмихна. Седна на пода и притисна лице към гъстата козина на животното.

— Много благодаря — прошепна Ив на съпруга си. — Знаем каква жертва правиш.

— Глупости, детето изобщо не ми пречи. — Той забеляза, че и по нейните дрехи има кръв, усети едва доловимата миризма на смърт. — По-късно ще ми разкажеш всичко.

— Трябва да тръгвам. Извинявай, че те натоварвам и с това.

— До обяд съм тук. Със Съмърсет ще се погрижим за малката.

— Никой да не припарва до нея. Искан най-добрата охрана.

— Разбира се.

— Ще се върна веднага, щом се освободя, ще гледам да работя предимно тук, за да наглеждам детето... Отиваме да известим

родителите на убитото момиченце. Пийбоди, намери ли адреса на семейство Дайсън?

— Не са си вкъщи — избърбори Никси, която все така притискаше глава към пухкавия котарак.

— Явно слухът ти е наред — отбеляза Ив, прекоси фоайето и се приближи до нея. — Къде са?

— Отидоха в един голям хотел да отпразнуват годишнината от сватбата си. Затова мама разреши на Лини да спи у нас... А сега ще им кажете, че тя е умряла вместо мен.

— Не говори глупости. Ако и ти беше в стаята, двете щяхте да сте мъртви. Ясно ли е?

— Лейтенант! — възмутено възкликна Съмърсет.

Тя заканително размаха пръст, за да го накара да млъкне, и продължи да говори на момиченцето:

— Не е умряла заради теб. Смъртта ѝ ще бъде тежък удар за родителите ѝ, както и за теб. Но ти знаеш кой е виновен, нали?

Никси вдигна поглед, сините ѝ очи проблеснаха като парчета лед:

— Да, знам. Мъжете с ножовете.

— Точно така. Знаеш ли в кой хотел са Дайсънови?

— В „Палас“. Господин Дайсън каза, че са го избрали, защото е най-хубавият.

— Добре — кимна Ив. Хотелът наистина беше най-добрият, защото беше на Рурк. Погледна съпруга си, той кимна:

— Ще предупредя да те очакват.

— Благодаря. Никси, трябва да тръгвам. Ти оставаш със Съмърсет.

— Мъжете с ножовете може да ме потърсят тук.

— Съмнявам се, но дори да дойдат, няма как да влязат. Порталът и къщата се охраняват. Освен това Съмърсет винаги ще бъде до теб. Вярно, че е кльоцав и грозен дядка, обаче е много смел — с него ще бъдеш в безопасност. Друго не мога да ти предлага — добави и се изправи.

— Ще се върнеш ли?

— Разбира се. Нали живея тук. Пийбоди, тръгваме.

— Ето чантата ѝ — Пийбоди посочи сака, в който беше сложила най-необходимите дрехи и вещи на малката. — Никси, ако съм

забравила нещо, кажи на Съмърсет и той ще ми се обади да го донеса.

Преди да излезе, Ив се обърна — момиченцето седеше на пода между двамата мъже и пак притискаше лице до котарака, сякаш търсеше утеха.

Щом се озова навън, изпъна рамене, все едно сваляше от гърба си тежък товар.

— Божичко! — изпъшка.

— Не мога да си представя какво става в главата на това дете — промълви Пийбоди.

— Уви, аз мога. Чувства се самотна, изплашена е и скърби, не знае какво се случва. И е заобиколена от непознати. — Все едно описваше себе си в миналото; повдигна й се, но бързо се овладя. — Свържи се с отдела по електроника, провери докъде са стигнали. — Докато колата минаваше през портала, по видеотелефона, вграден в таблото, тя се свърза с доктор Шарлот Майра:

— Извинявай, че те безпокоя толкова рано.

— Няма нищо. Отдавна съм станала. — На екрана Ив видя, че психиатърката подсушава с хавлиена кърпа гарвановочерната си коса. По лицето й блестяха капчици от пот или от вода. — Всяка сутрин правя йогистки упражнения. Какво се е случило?

— Убийци са проникнали в къщата на семейство, заклали са всички, с изключение на деветгодишно момиченце. По погрешка е убито друго дете, което тази вечер е останало да нощува при приятелката си. Момиченцето е било свидетел на престъплението. Сега е у нас.

— Моля? У вас ли?

— По-късно ще ти съобщя подробностите. Отивам да известя родителите на убитото момиче.

— Не ти завиждам.

— Предполагам, че програмата ти за деня е запълнена, но по-късно непременно трябва отново да разпитам детето. Ще ми е необходим психодоктор... извинявай.

— Няма нищо.

— Необходим ми е психиатър, който има опит с деца и познава полицейската процедура.

— В колко часа да бъда у вас?

— Благодаря — с облекчение промълви Ив. — Предпочитам да работя с теб, но ако ти е невъзможно, препоръчай ми някого...

— Ще намеря време.

Ив погледна часовника си, опита се да прецени в колко часа да насрочи срещата.

— Какво ще кажеш да се видим в дванайсет на обяд? Дотогава ми е абсолютно невъзможно.

— В дванайсет. — Майра си записа нещо в бележника. — Какво е състоянието на малката?

— Не е пострадала.

— Питам за душевното ѝ състояние.

— Ами... сравнително добро... предвид обстоятелствата.

— В състояние ли е да общува нормално?

— Да. Необходимо ми е твоето заключение, за да го представя на отдела за закрила на децата. Ще ми трябват още куп документи, за да преодоля бюрократичните пречки. Засега пребиваването на момиченцето у нас е незаконно, защото действах през главата на представителката на социалните служби. Трябва да уведомя шефа ѝ, и то бързо.

— Гледай си работата. Ще се видим в дванайсет.

— Момчетата от отдела по електроника вече са на местопрестъплението — каза Пийбоди, след като Ив приключи разговора. — Правят оглед на алармената система, проверяват информацията от видеотелефоните. Компютрите ще пренесат в управлението и там ще се занимават с тях.

— Добре. Знаем ли кои са най-близките родственици на жертвите?

— Родителите на Грант Суишър са разведени. Местонахождението на баща му е неизвестно. Майка му се е омъжила за трети път и живее на Вегас II. Работи като крупие в едно казино. Родителите на Кийли Суишър са починали, когато тя е била шестгодишна. Живяла е в приемни семейства, образованието си е завършила в държавни учебни заведения.

„Прекрасно детство, няма що“ — помисли си Ив.

— След като уведоим семейство Дайсън, искам да се свържеш с майката на Грант Суишър, за да разберем дали не е попечителка на

детето. Знаеш ли названието на юридическата фирма, в която е работил?

— „Суишър енд Рангъл“. Намира се на Шейсет и първо авеню.

— Близо е до хотел „Палас“. Първо ще се срещнем с Дайсънови. После, ако остане време, отново ще отидем на местопрестъплението.

Предстоеше ѝ мъчително изживяване, но тя знаеше какво да прави. Уви, прекалено често ѝ се налагаше да разбива живота на най-близките на жертвите. Рурк беше изпълнил обещанието си, в хотела вече я очакваха. Не ѝ се наложи да спори с портиера, да се обяснява надълго и нашироко със служителите на рецепцията и охраната на хотела.

Понякога препятствията и скандалите ѝ липсваха.

Учтив служител ги посрещна, съобщи им номера на стаята на семейство Дайсън, изпрати ги до асансьора.

— Няма друго дете, освен убитото момиченце, така ли?

— Не. Дайсън също е адвокат, специалист по корпоративно право. Жена му е педиатър. Живеят на две пресечки от Суишърови. Дъщерите им са били в един клас.

— Явно не си си губила времето — отбеляза Ив, докато асансьорът се изкачваше към четирийсет и втория етаж.

— Вие бяхте заета с детето. Ние, обикновените детективи, правим каквото можем.

Ив забеляза как партньорката ѝ смени позата си и потрепери от болка. „Още не се е възстановила напълно — помисли си. — Не трябваше да се връща на работа поне още няколко дни.“ Предпочете обаче да не повдига въпроса.

— Щом толкова знаеш, какво е финансовото състояние на семейство Суишър?

— Още не съм го проучила. Ние, детективите, не сме чудотворци.

— Мързелана! — Ив слезе от асансьора, тръгна към стая 4215. Насили се да не мисли, да „изключи“ чувствата си. Нямаше полза от размекване и сантименталност.

Позвъни, вдигна значката си пред шпионката. Зачака.

Вратата отвори привлекателен мъж, загърнат с луксозна хотелска хавлия. Тъмнокестенявата му коса беше щръкнала, той се усмихваше замечтано като човек, който току-що е правил секс.

— Какво обичате, полицай?

— Лейтенант Далас. Вие ли сте Матю Дайсън?

— Да. Извинете, току-що се събудихме. — Той вдигна ръка, за да скрие прозявката си. — Колко е часът?

— Около седем. Господин Дайсън...

— Какво е станало? Да не е избухнал пожар в хотела?

— Може ли да влезем и да поговорим с вас и съпругата ви?

— Джени още не е станала. — Постепенно раздражението измести замечтаното му изражение. — Какво обичате?

— Разрешете ни да влезем, господин Дайсън.

— Добре, добре. Не разбирам какво е толкова спешно, че събуждате хората по никое време. — Той влезе обратно, направи им знак да затворят вратата.

Наели бяха апартамент, обстановката беше романтична, навсякъде имаше цветя и свещи, пред камината стояха удобни кресла. В сребърната кофичка на масата имаше бутилка шампанско. На канапето беше захвърлен дантелен сутиен.

— Ще повикате ли жена ви, господин Дайсън?

Кафявите му очи гневно проблеснаха:

— Казах ви — още не е станала! Имаме годишнина от сватбата... всъщност годишнината беше вчера, снощи я отпразнувахме. Съпругата ми е лекарка, често работи извънредно. Не всеки ден ѝ се случва да поспи до късно. Затова кажете какво, по дяволите, искате.

— Съжалявам, но се налага да говорим с двама ви.

— Ако нещо не е наред с регистрацията ни в хотела...

— Мат? — Някаква жена откряна вратата на спалнята. Беше по халат, изглеждаше, сякаш току-що се е събудила; прокара прости през късите си руси къдрици и се усмихна: — О, помислих, че си поръчал закуска. Чух гласове и...

— Госпожо Дайсън, аз съм лейтенант Далас от нийоркската полиция. Това е партньорката ми детектив Пийбоди.

— Полиция ли? — Усмивката на жената помръкна, тя се приближи до съпруга си, хвана го под ръка. — Снощи не вдигахме толкова шум, че да ни арестуват...

— Рано тази сутрин в дома на семейство Суишър се е случил инцидент — прекъсна я Ив.

— У Кийли и Грант ли? — Мат Дайсън се вцепени. — Какъв инцидент? Всичко наред ли е? Лини! Пострадала ли е Лини?

Ив знаеше, че трябва да им го съобщи без увъртания, бързо. Като удар в лицето.

— Много съжалявам, но дъщеря ви е мъртва.

Джени пребледня, очите ѝ се изцъклиха, но съпругът ѝ пламна от гняв:

— Това е нелепо! Глупава шега! Веднага излезте от тук! Вън!

— Лини? Лини? — Джени заклати глава. — Не е вярно. Не може да е вярно. Кийли и Грант я обичат като собствена дъщеря. Няма да допуснат нещо да ѝ се случи. Ще се обадя на Кийли.

— Госпожа Суишър е мъртва — безизразно каза Ив. — През нощта неизвестни лица са проникнали в къщата им и са убили съпрузите Суишър, сина им Койл, прислужницата и вашата дъщеричка. По една случайност Никси се е спасила и сега се намира на сигурно място.

— Имате грешка! — прошепна Мат и затрепери. Джени го хвана за рамото.

— Не... невъзможно е. Къщата им е с охранителна система. Много добра охранителна система.

— Престъпниците някак са я обезвредили. Разследваме случая. Приемете съболезнованията ми за загубата ви. Искрено съжалявам.

— Не! Не моето момиченце! — изстена Мат Дайсън, залитна и се вкопчи в жена си. — Не нашето момиченце!

— Тя е малко дете — прошепна Джени. Машинално се поклащаше, очите ѝ, пълни с мъка, не се откъсваха от Ив. — Кой ще убие едно невинно дете?

— Скоро ще разбере. Пийбоди!

Партньорката ѝ пристъпи към Джени:

— Елате да седнем. Искате ли да пийнете нещо? Вода, чай...

— Не! Не! — Жената се отпусна на канапето, дръпна съпруга си до себе си. — Сигурни ли сте, че е била Лини? Може би...

— Идентифицирахме я. Няма грешка. Съжалявам, че ви безпокоя в такъв момент, но трябва да ви задам няколко въпроса. Близки ли бяхте със семейство Суишър?

— Ние... Божичко, мъртви ли са? — Лицето ѝ стана пепелявосиво. — Всички ли?

— Приятели ли бяхте?

— Те... с тях сме... бяхме като роднини. Често изпращам при Кийли мои пациенти... аз съм педиатър... момичетата са като сестри, ние... Мат! — Тя прегърна съпруга си, отново започна да се поклаща, непрекъснато повтаряше името му.

— Сецате ли се за някого, който им има зъб?

— Не. Не. Не.

— Споделяли ли са с вас, че са обезпокоени от нещо? Че някой ги заплашва.

— Не. Не мога да мисля... в главата ми всичко е объркано... Господи, детето ми!

— Знаете ли дали са имали връзки с други партньори?

— Не разбирам накъде биете... О! — Тя затвори очи, притисна се до мъжа си, който, облегнал глава на рамото ѝ, неутешимо ридаше. — Не, изключено. Брактът им беше солиден. Обичаха се. Децата им... Койл... О, господи! Никси.

— Тя е в безопасност.

— Как? Как се е отървала?

— Отишла в кухнята да си вземе нещо за пиене. Затова не е била в леглото, когато са дошли убийците. Мисля, че не са я видели.

— Не е била в леглото — тихо повтори Джени. — Но Лини е била! Милото ми дете е било там! — Сълзи потекоха по страните ѝ. — Не разбирам. Трябва да... Къде е Лини?

— В отдела по съдебна медицина. Ще уредя да я видите, когато пожелаете.

— Трябва да разбере, трябва, но не мога. — Тя облегна глава на рамото на съпруга си. — Оставете ни сами.

Ив извади от джоба си картичка, остави я на масичката:

— Обадете се, когато решите, че сте готови.

С Пийбоди оставиха на скръбта им двамата сломени родители, качиха се на асансьора. Мълчаха, докато кабината слизаше към фойето.

Чакалнята на адвокатската кантора беше изискано помещение с обособени кътове. Единият беше „детски“ — мини компютърът, най-новите видеоигри и множеството ярко оцветени играчки бяха предназначени за деца от различни възрасти. За родителите бяха осигурени удобни кресла в пастелни цветове, предлагаше се богат избор от видеофилми за отглеждане на децата, спорт, мода и готварство.

Посрещна ги млада жена с приветлива усмивка и пронизателни очи. Косата ѝ беше на червеникави и златисти кичури с различна дължина — Ив си каза, че вероятно прическата е според последния писък на модата.

— Нямате уговорен час, но обикновено ченгетата идват без предупреждение — отбеляза тя, въпреки че двете посетителки не се бяха легитимирали. — Какво обичате?

— Искаме да се срещнем с господин Рангъл. — Ив извади значката си и я показа, за да спази формалностите.

— Дейв още не е дошъл. Загазил ли е?

— Кога го очаквате?

— Всеки момент. Дейв е ранобудник. Винаги идва по-рано. Работното ни време започва в девет. — Тя посочи часовника на стената. — Дотогава има почти един час.

— Изглежда, и вие сте ранобудна.

Младата жена широко се усмихна:

— Предпочитам да съм тук по-рано, когато още няма никого. Така се работи по-спокойно.

— Каква е вашата длъжност?

— Секретарка съм на Дейв. Имам юридическа подготовка, но нямам право да практикувам като адвокат. Защо го търсите?

— Ще го изчакаме. Трябва да поговорим с него.

— Както желаете. Първият му клиент ще дойде в... девет и половина. — Тя се обърна към компютъра на бюрото си, посочи екрана. Ив забеляза, че ноктите на младата жена са лакирани на златисти и червени ивици в тон с кичурите ѝ. — Но както вече ви казах, и той като мен предпочита да идва по-рано, за да организира деня си. Всеки момент ще бъде тук.

— Добре. — Ив направи знак на партньорката си да седне на едно кресло и се облегна на бюрото на секретарката: — А вие как се

казвате?

— Сейд Тъли.

— Имаш набито око, Сейд. Веднага разбра, че сме ченгета.

— Майка ми е сержант в полицията.

— Така ли? Къде?

— В Трентън. Дядо ми също е ченге. И баща му е бил полицай.

Само аз изневерих на традицията... Сериозно ви питам, Дейв загази ли е?

— Не, доколкото ми е известно. Кой още работи в кантората?

— Помощничката на Дейв ще дойде в десет. Каза, че първо ще се отбие при лекаря. Служителката, която приема посетителите, обикновено идва в девет без петнайсет. Предполагам, че Грант Суишър, съдружникът на Дейв, ще бъде тук много скоро. В момента няма асистентка, затова помагам и на него. Разбира се, имаме дроид за чиновническата работа, но днес още не съм го активирала. Студентът по право ще дойде след лекциите. Е, щом ще чакате, да ви предложи ли кафе?

— С удоволствие ще изпия една чаша. Тоест... и партньорката ми ще пие — поправи се Ив. — Благодаря.

— Няма защо. — Сейд стана, приближи се до автоготвача. — Как го пиете?

— За мен — черно, за партньорката ми с много захар и сметана.

— Докато говореше, Ив се разхождаше из чакалнята, оглеждаше се. Реши, че обстановката ѝ допада. Беше много по-приветлива, отколкото в повечето юридически фирми. Играчките и картините с градски пейзажи придаваха уют. — Откога майка ти е в полицията?

— Скоро ще станат осемнайсет години. Много си харесва работата, само понякога я мрази.

— Да, чувството ми е познато.

Входната врата се отвори, Ив се обърна.

В приемната влезе строен чернокож мъж с моден червеникавокафяв костюм с много тесни ревери и вратовръзка на крещящи райета. Носеше грамадна чаша с кафе, отхапваше от голям сандвич. Тъй като устата му беше пълна, само кимна на Ив и Пийбоди, намигна на Сейд. Преглътна и избърбори:

— Добро утро на всички.

— Дамите са от полицията, Дейв. Настояват да говорят с теб.

— Да. Разбира се. Искате ли да отидем в кабинета ми?

— Да. Сейд, ела и ти.

— Аз ли? — Младата жена примигна, изведнъж погледът ѝ се промени. Надушила беше, че се е случило нещо много неприятно. „Може да е нарушила традицията — помисли си Ив, — но в жилите ѝ тече кръв на ченге.“ — Нещо е станало. С Грант ли?

Ив реши, че няма смисъл да влизат в кабинета.

— Пийбоди, застани до вратата и не пускай никого — нареди.

— Слушам, лейтенант.

— Много ми е неприятно, че ще го научите от мен, но Грант Суишър е мъртъв. Съпругата и синът му също са били убити снощи.

Дейв изпусна чашата, кафето се изля върху елегантния мокет.

— Какво? Как?

— Катастрофа... — промълви Сейд. — При катастрофа ли са загинали?

— Не. Били са убити заедно с домашната помощничка и момиченце на име Лини Дайсън.

— Лини! Господи! Ами Никси? — Сейд заобиколи бюрото, вкопчи се в рамото на Ив. — Къде е Никси?

— Тя не е пострадала.

— Божичко! — избърбори Дейв, олюлявайки се, пристъпи до канапето, седна и се прекръсти. — Мили боже! Какво се е случило?

— В момента тече разследване. Откога работите със Суишър?

— Ами... Вече пет години сме заедно, от две сме съдружници.

— Първо да приключим с формалностите. Ще ми кажете ли къде сте били миналата нощ между дванайсет и три часа?

— Мамка му! Мамка му! Бях си вкъщи. Прибрах се малко след полунощ.

— Сам ли бяхте?

— Не, с приятелка, която пренощува у дома. Ще ви кажа името ѝ. Бяхме... „заети“ докъм два часа. Тя си тръгна към осем сутринта. — Той извърна към Ив черните си очи, изпълнени с болка и покруса. — Грант не беше само мой съдружник...

Сейд седна до него, хвана ръката му:

— Както каза лейтенантът, въпросът е задължителен, Дейв. Знаеш го. Никой не те подозира, че си виновен за смъртта на Грант или семейството му. — Обърна се към Ив и добави: — Аз си бях вкъщи.

Имам съквартирантка, но снощи тя не си беше у дома. Говорих по видеотелефона с приятелка, която има неприятности с гаджето си — разговорът продължи след полунощ, може да проверите.

— Благодаря за помощта. Няма как, налага се да ми съобщите името на вашата гостенка, господин Рангъл. Сейд, преди малко каза, че Грант Суишър в момента няма помощничка. Какво се е случило с предишната му асистентка?

— Миналия месец роди. Възнамеряваше скоро да се върне на работа, затова се редувахме да я заместваем. Обаче преди няколко дни ни съобщи, че е решила да си остане вкъщи и да си гледа детето. Знам защо питате, но ви уверявам, че не е имало никакъв скандал между нея и Грант. Майчице, трябва да ѝ кажа какво е станало!

— Дай ми името ѝ, както имената и на другите служители във фирмата. Такава е процедурата — добави Ив. — А сега искам двамата да помислите и да ми кажете дали познавате някого, който е имал зъб на Суишър или на близките му. Господин Рангъл?

— Няма какво да мисля. Не познавам такъв човек.

— Не бъдете толкова категоричен. Например може да не е угодил на някой клиент, който да е искал да му отмъсти.

— Честен кръст, не ми хрумва за никого, който да извърши подобно нещо. Казахте, че и момчето е... Боже мой! — Той се просълзи. — Често играех софтбоул с Койл. Хлапето беше лудо по бейзбола.

— Знаете ли дали Суишър е изневерявал на жена си?

— Хей! — възкликна Сейд — Давам ви 99.90 процента гаранция, че нито Грант, нито жена му са имали извънбрачна връзка. Разбираха се прекрасно, обичаха се, бяха щастливи. Държаха на семейството, защото преди да се оженят, поради една или друга причина не бяха живели с родителите си. И много се стараеха всичко да бъде съвършено. — Тя въздъхна и добави: — Когато работиш с някого дълго време, познаваш и кътните му зъби. Пък и тези неща се усещат. Грант обичаше жена си.

— Добре. Искам достъп до кабинета му, файловете, списъка на клиентите му. Интересуват ме и стенограмите на делата, които е водил.

— Не я принуждавай да иска съдебна заповед, Дейв — тихо каза Сейд. — Ако Грант беше на наше място, щеше да окаже пълно съдействие.

Той кимна.

— Лейтенант, казахте, че Никси е жива и здрава. Така ли е наистина?

— Да. Не е пострадала и сега е на сигурно място.

— Но Лини... — Дейв прокара длан по страната си. — Съобщихте ли на Дайсънови?

— Да. Познавате ли ги?

— О, да. Да. Виждали сме се на празненства у Грант, ходил съм и във вилата им в Хамптънс. С Мат и Грант играехме голф няколко пъти месечно. Сейд, отмени всичките ни ангажименти за днес.

— Веднага. Не се притеснявай.

— Ще ви заведе в кабинета на Грант... извинете, май забравих името ви.

— Далас. Лейтенант Далас.

— Хрумна ми... те нямат близки роднини. Някой трябва да уреди... знаете какво. Кога ще бъде възможно?

— Ще ви уведомя.

Натовариха в багажника на служебната кола кашон, пълен с дискове и разпечатки на файлове. Ив беше взела настолния календар на Суишър, както и електронния му бележник.

Пийбоди се настани на предната седалка и промърмори:

— От всичко, което научихме, излиза, че двамата съпрузи са били щастливи и са се обичали, не са били финансово затруднени, имали са неколцина добри приятели, били са в отлични отношения с колегите и подчинените си, радвали са се на добра професионална реализация. Накратко, не са от хората, които очакваш да бъдат убити в леглата си.

— Не бързай. Предстои ни много работа, трябва да проникнем по-надълбоко. Много съпрузи на пръв поглед изглеждат щастливи дори в очите на приятели и колеги. Ала никой не подозира, че в действителност се мразят в червата.

— Хм, много оптимистично. — Пийбоди сви устни. — Май ви е сте циничното ченге, а пък аз — наивното.

— Близко си до истината.

ТРЕТА ГЛАВА

Времето я притискаше, но знаеше, че е много важно да се върне на местопрестъплението, отново да го огледа, да го почувства. „Хубава триетажна къща — помисли си — притисната между други дву- и триетажни къщи в моден квартал в Уест Сайд. По-скоро солидна, отколкото набиваща се на очи. Децата са били в частно училище, домашната помощница е живеела със семейството. И двамата съпрузи са имали хубави професии, жената е работила у дома. Две врати откъм фасадата и една отзад.“

Всички врати и прозорци се охраняваха от алармената система, а прозорците на долния етаж, където се намираше кабинетът на Кийли, бяха защитени и с декоративни, но здрави метални решетки.

— Не са проникнали през входните врати — отбеляза, докато стоеше на тротоара. — Охранителната система е била активирана. — Обърна се, огледа улицата, тротоарите. — В подобни квартали е почти невъзможно да се паркира. Необходимо е разрешително, освен това тротоарните скенери идентифицират всяко превозно средство. При паркиране без разрешително номерът на превозното средство автоматично се записва и водачът се глобява. Разбира се, ще проверим записите, но не вярвам престъпниците толкова да ни улеснят, че да видим номера на колата им. Или са я оставили на друго място и са дошли пеш, или са имали разрешително. А може би живеят наблизо...

Прекося улицата, отвори безполезната желязна порта, приближи се до входната врата и продължи да разсъждава на глас:

— Най-вероятно са дошли пеш. Предполагам, оставили са колата на две-три преки от тук. Дистанционно са блокирали охранителната система на входната врата, идентификационните пластини и камерите, преди да попаднат в обсега им. Знаели са кодовете или са умеели бързо да разбиват ключалки. — Използва полицейския шперцов код, за да дезактивира електронния печат, ключалките изщракаха. — По това време на нощта по улицата едва ли са се движили много минувачи, но все пак са минавали хора. Някой е разхождал кучето си, съседите са се

връщали от ресторант или от посещение при приятели. В тези квартали хората са недоверчиви към непознатите. Което означава, че престъпниците е трябвало да действат много бързо и предпазливо.

Влезе в тясното коридорче между дневната и трапезарията.

— Какво са носели? Предполагам, две чанти, и то не големи, за да не се набиват на очи. Вътре са били оръжията, устройствата за блокиране на алармата и камерите, може би предпазно облекло. Прекалено рисковано е било да се преоблекат, преди да влязат. Бас държа, че са го направили тъкмо на това място... Слагат си предпазните дрехи, разделят се. Единият се качва на горния етаж, другият отива в стаята на прислужницата. Не разменят нито дума, действат ефикасно.

— Може би са контактували чрез знаци — предположи Пийбоди. — И са имали специални очила за нощно виждане.

— Да. Разполагали са с всичко необходимо, освен това са имали опит. Обзалагам се, че са тренирали със симулатор. — Върна се в кухнята, представи си мрака в коридора, пълната тишина. „Въобщо не са се колебали — помисли си. — Или преди са идвали тук, или са имали план на жилището.“

Погледна масата и канапенцето, на което беше лежала Никси, продължи да говори:

— Убиецът не е видял детето, защото не го е търсил. — Коленичи на пода, приведе се, за да види полицейския маркер на мястото, на което бяха намерили кутийката с оранжада. — Пък и дори да се е огледал, пак е нямало да забележи малката. Вниманието му е било насочено към помещенията на домашната помощница.

Въпреки бъркотията, оставена от „метачите“ в апартаментчето на Инга, си личеше, че жената е поддържала идеален ред, както може да се очаква от човек, който си изкарва прехраната с разчистване на хаоса и мръсотията, направени от други хора. Силната миризма на химикали не можеше да заличи вонята на смърт.

Ив си представи как Никси е пропъзляла по коридора, развълнувана като всяко дете, което се надява да види как възрастни правят нещо забранено.

В спалнята кръвта беше изпръскала стените, нощното шкафче и лампата, образувала беше локвичка върху завивката, стекла се бе на пода.

— Предполагам, че не е спяла по гръб, а на една страна. Виждаш ли? — Ив се приближи, посочи напръсканата стена. — Престъпникът застава до леглото, повдига главата на жертвата. По пръските личи, че главата ѝ е била извърната — така е оставил жената, след като е прерязал гърлото ѝ. Дрехите му са окървавени, но не го е грижа. Ще ги свали, преди да излезе. Излиза от апартаментчето, минава покрай момиченцето. — Ив се обърна, нагледно демонстрира действията на убиеца. — Вероятно е минал на сантиметри от детето. За щастие малката е умна, пък и е била изплашена до смърт, затова не е гъкнала. — Тя отново се обърна, огледа спалнята. — Всичко си е на мястото. Онзи не е докоснал нищо... освен жертвата. Интересува го само изпълнението на мисията.

— Според вас е било мисия, така ли? — попита Пийбоди.

— Какво друго? — Ив сви рамене. — След като свършва тук, излиза. Защо не се качва по задното стълбище?

— Ами... — Пийбоди се замисли, огледа се. — Спалнята на съпрузите е по-близо до главното стълбище. Вероятно там е чакал партньорът му.

— Първо е трябвало да бъдат убити възрастните, и то едновременно — кимна Ив, с Пийбоди заобиколиха и тръгнаха към стълбището. — Вероятно по някакъв начин е сигнализирал на съучастника си, че първият етап от мисията е приключил успешно. — Забеляза капките кръв по мокета и стъпалата. — Все пак е оставил следа, но кръвта е на жертвата, той не е пострадал. Погледни това петно — тук са свалили окървавените дрехи, натъпкали са ги в чантите, преди отново да слязат на долния етаж.

— Хладнокръвни типове — промърмори Пийбоди. — Не са се поздравили за добре свършената работа. Заклали са петима души, свалили са защитните дрехи, изцапани с кръв, и преспокойно са си излезли.

— Все едно виждам какво се е случило. Очистват прислужницата, качват се на горния етаж, влизат в спалнята на съпрузите, застават от двете страни на леглото. Виж, явно са действали по същия начин, и то много спокойно и методично. Убиват набелязаните жертви, напускат къщата.

— Спели са с гръб един към друг — промълви Пийбоди. — И ние с Макнаб спим така.

Ив си представи мъжът и жената, съпруга и съпругата, майката и бащата, заспали под пухената завивка на голямото легло, застлано с морскозелени чаршафи. Спалнята бе уютна, всичко беше създадено така, че да действа успокояващо, прозорците бяха с изглед към вътрешния двор. Той е бил по черни боксерки, тя е носела бяла нощница.

— Всеки повдига главата на „неговата“ жертва, прерязва гърлото ѝ. Никакви разговори. Излизат и тръгват към другите две стаи, докато момиченцето се качва по стълбището. Предварително са се уговорили кой в коя стая ще действа. Разделят се. Единият убива момчето... междувременно Никси пълзи по коридора и се приближава към тях. — Докато говореше, Ив влезе в стаята на Койл. — Момчето е спяло по гръб, завивките са били на пода. Позата е била „удобна“, ексекюторът го убива, без да го докосне. — Прекоси коридора и си представи следващата ужасяваща картина. — В другата е момиченцето. Убиецът е прекалено сигурен в себе си, не се колебае. Изобщо не забелязва двата чифта обувки и двете ученически ранички. Интересува го само набелязаната жертва. Малката спи по корем и почти не се вижда изпод завивките. Онзи я хваща за косата — гъста руса коса, както е очаквал. Прерязва гърлото ѝ, хвърля я обратно на леглото, излиза.

— Тук стената не е толкова изпръскана — отбеляза Пийбоди. — Вероятно кръвта е попила в дрехите на убиеца и в завивките.

— Двамата се срещат в коридора. Вече ти показах това петно. Кръвта е капела от дрехите им, докато са ги събличали. Напъхали са ги в чантите заедно с ножовете. Слезли са по стълбището. Напуснали са къщата. Смятали са, че мисията е приключила успешно.

— Обаче са сгрешили.

Ив кимна:

— Точно така. Ако бяха останали още няколко минути, например за да вземат някоя скъпа вещ, ако се бяха забавили с убийствата на горния етаж, полицаите с патрулката щяха да ги хванат на местопрестъплението. Разминало им се е на косъм. Никси е реагирала бързо, но те са били още по-бързи.

— Защо са убили децата? — промълви Пийбоди. — Те не са били заплаха за тях.

— От фактите, които знаем до момента, може да се предположи, че едното или двете деца са били набелязаните жертви. Може да са

чули или видели нещо, което уличава престъпниците. Засега не можем да предполагаме, че ударът е бил срещу родителите. Важното е едно — всички е трябвало да бъдат убити. Това ще бъде отправната ни точка.

Не успя да се освободи по-рано и закъсня за срещата с психиатърката. Завари я в дневната — Майра пиеше чай и работеше с джобния си компютър.

— Извинявай, задържаха ме.

— Не се притеснявай. — Майра отмести компютъра. Носеше семпъл костюм от сиво-синкава материя, обувките ѝ бяха в същия необикновен цвят. На ушите ѝ блестяха сребърни обици, на шията си тя носеше три верижки, всяка тънка като косъм.

Ив често се питаше дали психиатърката полага специални усилия да постигне съвършената си елегантност, или това ѝ идва отвътре.

— Никси спи — каза Майра. — Съмърсет я наблюдава на монитора.

— Хубаво. Добре. Слушай, първо трябва да пийна истинско кафе, иначе мозъкът ми ще се разтопи... Ти как си?

— Добре, благодаря.

Ив отвори панел в стената, зад който имаше малък автоготвач.

— Предполагам, получила си информацията за престъплението.

— Да. Тъкмо я преглеждах.

— Засега разполагаме само с откъслечни сведения. Не ми остана време да опитам да ги свържа. Пийбоди ще уреди да получим достъп до информацията за убитите деца. Ще посетим училищата им, ще видим какво ще открием.

— Надяваш ли се да намериш нещо важно? Смяташ ли, че децата са били набеязаните жертви?

Ив сви рамене, затвори очи, зачака ободряващото въздействие на първите глътки силно кафе.

— Момчето — казва се Койл, е достатъчно голямо, за да се е забъркало с наркотици, да участва в банда и така нататък. Не бива да пренебрегваме този факт. Нито възможността Койл и/или сестра му да са били очевидци на нещо, заради което е трябвало да бъдат очистени.

По-голяма е вероятността масовото убийство да е било извършено заради един от родителите, обаче е прекалено рано за заключения.

— Няма друго насилие или вандализъм, така ли?

— Не. Още не знаем дали нещо е било откраднато. Планът на палачите и изпълнението му са били прецизни. Дяволски добра работа.

— Ако го беше казал някой друг, щях да го обвиня в цинизъм и безсърдечност.

Погледът на Ив стана суров:

— Тези типове наистина са безсърдечни. И много добри професионалисти. Но този път са допуснали грешка. Скоро ще разберат, че има очевиден престъплението. Само почакай медиите да надушат сензацията.

Майра кимна:

— Тогава ще опитат да довършат „работата“ си. Затова си довела детето тук, нали?

— Да, това е една от причините. Къщата е същинска крепост. А пък ако съумея да опазя малката от отдела за закрила на децата, ще имам неограничен достъп до очевидката на убийствата. Освен това Никси от пръв поглед намрази социалната работничка и отказа да тръгне с нея. Няма да ми е от полза, ако не се поуспокои...

— Май забрави с кого говориш — прекъсна я Майра и се усмихна. — Пак щеше да се срещаш с нея, когато пожелаеш, дори тя да беше под надзора на социалните и заведена в тайна квартира. Защо се срамуваш от съчувствието си към детето? В никакъв случай не означава, че си се размекнала и вече не си коравото ченге Далас.

Ив пхна ръка в джоба си и промърмори:

— Никси се е обадила на 911. Пълзяла е през локви кръв, кръвта на родителите ѝ. Да, мъчно ми е за нея. Знам още, че дете, издържало този кошмар, може да понесе и онова, което ще последва. — Седна срещу Майра и добави: — Страхувам се да не натисна погрешните „бутони“. Възможно е да сбъркам и тогава ще загубя доверието ѝ. Изключително важно е да измъкна от нея повече информация. Всяка подробност е от значение. Разчитам на теб да ми помогнеш.

— Разбира се. — Психиатърката отпи от чая си. — Съставих психологически профил на престъпниците, основан на данните, с които засега разполагаме. Наистина са били екип. Най-вероятно и преди са работили заедно, сигурна съм, че не убиват за пръв път.

Предполагам, че са обучени — може би са служили в армията или са членове на престъпна организация. Няма нищо лично в този акт на насилие, но убийството на деца — на цяло семейство, определено е лично. Убедена съм, че не са го направили заради тръпката, няма и сексуален подтекст.

— Тогава убиват за пари, така ли?

— Твърде вероятно; може би защото са им наредили или просто защото е трябвало да бъде направено. Какъв е мотивът? — Тя замислено отпи от чая си. — Трудно е да се каже, докато не разполагаме с повече сведения за жертвите. Какви са извършителите? Опитни убийци, които взаимно си имат доверие. Действат методично и уверено.

— Според мен е била операция, и то грижливо разработена, а тези двамата предварително са тренирали.

— Смяташ, че са влизали в къщата и преди ли?

— Може би. Във всеки случай са знаели разположението на помещенията и къде спи всеки. При положение, че прислужницата е била главният обект, е било безсмислено да убиват хората на горния етаж, и обратното. Затова мисля, че им е било заповядано да не оставят жив нито един от обитателите на къщата. — Ив погледна ръчния си часовник. — Докога смяташ, че ще спи детето?

— Нямам представа.

— Не искам да те задържам.

— Самата ти изгаряш от нетърпение да продължиш работата си.

— Още не съм разговаряла със съдебния лекар, не съм довършила рапорта си, не съм тормозила шефа на лабораторията, нито съм ругала „метачите“. Хората ще си помислят, че съм в отпуската.

Майра се усмихна и се изправи:

— Обади ми се, когато... — Тя не довърши фразата, защото Съмърсет влезе в дневната и обяви:

— Лейтенант, повереното ви дете е будно.

— Така ли? Добре, хубаво. Майра, имаш ли време да започнем още сега?

— Да. Къде е най-удобно да поговорим?

— Предлагам да отидем в моя кабинет.

— Защо не я доведеш тук? Помещението е много уютно, ще я предразположи.

— Аз ще я доведа — обяви Съмърсет и се изпари, а Ив се намръщи и промърмори:

— Дали пък не си въобразява, че съм му длъжница? Защото ако е така, много ще се ядосам.

— Според мен е прекрасно, че в къщата има някой, който да се грижи за травмизираното дете.

— Мамка му! — Ив тежко въздъхна. — Тъкмо от това се страхувах.

— Да не забравяме, че най-важното в момента е душевното състояние на момиченцето.

— Ако гледа по цял ден Съмърсет, нищо чудно да изпадне в шок.

Ала когато Никси влезе, здраво стискаше костеливата длан на иконома и го пусна едва след като видя Ив. Втурна се към нея и възкликна:

— Намери ли ги?

— И това ще стане. Запознай се с доктор Майра. Ще ти помогне да...

— Докторът вече ме прегледа. Не ми трябва друг. — В гласа на Никси прозвучаха истерични нотки. — Не искам...

— Успокой топката! — прекъсна я Ив. — Майра е моя приятелка и не е само лекарка, а работи съвместно с полицията.

Никси изпод око изгледа психиатърката:

— Не прилича на полицайка.

— Аз сътруднича на полицаите — спокойно каза Майра, — за да разберат какви са хората, които извършват престъпления. С лейтенант Далас се познаваме отдавна. Искам да помогна и на нея, и на теб, за да залови злодеите, които навредиха на близките ти.

— Не са им навредили, те ги убиха. Всички са мъртви.

— Да, знам. Ужасно е. — Майра говореше все така тихо и спокойно, не откъсваше поглед от детето. — Нищо по-страшно не може да се случи.

— Щеше ми се да не беше се случвало...

— И на мен. Смятам, че ако поговорим, ще можем да помогнем.

— Убиха Лини. — Долната устничка на момиченцето затрепери. — Помислили са, че съм аз и сега е мъртва. Вината е моя. Не трябваше да отивам в кухнята. Забранено ми е...

— Понякога всеки от нас прави по нещо забранено.

— Не е вярно. Лини не искаше да дойде с мен. Аз бях непослушна, не тя. А сега е мъртва.

— Не се обвинявай — меко каза Майра, хвана я за ръката и я накара да седне. — Защо отиде в кухнята?

— За да си взема една кутийка оранжада. Не бива без разрешение да пия безалкохолно, нито да хапвам по нещо през нощта. Мама... — Никси млъкна, с юмручета потърка очите си.

— Мама ти е забранила, затова не е трябвало да го правиш зад гърба ѝ. Обаче тя щеше много да се зарадва, че не си пострадала. Щеше да е щастлива, че този път си нарушила правилата.

— Ами... може би. — Галахад скочи на скута на Никси, тя машинално го помилва. — Но Лини...

— Не си виновна. Случилото се не е по твоя вина. Не си го причинила и не би могла да го предотвратиш.

Малката вдигна очи:

— Все си мисля, че ако бях извикала, всички щяха да се събудят. Татко щеше да се справи с лошите хора.

— Баща ти имаше ли оръжие? — намеси се Ив, преди Майра да проговори.

— Не, обаче...

— Двама мъже са били с ножове, а той — невъоръжен. Може би ако беше извикала, баща ти щеше да се събуди. Ала пак щеше да е мъртъв. Онези двамата щяха да разберат, че в къщата има още някой, щяха да те намерят и да убият и теб.

Майра предупредително изгледа Ив и побърза да се намеси:

— Никси, лейтенант Далас ми каза, че си постъпила много смело. Вярвам ѝ, защото самата тя е храбра.

— Тя ме намери. Криех се...

— И добре си направила. Добре е, че тя те е намерила. Знам, че те заболя от онова, което току-що каза лейтенант Далас, но всъщност е самата истина. Снощи не би могла да сториш нищо, за да помогнеш на семейството си. Сега обаче можеш. — Майра погледна Ив, направи ѝ знак, че вече може да започне да разпитва детето.

— Слушай, Никси, давам си сметка колко ти е трудно, но ще ни улесниш, ако си спомниш колкото е възможно повече подробности. Това е записващо устройство. — Тя постави уреда на масата, седна срещу Майра и момиченцето. — Ще ти задам няколко въпроса —

добави и задиктува: — Лейтенант Ив Далас разпитва Никси Суишър, малолетна. Присъства доктор Шарлот Майра. Да започваме ли Никси?

— Да.

— Знаеш ли в колко часа стана снощи?

— Малко след два. Май беше два и десет. Погледнах си кифличката, затова знам.

— „Кифличката“ е детски ръчен часовник — обясни Майра.

— Какво направи, като стана. Помъчи се да си спомниш с точност.

— Слязох на долния етаж, беше много, ама много тихо. Преди това си казах, че след като Лини не иска да дойде с мен, ще повикам Койл. После обаче се изплаших да не ме обади на мама, пък и беше много вълнуващо да съм сама посред нощ. Отидох в кухнята, взех от хладилника кутийка с оранжада, въпреки че ми е строго забранено да пия и да ям извън определените часове. Седнах на канапечето в „къта за закуска“, за да си изпия оранжадата.

— Какво стана после?

— Видях някаква сянка. Легнах на канапето и видях как сянката влезе в стаята на Инга.

— Как изглеждаше тази... сянка?

— Ами... стори ми се, че е някакъв мъж. Не знам, беше много тъмно.

— Висок или нисък беше?

— Беше ли на ръст колкото лейтенант Далас? — намеси се Майра и направи знак на Ив да се изправи.

— Май беше по-висок. Не съм сигурна.

— Как беше облечен?

— С тъмни дрехи.

— Видя ли косата му? — попита Ив. — Къса ли беше или дълга? Никси въздъхна, опря страна до гърба на котарака:

— Сигурно е била къса, защото не се виждаше. Беше... беше покрита. Ей така. — Тя направи жест, сякаш нахлузва нещо на главата си. — Скриваше лицето му. Очите му бяха черни и лъскави.

„Маскировъчно облекло — помисли си Ив. — Очила за нощно виждане.“

— Чу ли го да казва нещо?

— Не. Уби Инга. Уби я с ножа. Имаше много кръв. Той не каза нищо.

— Ти къде беше?

— Лежах на пода до вратата. Пропълзях дотам, защото исках да надникна в стаята на Инга и да видя...

— Какво да видиш, като е било тъмно?

Малката се замисли, за миг свъси вежди.

— Светлината от уличната лампа влиза през прозореца. А човекът си светеше с нещо.

— С джобно фенерче ли?

— Не. Имаше нещо, от което излизаше зелена светлина. Една такава... малка като точица... и мигаше. Беше на ръката му... ето тук.

— Тя обви с пръсти китката си.

— Добре. Какво стана после?

— Притиснах се до стената... така мисля. Страхувах се. Онзи уби Инга, държеше нож... много се страхувах.

— Вече няма от какво да се страхуваш — намеси се Майра. — В безопасност си.

— Човекът не ме видя, сякаш ме нямаше. Все едно си играехме на криеница, обаче той не ме търсеше. Взех видеотелефона и се обадох. Татко ми е казал, ако видя да нападат някого, да се обадя на 911 и полицията ще дойде веднага. Винаги трябва да се обаждаш, дори да нападат някой съсед. Татко... — Момиченцето наведе глава и се разплака.

— Баща ти щеше да се гордее с теб — обади се Майра, извади от чантата си хартиена носна кърпичка. — Защото си запомнила какво ти е казал и си го направила, въпреки че си била изплашена.

— Исках да му кажа какво е станало, да кажа на него и на мама. Исках мама да ме гушка. Обаче и двамата бяха мъртви.

— Като си се качила на горния етаж, отново си видяла онзи човек и още някого — подсказа Ив. — Качила си се по задното стълбище.

— Онзи, който уби Инга, влезе в стаята на Койл.

— Откъде знаеш, че е бил същият?

— Ами... — Малката вдигна насълзените си очи. — Познах го по зелената светлинка на ръката. Другият не носеше такова устройство.

— Браво. Много си наблюдателна. По какво друго се различаваха?

— Онзи, който уби Инга, беше по-голям.

— Имаш предвид, че е бил по-висок, така ли?

— Беше по-висок, но и много по-едър. — Тя сгъна ръката си, все едно показваше мускулите си.

— Дватамата разговаряха ли?

— Не казаха нито думичка. Движеха се абсолютно безшумно. Нищо не чувах. Искях да бъда с мама. — Очите ѝ отново се изцъклиха, гласът ѝ затрепери. — Знаех какво ще направят, исках да бъда с мама и татко, да ме защитят, но... имаше много кръв, дрехите и ръцете ми се изцапаха. Скрих се в банята. По едно време чух да влизат хора, обаче не излязох. После дойде ти...

— Добре. Сега ще те питам нещо много важно. Чувала ли си вашите да говорят за някого, който ги мрази, или че са забелязали около къщата да се навъртат подозрителни типове?

— Татко каза, че Дейв го е заплашил да го пребие с металния стик, задето го е победил на голф.

— Баща ти и Дейв караха ли се често?

— Нее! Само се шегуваха. — Никси отново разтърка очите си.

— Татко ти караше ли се с някого насериозно?

— Не. Не знам.

— А майка ти?

Никси поклати глава. Ив зададе следващия въпрос, макар да знаеше, че стъпва по тънък лед:

— Майка ти и баща ти караха ли се?

— Понякога, но бързо им минаваше. Не като майката и бащата на Джеми — непрекъснато си крещят, а тя ми каза, че като се разбеснеели, хвърляли каквото им попадне под ръка. Каза ми още, че са се развели, защото той не можел да си държи панталона закопчан. Това означава, че е ходил с други жени.

— Аха, разбрах. Казваш, че вашите не са се карали като родителите на приятелката ти, така ли.

— Да. Освен това много се обичаха. Танцуваха на брега.

— Моля?

— През лятото ходехме на почивка в една вила край океана. Нощем виждах през прозореца как мама и татко се разхождат по

плажа, понякога танцуваха. Знам, че нямаше да се разведат.

— Хубаво е да пазиш такива спомени — промълви Майра. — Когато ти домъчнее или те е страх, опитай се да си представиш как вашите са танцували на брега... Браво, моето момиче, справи се много добре. Съгласна ли си някой път отново да си поговорим?

— Може. Не знам какво трябва да правя сега.

— Какво ще кажеш да хапнеш нещо? За съжаление трябва да си вървя, но лейтенант Далас ще бъде тук и ще работи в кабинета си на горния етаж. Знаеш ли къде е кухнята?

— Не. Тази къща е прекалено голяма, човек лесно може да се загуби.

— На мен ли го казваш? — промърмори Ив.

Майра стана, хвана за ръката момиченцето:

— Ще те заведа при Съмърсет, може да му помогнеш да приготви обяда. — Обърна се към Ив: — Ей сега се връщам.

Когато остана сама, Ив закръстосва дневната — отиде до прозореца, върна се, приближи се до камината, отново застана до прозореца. Искаше ѝ се час по-скоро да започне „истинската работа“. Да подготви обичайното табло, да започне събирането на информация, да напише рапорта си и да го изпрати на шефа на отдела. „Предстоят ми куп обаждания, трябва да разпитам много хора... — мислеше си и машинално подрънкваше кредитните жетони в джоба си. — Да му се не види, как да постъпя с това дете?“

Дали полицаите, които я бяха разпитвали навремето, също са се чувствали толкова несигурни? Майра се върна и каза:

— Никси е забележително дете. Справя се много по-добре от мнозина в нейното положение. Но бъди подготвена за рязка промяна в настроението ѝ, сълзи, гняв, безсъние. Необходим ѝ е психиатър.

— Не можеш ли да се заемеш с нея?

— Засега ще бъде под мое наблюдение, но вероятно ще се наложи да се обърнем към колега, който е специалист в работата с деца. Ще имам грижата да намеря най-подходящия човек.

— Благодаря. Смятам да се обадя в отдела „Грижи за малолетни“ и да прикрепя към нея двама униформени.

— Не бързай. Ще ѝ бъде трудно да приеме наведнъж толкова много непознати. — Тя леко докосна рамото на Ив, после взе чантата си. — Не се притеснявай, ще се справиш.

„Дано“ — помисли си Ив. Само че в момента не беше толкова сигурна в успеха си. Качи се на горния етаж, отби се в кабинета на Рурк.

Съпругът ѝ седеше зад бюрото, на три от мониторите на стената вървеше информация, мощният компютър тихо бръмчеше. Като видя жена си, нареди на машината временно да спре работа.

— Лейтенант, изглеждаш смазана от умора.

— Не само изглеждам, ами се чувствам така. Извинявай, нямах време да поискам съгласието ти. Натрапих ти чуждо дете и изчезнах.

— Глупости! Я кажи, малката спи ли?

— Не, будна е и е със Съмърсет. Разпитах я отново в присъствието на Майра. Владее се учудващо добре. Имам предвид Никси.

— Гледах новините по телевизията. Не съобщиха имената на убитите.

— Уредих да ги запазят в тайна. Засега. Но скоро медиите ще надушат новината.

Тъй като прекрасно познаваше съпругата си, Рурк знаеше какво ѝ е най-необходимо в момента. Приближи се до автоготвача, програмира го да приготви две силни кафета, после подхвърли:

— Ще ми разкажеш ли какво е този път?

— Да, но само в общи линии. Изоставам с работата. — Тя набързо нахвърля най-важното.

— Горкото дете. Доколкото разбирам, досега няма доказателства, че някой от семейството е бил замесен в незаконна дейност и убийствата са били извършени за отмъщение.

— Още е прекалено рано, разследването тепърва започва.

— Предполагам, вече си стигнала до заключението, че престъпниците са били професионалисти. Хора, обучени да изпълняват „мокри поръчки“. Устройството на ръката на единия, което малката е видяла, вероятно е за блокиране на охранителната система — зелената светлина означава, че алармата е изключена.

— И аз предположих същото. На пръв поглед Суишърови изглеждат като олицетворение на почтеността. Бог знае обаче какво ще открием, като разровим по-надълбоко.

— Свърхмодерни електронни устройства, проникване типично за командоси, бързи убийства. Операцията е продължила максимум

петнайсет минути. — Рурк отпи от кафето си и дори не погледна лазерния факс, който сигнализираше получаването на ново съобщение. — Ненапразно използвам думата „операция“. Това не е обикновено влизане с взлом, а нападение, каквото обикновено се предприема срещу важни личности. Поне на пръв поглед изглежда така — добави.

— Още имаш връзки в света на организираната престъпност.

Той се поусмихна:

— Нима?

— Познаваш хора, които имат познати сред най-голямата измет.

Рурк докосна трапчинката на брадичката ѝ:

— Хубава работа! Може ли да обиждаш така моите приятели и партньори? Бивши, де.

— Обичам да наричам нещата с истинските им имена. И така, ще поразпиташ ли този-онзи?

— Да. Но имай предвид, че никога не съм си партнирал с убийци на деца. Или с изверги, които могат да избият петима души, докато спят.

— Вярвам ти. Наистина. Всяка информация е добре дошла... Само да беше видял момиченцето, което е било убито по погрешка! Беше по розова нощничка с къдрички. Всъщност едва по-късно разбрах, че дрехата е била розова — горната част беше почервенияла от кръв. Мръсникът беше прерязал гърлото на детето, сякаш е разрязал ябълка.

Рурк остави чашата си, приближи се до Ив, прегърна я през кръста, допря чело до нейното:

— Ще направя всичко, което мога.

— Знаеш ли, хрумна ми нещо. В детството си двамата с теб сме преживели всичко най-лошо — насилие, побои, омраза. А тези деца са живели в съвършен свят — имали са прекрасни домове и любящи родители, но...

— Но ние оцеляхме — довърши вместо нея Рурк. — А те са мъртви. С изключение на малката ни гостенка.

— Искам един ден, когато тя прави равносметка на случилото се, да знае, че убийците на близките ѝ са зад решетките. Това е единственото, което мога да направя. — Ив се отдръпна и добави: — Крайно време е да се захвана за работа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първо се свърза с капитан Фийни от отдела по електроника. На екрана се появи печалната физиономия на мъж с червеникава, прошарена коса, облечен с измачкан костюм. Ив с облекчение забележа, че опитите на съпругата му да го накара да носи модерни дрехи бяха се провалили с гръм и трясък.

— Изоставам от графика — каза му без предисловия. — Предполагам, вече знаеш за касапницата в дома на семейство Суишър.

— Да. Две деца са мъртви. — Добродушното му лице помръкна, изражението му стана сурово. — Щом разбрах, отидох на местопрестъплението. Моите хора се заеха с видеотелефоните и компютрите в къщата. Аз работя по охранителната система.

— Радвам се, че ми сътрудничи най-добрият професионалист. Какво е мнението ти?

— Системата е първокласна и много модерна. Трябва да си голям спец, за да я елиминираш. Камерите са били изключени в един часа и петдесет и осем минути. Блокирана е дистанционно, после ръчно, защото системата е била с автоматична резервна поддръжка. — Той разсеяно заподръпва ухото си, докато четеше данните на екрана на друг компютър. — Ако някой обезвреди камерите, след десет секунди се задейства резервната система и включва алармата в къщата и в центъра по охрана.

— Което означава, че престъпниците са познавали устройството.

— Именно. Изключили са всички възможни аларми — към камерите и ключалките и онези със сензори, улавящи движение. Скоро ще ти дам точните данни, но те вероятно ще потвърдят предположението ми, че убийците са проникнали в къщата десет минути след изключването на камерите и четири минути след дезактивирането на резервната охранителна система.

— Десет минути ли? Хм, прекалено много време... Може би са изчакали, за да се уверят, че алармата не се е задействала в къщата и центъра по охрана. Проникват в жилището четири минути след

обезвреждане на резервната система. И това ако не е самоувереност, здраве му кажи.

— Права си. Работили са бързо.

— Знаели ли са кода?

— Засега не мога да кажа. — Той отпи от голяма порцеланова чаша, на която с кървавочервени букви беше написано „Моя“. — Или са го знаели, или са разполагали с първокласно шперцово устройство. Представяш ли си, Далас, две деца, които не са на сигурно място дори в леглата си! Нашият свят е скапан.

— Винаги е бил скапан. Искам записите на всички разговори по видеотелефоните — входящи и изходящи. И дисковете от охранителните камери.

— Ще направя всичко възможно да ти ги предоставя. Да му се не види, моите внуци са на възрастта на тези две дечица! Каквото ти потрябва, ще го имаш.

— Благодаря. — Ив присви очи, като го видя още веднъж да отпива от чашата си. — Чакай малко, това истинско кафе ли е?

Фийни примигна, дръпна чашата встрани, за да не се вижда на монитора, и избърбори:

— Защо питаш?

— Изражението ти те издава. Погледът — също.

— И какво, ако е истинско?

— Откъде го взе?

Фийни се понамести на стола. Дори на монитора се виждаше, че седи като на тръни.

— Ами... — измрънка. — Да речем, че съм се отбил при теб, за да те осведомя за напредъка на работата, и че не съм те заварил. И тъй като разполагаш с неограничен запас от истинско кафе, може би съм си налял една чаша. Не разбирам защо си толкова стисната, след като имаш толкова...

— Случайно да си се обслужил с още нещо? Например да си се подсладил с шоколадче?

— Какво шоколадче? Какви сладки неща държиш там? Къде ги криеш?

— Как ли пък няма да ти кажа! Да не си посмял да ми тършуваш из бюрото! Ще ти се обадя, когато имам нови въпроси.

Като заговори за кафе и шоколадчета, изведнъж си спомни, че не е закусвала. Нареди на компютъра да събере пълна информация за Грант Суишър, после отиде в кухничката до кабинета, наля си още една чаша кафе и взе десертче, което според рекламата съдържаше много ценни хранителни вещества. Отново седна зад бюрото, поиска информацията да бъде изнесена на монитора.

Грант Суишър. Роден на 2 март 2019 г. От 22 септември 2051 г. до смъртта си е живял на Осемдесет и първа улица № 101. На 6 май 2046 г. е сключил брак с Кийли Роуз Гец. Имат две деца — Койл Едуард, роден на 15 август 2047 г., и Никси Фран, родена на 21 февруари 2050 г.

„Три от тези имена до края на деня ще бъдат включени в общинския регистър на починалите“ — помисли си Ив.

Прочете наличната информация, поиска от компютъра данни за криминални прояви на някого от семейството, научи, че на деветнайсетгодишна възраст Грант Суишър е бил арестуван за притежаване на наркотика „Зонър“. Прегледа и сведенията от медицинските картони на жертвите, обаче и там нямаше нищо подозрително.

Захвана се с проверка на финансовото състояние на съпрузите.

Грант Суишър беше печелил достатъчно, за да изплаща ипотеката на къщата и да си позволи всяко лято да наема вила в Хамптънс и да запише децата си в престижни частни училища. Доходът на съпругата му също е бил значителен, затова са имали домашна помощница, която е живеела със семейството, посещавали са скъпи ресторанти, били са членове на различни клубове, включително на голф клуб за богаташи, и им е оставало достатъчно, за да спестяват. Накратко, нямаше нищо подозрително, нищо, което да подсказва, че съпрузите са били замесени в някаква криминална дейност.

Кийли Суишър, с две години по-млада от съпруга си, имаше чисто досие. Завършила беше медицина, специалност „здравословно хранене“, и преди да роди децата, беше работила в луксозен балнеосанаториум. След раждането на момчето беше останала една година вкъщи, след което се беше върнала на работа в същото здравно заведение. След раждането на второто дете бе започнала собствен бизнес, фирмата ѝ се наричаше „Живей добре“. Според Ив нямаше начин да живееш добре, ако си на диета, обаче това беше друга тема.

Важното бе, че на Кийли ѝ беше провървяло. През първата и втората година финансовите резултати не бяха добри, след това обаче тя беше привлякла солидна клиентела и нещата бяха потръгнали.

Следващата справка беше за момчето. Никакви хулигански прояви, никакво засекретено досие, прикриващо престъпления, извършени от малолетния Койл. Според медицинския картон той е бил в цветущо здраве. Имаше и собствена банкова сметка, в която бяха вписани имената на родителите му. Сумите, внасяни всеки месец, не бяха прекалено големи, за да се предположи, че са от продажба на наркотици или някаква друга незаконна дейност.

Родителите бяха открили сметка и на Никси, но ежемесечните вноски бяха по-малки.

Ив озадачено се взираше в монитора; размишленията ѝ бяха прекъснати от появата на Пийбоди — партньорката ѝ носеше бял хартиен плик, просмукан с мазнина, от който се носеше божествена миризма.

— Взех сандвичи с печено агнешко — обяви. — Моя вече го изконсумирах, но ако не го искате, с удоволствие ще си го хапна.

— Искам го, освен това сигурно ще пукнеш, ако излапаш два грамадни сандвича.

— Няма страшно. Докато бях в болницата, свалих два килограма и половина. Вярно, че откакто се върнах на работа, съм качила килограм и половина, но както и да го смятате, излиза, че пак съм по-слаба от преди. — Тя остави плика на бюрото на партньорката си и попита:

— Къде е Никси?

— Съмърсет. — Ив пъкна обратно в чекмеджето неразопакованото десертче, извади сандвича от плика. Отхапа голям залък и промърмори нещо, което прозвуча като „Учишни досиета“.

— Взех училищните досиета и на двете деца — „преведе“ Пийбоди, извади от чантата си два диска. — Директорите бяха потресени от новината... Престижни училища. Койл е бил добър ученик, няма подозрително намаляване на успеха или неизвинени отсъствия. Колкото до Никси... малката явно има ум като бръснач. Има само отлични оценки. И двамата са изкарали добре теста за интелигентност, но резултатите на Никси са далеч по-забележителни от тези на брат ѝ. Били са дисциплинирани — имат само няколко

предупреждения за говорене в час и задето са донесли в училище видеоигри, но нищо сериозно. Койл е играел бейзбол и софтбоул, Никси активно участва в драмсъстава и в издаването на училищния вестник, свири на пиколо в училищния оркестър.

— Какво е това пиколо?

— Духов музикален инструмент. Нещо като флейта. Децата в тези училища имат много извънкласни занимания, може би заради това не им остава време да се забъркват в неприятности.

— И двамата имат банкови сметки, в които родителите редовно са внасяли пари. Откъде-накъде на деца се дават по сто долара месечно?

Пийбоди се обърна към монитора на стената, прочете информацията и обясни:

— Парите са нещо като стипендия.

— Моля?

Пийбоди се обърна, поклати глава, като видя недоумяващото изражение на партньорката си:

— Всяка седмица родителите отпускат на децата известна сума за разходите им. От самите деца зависи колко ще похарчат. Ако спестяват, парите си остават за тях в сметката им.

Ив отново отхапа от сандвича, после избърбори:

— Искаш да кажеш, че получават заплата, задето са деца ли?

— Нещо такова.

— Хубава работа, ако можеш да се докопаш до нея.

— Предполагам, че родителите не са ги глезили и са им възлагали домакинска работа, въпреки че са имали прислужница. Децата сигурно е трябвало да поддържат ред в стаите си, да разчистват масата след хранене, да зареждат устройството за рециклиране на сметта. За добър успех в училище получават парична награда или родителите им ги водят на екскурзия през лятото. Аз произхождам от семейство на привърженици на „Нова епоха“ и нашите не ни глезеха, но пак ни поощряваха.

— Ако всички останем деца, никой няма да работи, така ли? Може Койл и Никси да са видели нещо в училище — продължи Ив, преди партньорката ѝ да я прекъсне. — Да са чули нещо. Нещо, което не е трябвало да разберат. Ще разпитаме учителите и помощния персонал. Ще съберем данни за колегите и клиентите на съпрузите

Суишър, после за техните приятели, съседи, познати. Тези хора не са били убити току-така.

— И аз съм на същото мнение, но не бива да изключваме вероятността за престъпление, извършено от психопати.

— Пипали са прекалено професионално — промърмори Ив и си спомни, че Рурк беше казал същото. — Психопатите не действат толкова чисто... въобще „подходът“ им е друг. Изнасилват и изтезават жертвите, преди да ги убият, изпочупват всичко в къщата, прерязват гърлото дори на кучето.

— Суишъррови не са имали куче, но разбирам за какво говорите. Обаче ако е било акт на „домашен тероризъм“, досега някоя група щеше да поеме отговорността. Имаме ли вече сведения от отдела по електроника, от „метачите“ или от патолога?

— Разговарях с Фийни. Работи усилено. Ще ти обясня по пътя.

— Къде отиваме?

— В моргата, после в управлението. — Ив стана, натъпка в устата си последната голяма хапка от сандвича.

— Да предупредя ли Съмърсет, че излизаме?

— Защо? О! Мамка му! Ами да, обади му се. — Тя прекоси помещението, приближи се до кабинета на Рурк и надникна вътре. Съпругът ѝ тъкмо обличаше сакото на един от официалните си костюми. — Излизам — каза му.

— И аз. Промених графика си за днес. Ще се върна не по-късно от седем.

— Аз не мога да определя час. — Ив се облегна на рамката на вратата, намръщи се. — Трябваше да заведе малката в квартира на полицията, където да бъде под охрана.

— Нашата къща е с най-добрата охранителна система, освен това Съмърсет се грижи прекрасно за детето... По телевизията излъчиха по-подробно съобщение за престъпленията. Още не се споменават имена, но казаха, че рано тази сутрин е убито цяло семейство, включително две деца. Съобщиха още, че ти отговаряш за разследването, предупредиха зрителите да очакват по-подробна информация.

— Само това ми липсваше — копоите от медиите да хукнат след мен!

— Ще се справиш с тях. — Рурк се приближи до нея, с длани обгърна лицето ѝ, целуна я. — Работи спокойно, знаеш, че винаги съм готов да ти се притека на помощ. И пази моето ченге.

Както очакваше Ив, главният съдебен лекар беше се заел с жертвите в дома на семейството на Суишър. Не беше работа, която Морис би преотстъпил на колега, колкото и опитен и квалифициран да е въпросният колега.

Тя го завари, наведен над трупа на Лини Дайсън. Носеше предпазно облекло и микрохирургически очила.

— Работя по реда, в който са били убити — обясни той, зад очилата очите му сурово проблясваха. Както обикновено звучеше музика, но този път мелодията беше тържествена, погребална. Ив предположи, че композитор е някой от онези с белите перуки. — Наредих да бъде направен токсикологичен анализ на жертвите — продължи Морис. — Причината за смъртта е една и съща при всички. Няма допълнителни наранявания, само при момчето се наблюдават синини на дясното бедро и две дълбоки драскотини, които вече заздравяват. Показалецът на дясната му ръка е бил счупван и гипсиран някъде през последните двацет и четири месеца, но това са контузии, типични за момче, което активно е спортувало.

— Най-вече софтбоул. Вероятно е паднал, от това са драскотините.

— Да, може би. — Морис погледна момиченцето, дълбокия разрез на гърлото. — И двете деца са били в отлично здраве. Всички жертви са вечеряли приблизително към седем часа — бяла риба с гарнитура ориз и зеленчуци, за десерт е имало ябълков сладкиш. Възрастните са пили по чаша вино, децата — соево мляко.

— Майката — втората жертва от женски пол, е била диетоложка.

— Изпълнявала е собствените си предписания. Момчето обаче е имало скривалище за вкусотиини — добави Морис и тъжно се усмихна. — Приблизително в десет вечерта е похапнало лакрица.

Странно защо, но на Ив някак ѝ олекна от тази незначителна подробност. Поне момчето си беше хапнало за последно нещо сладко.

— С еднакво оръжие ли са извършени убийствата?

— Да. И петте жертви са заклани с нож, дълъг около двайсет и шест сантиметра. Погледни. — Той посочи монитора, на който се виждаше раната на гърлото на момиченцето, увеличи изображението. — Виждаш ли леките нарязи? Престъпникът е прерязал гърлото само с един замах от ляво на дясно. Нарезите показват, че острието е било назъбено само в горната част.

— Както го описваш, прилича на нож на командос.

— И аз предположих същото. Убиецът е десняк.

— Били са двама.

— Да, казаха ми. На пръв поглед изглежда, че една и съща ръка е нанесла фаталните удари, но... — Морис се обърна към друг монитор, нареди на компютъра да покаже снимките на мъртвите Кийли и Грант Суишър и да раздели екрана на две, за да даде възможност за сравнение, после увеличи изображението. — Както виждаш, има едва забележими разлики. Раната на гърлото на мъжа е по-дълбока, нарязите са по-видими, докато жената е била убита по-ловко. Ако сравним нараняванията на петте жертви... — Той кимна към монитора, отместе се, за да даде възможност на Ив да погледне. — Виждаш ли разликата? Мъжът, момчето и прислужницата са убити от един човек, жената и момичето — от друг. От лабораторията ще направят реконструкция на оръжието, но се обзалагам, че ще се потвърди предположението ми за двайсет и пет сантиметрово острие с три зъбеца в горната част.

— Нож, какъвто се използва в армията — промърмори Ив. — Разбира се, дори човек, който не е военен, може да се снабди с подобно оръжие. Само че съвпаденията се увеличават — извършителите са приложили военна тактика, използвали са устройства и оръжия, с каквито разполагат военните. Нито Грант, нито Кийли Суишър са били в армията, засега няма сведения, че по някакъв начин са свързани с военна или полувоенна организация.

„Кое то отново ме навежда на мисълта, че образцово семейство като това е идеално прикритие за криминални деяния“ — каза си, после отново се обърна към Морис:

— Уредих семейство Дайсън да дойдат тук. — Тя погледна мъртвото момиче. — Видяха ли я вече?

— Да. Дойдоха преди час. Беше... ужасно. Погледни детето. Толкова е малко! Разбира се, с течение на времето всички се

смаляваме. Виждал съм възрастни хора не по-големи от новородено... Невероятно е какво можем да причиним ние, образованите хора, на онези, които най-много се нуждаят от нас.

— Нямах деца, нали?

— Нито дете, нито коте. Навремето имах връзка с една жена; живяхме заедно достатъчно дълго, за да се замислим дали да създадем поколение. Обаче това беше... много отдавна.

Ив се загледа в лицето му, обрамчено от гарвановочерна коса, сплетена на плитка с помощта на сребриста нишка. Под прозрачния предпазен костюм, който вече беше изцапан с кръв и телесни течности, се виждаше сребристите му ризи.

— Знаеш, че момиченцето на Суишърови е оцеляло като по чудо. Сега е у дома, но не знам какво да го правя.

— Най-важното е да пазиш живота му.

— За това не бери грижа. Спешно ми трябва резултатите от токсикологичния анализ. Искам да ме държиш в течение — всяка нова информация ще ми бъде от полза.

— Разбрано. Носеха венчални халки.

— Моля?

— Съпрузите Суишър. В наше време много малко брачни двойки носят венчалните си пръстени. — Морис кимна към инкрустираната халка на безименния ѝ пръст. — Не е модерно. Да носиш халка е нещо като декларация, че обичаш брачния си партньор. Двамата са се любили около три часа, преди да бъдат убити. Използвали са временно противозачатъчно средство, което означава, че са смятали да имат още деца, иначе щяха да предприемат други мерки, предлагани от съвременната медицина. Това и венчалните халки... не е ли трогателно, Далас? От една страна, ме успокоява, от друга, разпалва гнева ми.

— Наблегни на гнева, защото изостря сетивата.

Във фойето на грамадната сграда на Централното полицейско управление Ив видя детектив Бакстър, който тъкмо пускаше жетони в автомата, за да си вземе чаша отвратително кафе. Подхвърли му няколко монети и подвикна:

— Взemi ми кутийка пепси.

— Още ли избягваш контакта с автоматите за храна и напитки?

— Системата работи безотказно. Проклетите машини не ми правят напук, аз пък не ги повреждам с ритници.

— Чух за новия ти случай — промърмори той, докато пяхаше в жлеба нейните монети. — И не само аз, ами всички репортери в града. Сега въртят на шиш отговорника за връзки с обществеността и настояват за интервю с теб.

— В момента репортерите са ми най-малката грижа. — Ив взе кутийката с пепси и се намръщи. — Каза, че репортерите торможат „Връзки с обществеността“. Тогава защо Надин Фарст от Канал 75 сега е разположила стегнатия си задник в моята канцелария?

— Откъде знаеш? Че те чака, де. Иначе всички виждат, че Фарст има свършени задни части.

— По ризата ти са полепнали трохички от сладки, тъпако. Ти си я пуснал в канцеларията ми.

Бакстър преспокойно бръсна трохичките и отбеляза:

— И ти не би устояла, ако те подкупеха с шоколадови сладки. Всеки човек си има слабост, Далас.

— Добре, добре. По-късно ще изритам стегнатия ти задник.

— Захарче, значи си го забелязала!

— Целуни ме отзад — избърбори тя, изведнъж се сети нещо. — Я кажи, много ли си зает?

— Тъй като ти си ми началничка, съвсем естествено е да се скапвам от работа. Тъкмо идвах от съда, когато вниманието ми беше привлечено от задните части на Фарст и невероятните шоколадови бисквити. — Бакстър въведе в автомата персоналния си код и си взе кутийка безалкохолна бира. — Партньорът ми пише рапорта за снощното повикване. Леле, гадна работа ти казвам! Според съпругата пичът бил по курви и кръчми. Като се прибрал на четири крака, двамата се счепкали и се сбили, което според съседите и рапортите на колеги не им е било за пръв път. Снощи обаче госпожата изчакала пича да заспи, грабнала ножицата и му отрязала оная работа.

— Ох!

— Точно така — кимна Бакстър, отпи от бирата. — Човекът умрял от загуба на кръв, преди да пристигне линейката. Гадна работа. Ще попиташ къде му е членът, нали? Дамата го пуснала в боклукомелачката, за да е сигурна, че го е унищожила напълно.

— Чиста работа.

— Вие, жените, сте безсърдечни същества. Въпросната дама се гордее с постъпката си. Твърди, че ще бъде героиня в очите на неофеминистките в прекрасната ни страна. Може би има право.

— Този случай е приключен. Имаш ли друга спешна работа?

— В нашия отдел всяка работа е спешна.

— Помисли си дали не можеш да се откажеш от някой случай.

— Ако ми предлагаш да тръсна на колега цялата си работа, аз съм насреща.

— Искам с Трухарт да охранявате свидетелката на петте убийства. Намира се в моя дом.

— Кога започваме?

— Веднага.

— Ще повикам партньора. — Докато вървяха към асансьора, той добави: — Разбрах, че мръсниците са заклали две деца. — Лицето му помръкна. — Убили са ги, докато са спели, така ли?

— По-страшно щеше да бъде, ако са били будни. И така, вие с Трухарт ще охранявате очевидката на престъпленията — деветгодишно момиченце. Застъпвате неофициално — още не съм получила разрешение от командир Уитни.

Както бе предположила, прочутата репортерка от Канал 75 Надин Фарст я чакаше; настанила се беше зад бюрото, все едно беше в собствения си кабинет. Както винаги изглеждаше съвършена, русата ѝ коса, прошарена с по-тъмни кичури, беше пригладена назад и откриваше лукавото ѝ лице. Сакото и панталонът ѝ бяха тъмножълти, снежнобялата ѝ блуза придаваше женственост на тоалета.

Щом видя Ив, тя остави настрана електронния си бележник и възкликна:

— Не ме убивай! Запазих ти една сладка.

Ив безмълвно ѝ направи знак да стане, грабна стола. Настъпи продължителна тишина. Надин наклони глава:

— Няма ли да ми четеш конско? Няма ли да ми се разкрециш? Не си ли искаш сладката?

— Идвам от моргата. Видях момиченце, чието гърло е разрязано от тук до тук. — Тя показа шията си.

— Знам — въздъхна репортерката, седна на единствения стол за посетители. — По-точно знам нещичко. Цяло семейство, Далас!

Колкото и да си закоравял, подобна трагедия те изкарва от релси. Тъй като става въпрос за проникване в дома на беззащитно семейство, обществеността... хората имат право да научат подробности, за да се предпазят.

Ив само вдигна вежди.

— Повярвай, искрена съм — настоя Надин. — Не отричам, че рейтингът също има значение, или че журналистическото ми любопитство е разпалено. Но неприкосновеността на дома е свещена. Също и безопасността на децата ни.

— Обърни се към отдел „Връзки с обществеността“.

— Вашият представител не знае нищичко.

— Ще ти кажа нещо, Надин. — Ив вдигна ръка, преди репортерката да я прекъсне. — Информацията, която имаме до момента, няма да помогне на обществеността и не желая да я споделям с теб. Освен ако...

Надин се облегна на стола, кръстоса хубавите си крака:

— Какви са ти условията?

Ив се пресегна, затвори вратата, после се обърна, за да бъде лице в лице с журналистката:

— Умееш да преиначаваш информацията, за да въздействаш на хората, за които твърдиш, че имат право да знаят истината.

— Моля, моля! Това се нарича „обективна журналистика“.

— Дрън-дрън! Медиите са обективни колкото рейтингите. Искаш подробности, искаш интервюта с мен, така ли? Ще ги получиш. А когато заловим извергите — обещавам, че ще ги спипам — искам да ги опишеш в най-черни краски. Да ги представиш като чудовищата, които селяните преследват с брадви и факли.

— Ясно. Искаш да бъдат осъдени от медиите.

— Не. — Устните на Ив се разтегнаха в гримаса — толкова жестока, че не можеше да се нарече „усмивка“. — Искам да бъдат екзекутирани от медиите. Ти си резервният ми вариант, ако по една случайност съдебната система им позволи да се измъкнат безнаказано. Е, приемаш ли?

— Разбира се. Имало ли е сексуално насилие над някоя от жертвите?

— Не.

— Изтезания? Обезобразяване?

— Не. Петимата са били убити в леглата си. Нищо повече.

— Професионална работа, а?

— Вероятно. Убийците са били двама.

— Двама ли? — Страните на Надин пламнаха от възбуда. — Откъде знаеш?

— Плащат ми, за да знам. Били са двама — повтори Ив. — Няма вандалски прояви, не са откраднали нищо... поне доколкото може да се разбере в момента. Мнението на ръководителката на разследването е, че убийствата не са случайни, и че семейството е било набеязано. Засега толкова. Трябва да си напиша рапорта, да говоря с командира. Отгоре на всичко очите ми се затварят — снощи съм спала само три часа. Чупката, Надин.

— Има ли заподозрени или някакви улики?

— Работим по няколко версии и така нататък. Знаеш какво се пише в подобни случаи. Изчезвай!

Репортерката се изправи:

— Гледай вечерните новини на нашия канал. Още днес ще започна с очернянето.

— Bravo. А, и още нещо — добави Ив, преди Надин да излезе. — Благодаря за сладката.

Подготви таблото, написа рапорта си, прочете докладите на хората от отдела по електроника и на „метачите“. Изпи още няколко чаши кафе, затвори очи и се опита мислено да пресъздаде местопрестъплението. После нареди:

— Компютър, проверка на вероятностите по случай X-226989-СД.

Прието.

— Въз основа на данните досега провери каква е вероятността една или повече от жертвите да са познавали убийците.

Работя... Вероятност 88.32%, че една или повече от жертвите са познавали убийците.

— Каква е вероятността убийците да са били професионалисти?

Работя... Вероятност 96.93% убийците да са били професионалисти.

— Съгласна съм с теб. А сега изчисли вероятността те да са били наети от някого да отстранят жертвите.

Работя... Не разполагам с достатъчно информация да отговоря на въпроса.

— Добре... Да опитаме следното — предвид наличните сведения каква е вероятността една или повече от жертвите да бъдат набелязани за отстраняване с помощта на наемни убийци?

Работя... 100% вероятност, тъй като хората са били убити.

— Ама че си кретен! Не чу ли какво те попитах? Предполагаме, че жертвите още са живи. Предвид информацията, която имаш до момента, без данните за случилото се след полунощ, каква е вероятността всички хора, живеещи в дома на семейство Суишър, да са били набелязани за отстраняване с помощта на наемни убийци?

Работя... Вероятността е по-малка от 5% и тези обекти не би трябвало да са набелязани.

— И аз мисля така. Какво не знаем за това симпатично семейство? — Обърна се към таблото, на което беше прикрепила снимките, позамисли се, пъкна друг диск в прореза. — Компютър, сортирай и провери допълнителната информация относно клиентите на Грант Суишър и на Кийли Суишър. Изготви списък на всички с криминално досие и с установени психически заболявания, както и на онези, изкарвали военно или полувоенно обучение. Изпрати резултатите на домашния ми компютър.

Прието. Работя...

— Да, продължавай да се трудиш. — Тя стана, излезе от канцеларията, докато минаваше през общото помещение, махна на Пийбоди да я последва.

— Искам да се оплача — подхвана партньорката ѝ. — Как става така, че Бакстър и другите момчета винаги получават готините подкупи, а пък аз лапам мухите?

— Това е цената, която плащаш за удоволствието да бъдеш моя партньорка. Отиваме при Уитни. Има ли нещо ново, което да знам, преди да рапортуваме?

— Говорих с Макнаб. Само по служба, разбира се — побърза да добави Пийбоди. — Почти не си разменихме въздушни целувки. По нареждане на Фийни се занимава с видеотелефоните и компютрите в дома на Суишъррови, както и със служебния компютър на Грант. Преглежда записите от последните трийсет дни. Засега няма нищо интересно. Прегледахте ли доклада на „метачите“?

— Да. Не са открили нищичко, дори косъм.

— Проучвам персонала в двете училища — продължи Пийбоди, докато вървяха към асансьора. — Ако забележа нещо шантаво, веднага ще ви съобщя.

— Шантаво ли?

— Ами да. Означава нещо, което не е наред. И двете учебни заведения са много престижни. На практика трябва да си безгрешен като светец, за да те назначат, но все пак са станали няколко издънки, които обаче нямат връзка с нашия случай.

— Разбери кои учители и служители навремето са били в армията. Интересуват ме дори онези, които са били в... как им казваха... военни тренировъчни лагери. Представи си, има ненормалници, които плащат, за да си играят на войници! Огледай под лупа преподавателите в курса по електроника. — Слязоха от асансьора, Ив потърка слепоочията си. — Прислужницата е била разведена. Ще проучим бившия ѝ съпруг. Ще разговаряме със съучениците на Койл и Лيني.

— Шефът ви чака. — Секретарката на Уитни им махна още преди Ив да се приближи до бюрото ѝ. — Детектив Пийбоди, радвам се, че отново си сред нас. Как си?

— Добре, благодаря. — Преди да влязат в кабинета на командира, тя дълбоко си пое дъх. Изпитваше страхопочитание към него и още се чувстваше неловко в присъствието му.

Той седеше зад грамадното си бюро — тъмнокож исполин с късо подстригана и силно прошарена черна коса. Пийбоди знаеше, че стажът му в полицията се равнява на нейната възраст. Знаеше още, че е бил редово ченге, а сега влагаше в работата си същите плам и умение, с които навремето беше преследвал престъпниците по улиците на Ню Йорк.

— Здравей, лейтенант. Детектив, радвам се, че отново си на работа.

— Благодаря, сър. И аз се радвам.

— Получих рапортите ви. Далас, превишила си правата си, като си завела в дома си малолетната свидетелка.

— Това е най-безопасното място, сър. Освен това детето беше на ръба на нервна криза. Още повече се разстрои от перспективата да остане под опеката на служителката от отдела за закрила на децата.

Тъй като Никси Суишър е единствената ни свидетелка, реших, че е по-уместно да я държа под око и да се опитам да поддържам емоционалната ѝ стабилност, за да получа възможно повече информация от нея. Възложих на детектив Бакстър и полицай Трухарт да я охраняват, но неофициално.

— Бакстър и Трухарт. Защо избра тъкмо тях?

— Единият — защото е опитен, другият — заради младостта му. Трухарт е олицетворение на дружелюбен полицай, Бакстър няма да пропусне нито една подробност.

— Съгласен съм. Защо си ги изпратила там неофициално?

— Засега медиите не подозират, че има очевидка на убийствата. Естествено скоро ще разберат, но така имаме малко повече свобода. Научат ли репортерите, и престъпниците ще научат. Тези хора са обучени и много опитни. Твърде е възможно това да е било операция, извършена по нечия заповед.

— Имаш ли доказателства?

— Не, сър. Нямам и доказателства за обратното. Засега мотивът за престъпленията е неизвестен. — „Първо ще разберем причината — помисли си тя, — после ще търсим извършителите.“ — Продължаваме да събираме информация за жертвите — добави. — Ще разширим обсега на проучванията, ще продължим да разпитваме очевидката. Майра се съгласи да присъства и да оказва помощ на момиченцето.

— Нищо в рапорта ти не подсказва, че престъпленията са извършени от убийци-психопати, или че става въпрос за домашен тероризъм.

— Така е, сър. Свързахме се с централната база данни и се опитваме да открием информация за подобни престъпления, засега безуспешно.

— Искам очевидката да бъде под денонощна охрана.

— Слушам, сър.

— Онези от отдела за закрила на децата ще се усмирят, като чуят името на Майра. И аз ще се застъпя момиченцето да остане под твоя надзор. — Той се облегна назад, столът му зловецко изскърца. — Ами законните настойници?

— Моля?

— Питам кои са настойниците на малолетната.

— Семейство Дайсън, сър — обади се Пийбоди. — Родителите на момиченцето, което е било убито.

— Господи! Едва ли ще ни създадат проблеми, но за всеки случай официално поискай разрешението им. Малката има ли други близки родственици?

— Баба по бащина линия, която живее на друга планета. Родителите на майка ѝ отдавна са покойници.

— Горкото дете — промърмори Уитни. — Ужасна съдба.

„Има късмет, че е жива“ — помисли си Ив и се обърна към партньорката си:

— Детектив Пийбоди, свърза ли се с бабата на Никси?

— Да, лейтенант. Уведомих бабата на момиченцето. Тогава още не знаех, че не е определена за официален настойник в случай на внезапна смърт на родителите. Откровено казано, въпреки че беше потресена, дамата не изяви желание да се бори за попечителските права.

— Така... — промърмори Уитни. — Далас, при първа възможност поговори със семейство Дайсън и уреди този въпрос. Дръж ме в течение.

— Слушам, сър.

На път към асансьора Пийбоди поклати глава:

— Според мен моментът не е подходящ да занимавате Дайсънови с попечителството. На ваше място бих изчакала поне още един ден.

— Имаш право. Дори бих предпочела да изминат няколко дни.

ПЕТА ГЛАВА

Ив излезе от Централното полицейско управление, седна зад волана на колата си и потегли обратно към дома си. Естествено по това време на деня светофарите сякаш се побъркваха и настъпваха ужасни задръствания, които по принцип изнервяха Ив и тя ругаеше грозно. Тази вечер обаче беше доволна от възможността да шофира по-бавно.

Случаят я изнервяше. Вече имаше представа за методите на престъпниците и от кой тип убийци са. Мислено проследяваше стъпка по стъпка действията им. Но не можеше да открие мотива.

Разсеяно се взираше в макси автобуса пред нейната кола, който изпускаше вонящи газове, и отново мислеше за случая. Насилие без ярост. Убийство без гняв.

Но защо? Каква е причината? Ползата? Смисълът?

Нещо я подтикна да се свърже с Рурк, посегна към видеотелефона, монтиран на таблото на служебната ѝ кола.

— Лейтенант, драго ми е да те видя!

— Как си?

— Здрав, богат и мъдър. А ти?

— Ха! Зла, коварна, примитивна.

Смехът му сякаш изпълни купето на колата и като по магия разсея раздразнението на Ив.

— Тъкмо каквато те харесвам.

— Къде си, Рурк?

— Опитвам да се измъкна от скапаните задръствания и да се прибера у дома. Надявам се и ти да правиш същото.

— Да, представи си! Какво ще кажеш за малко да се отклоним от пътя?

— За да хапнем нещо и да правим секс ли? — Той дяволито се усмихна. — Горещо се надявам, че това е целта на отклонението.

„Не е ли странно, че го познавам близо две години, но като го видя да се усмихне, сърцето ми подскача?“ — помисли си Ив и отвърна:

— Може по-късно да те огрее, но на първо място е работата ми. Както знаеш, разследвам убийствата на петима души.

— Защо ли ми трябваше да се женя за полицайка?!

— Не съм те карала насила. Чакай малко. — Тя се наведе през сваленото стъкло и кресна на някакъв куриер, който едва не издраска автомобила ѝ с джетборда си: — Това е полицейска кола, кретен такъв! Ако имах време, щях да те хвана и да ти насиня топките с тъпата ти дъска!

— Скъпа Ив, знаеш колко ме възбуждаш, когато говориш по този начин. Как сега да не мисля за секс?

Тя отново се намести зад волана, втренчи се в монитора на видеотелефона:

— Мисли за нещо непорочно. Искам отново да огледам местопрестъплението. Хубаво е до мен да има още някой с остър поглед.

— Работата на ченгето никога не свършва, както и работата на човека, който има щастието да е женен за въпросното ченге. Дай ми адреса.

Ив му го продиктува и добави:

— Ще се видим там. Ако пристигнеш преди мен, за нищо на света не си играй с полицейското заключващо устройство, а ме изчакай. Мамка му, паркирането! Ще ти трябва разрешително. Ще го уре...

— Моля те — каза Рурк и прекъсна връзката.

— Има право — промърмори тя на себе си. — За миг забравих кого имам насреща си.

Не знаеше и не я беше грижа как съпругът ѝ урежда такива „маловажни“ подробности като например разрешение за паркиране. Както предполагаше, той беше я изпреварил. Спря зад неговата кола, включи светлинната табела с надпис „По служба“.

— Хубава улица — отбеляза Рурк. — Особено по това време на годината, когато е обсипана с опадали листа. — Кимна към къщата на семейство Суишър и добави: — Първокласно място. Ако родителите са изплатили по-голямата част от ипотеката, поне детето няма да е бедно.

— Проверих финансовото им състояние. Имат спестявания, инвестиции, застраховки „живот“. Малката е богата наследница. Всъщност това е едно от нещата, които ме смуцават. Когато навърши пълнолетие, Никси ще бъде много богата. И двамата ѝ родители имат завещания. Учредили са за децата попечителски фондове, които са под надзора на официални настойници и финансова фирма. Разбира се, не става въпрос за несметно богатство, но убийства се извършват и за жетони от метрото.

— В завещанията има ли клаузи за „резервен бенефициент“, ако и децата починат?

— Да. Знам за какво мислиш, и на мен ми хрумна същото. Че някой е решил да очисти цялото семейство и лесно да забогатее. Само че в случай на преждевременна смърт на децата парите отиват за благотворителни цели — приюти, педиатрични болници. Освен това средствата трябва да бъдат разпределени така, че никой да не получи прекалено голямо парче от тортата.

— Какво ще кажеш за юридическата фирма?

— Съдружникът на Суишър се казва Рангъл. Има солидно алиби. Готова съм да си изпека за закуска значката, ако на този човек му стиска да поръча толкова жестоко престъпление. Според мен Суишъррови не са били затрити за пари.

Рурк застана пред къщата, огледа се. Погледът му беше привлечен от голямото дърво пред портата, чиито листа осейваха мъничкия вътрешен двор, от красивите алеи с цветя, от грамадната саксия със здравец до входната врата.

На пръв поглед гледката беше идилична. Докато човек не забележеше примигващата червена лампичка на полицейското заключващо устройство, грозната жълтата лента, която опасваше къщата.

— Ако е било за пари — промърмори замислено, — трябва да са били цяла бала, за да подтикнат някого към толкова жестоко деяние. „Затриването“, както ти се изрази, на цяло семейство. — Приблужи се до входната врата и добави: — Свързах се с този-онзи, както ти ми нареди. Никой не е поръчвал убийството на тези хора.

Ив поклати глава:

— Знаех си, че не са свързани с престъпния свят. Все пак не биваше да отхвърлям подобна възможност. Но няма да я зачеркна от

списъка, докато не получи сигурни доказателства. Суишърови не са имали връзки и с правителствени агенции. Отначало си помислих, че един от двамата е водил двойствен живот. Спомняш ли си какво стана с Рива преди няколко месеца? — Рива Юинг, една от служителките на Рурк, беше се омъжила за двоен агент, който беше я натопил за убийството на двама души. — Обаче бързо промених мнението си — нито един от двамата не е пътувал много, а когато са предприемали пътувания, децата винаги са ги придружавали. Прегледахме записите на видеотелефоните им и файловете в компютрите им — нищо особено. Тези хора са живеели по точно определена схема. Работа, дом, семейство, приятели. Не са имали време да се занимават с глупости. Освен това... — Тя млъкна, поклати глава. — Предпочитам да не ти натрапвам мнението си. Поогледай, после ще ми кажеш какво мислиш.

— Добре. Между другото, обадих се да вземат моята кола. Така ще имам удоволствието прекрасната ми съпруга да ме закара у дома.

— Намираме се на десет минути разстояние от портала на нашата къща.

— Всяка минута в твоята компания е скъпоценна, съкровище.

Ив го погледна изпод око, докато разкодираше полицейското заключващо устройство:

— Май наистина си загорял за секс.

— А ти как мислиш? — Той влезе заедно с нея, изчака я чрез гласова команда да включи осветлението, огледа се. — Уютно е. Обзаведено е с вкус, но с мисълта, че това е дом, не изложбена зала. Приятни цветове, много свободно пространство. Дизайнерите го наричат „градски семеен стил“.

— Престъпниците са влезли през тази врата.

Рурк кимна:

— Охранителната система е от най-добрите. Необходимо е много умение да се изключи, без да се активират резервната система и автоматичните аларми.

— Да не би да произведена от твоя фирма?

— Всъщност да. Колко време им е отнело да проникнат в къщата?

— Няколко минути. Според Фийни не повече от четири.

— Познавали са системата. Възможно е и да са знаели кодовете, но със сигурност отлично са познавали системата. — Той огледа панела на устройството и добави: — Много трудно е да преодолееш защитата. Престъпниците са били хладнокръвни и са имали необходимото техническо оборудване. Резервната система е конструирана така, че да се задейства почти моментално, ако основната се изключи. Тези хора са знаели за съществуването ѝ и са я обезвредили едновременно с главната, още преди да разчетат или да въведат кодовете.

— Което означава, че са професионалисти.

— Определено не им е било за пръв път. Най-вероятно са „тренирали“ върху подобна система. Следователно са хора, които разполагат с време и пари, умеят да изпипват нещата. — Рурк отстъпи назад; опитваше се да прикрие гнева си, че устройство, произведено от негова фирма, не е изпълнило предназначението си. — Разбира се, вече си се досетила, че нападението срещу семейството не е било случайно.

— Точно така. При огледа на местопрестъплението и от разказа на очевидката стана ясно, че единият се е качил на горния етаж или е останал навън, докато другият е минал оттук. — Тя го поведе към кухнята. — Било е тъмно, само през прозорците е прониквала бледа светлина от уличните лампи, но престъпниците са били с очила за нощно виждане. Сигурна съм. Освен това малката каза, че очите им бели черни и блестящи.

— Може би описанието е плод на въображението ѝ. Децата виждат чудовища във всичко. Но... — Той отново кимна. — Предполагам, че наистина са носили специални очила. Къде е била тя?

— Ето тук — посочи Ив. — Лежала е на канапенцето. — Ако убиецът си беше направил труда да се огледа, да претърси помещението, щеше да я види. Според нейния разказ той влязъл направо в апартаментчето на домашната помощница.

— Познавал е разположението. Или е имал план на къщата, или е идвал тук и преди.

— Може да се е представил за техник от някоя компания или за доставчик... обаче изглежда доста невероятно. Няма как да научиш жилищния план, ако да речем монтираш автоготвач или отпушиш канала в тоалетната.

— Ами ако е бил познат или любовник на прислужницата?

— От няколко месеца тя не е имала връзка с никого. Разпитах неколцината ѝ приятели, но няма нищо подозрително. Засега.

— Не мислиш, че тя е била главната цел на убийците, нали?

— Трябва да имаме предвид и тази хипотеза, обаче според мен отговорът е отрицателен. Влязъл е направо при нея — повтори. — Носел е предпазно облекло, възможно е да се е напръскал и с предпазен спрей. „Метачите“ намериха само косми, тъкани и клетки от живеещите в къщата. Малката каза, че той се е движел напълно безшумно — предполагам, бил е с обувки с каучукови подметки. Приближил се е до леглото, хванал е за косата жертвата, повдигнал е главата ѝ и е прерязал гърлото ѝ.

Рурк мълчаливо я наблюдаваше как с движения пресъздава случилото се. Лицето ѝ беше безизразно, острите ѝ очи не пропусаха нито една подробност.

— Действал е с дясната ръка. Според Морис ножът е като онези, използвани от командосите. От лабораторията ще направят реконструкция и тогава ще знаем с точност... И така, онзи убива жената, пуска косата ѝ, обръща се, излиза. Свидетелката е до вратата — лежи на пода с гръб към стената. Ако престъпникът се озърне, ще я види. Но той тръгва към стълбището.

— Прекалено е самоуверен или небрежен — подхвърли Рурк.

— Склонна съм да приема първото. Освен че е самоуверен, той не си прави труда да се огледа, тъй като не очаква да види никого. — Тя замълча за миг, после добави: — Защо е толкова спокоен?

— Наистина защо?

— Хората невинаги спят непробудно. Някои по няколко пъти ходят в тоалетната, други страдат от безсъние, трети имат проблеми в работата и сън не ги лови. Или пък им се пие оранжада. Как е възможно да си абсолютен професионалист, но да не претърсиш къщата, след като влезеш?

Рурк се намръщи, отново се огледа. Представи си, че е на мястото на убийците и в мрака прекосява помещенията. Непременно щеше да се увери, че наоколо няма никого. И беше го правил навремето, когато с взлом проникваше в чужди домове и задигаше всичко ценно.

— Хм, уместен въпрос. Не ми беше хрумнало да си го задам. Той... те очакват всичко и всички да си бъдат по местата, защото така

става в техния свят.

— Това е само теория. И така, онзи излиза от апартаментчето на прислужницата, тръгва към вътрешната стълба. Защо? Защо не използва задното стълбище? — Тя посочи вратата. — Ето как очевидката се е качила до горния етаж — по задното стълбище. Пийбоди предполага, че престъпникът се е качил по главната стълба, защото е по-близо до спалнята на възрастните, и хипотезата ѝ е основателна. Обаче това е загуба на време и усилия.

— А убийците не са били хора, които си губят времето. Не са знаели за задното стълбище.

— Точно така. Въпросът е как са пропуснали тази подробност, след като знаят всичко останало?

Рурк се приближи до вратата, прокара длан по касата, разгледа стъпалата.

— Аха! — възкликна. — Задното стълбище е пристроено допълнително, затова липсва в жилищния план.

— Как разбра?

— Къщата е построена в края на деветнайсети век, правен е основен ремонт, за да се приспособи сградата към съвременните жизнено стандарти. Задното стълбище обаче е сравнително ново. Парапетът е от изкуствен материал, какъвто се произвежда от началото на нашето столетие. — Той приклепна и добави: — Същото се отнася за стъпалата. Освен това работата не е изпипана. Няма да се учудя, ако се окаже, че съпрузите сами са изградили стълбището, без да искат разрешение от комисията по архитектура. Ето защо то не фигурира на скицата на жилищния план, който убийците подробно са изучили.

— Умник си, Рурк! Браво! Задното стълбище наистина го няма на скицата. Специално проверих. Разбира се, това не означава, че единият или двама престъпници не са влизали и преди в къщата, че не са приятели или дори съседи на Суишърови. Това е апартаментчето на прислужницата, тя е използвала задното стълбище.

— Според мен имаме още едно доказателство, че домашната помощница не е била главната цел на убийците. Още по-малко вероятно е те да са били нейни познати или да са ѝ гостували.

— Не са се интересували от нея, а от Суишърови.

— И то от цялото семейство — промърмори Рурк.

— Тогава защо са убили и нея? — Ив го хвана под ръка, поведе го обратно по пътя, по който беше минал престъпникът. — От дрехите му капела кръв, оставил е следа от дясната страна на стълбището. Виждаш ли, тук даже има засъхнала локвичка.

— От другата страна, обаче, е чисто. Убийците са свалили предпазните облекла, преди да слязат.

— Цивилният печели още една точка.

— Крайно време е да ми измислиш друго определение. „Цивилен“ е прекалено обикновено, освен това го произнасяш малко иронично. Предлагам да ме наричаш „нещатен специалист по всичко“.

— О, да, моят личен НСВ. Съсредоточи се, умнико. Убили са възрастните, преди малката да се качи по задното стълбище. Видяла ги е да излязат от спалнята на родителите ѝ, после да се разделят — единият е влязъл в стаята на момчето, другият — в спалнята на момичето. На този етаж има още две помещения — кабинет и стая за игри и забавления. Тоалетната за децата е в дъното на коридора. Убийците обаче са тръгнали направо към спалните. Дори да са имали жилищния план, не биха могли да знаят предназначението на всяко помещение.

— Имаш право. — Рурк мина по коридора, надникна в една от стаите. Оказа се кабинетът. На бюрото стоеше компютър, имаше малък хладилник, на полиците бяха подредени книги, семейни снимки. До едната стена беше поставено малко канапе, което беше изцапано от праха, използван от „метачите“. — Стаята е достатъчно голяма, за да се използва като спалня.

Ив го остави да огледа разположението на помещенията, видя как лицето му се изопна, когато той надникна в стаята на момчето. „Видял е кръвта по спортните плакати на стените и по леглото“ — помисли си.

— На колко години беше момчето? — попита той.

— На дванайсет.

— Къде сме били ние с теб на тази възраст, Ив? Със сигурност не в хубава стая, заобиколени от нашите малки съкровища. Мили боже, какво може да подтикне някого да нахлуе в прекрасна стая като тази и да убие заспало дете?

— Ще разбере, обещавам ти.

— Не се съмнявам. — Рурк отстъпи назад.

Беше виждал кръв, проливал бе кръв. Гледал беше вкочанени мъртъвци. Ала когато влезе в този дом, в който цяло семейство беше живяло ден след ден, след като надникна в стаята, превърнала се в лобно място на един юноша, бе потресен от дъното на душата си.

Обърна се, опита се да не мисли за ужасната гледка.

— Кабинетът е голям колкото това помещение — отбеляза.

— Възможно е било момчето да спи в отсрещната стая.

— Точно така. Това означава, че престъпниците са наблюдавали къщата, или са знаели коя стая на кого е. В първия случай е трябвало да следят примерно кога и къде се изключва осветлението, в колко часа. Разбира се, подобно наблюдение се извършва със специални устройства, които позволяват да се наблюдава и през завесите. — Тя влезе в спалнята на съпрузите. — Според Морис мъжът и момчето са убити от същия човек, който е прерязал гърлото на прислужницата. Другият е убил Кийли Суишър и момиченцето. Предварително са се уговорили кой кого ще очисти. След проникването в къщата не са разменили нито дума, действали са бързо и ефикасно. Дали пък не са били дроиди, програмирани да убиват?

— Прекалено скъпо е — поклати глава Рурк. — Пък и в подобно положение не може изцяло да се разчита на тях. Освен това защо да изпращат два дроида, да удвояват разходите и да се бъхтят със сложното програмиране, когато и един може да свърши работата? Имаш ли представа колко трудно е да се намери незаконен дроид и да се програмира така, че да изключи охранителната система и да отнеме живота на няколко души?

— Не са били дроиди. — Ив излезе в коридора, прекрачи прага на спалнята на момиченцето. — Мисля, че човешка ръка е предизвикала тази кървава баня. И колкото и студени и бездушни да изглеждат на пръв поглед, убийствата са на лична основа. Точно така, на лична основа! Не прерязваш гърлото на дете, ако не те е яд на примерно на родителите му.

— Имаш право. — Рурк няколко пъти прокара длан по гърба й. — Спящите деца не са били заплаха за престъпниците. „В тази къща сега витаят демони“ — помисли си. Брутални призраци, чиито ръце бяха покрити с кръвта на невинни деца. Призраци, които се криеха в дълбините на неговото съзнание и в ума на Ив и непрекъснато им нашепваха за преживените ужаси.

— Може би децата са били мишените. Или пък някой от семейството е знаел нещо, представляващо заплаха за някого и този някой е поръчал всички да бъдат избити. За всеки случай.

— Не.

— Не. — Тя въздъхна, поклати глава. — Ако убийците са се страхували от разпространяване на инкриминираща информация, са щели да се уверят — чрез заплахи и изтезания, че хората от къщата не са я споделили с никого. Щели са да проверят данните в компютрите, за да са сигурни, че сведенията не са записани някъде. За краткото време, през което са пребивавали в къщата, не биха могли да претърсят стаите, камо ли да прегледат файловете във всички компютри. Всичко е нагласено така, че да изглежда, сякаш убийствата са извършени заради някакви делови интереси. Всъщност обаче са на лична основа.

— Главорезите не са умни, колкото се мислят.

— Защо?

— Трябвало е да вземат нещо ценно, да преобърнат я маса, я стол, да отворят няколко чекмеджета, все едно в къщата са вилнели крадци. Можеше и да наръгат на няколко места всяка жертва, все едно убийствата са били извършени от психопат.

Ив кисело се усмихна:

— Точно така. Както винаги имаш право. Защо не са го направили? От гордост, ето защо. Гордеят се с професионалната си работа. Чудесно! Браво! Най-после нещо, за което да се хвана. Нямам нищичко! Кръгла нула! Знаех си, че има причина да те държа близо до себе си.

— Винаги съм на твое разположение. — Рурк я хвана за ръката, двамата заслизаха по стълбището. — Не е вярно, че нямаш нищо, скъпа Ив. Имаш изключителна интуиция, невероятни умения и решителност. Плюс очевидка на престъпленията.

— Да, да... — Не ѝ се искаше да мисли за очевидката... още не. — Защо би очистил цяло семейство? Знаем, знаем, че никога няма да го направиш, но въпросът е хипотетичен.

— Благодаря, че не ме смяташ за закоравял главорез. Колкото до хипотетичния въпрос... Бих убил хора, които грубо са се намесили в живота ми, объркали са плановете ми, били са заплаха за нещо, което ми принадлежи.

— Суишър е бил адвокат. Практикувал е семейно право.

Излязоха от къщата, Рурк замислено поклати глава:

— Любопитен факт, не мислиш ли?

— Жена му е била диетоложка, консултирала е цели семейства, имала е семейни клиенти. Да предположим, че Грант Суишър е загубил... или е спечелил дело и е разгневил клиентите си или противниковата страна. Или че жена му е сгрещила и е предизвикала необратимо напълняване при нечие дете или пък някой от пациентите ѝ е починал по нейна вина. Децата им са посещавали частни училища. Възможно е или момчето, или момичето да са „настъпили по мазола“ техен съученик или съученичка...

— Възможностите са безкрайни.

— А от мен се иска да открия истината.

— Може съпругът или съпругата да са имали извънбрачна връзка. Чувал съм за много убийства, извършени от ревност.

— Работя и по тази версия. — Ив седна зад волана на служебната си кола. — Обаче ми се струва, че си губя времето. По всичко изглежда, че бракът на Грант и Кийли Суишър е бил много стабилен, те са се обичали, били са луди за децата си, отделяли са им много време. Пътували са заедно, заедно са ходили на излети и къде ли не. Едва ли им е оставало време за извънбрачни забежки. Сексът е бавна работа.

— Да, когато се прави както трябва.

— Прегледах данните от компютрите и видеотелефоните им, личните им вещи, бележниците с ангажиментите им. Нищо не подсказва, че той или тя са имали любовна връзка. Поне досега. Разпитахме съседите, но и тук ударихме на камък — добави тя и включи на скорост. — Никой нищо не е видял. Предполагам, че единият престъпник живее в този район, или са имали фалшиво разрешително за паркиране, или... Мамка му! Може да са дошли с метрото и да са се качили на такси, което ги е оставило пред къщата. Както вече ти казах, няма за какво да се хвана, за да започна да размотавам кълбото.

— Ив, по-спокойно! Още не са изминали двайсет и четири часа.

Тя вдигна очи към огледалцето за обратно виждане, в което се отразяваше притихналата къща на притихналата улица.

— Струва ми се, че са изминали векове — прошепна.

Ив винаги се стряскаше, когато Съмърсет изневиделица изникваше във фоайето като непрекъснато завръщащ се кошмар, но този път изживяването беше още по-странно, защото до иконома стоеше малко момиченце.

Русата, чуплива коса на детето блестеше, сякаш скоро беше измита и разресана. Тя се запита дали Никси се е справила сама, или Съмърсет ѝ е помогнал. Тръпки я побиха, като си представи как костеливите му пръсти докосват момиченцето.

Никси обаче изглеждаше съвсем спокойна, доверчиво стискаше дланта му, Галахад се умилкваше около нея.

— Какво тържествено посрещане! — Рурк свали палтото си. — Как си, Никси?

Малката впери в него невероятните си сини очи и почти се усмихна:

— Добре съм. Правихме сладкиш с ябълки.

— Сериозно? — Рурк се наведе и вдигна Галахад, който сега се умилкваше около краката му. — Този ми е любимият сладкиш.

— Можеш да приготвиш една малка тавичка, като използваш изсъхнал хляб. И аз така направих. — Никси извърна очи към Ив и сякаш я прониза с лазерен лъч. — Вече хвана ли ги?

— Не. — Тя праметна якето си на парапета на стълбището; за пръв път Съмърсет не ѝ направи забележка, нито ѝ се присмя за лошия навик. — Разследването отнема известно време.

— Ами! Във филмите по телевизията ченгетата за нула времехващат лошите.

— Само че това не е филм — въздъхна Ив. Искеше ѝ се да отиде в кабинета си, да си почине пет минути, за да проясни съзнанието си, и отново да започне работа — бавно, стъпка по стъпка, за да хване края, от който започва да се размотава кълбото. Ала малката не откъсваше очи от нея, погледът ѝ беше едновременно обвиняващ и умоляващ. — Казах, че ще ги заловя, и ще изпълня обещанието си.

— Кога?

На езика ѝ беше да изругае и вероятно нямаше да се въздържа навреме, но Рурк нежно я хвана за рамото и пръв заговори:

— Никси, знаеш ли защо лейтенант Далас е най-способното ченге в Ню Йорк?

Малката се позамисли, после поклати глава:

— Не знам. Ти ми кажи.

— Защото никога не се отказва. Взима толкова присърце съдбата на пострадалите хора, че не може да спре, докато не хване лошите. Знаеш ли, ако мой близък човек е пострадал, ще искам тя да ръководи разследването.

— Бакстър каза, че много я бива да сритва задници.

Рурк широко се усмихна:

— Ами щом го е казал, сигурно е вярно.

— Между другото, къде са Бакстър и Трухарт? — намеси се Ив.

— Във вашия кабинет — обясни Съмърсет. — Вечерята ще бъде сервирана след петнайсет минути. Никси, трябва да подредим масата.

— Аз ще хапна на...

Този път Рурк хвана ръката на съпруга си, стисна я и каза на иконома:

— След малко ще бъдем в трапезарията.

— Затрупана съм с работа — замърмори тя, докато се изкачваха по стълбището. — Нямам време за...

— Трябва да отделим време. Работата ти няма да пострада, ако се забавиш с един час. Необходимо е да създадем за детето горе-долу нормална атмосфера. Нормално е вечер всички заедно да седат на масата.

— Не виждам каква е разликата да се тъпчеш с храна, седнал в трапезарията, или зад бюрото си. Вторият вариант е по-функционален и спестява време.

— Страхуваш се от нея.

Ив спря като ударена от гръм, присви очи, хвърли убийствен поглед на съпруга си:

— Мамка му! Откъде ти хрумна?!

— Защото и мен ме е страх.

За миг лицето ѝ се вкамени, после изражението ѝ се смекчи:

— Наистина ли? Не го казваш само за да ме успокоиш, нали?

— Какво по-страшно има от големите ѝ очи, изпълнени с ужас и скръб? Стои пред нас една такава... мъничка и беззащитна, с хубава руса косица, чисти панталони и пуловер. От цялото ѝ същество се излъчва безпомощност. Предполага се, че възрастните знаят всички отговори, но ние не можем да ѝ помогнем.

Ив въздъхна:

— Още не знам всички въпроси, камо ли отговорите.

— Затова ще вечеряме с нея, за да ѝ покажем, че на този свят не всичко е ужасно, за да се опитаме да създадем нормална атмосфера...

— Добре, добре, край на лекцията. Ще присъствам на вечерята, но първо ще говоря с моите хора.

— Ще те чакам в трапезарията. След петнайсет минути.

„Нормалната атмосфера е тук“ — помисли си Ив, като влезе в кабинета си — две ченгета, очевидно опустошили автоготвача ѝ, се тъпчеха с говежди пържоли, докато се взираха в мониторите, на които се виждаха всички стаи в къщата на семейство Суишър, всички жертви.

— Пържола! — замечтано въздъхна Бакстър и набоде на вилницата си поредното парче месо. — Знаещ ли кога за последен път съм консумирал истинско говеждо? Бих те целунал, Далас, но устата ми е пълна.

— Съмърсет каза, че може да си поръчаме каквото искаме — обади се Трухарт и свенливо се усмихна.

Ив само сви рамене, обърна се към мониторите:

— Какво е мнението ви, колеги?

— Изцяло подкрепям заключенията в рапорта ти — заяви Бакстър. Продължаваше да се храни, но усмивката му помръкна. — Много професионална работа. Ако нямаше очевидка, щях да предположа, че престъпниците са били най-малко двама или трима и са действали дяволски бързо. Между другото, Морис изпрати резултатите от токсикологичния анализ. В кръвта на жертвите не са открити никакви наркотични вещества. В къщата не намерихме дрога. Дори болкоуспокояващите в аптечката са на билкова основа.

— Разбираемо е, като се има предвид професията на Кийли Суишър — промърмори Ив. — Няма наранявания, получени при съпротива, нищо ценно не е откраднато... Нямаме и никакви улики — добави кисело. — „Метачите“ не намериха дори едно влакънце. Предаде ли на партньора си случаите, върху които работеше?

— О, да, и то с голямо удоволствие. — Бакстър набоде на вилницата си поредното парче месо. — Сега Кармайкъл ме мрази, все едно съм го заразил със СПИН. А на мен ми е много гот.

— Дежурството ви за днес приключи. Искам ви тук утре в осем сутринта. Не си мислете, че само ще охранявате малката и ще се тъпчете с храна. Подготвила съм ви работа — ще събирате данни за клиентите на Суишър. Всеки с по-сериозно нарушение от глоба за неправилно паркиране трябва да бъде обстойно проучен — семейство, приятели и колеги, съседни... Ще търсим, докато намерим за какво да се хванем.

— Ами домашната помощница? — попита Бакстър.

— Тази вечер ще търся информация за нея. Ще проучим всички, включително децата. Училища, занимания, съседни, къде са пазарували, къде са се хранили, къде са работили, къде са се забавлявали. Преди да приключим, ще познаваме тези хора по-добре, отколкото те са се познавали.

— Много имена... — промърмори Бакстър.

— Трябва ни само едно.

Въпреки че беше загубила апетит от ужасните кадри на мониторите и като видя как колегите ѝ се тъпчат с говежди пържоли, Ив хапна малко пиле и се опита да отклони разговора от разследването. Само че недоумяваше как трябва да се разговаря с дете по време на вечеря.

Не използваша често трапезарията... по-точно тя не се хранеше тук. Много по-лесно беше да хапне нещо, докато работи в кабинета си. Разбира се, не можеше да каже, че ѝ е неприятно да седи до голямата полирана маса близо до камината, в която гори буен огън, и да се наслаждава на уханието на апетитна храна и ароматизирани свещи.

— Защо се храните толкова тържествено? — попита Никси.

— Не питай мен. — Ив посочи с вилицата съпруга си. — Къщата е негова.

— Утре трябва ли да отида на училище?

Ив примигна, разбра, че въпросът е отправен към нея, а Рурк не се намесва да „отбие топката“.

— Не — смотолеви.

— Кога ще се върна в училище?

Ив усети как в тила ѝ запулсира тъпа болка.

— Не знам.

— Ако не си уча уроците, ще изостана от другите. Слабите ученици нямат право да участват в оркестъра или да играят в училищните постановки. — Очите на момиченцето се наляха със сълзи.

— Така ли? Ами... — „Мамка му!“ — добави наум.

— Ще уредим временно да учиш тук — преспокойно каза Рурк, сякаш цял живот беше отговарял на неудобни въпроси. — Обичаш ли да ходиш на училище?

— Повечето пъти — да. Кой ще ми помага с домашните? Татко винаги ми помагаше да си ги пиша.

„Тая няма да я бъде!“ — помисли си Ив. Нямахше да става бавачка и учителка на детето, дори ако я заплашеха да сложат под задника ѝ бомба. Рурк отново ѝ се притече на помощ:

— С лейтенанта не сме били отлични ученици, обаче Съмърсет ще ти помага, докато си тук.

— Никога няма да се върна у дома. Повече няма да видя мама, татко, Койл и Лيني. Не искам да са мъртви!

„Няма как — помисли си Ив. — Вярно, че Никси още е дете, но е и очевидка на престъпленията. Няма как да се избегне разговорът за разследването. И слава богу.“

— Разкажи ми какво правиха всички. През целия ден, преди това да се случи. — Рурк понечи да протестира, но тя му направи знак да не се намесва. — Постарай се да си спомниш всички подробности.

— Ами... първо татко се развика на Койл, защото се успа. Брат ми винаги се успива, после всички трябва да бързаме. Мама побеснява, когато се налага да закуваме набързо — казва, че е много важно да се храниш както трябва.

— Какво закувахте?

— Мюсли с прясно мляко и плодове. — Никси отрязва парченце аспержа и го погълна, без да се оплаче, че не обича този зеленчук. — Инга винаги приготвя закуската, изстисква и портокалов сок. Татко пи кафе — на ден му се полага само една чаша. Койл заяви, че иска нови въздушни маратонки, мама отвърна, че няма да му купят, той каза, че се държат гадно, а мама го изгледа накриво, защото не бива да произнасяме думата „гадно“, особено когато сме на масата. После си взехме раниците и отидохме на училище.

— Някой обаждат ли се по видеотелефона?

— Не.

— Някой звъня ли на вратата?

Малката си взе парче пиле, прилежно го нарязва, сдъвка хапката и едва тогава отговори:

— Не.

— Как отидохте на училище?

— Пеш, защото не беше студено. Татко ни изпрати. Когато е много студено, взимаме такси, после той отива на работа. Мама пък слиза в кабинета си. Онази сутрин Инга отиде да пазарува, защото Лили щеше да спи у нас и мама искаше да имаме повече пресни плодове.

— Спомняш ли си дали майка ти или баща ти са изглеждали разтревожени?

— Койл каза забранената дума и не си изпи сока, затова мама му се скара... Не може ли да ги видя, въпреки че са мъртви? — попита ни в клин, ни в ръкав, устните ѝ затрепериха. — Не може ли?

Ив знаеше, че това е необходимост, заложената у всеки човек, фактът, че Никси още беше дете, не променяше чувствата ѝ.

— Ще уредя да ги видиш. Обаче няма да е веднага. Днес ще бъдеш с Бакстър и Трухарт, става ли?

— Бакстър е забавен, а Трухарт е много симпатичен. Знае много игри. Като хванеш лошите, ще ми позволиш ли да видя и тях?

— Непременно.

— Добре. — Никси се втренчи в чинията си, кимна. — Добре.

— Чувствам се, сякаш съм била подложена на разпит от опитен полицаи — изпъшка Ив, изпъна рамене и влезе в кабинета си.

— Моите поздравления, справи се чудесно. Реших, че прекалено прибързващ, като ѝ предложи да си спомни какво са правили в деня преди убийствата, но се оказа права. Никси изпитва необходимост да говори за всичко...

— Знам. И без това непрекъснато го мисли. По-добре да изразява на глас чувствата си. Ако говори, може да си спомни още подробности. — Ив седна зад бюрото, замисли се. — Ще ти кажа нещо, което не вярвах, че някога ще изрека. Ако го повториш, ще ти изтръгна езика и ще го вържа на фльонга, чуваш ли? Радвам се, че Съмърсет е тук.

Рурк се усмихна, приседна на бюрото ѝ:

— Моля? Не чух какво каза. Повтори, ако обичаш.

Тя го изглежда на кръв:

— Това за фльонгата изобщо не е шега. Мисълта ми е, че малката се чувства добре със Съмърсет и той, изглежда, знае как да се оправя с деца.

— Как няма да знае? Отгледал е собствените си отрочета, после взе и мен под крилото си. Явно има слабост към проблемни деца, нежен е с тях.

— В този зловар няма капчица нежност, но признавам, че Никси го харесва. — Тя прокара пръсти през късата си коса. — Утре отново ще разговарям с Дайсънови. Още не знам как ще се развият събитията, обаче след ден-два може би ще ги отведем заедно с малката в тайна квартира. Тази вечер смятам да проуча прислужницата... За малко да забравя — трябва да изпратя съобщение на Пийбоди. Вече е била в училището, затова ще я помоля утре сутринта да се отбие тук и да донесе учебниците и тетрадките на Никси. Не ми го побира главата защо малката се натиска да учи, след като може да изклинчи.

— Нямам представа. Вероятно гледа на учението, както двамата с теб гледаме на работата си. Смята го за жизненоважно.

— Глупости! Училището е по-страшно от затвор.

— Навремето и аз мислех така. Може би ние грешим. — Той се наведе, докосна с пръст трапчинката на брадичката ѝ. — Искаш ли да ти помогна?

— Нямах ли работа?

— Имам, разбира се, но спокойно мога да я върша и едновременно да окажа помощ на най-способното ченге в Ню Йорк.

— Моля, моля, без четки. Не ми трябват думи, а дела. Видя каква е охранителната система в къщата. Ако искаш, обади се на Фийни, споделете мненията си. Помъчи се да разбереш какви устройства са използвали мръсниците, за да изключат алармата. И откъде са се снабдили с тях.

— Слушам, лейтенант. — Този път Рурк помилва страната ѝ. — А на теб препоръчвам да си легнеш. Достатъчно работи за днес.

— Ще издържа още няколко часа.

— Запази малко време и за мен — подхвърли той и отиде в кабинета си.

Ив подготви второ табло, програмира автоготвача да приготви малка кана с кафе, после нареди на компютъра да изнесе на екрана сведенията за Инга.

Внимателно разгледа снимката от личната ѝ карта. Жената беше привлекателна, но хубостта ѝ не беше натрапчива. Интересно дали Кийли Суишър беше търсила прислужница, която да не е толкова красива, че да съблазни съпруга ѝ.

Каквито и да са били изискванията, явно двете жени взаимно си бяха допаднали, иначе Инга нямаше да се задържи толкова дълго у семейството. Достатъчно дълго, че Никси и Койл да израснат пред очите ѝ.

Самата Инга нямаше деца от единствения си брак, който вече беше разтрогнат. От двайсетгодишна беше започнала работа като домашна помощница. Ив не разбираше как някой може доброволно да се наеме да чисти след другите, но си каза, че има всякакви хора.

Финансовото състояние на Инга беше стабилно предвид професията ѝ, спестяванията ѝ бяха в границите на нормалното.

„Нормално, нормално, нормално! Чак да ти се пригади — помисли си Ив. — Е, Инга, да разровим по-надълбоко.“

След един час тя нервно zakрачи из кабинета. Не беше открила абсолютно нищо. Ако прислужницата имаше нелицеприятни тайни, те бяха умело прикрити. Животът ѝ беше толкова нормален, че изглеждаше скучен. Поддържала чистотата в къщата на Суишърови, пазарувала, два пъти годишно излизала в отпуска — едната прекарвала със семейството, за което работела, втората заедно с две жени почивали в балнеосанаториум близо до Ню Йорк.

Ив беше проучила въпросните две жени, ала не бе открила нищо подозрително.

Бившият съпруг на Инга живееше в Чикаго, отново беше се оженил, имаше едно дете. Беше дребен чиновник във фирма за оборудване на ресторанти и повече от седем години не беше стъпвал в Ню Йорк.

Предположението, че прислужницата е чула или е видяла нещо, докато е купувала плодове или почистващи препарати, изглеждаше абсурдна.

Ала животът беше пълен с абсурди, които бяха завършили с кървави убийства.

Рурк влезе в кабинета ѝ, тя кимна към монитора:

— Тази жена изглежда непорочна като светица. Разбира се, предстои ми още много работа, но ми се струва, че е станала невинна жертва.

— Говорих с Фийни. С него сме на едно мнение по отношение на устройството за изключване на охранителната система. Възможно е да е изработено от много добър специалист, който има достъп до първокласни елементи. С подобни устройства разполагат само военните, полицията и фирмите за охрана. Не са нещо, което ще намериш в местния универсален магазин. Могат да се купят само на черно.

— Не стеснява обсега, но пасва на моята теория.

— Какво ще кажеш да приключим за днес?

— Става. И без това засега нямам повече работа. — Тя нареди на компютъра да съхрани информацията в отделен файл и да се изключи. — Сутринта ще се опитам отново да разпитам Никси, после ще я поверя на Бакстър и Трухарт.

— А пък аз ще се срещна с няколко души от моя отдел за изобретения и рационализации. Ще обсъдим нещата, може на някого да хрумне нещо по-конкретно за охранителната система.

— Нито една от жертвите не е изкарала военно обучение или курс за охранител... — разсъждаваше на глас Ив, докато вървяха към спалнята. — Засега не съм намерила доказателства за връзки с организираната престъпност или полувоенни организации. Изглежда, съпрузите Суишър не са били пристрастени към комара, не са имали извънбрачни връзки, нито политически пристрастия. Единствената странност за сега е вманиачаването на жената към здравословното хранене.

— Да предположим, че в ръцете им случайно е попаднало нещо, което някой иска да си получи обратно.

— Дори да е така, щом тези типове са толкова големи спецове по електрониката, спокойно са могли да проникнат в къщата, когато няма никого, и да вземат каквото им трябва. За такава дребна работа не се избива цяло семейство. Единственото, което са взели от къщата, е животът на петима души. Суишъррови са били убити, защото някой е искал да бъдат мъртви.

— Съгласен съм. Искаш ли да пийнем по чаша вино и да отдъхнем поне за малко?

Ив понечи да откаже. Както ѝ беше обичай, отново и отново щеше да премисля случилото се, да крачи напред-назад. Докато парчетата от мозайката започнат да прилягат на местата си... Само че тази вечер беше толкова капнала от умора, че мечтаеше само да поспи няколко часа.

Животът ѝ с Рурк никога нямаше да прилича на живота на семейство Суишър. Не че го искаше — сигурно щеше да пукне от скука, ако водеше толкова еднообразно съществуване. Ала някой беше отнел живота на тези хора и тя трябваше да открие истината.

— Хм, идеята ми допада — промърмори. — Трябва да оставя нещата да поулегнат. — Тя посочи главата си. — Май жичките вътре прегряха и устройството дава на късо.

— Имам още по-добра идея. — Рурк застана с лице към нея, наведе глава, игриво захапа брадичката ѝ.

— Знам ги твоите идеи. Свеждат се до едно — да ме съблечеш гола.

— Да, обаче всеки път го правя по различен начин — това е важното.

Ив се засмя:

— Рано или късно вариантите ще се изчерпат.

— Ето това е предизвикателство. Хайде да отидем при басейна и да поупражняваме водни спортове.

— Брей колко си изобретателен и... — Тя не довърши фразата, защото отнякъде се чуха писъците на Никси.

ШЕСТА ГЛАВА

Не знаеше в коя стая е малката, затова се втурна в посоката, откъдето идваха виковете. Рурк скоро я задмина. Тя затича по-бързо, двамата заедно влетяха през отворената врата на една стая.

Светлината в помещението беше приглушена. Върху леглото с балдахин беше натрупана цяла камара възглавници, завивките и чаршафите бяха украсени с дантели. Някой — вероятно Съмърсет, беше сложил на масичката до прозореца ваза с жизнерадостни жълти цветя. На прага Ив едва не се спъна в котарака, който или беше решил да избяга, или стоеше на пост пред стаята.

Никси седеше по средата на грамадното легло, притискаше длани до лицето си и пищеше, все едно някой я удряше с чук.

Рурк пръв стигна до нея. По-късно, когато размишляваше за случилото се, Ив реши, че е реагирал по-бързо, защото е свикнал да успокоява жена, ужасена от кошмарен сън, а самата тя беше свикнала да сънува кошмарите.

Рурк прегърна малката, притисна я до гърдите си, замилва я и заповтаря името ѝ, въпреки че тя се мяташе в ръцете му и дори се опита да го зашлеви.

Преди Ив да проговори или да прецени какво да направи, вратата на асансьора в дъното на помещението се отвори, Съмърсет излезе от кабината.

— Съвсем нормално е — заяви. — Очаквах го.

— Мама... — Никси, изтощена от борбата, отпусна глава на рамото на Рурк. — Искам мама.

— Знам, знам. Успокой се. — Той леко докосна с устни русата косица на детето. Жестът му се стори на Ив съвсем естествен. Очакван.

— Идват да ме хванат! Идват да ме убият.

— Не е вярно. Било е само сън. — Рурк седна на леглото, Никси се сгуши в прегръдката му. — Много страшен сън. Сама виждаш, че си в пълна безопасност — тук и пиле не може да прехвъркне. Ние те

пазим — аз, лейтенант Далас, Съмърсет. — Той потупа леглото, тлъстият котарак пъргаво подскочи и се настани до него. — Виж, и Галахад те пази.

— Видях кръвта. Дрехите ми изцапани ли са?

— Не.

— Ще ѝ дам приспивателно. — Съмърсет отвори панел в стената, програмира малкия автоготвач, подаде на Никси чашата: — Моля те, изпий го заради мен, миличка.

Тя извърна глава, скри лице зад рамото на Рурк:

— Страх ме е от тъмното.

— Тук не е тъмно, но ако искаш, ще включим и други лампи. Така по-добре ли е?

— Мисля, че лошите са в дрешника — прошепна момиченцето, вкопчи се в ризата на Рурк. — Кривят се там.

„Е, поне това мога“ — помисли си Ив. Приблужи се до дрешника, плъзна встрани вратата, претърси го, докато детето я наблюдаваше.

— Никой не може да влезе тук — заяви твърдо. — Ако се опита, ние ще го спрем. Моята работа е да те пазя. Така и ще направя.

— Ами ако те убият?

— Мнозина са опитали, но не съм им позволила.

— Защото те бива да сритваш задници, така ли?

— Именно. Изпий си лекарството.

Детето се подчини, после Съмърсет взе нещата в свои ръце. Седна на леглото и тихо заговори на Никси, докато очите ѝ започнаха да се затварят.

Докато ги наблюдаваше, Ив се почувства така, сякаш дълбоко в нея се отвори болезнена рана. Знаеше какво е да си впримчен в кошмари, в които нещо невъобразимо заплашва да те хване. Познаваше болката, страха и агонията.

Дори след като кошмарът свършеше, епизоди от него като утайка се отлагаха в съзнанието.

Съмърсет се изправи, застана до леглото:

— Сега ще заспи дълбоко. За всеки случай ще я наблюдавам по монитора, ако случайно се събуди. В момента сънят е най-хубавото за нея.

— Най-хубавото е да намеря извергите, които са унищожили семейството й — заяви Ив. — Да, родителите й няма да възкръснат, ала тя ще знае защо са загинали и че убийците им гният зад решетките. За предпочитане е пред лекарствата.

Обърна се, излезе, тръгна към спалнята си. Грозно изруга, седна на страничната облегалка на креслото, за да свали тежките си обувки. Запрати ги към стената и така донякъде изпусна парата. Все пак, когато Рурк се появи, я завари гневно да се взира в обувките си.

— Питам се дали кошмарите ще я преследват до края на живота й... — Тя с усилие се изправи. — Дали докато е жива, отново и отново ще изживява ужаса на онази нощ. Възможно ли е да заличиш от паметта си кошмара? Да го изрежеш като тумор?

— Не знам.

— Страхувах се да я докосна. Що за човек съм, Рурк? За бога, едно безпомощно дете вика за помощ, а пък аз не исках да го докосна и се поколебах. Защо ли? Защото знаех каква картина рисува въображението й и също си я представих. — Тя гневно дръпна ремъка с кобура, захвърли го встрани. — Стоях като пън, гледах момиченцето и виждах баща ми и кръвта. Кръвта, просмукана в дрехите ми.

— Престани да се самобичуваш, Ив. Аз прегърнах малката, ти й показва, че в дрешника не се крият чудовища. Всеки от нас действа според способностите си. Защо искаш от себе си невъзможното?

— Престани да ме забаламосваш! — изкрещя тя, пришпорвана от собствените си демони. — Способна съм да гледам труп, без да ми мигне окото. Мога да въртя на шиш свидетели и заподозрени, без да ми пука. Мога да газя през локви кръв, за да достигна целта си. Ала не съм способна да прекося стаята, за да утеша едно нещастно дете. — Усещането за безпомощност беше като оловна топка в стомаха й. — Толкова ли съм равнодушна? Толкова ли съм безсърдечна?

— Безсърдечна ли? Боже мой, Ив, откъде ти хрумна? — Приблужи се до нея, хвана я за раменете. Стисна я по-силно, когато тя понечи да се отдръпне. — Толкова си състрадателна, че се питам как издържаш. Понякога се налага да „изключваш“ съзнанието си за определени неща, но това е механизъм за оцеляване, не безсърдечност.

— Веднъж Майра ми каза... беше преди да се запозная с теб... Каза, че ми остават по-малко от три години, преди да „изгоря“ напълно. Тоест да не мога повече да работя в полицията.

— Защо?

— Защото влагах всичко от себе си... — Тя разпери ръце и безпомощно ги отпусна. — Работата беше смисълът на живота ми. Не допусках, вероятно не можех, нищо друго в ежедневието си. Сега си давам сметка, че макар да бях съпричастна към жертвите, сърцето ми оставаше недокоснато от трагедията им. Мисля, че ако продължавах така, то щеше да се вледени. Ще умра, ако не работя, Рурк. А без теб няма да имам желание да живея.

— И аз изпитвам същото. — Той притисна устни до челото ѝ. — Преди да те срещна, се интересувах само как да спечеля. Да спечеля на всяка цена. Само че колкото и да тъпчеш джобовете си, в душата ти остава празнина. Ти я запълни, Ив. Бяхме две изгубени души. Но вече не сме.

— Не ми се пие вино. — Тя се притисна до него. — Не ми се иска и да се къпем в басейна. — Впи устни в неговите. — Искам теб. Само теб.

— Имаш ме. — Рурк я вдигна на ръце. — Сега и завинаги.

— Бързо — прошепна Ив и заразкопчава ризата му, докато той пристъпваше към леглото. — Бързо, брутално, истинско!

Той изкачи няколкото стъпала до подиума и заедно с нея се просна на грамадното легло:

— Тогава вземи каквото ти давам. — Зацелува гърдите ѝ, опъващи тънката ѝ риза, ухапа зърната ѝ.

Стори ѝ се, че я залива топла вълна, която запълни всички студени тъмни ъгълчета. Тя се повдигна, потърси близостта му, позволи му да я завладее. Но само за миг, изпълнен с неподозиран трепет. После я обзе отчаяна страст, отнесе съмненията, страховете, мръсотията на изминалия ден. Сега нямаше нищо друго, освен нейното тяло и неговото, неумолимо и възбудено, силно и пламенно. Рурк пусна ръцете ѝ и започна да я милва навсякъде, тя вплете пръсти в косата му и го накара да сведе глава, за да го целуне.

Усети познатия вкус на плътните му устни, докосването на езика му. И ухапванията — игриви, еротични, на границата да ѝ причинят болка.

„Почувствай ме, усети вкуса ми. С теб съм.“

Сега пръстите ѝ бяха по-нетърпеливи, по-ненаситни. Отново задърпа ризата му. Той заразкопчава нейната.

Под ръцете и устните му плътта ѝ беше като пламък, сърцето ѝ — като гръмотевична буря. Демоните, които я обсебваха, чудовищата, които и двамата знаеха, че се крият в дрешниците, бяха прогонени от страстта. Засега. Докато се имаха един друг.

Невъздържаното ѝ желание възпламени похотта му, кръвта му закипя.

Повдигна я, захапа рамото ѝ, разкъса ризата ѝ, захвърли я на леглото. Крушовидният диамант, който ѝ беше подарил, висеше на тънка верижка на шията ѝ. В мрака той виждаше студените му отблясъци. Виждаше и как блестят очите на Ив.

Каза си, че би дал всичко, което има — живота и душата си, само и само винаги да вижда любовта в нейните ясни очи.

Ив го дръпна към себе си, двамата се затъркаляха по грамадното легло, напомнящо нощен океан.

Тя го обгърна с бедрата си, впери очи в неговите.

— Сега! — прошепна. — Сега. Бързо, брутално и... Да! О, боже!

Рурк проникна в нея, стори му се, че го стисна влажна ръка с кадифена ръкавица, след миг Ив достигна върха. Тръпки разтърсиха стегнатото ѝ тяло, ала тя продължи да се притиска към него, за да го поеме още по-дълбоко в себе си, да го доведе до лудост.

— Не затваряй очи! Не ги затваряй! — дрезгаво прошепна той. — Ив!

Тя вдигна треперещите си ръце, с длани обгърна лицето му:

— Виждам те. Виждам те, Рурк.

И когато заедно полетяха в бездната на страстта, тя не откъсна очи от неговите.

Сутринта с облекчение установи, че от нея не се очаква да закусва с Никси. Може би се държеше като страхливка, но чувстваше, че няма да издържи въпросите и погледа на момиченцето, преди да изпие цяла кана силно кафе.

Както обикновено взе горещ душ, после се изсуши в специалната кабинка, докато Рурк включи компютъра в спалнята, за да прегледа борсовите индекси.

След като изгълта на един дъх първата чаша кафе, тя отвори дрешника, извади първия панталон, който ѝ попадна.

— Ела да закусиш — заповяда Рурк.

— Искам да прегледам едни данни, преди да пристигнат хората от екипа ми.

— Първо ще закусиш — повтори той.

Ив забели очи, облече някаква риза, приближи се до масата, взе си хапка от омлета му.

— Не пипай закуската ми!

— Трябваше да уточниш какво искаш да направя — избърбори тя с пълна уста. — Къде е Галахад?

— Обзалагам се, че е при малката ни гостенка. Хитрец е този котарак. Знае, че има голяма вероятност тя да раздели с него закуската си, докато ние двамата няма да му дадем нищичко. — Рурк придърпа чинията към себе си. — Поръчай на автоготвача да приготви омлет и за теб.

— Не искам повече — заяви Ив, но си открадна от чинията му парче бекон. — Почти през целия ден ще бъда въвн от управлението. Ще се наложи да сменя Бакстър и Трухарт, затова ще изпратя двама униформени.

— Ще напълниш къщата с ченгета, така ли? Каква радост за очите ми!

Тя се усмихна на иронията му.

— Днес ще се срещна със семейство Дайсън — обясни. — Може би още довечера или най-късно утре сутринта ще преместим малката.

— Глупости. Никси е добре дошла в дома ми, също и всички, които я охраняват. Повярвай, наистина е така.

— Знам. Ти си по-добър от мен. — Ив се наведе и го целуна. — Повярвай, наистина е така. — Взе кобура с оръжието, препаса ремъка. — Тъй като Дайсънови са официалните настойници на малката, може би ще успее да заобиколя отдела за закрила на децата и да настаня всички в тайна квартира, без това да бъде регистрирано някъде.

— Страхуваш се, че престъпниците ще поискат да довършат работата си, нали?

— Твърде е вероятно. Ето защо не искам никой да знае местонахождението на единствената очевидка.

— Обеща й, че ще уредиш да види близките си. Разумно ли е?

Ив взе обувките, които снощи в пристъп на гняв беше запратила в стената.

— Неизбежно е. Тя изпитва необходимост да ги види, знам го от опит. Оцелелите след жестоки престъпления винаги настояват да видят мъртвите. Разбира се, малката ще изчака разрешението на Майра, после... после трябва да приеме действителността.

— Знам, че имаш право. Ала снощи изглеждаше толкова безпомощна! За пръв път срещам дете, което е изгубило толкова много. Разбира се, ти и друг път си се сблъсквала с подобни случаи.

Ив сложи обувките си, но не стана от страничната облегалка на канапето.

— Откакто съм в полицията, почти не остана нещо, което не съм виждала — въздъхна. — И ти си бил свидетел на човешкото отчаяние в „Докас“ — добави. Говореше за приюта за малтретирани жени и деца, създаден по идея на Рурк. — Сблъсквал си се и с по-тежки случаи. Затова основа приюта.

— Така е, но изживяването не е толкова лично. Искаш ли Луиз да ти помогне?

Доктор Луиз Димато, богатата алтруистка и управителка на „Докас“ щеше да бъде много полезна, въпреки това Ив поклати глава:

— Засега не искам да въвличам други хора. Особено цивилни... А сега изчезвам. Трябва да се подготвя, преди да пристигнат другите. Искам веднага да ми съобщиш, ако откриеш нещо, свързано с охранителната система.

— Непременно.

Тя се наведе, леко го целуна по устните:

— Чао, шампионе!

Изгаряше от желание да се захване за работа, да прави онова, което умее. Бакстър и Трухарт щяха да се занимават с досадните проучвания, Фийни и неговите хора от отдела по електроника плюс цивилният консултант щяха да се опитат да открият как и откъде са купени устройствата за обезвреждане на охранителната система, а самата тя заедно с Пийбоди щяха да продължат разпитите.

Предполагаше, че престъпниците са били наети за „мократа поръчка“ и вече са напуснали града. Дори планетата. Сега най-важното беше да се хване за нещо, после стъпка по стъпка щеше да се добере

до истината. А истината беше скрита в живота на членовете на едно най-обикновено семейство.

— Обикновено семейство — промърмори, щом партньорката ѝ влезе в кабинета. — Майка, баща, брат, сестра. Ти ги разбираш тези семейни работи.

— Добро утро и на вас — изчурулика Пийбоди. — Прекрасен ден е. Листата на дърветата във вашия прекрасен парк са... обагрени са с ярките краски на есента... Какво казахте преди малко?

— Първо ми кажи какво те е прихванало, та си в толкова добро настроение.

— Денят ми започна прекрасно. С креватна гимнастика. — Тя широко се усмихна. — Ако се сещате какво имам предвид.

— Не! И не искам да знам! — Ив притисна опакото на дланта си към окото си, което подскачаше от нервен тик. — Защо го правиш? Защо ме караш да си представям как с Макнаб правите секс?

Пийбоди се усмихна още по-широко:

— Така денят ми става още по-хубав... Между другото, преди малко видях Никси. Как прекара нощта?

— Събуди се от кошмари, дадохме ѝ приспивателно. Както сме се разбърбили, искаш ли да поговорим за мода или за последните светски събития?

— Виждам, че вие изобщо не сте в настроение — въздъхна Пийбоди и тъй като партньорката ѝ я стрелна с леден поглед, побърза да добави: — Май казахте нещо за семейства...

— О, май сме готови да работим! — озъби се Ив. Посочи таблото, на което освен снимките от местопрестъплението беше прикрепила фотографии на Суишърови — красиви мъж и жена, момче и момиче, които се усмихваха пред обектива. — Във всяко семейство животът тече по установен ред. Помолих Никси да ми разкаже за сутринта преди убийствата, за да се ориентирам в ежедневието им — закусвали са заедно, възрастните са правили забележки на децата, бащата ги е завел на училище, отишъл на работа и така нататък.

— Ясно.

— Което ме навежда на мисълта, че ако някой ги е наблюдавал ден след ден, също е щял да разбере какъв е графикът им. Лесно е било да отвлече онзи член на семейството, който е бил набелязан за убиване. Какво заключение следва? Че някой е поръчал всички да бъдат

очистени. — Тя застана встрани от таблото и продължи: — Всеки ден Грант и Кийли Суишър са се срещали с много хора — клиенти, колеги, съседи, търговски представители, приятели, преподаватели. Някой от тези хора не само е искал да ги убие, но е разполагал с необходимите средства.

— Доколкото ни е известно, никой от семейството не се е чувствал заплашен или разтревожен. До Грант Суишър не се е приближил главорез и не му е казал: „За да ти отмъстя, ще убия теб и всичките ти близки“ или нещо подобно. Според психологическия профил на тези хора те са щели да се обърнат към полицията, ако към тях са били отправяни заплахи. Били са примерни граждани, които спазват реда и законите. Подобни хора вярват, че полицията ще намери начин да ги предпази от злини.

— Имаш право. Да речем, че Грант или Кийли са имали сериозно недоразумение с някого, не са го взели насериозно, за да се обърнат към пазителите на закона. Или пък това се е случило в далечното минало и те вече не са се чувствали застрашени.

— Хм, не ми беше хрумвало — замислено промърмори Пийбоди. — Може би преди време някой от тях се е оплакал, че го заплашват или изнудват.

— Прегледай архива. — Ив се обърна да посрещне Бакстър и Трухарт.

След по-малко от час след като възложи задачи на хората си, тя седна зад волана на служебния автомобил.

— Отиваме у семейство Дайсън — каза на Пийбоди, докато колата минаваше през портала. — После ще разпитаем съседите.

— Не намирам официално оплакване, подадено от Суишърви или от прислужницата. Не и през последните две години.

— Продължавай да търсиш. Онзи, който е способен на такова злодеяние, трябва да е много търпелив.

Семейство Дайсън имаха апартамент на втория етаж на добре охранявана сграда в Уест Енд. Още преди да паркира, Ив забеляза два микробуса на телевизионни канали.

— Да му се не види! Някой се е разприказвал! — изсъска, изскочи от колата и остави партньорката си да включи светлинната табела с надпис „По служба“.

Портиерът беше повикал двама яки мъжаги, които му помагаша да задържи репортерите извън сградата. „Браво на него!“ — помисли си Ив. Извади значката си и видя как на лицето на човека се изписа облекчение. Досмеша я — беше свикнала портиерите да настръхват, като видят ченге.

— Добре, че дойдохте, детектив.

Още не беше довършил изречението, репортерите се спуснаха към нея като глутница гладни вълци и я обсипаха с въпроси. Тя се провикна:

— По-късно днес в Централното полицейско управление ще се състои пресконференция. За подробности се обърнете към отдел „Връзки с обществеността“. Междувременно освободете входа на сградата или ще ви задържа за нарушаване на обществения ред.

— Вярно ли е, че Лини Дайсън е била убита по погрешка?

Ив заскърца със зъби, но овладя гнева си.

— Според мен убийството на деветгодишно дете винаги е грешка. От свое име заявявам, че нюйоркската полиция няма да пожали усилия, за да открие виновниците за смъртта на момиченцето. Разследването е в ход, работим по няколко версии. Следващият, който ми зададе въпрос — добави, — няма да бъде допуснат до официалната пресконференция. Нещо повече, ще бъде обвинен във възпрепятстване на полицията и ще бъде изпратен зад решетките. А сега се разкарайте и ме оставете да си върша работата!

Тя тръгна към входа, репортерите отстъпиха да ѝ направят път. Портиерът ѝ отвори вратата и прошепна:

— Браво, полицай! — Последва я, а двамата яки мъжаги останаха да отблъскват най-нахалните представители на медиите. — Предполагам, дошли сте при семейство Дайсън. Те помолиха да не ги безпокоят.

— Съжалявам, но се налага.

— Разбирам. Ще ви бъда задължен, ако разрешите да се обадя и да ги предупредя, че сте тук. Така ще имат няколко минути да се... — Очите му се наляха със сълзи. — Мили боже! Не е за вярване, че

малката е мъртва. Виждах я всеки ден, беше толкова миличка! Не, не мога да повярвам... Извинете.

Ив изчака, докато той извади от джоба си носна кърпа и избърса сълзите си, после попита:

— Познавахте ли приятелката й Никси?

— Никси Пикси. — Портиерът смачка на топка мократа кърпа. — Така й казвах, когато идваше при приятелката си. Двете с Лини бяха като сестри. Тази сутрин по новините чух, че Никси е жива.

Ив го измери с поглед — беше висок най-малко метър и деветдесет, изглеждаше в прекрасна форма.

— Как се казваш? — попита.

— Спрингър. Кърк Спрингър.

— Засега не мога да ти кажа нищо конкретно, Спрингър. Правилникът го забранява. Ще те попитам нещо. Всеки ден виждаш много хора, които влизат и излизат от сградата, много минувачи. Забелязал ли си някой да се навърта наоколо, наблизко да е паркирана непозната кола?

— Не. — Той се прокашля. — На входа са монтирани камери. Ще поискам разрешение и ще ви дам копия от дисковете.

— Ще ти бъда много благодарна.

— Ще направя всичко, за да ви помогна. Лини... Лини беше същинско ангелче. Извинете, ще се обадя на Дайсънови. — Поколеба се, после добави: — Разрешете да кажа нещо, полицай.

— Лейтенант. Лейтенант Далас.

— Лейтенант, семейство Дайсън са много добри хора. Винаги са мили и любезни, не забравят да ме поздравят по случай рождения ми ден или за Коледа... Само кажете и ще направя каквото искате.

— Благодаря, Спрингър. — Портиерът отиде да се обади по видеотелефона, а тя прошепна на Пийбоди: — Проучи го.

— Лейтенант, нали не мислите, че...

— Не, но все пак му прегледай досието. Искам също имената на другите портиери, на служителите от охраната, на управителя на сградата и на хората, отговарящи за поддръжката.

Спрингър се върна и тя забеляза, че още е просълзен.

— Апартаментът им е 6-Б, лейтенант. Вляво от асансьора. Госпожа Дайсън ви чака. Още веднъж благодаря, че разпръснахте

лешоядите. Сякаш не разбират, че трябва да оставя на мира горките родители...

— Това ми е работата, Спрингър. Виж какво, ако се сетиш нещо важно, обади ми се в Централното управление.

Слязоха от асансьора, Пийбоди зачете данните на екрана на джобния ѝ компютър:

— Спрингър е женен, има две деца. Няма криминално досие. Работи тук от девет години.

— Изкарал ли е военно или полицейско обучение?

— Не. Предполагам обаче, че е посещавал някакъв курс по охрана, иначе нямаше да го назначат за портиер на такава сграда.

Ив кимна, зави наляво. Преди да позвъни, вратата на апартамент 6-Б се отвори.

За един ден Джени Дайсън сякаш се беше състарила с десет години. Беше бледа като платно, изглеждаше неориентирана като човек, преживял тежка катастрофа, който изпитва едновременно шок и болка.

— Госпожо Дайсън, благодаря, че се съгласихте да ни приемете.

— Намерили сте го. Намерили сте изверга, който уби моята Лини.

— Още не, госпожо. Може ли да влезем?

— Помислих си, че сте дошли да ни съобщите за залавянето му. Помислих, че... Да, влезте. — Джени отстъпи назад, огледа се, сякаш беше попаднала в чуждо жилище. — Мъжът ми спи. Дадох му приспивателни. Не може да... Много я обичаше, разбирате ли? Лини беше момиченцето на татко... — Тя притисна длан до устата си, поклати глава.

Просторната дневна беше издържана в ярки цветове, мебелите бяха модернистични. Стената зад канапето беше заета от грамадна картина, на която с червено-оранжево и златисто беше изобразено нещо, което напомняше залез.

В един ъгъл стоеше голям телевизор, който беше изключен, тук-там имаше прозрачни масички, френските прозорци бяха скрити от спуснатите червени завеси.

Сред тези ярки цветове Джени Дайсън изглеждаше още по-бледа. Повече приличаше на неясен силует, отколкото на жена от плът и кръв.

— Не взех никакви хапчета. Лекарят ми препоръча да пия нещо, но аз не исках. — Докато говореше, машинално чупеше пръсти, свиваше юмруци. — Ако взема приспивателно, няма да чувствам нищо, нали? Ходихме да я видим...

— Да, знам. — Ив седна на яркочервения стол срещу нея.

— Лекарят каза, че е станало много бързо и не е страдала.

— Така е. Разбирам, че моментът е много труден за вас...

— Имате ли деца?

— Не.

— Тогава не знаете какво означава да изгубиш рожбата си. — За миг в гласа на Джени прозвучаха гневни нотки, все едно казваше: „Как смееш да твърдиш, че разбираш?“ После скръбта отново я завладя. — Беше късче от нас двамата с баща ѝ. Бе толкова красива! Мила и забавна. Щастлива. Отгледахме толкова щастливо дете. Но в крайна сметка се провалихме. Аз се провалих. Не я опазих. Нейна майка съм, а не можах да я предпазя от най-лошото...

Ив почувства, че жената е на ръба да изпадне в нервна криза, затова побърза да я прекъсне:

— Госпожо Дайсън!

Джени рязко вдигна глава, погледна я, все едно я виждаше за пръв път.

— Госпожо Дайсън, имате право. Наистина не разбирам какво чувствате и преживявате, пред какво изпитание сте поставени. Но знам едно. Слушате ли ме?

— Да.

— Не става въпрос какво сте направили или не сте направили, за да защитите вашата дъщеричка. Смъртта ѝ не означава, че сте се провалили. Случилото се е извън вашия контрол, извън контрола на съпруга ви. Единствените виновници са злодеите, които са го сторили. Те са виновни, никой друг. Ето това разбирам, а вие не го схващате... поне в момента. В известен смисъл сега Лини е и наше дете. Не можем да я защитим, но ще ѝ служим. Ще работим заради нея. И вие трябва да сторите същото.

— Какво искате да направя? — Джени ту сплиташе пръстите си, ту ги отпускаше.

— Били сте приятели със семейство Суишър.

— Да, бяхме много близки. Да.

— Споменавали ли са пред вас, че се страхуват за живота си?

— Не. Понякога с Кийли си говорехме, че този град е истинска лудница и за предпазните мерки, които човек трябва да вземе, за да живее тук. Обаче тя не е споменавала, че някой ги заплашва.

— Ами бракът им?

— Моля?

— Били сте приятелки. Щеше ли да ви каже, ако е имала извънбрачна връзка, или е подозирала, че мъжът ѝ има любовница?

— Те... много се обичаха. Кийли никога не би тръгнала с друг мъж. — Джени опипа слепоочията, страните, брадичката си, сякаш да се увери, че не е изчезнала. — Не, тя не се интересуваше от други мъже и безрезервно вярваше на Грант. Бяха много стабилни хора, които обичаха децата си и държаха на семейните ценности. Също като нас. Сприятелихме се, защото помежду ни имаше много сходства.

— И двамата са имали клиенти. Чували ли сте ги да се оплакват, че някой им създава неприятности?

— Разбира се, случваше се да имат затруднения. Някои клиенти очакваха от Кийли да направи чудеса, да им помогне да отслабнат едва ли не веднага. За други тя казваше, че е по-разумно да отидат при пластичен хирург, защото не желаят да променят начина си на живот. Нейната система се базираше на здравословното хранене и здравословния живот... За Грант знам, че няколко пъти беше адвокат по дела за попечителство, които не бяха много приятни.

— Някой заплашвал ли е него или семейството му?

— Не. Нищо сериозно. — Тя се загледа в прозореца, закрит от червените завеси. — Спомням си как някакъв клиент поиска Кийли да му върне парите, други пък я заплашваха, че ще я съдят, задето не са отслабнали, въпреки че продължават да се тъпчат със соев чипс. Грант се сблъскваше с доста неприятни и гневни субекти, но такава е ежедневието на всеки адвокат. Общо взето бих казала, че клиентите им бяха доволни. Двамата имаха солидна репутация, която се предаваше от един на друг клиент. Хората ги харесваха.

— Знаете ли дали са се занимавали с нещо незаконно, дали са познавали хора от престъпния свят? Моля ви да бъдете откровена — вече е късно да премълчавате истината, за да защитите приятелите си — добави Ив.

— Убедени бяха, че трябва да спазват законите, за да бъдат пример за децата си. Грант се шегуваше, че през студентските си години веднъж е бил арестуван за притежаване на наркотик. Все повтаряше как толкова се е изплашил, че ще му държи влага до края на живота. — Джени машинално вдигна крака на канапето — жест, който явно беше плод на дългогодишен навик. — И двамата прекалено млади бяха загубили родителите си. Затова държаха децата им да израснат в любящо и образцово семейство. Единственото нарушение, което допускаха, беше да пресекат на червен светофар или прекалено шумно да насърчават сина си по време на бейзболен мач.

— Лини често ли нощуваше у тях?

— Да, но само в края на седмицата, когато на следващия ден децата нямаха уроци. — Джени потрепери, облегна се назад, отново зачупи пръсти. — Аз... помолех Кийли по изключение Лини да отиде у тях след училище. Тя с удоволствие се съгласи, радваше се, че с Мат ще отидем на хотел, за да отпразнуваме годишнината от сватбата ни.

— Кога се споразумяхте с нея?

— Още преди пет-шест седмици. Не сме от хората, които действат импулсивно. На момичетата обаче казахме едва предишната вечер, за да не бъдат разочаровани, ако се наложи в последния момент да променим плановете. Нямате представа колко се зарадваха. О, боже! — Тя притисна ръце към корема си и започна да се поклаща напред-назад. — Лини каза, че това е нещо като подарък за нея.

— И Никси често ви е гостувала, нали?

— Да, да. — Джени продължи да се поклаща. — Освен че понякога нощуваше у нас, двете с Лини учеха и играеха заедно.

— Как идваше тук?

— Моля? — Тя примигна. — Ами... довеждаха я или майка ѝ, или баща ѝ, понякога ние с Мат я взимахме.

— Случвало ли се е двете с Лини да излязат сами?

— Не. — Джени избърса сълзите си машинално, също както преди малко вдигна крака на канапето. — Понякога дъщеря ми се оплакваше, че родителите на много нейни съученички им разрешавали сами да се разхождат в парка, да ходят на видеоклуб или да играят на автоматите. Обаче с Мат смятахме, че е прекалено малка, за да я оставим без надзор.

— А Никси? И нейните родители ли я държаха толкова строго?

— Да. Както вече ви казах, по много въпроси бяхме на еднакво мнение.

— По същия начин ли се отнасяха с Койл?

— Той беше по-голям, при това — момче. Знаем, че е сексистко, но така са устроени нещата. Разбира се, стягаха му юздите, но му разрешаваха да излиза сам или с приятели, стига да знаят къде е. Задължили го бяха да носи джобен видеотелефон, за да го контролират.

— Знаете ли дали се е забърквал в някаква каша?

— Койл беше много добро дете. — Устните на Джени затрепериха. — Единственото му прегрешение беше, че понякога тайно похапваше хамбургери и пържени картопки, пък и Кийли знаеше за тази му слабост. Беше запален спортист и ако сгафеше, техните щяха да му забранят да играе бейзбол. Той не би рискувал, нали разбирате?

Пийбоди се приближи до Джени, нежно докосна рамото ѝ:

— Искате ли да се обадим на някого, който искате да бъде с вас в този тежък момент?

— Майка ми скоро ще дойде. Казах ѝ, че не искам да виждам никого, после ѝ се обадох и я повиках. Скоро ще дойде.

— Госпожо Дайсън, трябва да поговорим за Никси.

— За Никси ли?

— Вие със съпруга ви сте официалните ѝ настойници.

— А, да. — Джени прокара пръсти през косата си. — Ние... те искаха да са сигурни, че Никси и Койл ще бъдат... Не мога... всичко в главата ми е объркано... — Тя скочи и се втурна към съпруга си, който безшумно като призрак слезе по вътрешната стълба.

Мат се олюляваше, погледът му беше замъглен от сънотворните. Носеше само боксерки.

— Джени?

— Да, скъпи, тук съм. — Тя го прегърна.

— Сънувах кошмар. Ужасен кошмар. Нещо лошо беше станало с Лили.

— Шшт. Шшт. — Замилва косата му, през рамото му погледна Ив и прошепна: — Не мога. Не мога. Моля ви, вървете си. Вървете си.

СЕДМА ГЛАВА

Понякога Ив си мислеше, че бракът е нещо като тренировъчен полигон, където човек се учи кога да прескочи препятствието и кога да пропълзи надолу, кога да престане да върви напред и да промени посоката.

Работата ѝ изоставаше и в момента тя предпочиташе да върви напред. Ала след като беше натрапила на съпруга си чуждо дете, се чувстваше длъжна поне да го предупреди, че вероятно гостуването на малката ще продължи по-дълго от очакваното.

Позволи си пет минути за личен разговор... доколкото можеше да се нарече „личен“ разговорът, провеждан на улицата по джобен видеотелефон.

Изненада се, когато на екранчето се появи лицето на Рурк вместо на секретарката му, която обикновено приемаше обажданията; почувства се гузна, като видя как за миг по лицето му се изписа раздразнение, задето прекъсваше работата му.

— Извинявай — побърза да каже. — Мога да се обадя по-късно.

— Не... тъкмо започвам нещо, но няма значение. Какво се е случило?

— Нищо особено. Обаче не знам как ще приемеш новината, че има вероятност детето да остане у нас по-дълго, отколкото предвиждах.

— Казах ти, че Никси може да ни гостува, докато... — Той извърна поглед. Ив го видя да вдига ръка. — Един момент, Каро.

— Виждам, че си зает. Ще поговорим по-късно.

— Не, не, още сега. Защо смяташ, че след ден-два тя няма да е със семейство Дайсън?

— И двамата са сломени от скръб, пък и аз прибързах, като помолих Джени Дайсън да се погрижи за Никси. При първа възможност ще се свържа с баба ѝ. Знаем, че Грант има доведена сестра, може да издиря и нея. Тези две възможности са нещо като

резервен вариант. Временно решение, докато Дайсънови се... поуспокоят.

— Добре, но защо толкова си се разбързала? Детето изобщо не ни пречи... — Той изведнъж смръщи вежди. — Аха, разбрах какво те безпокои. Смяташ, че ще изминат поне няколко седмици, докато официалните ѝ настойници са в състояние да ѝ обърнат внимание, така ли?

— Може би. Законът позволява родственици на детето да се грижат за него, докато го поемат законните настойници. Може да се обърне и към „Закрила на децата“, но не ми се иска. Ще им се обадя само в краен случай. Може би не съм преценила правилно реакцията на госпожа Дайсън, обаче реших да те предупредя, че малката ще остане по-дълго.

— Ще се справим.

— Благодаря. Извинявай, че те прекъснах.

— Няма нищо. Ще се видим у дома.

Рурк прекъсна връзката, намръщи се, няколко секунди разсеяно се визира във видеотелефона. Мислеше за момиченцето, което бе приютил, и за убитите деца. Шестима души го чакаха, за да започнат съвещанието, но той реши, че могат да поизчакат още малко. „Каква полза да си всемогъщ, ако от време не време не упражниш властта си?“ — помисли си.

Нареди на машината да изтегли от домашния компютър на Ив файла за Суишърови и прегледа имената на хората, свързани със семейството.

Започнаха да звънят на съседите на трагично загиналото семейство. Мнозина бяха на работа и в домовете им нямаше никого, а онези, които Ив и Пийбоди разпитаха, заявиха, че не са видели и не са чули нищо. Всички повтаряха, че са потресени от смъртта на горките хора и биха искали да помогнат, но не знаели абсолютно нищо.

— Какво е впечатлението ти, Пийбоди?

— Наистина са потресени и объркани, същевременно изпитват облекчение, че не се е случило на тях. Страхуват се. И то много.

— Съгласна съм. Какво е мнението им за жертвите?

— Единодушни са, че Суишърови са били много симпатични, а децата — добре възпитани.

— Не ни се случва всеки ден да чуваме подобни хвалебствия. Все едно сме попаднали в друго измерение, където хората раздават домашни сладки на непознатите минавачи.

— Ммм, умирам за една сладка!

Докато вървяха към следващата сграда, Ив прелисти бележника си — според сведенията ѝ в къщата живееше голямо семейство.

— Познавам подобни квартали. Обитателите на къщите са с високи доходи, предимно женени с деца. Такива хора спят дълбоко в два през нощта. — Тя се огледа. Дори по обяд улицата беше почти безлюдна, коли минаваха само от време на време. Вероятно в два сутринта тук беше тихо като в гроб. — Може пък да ни излезе късметът. Представи си, че някой страда от безсъние и е погледнал през прозореца тъкмо когато убийците са влизали в къщата на жертвите. Или пък че е решил да се поразходи. Сигурна съм, че ако има свидетели, ще ни кажат какво са видели. Новината, че в съседна къща е било заклано цяло семейство, сериозно ги е изплашила. Искат да бъдат сигурни, че трагедията няма да се повтори, затова на драго сърце ще съдействат на ченгетата.

Тя позвъни. Домофонът избръмча, някой се прокашля и попита:

— Какво искате?

— От полицията сме. — Ив показва значката си пред шпионката.
— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди.

— Как да съм сигурна?

— Госпожо, погледнете значката ми.

— Може и аз да имам значка, пък да не съм от полицията.

— Да речем, че е така. Виждате ли номера?

— Виждам го, да не съм сляпа?

— Тъй като сте зад вратата, не виждам дали сте сляпа или зряща. Ако толкова държите, обадете се в Централното полицейско управление и продиктувайте номера на значката ми.

— Да бе! Ами ако сте я откраднали от някое ченге? Мръсниците започнаха да избиват хора, както са си в леглата.

— Да, госпожо. Затова сме дошли. Искаме да поговорим с вас за семейство Суишър.

— Откъде да знам, че не сте техните убийци?

— Извинете.

Ив, която вече започваше да се вбесява, се обърна към жената, която я беше заговорила. Непознатата — дама с червена коса, прошарена със златисти кичури, носеше пазарска чанта, зелен гащеризон и широко яке.

— С госпожа Гренц ли се опитвате да говорите?

— Опитвам се да си върша работата. От полицията съм.

— Досетих се. — Червенокосата пъргаво изкачи стъпалата към къщата: — Госпожо Гренц, аз съм, Хилди. Донесох ви кифлите.

— Защо не каза по-рано?

Чуха се няколко изщраквания, шум от дърпане на резе, най-сетне вратата се отвори, появи се жена, висока не повече от метър и петдесет, тънка като вейка и толкова стара, все едно беше излязла от Ноевия ковчег. Носеше грозна черна перука само с няколко оттенъка по-тъмна от сбръчканата ѝ кожа.

— Доведох и ченгетата — бодро заяви Хилди.

— Арестуваха ли те?

— Не, разбира се. Искат само да поговорите за случилото се със семейство Суишър.

— Ами добре. — Старицата махна с ръка, сякаш пропъждаше досадна муха, обърна се и влезе в къщата.

— Госпожата е моята хазяйка — осведоми ги Хилди. — Аз живея в сутерена. Симпатията е, само дето, както би казал моят старец, ѝ хлопа дъската. Влезте, докато е в настроение. После ще ѝ дам кифлите, иначе няма да ви обърне внимание.

— Благодаря.

Жилището беше претъпкано с вещи. „Скъпи вещи“ — помисли си Ив, докато се провираше между маси, столове, лампи и картини, подпрени до стените.

Усещаше се миризмата, типична за апартаментите, обитавани от старици — ухание на пудра, мирис на старост и на изсъхнали цветя, които постепенно се разпадат на прах.

Госпожа Гренц седеше на едно кресло, подпряла беше на възглавничка миниатюрните си крачета и беше скръстила ръце върху плоската си гръд.

— Били са убити, докато са спели — избърбори.

— Познавахте ли семейство Суишър?

— Разбира се, че ги познавах, как иначе? Цели осемдесет и осем години живея в този квартал. Всичко съм чула и съм видяла.

— Какво сте видели?

— Светът отива по дяволите. — Старицата наведе глава, удари с костеливата си длан по страничната облегалка на креслото. — Секс и насилие, насилие и секс. Този път няма да има хора, превърнати в стълбове от сол. Цялата земя и всичко върху нея ще изгори. Ще пожънеш, каквото посееш.

— Добре. Ще ми кажете ли дали сте чули или видели нещо необичайно в нощта, когато Суишърови са били убити?

— Зрението и слухът ми са остри. Виждам и чувам всичко. — Тя се приведе, „острите“ ѝ очи възбудено блестяха. — Знам кой уби съседите.

— Кой?

— Французите.

— Откъде знаете, госпожо Гренц?

— Защото те са французи! — Старицата се плесна по коляното, за да подчертае думите си. — Изритаха им задниците последния път, когато създаваха неприятности, нали? Оттогава кроят планове как да си го върнат. Само французи могат да убият хора, докато спят. Помнете ми думата и ще видите, че съм права.

Пийбоди издаде звук, който можеше да бъде сподавено кискане или въздишка, но Ив се престори, че не я чува.

— Благодарим за съдействието — каза и понечи да стане.

— Госпожо Гренц, миналата нощ чухте ли някой да говори френски? — намеси се Пийбоди, с което си навлече подигравателния поглед на партньорката си.

— Не можеш да ги чуеш, момиче. Тези ми ти французи се движат безшумно, все едно пълзят змии.

— Още веднъж ви благодарим за помощта — каза Ив и се изправи.

— Не можеш да вярваш на хора, дето ядат охлюви.

— Така е, госпожо. Не ни изпрацвайте.

В коридора се сблъскаха с Хилди, която широко се усмихваше.

— Откачена е, но и странно очарователна, нали? Госпожо Гренц?
— Тя повиши глас. — Отивам си.

— Донесе ли ми кифлите?

— Да, в шкафа са. Доскоро. — Обърна се към Ив и прошепна: — Да побързаме. Човек не знае какво може да й скимне.

— Имаш ли време да поговорим, Хилди?

— Разбира се. — Червенокосата ги поведе надолу по стълбите. — Всъщност тя се пада нещо като пралеля на мъжа ми. Държи да я наричат госпожа Гренц, въпреки че от трийсет години е вдовица. Така и не се запознах със съпруга ѝ.

Въпреки че апартаментът на Хилди беше в сутерена, стаите бяха светли, обстановката — жизнерадостна. На стените бяха прикрепени нерамкирани плакати, на пода бяха нахвърляни разноцветни килимчета.

— Водя се наемателка — заобяснява червенокосата, — въпреки че синът на госпожа Гренц плаща наема. Всъщност неофициално се грижа за сградата и за собственицата ѝ. Забелязахте ли какъв склад е горе? Това е нищо — къщата е фрашкана със скъпи вещи. Заповядайте, седнете.

— Благодаря.

— Стойността на вещите е повече от няколко милиона, а моето задължение е да следя охранителната система винаги да е включена и бабата да не остане да лежи на пода, ако се спъне в някоя мебел и си счупи крака. Тя винаги носи устройство с аларма. — Хилди извади от джоба си малък приемник. — Ако падне или ѝ прилошее, тази машинка ще забръмчи. Пазарувам ѝ, понякога ѝ слушам бръцолевенията. В замяна не плащам наем. Пък и старицата е сладурана, понякога е много забавна.

— Откога живеете тук?

— Близо седем месеца. Аз съм писателка — всъщност сега правя първи стъпки, и този начин на живот ме устройва. Да ви предложи нещо за пиене?

— Не, благодаря. Познавахте ли Суишърови?

— Бегло. Когато се срещаме на улицата, се поздравявахме. Не бяха от моята кръвна група.

— В какъв смисъл?

— Бяха абсолютно праволинейни и консервативни. Но иначе бяха симпатяги. И много учтиви. Като ме срещнеха, винаги ме питаха как е госпожа Гренц. Повярвайте, не всички съседи са толкова любезни... Виж, децата познавах по-добре. — Тя вдигна ръка, за миг

стисна клепачи. — Опитвам да си внуша, че така им е било писано. Но господи! — Тя отвори очи, беше се просълзила. — Бяха деца, да му се не види! Койл си въобразяваше, че е влюбен в мен. Беше много мил.

— Виждали сте ги често, така ли?

— Да. Най-вече Койл. На момиченцето не разрешавах да излиза само. Койл беше истински сладур. Предлагаше да ми напазарува или да ме придружи до супермаркета. Понякога го виждах да кара скейтборд с приятели — махваше ми или идваше да се поговорим.

— Виждали ли сте го с непознати хора? Имам предвид хора, които не са от квартала.

— Не. Беше добро хлапе. Малко старомодно според моите схващания, но много учтиво и малко срамежливо... поне с мен. Падаше си по спортовете, най-вече по бейзбола.

— Интересуваме се какви хора са посещавали Суишърови. Писателите забелязват такива подробности, нали?

— Важно е да обръщаш внимание на детайлите и да ги запомняш или записваш. Не знаеш кога ще ти потрябват. — Хилди нави около пръста си кичур от невероятната си коса. — Наистина забелязах нещо, но не си го спомних, когато другите ченгета ме разпитваха. Честно казано, като разбрах какво е станало, всичко в главата ми се обърка. Сещате се как е, нали?

— Разбира се. Какво си спомнихте сега?

— Може би не е важно, но като ми влезе в главата, цяла сутрин само за това мисля. Снощи... — Тя млъкна, смутено се усмихна. — Вижте, ако ви кажа нещо, което не е сто процента законно, ще си имам ли неприятности?

— Не сме дошли да те подлагаме на разпит, Хилди. Задачата ни е да намерим убийците на петима души, зверски заклани в леглата им.

— Хубаво. — Хилди тежко въздъхна. — Хубаво. Понякога, когато пиша до късно, или госпожа Гренц е особено досадна... не мислете, че се оплаквам. Общо взето тя е забавна, обаче се случва да ми скъса нервите.

— Разбирам.

— Когато съм изнервена, се качвам на терасата на покрива. Сядам, гледам и размишлявам. Понякога отивам там да изпуша малко „Зонър“. Тук не смея. Скимне ли ѝ на госпожата да слезе при мен — обонянието ѝ е като на хрътка — ще подуши миризмата и ще побеснее.

Затова, когато съм в настроение за малко дрога... ама да не си помислите, че го правя всяка вечер, моля ви.

— Не сме от отдела за борба с наркотиците и не ни влиза в работата, ако пушите по малко „Зонър“, за да изпуснете парата.

— Именно така ми действа. Благодаря за разбирането. И така, снощи се бях качила на терасата. До късно се мъчих да пиша, но работата не вървеше. Вече мислех да се прибирам, защото от дрогата ми се приспива. Случайно погледнах към улицата и видях двама души. Помислих си: „Готини пичове.“ Бяха високи, широкоплещести. Докато колегите ви ме разпитваха, тази подробност беше ми изфирясала от ума, толкова бях разстроена заради Суишърови. После обаче взех да мисля какво се е случило вчера и си спомних.

— Успяхте ли да ги разгледате?

— Не. Но и двамата бяха от бялата раса. Виждаха се само ръцете им и част от лицата им, затова съм толкова сигурна. От покрива нямаше как да разгледам лицата им, но както вече споменах, бяха стройни и широкоплещести. Направи ми впечатление походката им — вървяха един до друг, все едно маршируваха. Не разговаряха, както биха правили приятели, които са излезли да се поразходят през нощта. Измаршируваха до ъгъла и...

— Кой ъгъл?

— Тъъ... там, където се пресичат нашата улица и Седмо авеню.

— Как бяха облечени?

— Много мислих по въпроса, напънах се да си спомня. Целите бяха в черно, носеха от ония вълнени шапки, дето прилепват към главата.

— Моряшки шапки ли?

— Да, да. Нещо такова. И двамата бяха преметнали през рамо сакове с дълги дръжки. Разбирате ли, обичам да наблюдавам хората, особено ако те не знаят, че ги гледам. Тези двамата имаха страхотни тела.

— На каква възраст бяха?

— Не знам. Честно, не видях лицата им. Първо, шапките почти ги скриваха, пък и аз зяпах други части от анатомията им. По-късно обаче си спомних още нещо особено. Така и не ги чух. Не само, че не говореха, ами и стъпваха абсолютно безшумно. Ако не бях до

парапета, когато минаваха отдолу, изобщо нямаше да разбере, че са на улицата.

— Да се качим на терасата, Хилди. — Ив се изправи. — Там отново ще ни разкажеш всичко.

— Това е пробив — заяви Пийбоди, когато излязоха от къщата. — Още сме далеч от разкритието, но за пръв път имаме някаква улика.

— Имаш право. Всяка подробност е от значение. — Ив тръгна към къщата на семейство Суишър, но се обърна, пак огледа покрива, на който бяха стояли преди малко. — Може би престъпниците щяха да видят Хилди, ако бяха погледнали нагоре. Обаче не са го сторили. Били са прекалено самоуверени. Може би са оглеждали улицата, стараели са се да се движат извън ярката светлина на прожекторите на охранителните системи. Движили са се с маршова стъпка, не са тичали, но и не са вървели бавно. Стигнали са до Седмо авеню. Бас държа, че там е била колата им. Имали са разрешително да спрат на улицата или на паркинг. По-лесно е да паркираш на улицата, стига да намериш свободно място — така се избягват формалностите, но предполагам, че за по-сигурно престъпниците са предпочели варианта с паркинга.

— Предполагам, колата е била открадната — подхвърли Пийбоди.

— Едва ли са постъпили толкова глупаво. Свиваш нечия кола, собственикът се вбесява и веднага се обажда на полицията. Може би са използвали превозно средство, което не се използва често, и са го върнали на мястото му. Но защо? Екипировката им е от най-скъпите. Следователно имат пари или поръчителят на убийството е богат човек. Това означава, че са използвали собствена кола, и то каквато не се набива на очи. А шофьорът стриктно спазва правилника за движение, за да не го спрат някъде. — Тръгнаха към булеварда, а тя продължи да разсъждава на глас. — Изпълняват мократа поръчка, преспокойно излизат от къщата, движат се безшумно. По навик оглеждат улицата — така са обучени. Не им хрумва обаче да погледнат нагоре и това е пропуск. Може би е плод на небрежност или на прекалена самоувереност. А може би са възбудени от убийствата. Дори най-големите професионалисти не остават безразлични при подобни

ситуации. И така, двамата излизат от къщата, тръгват към булеварда, без да разменят нито дума. Отиват право при колата. Прибират в багажника саковете — по-късно ще изперат дрехите или ще ги изхвърлят. Връщат се в главната квартира.

— Главна квартира ли?

— Обзалагам се, че така наричат леговището си. Там получават инструкции, тренират, разказват си преживявания от войната, преобличат се. Сигурна съм и в това, че жилището е съвсем легално, тези типове винаги са в пълна бойна готовност.

Надушваше миризмата им. Фразата не беше подчинена на логиката, но бе правилна. Надушваше миризмата им и щеше да ги преследва, докато ги залови.

Застана на ъгъла на Седмо авеню, огледа се във всички посоки. „Къде ли е била колата им? — запита се. — Колко души са ги видели да се отдалечават от къщата на смъртта, понесли в чантите си дрехи, просмукани с кръвта на жертвите.“

Просто двама души, които се прибират вкъщи, след като сръчно и бързо са си свършили работата.

— Свържи се с Бакстър! — нареди на Пийбоди. — Искам бърза справка.

Жената се казваше Мередит Нюман и се претрепваше от работа срещу мизерно заплащане. Не би пропуснала възможността да се оплаче, ако някой я попиташе, въпреки че предпочиташе да се вижда в ролята на мъченица, готова на саможертва в името на каузата.

На младини се изживяваше като съвременна Жана Д'Арк, работеше с плама на покръстените. Изминаха година, две, пет, постепенно мръсотията, в която тя се ровеше ден след ден, започна да ѝ въздейства, работата ѝ се струваше отегчителна и безсмислена.

Често фантазираше как ще се запознае с красив и сексапилен мъж, въшлив с пари, и начаса ще напусне. Никога повече няма да пише досадни доклади, няма да се влачи по чуждите домове, няма да вижда пребити жени и деца.

Само че докато настъпеше този щастлив ден, трябваше да продължи да изпълнява досадните задължения.

Предстоеше ѝ поредното рутинно посещение. Предполагаше, че и този път ще завари майката дрогирана до безпаметност, а децата — изплашени и мръсни. Вече не се надяваше, че може да промени нещо. Беше станала безчувствена и цинична. Смяташе, че само един от петдесет души е способен да се преобрази и да стане пълноценен член на обществото.

А на нея винаги се падаха останалите четирийсет и девет души.

Краката я боляха; направила беше глупостта да си купи обувки, които не можеше да си позволи с мизерната си заплата. Отгоре на всичко беше в депресия, защото човекът, с когото излизаше от пет седмици, заяви, че го потискала, и предпочитал да не се виждат повече.

Беше трийсет и седемгодишна, неомъжена, без гадже; водеше толкова скучен живот и така ѝ беше писнало от проклетата работа, че ѝ идваше да се самоубие.

По навик вървеше с наведена глава, защото не искаше да вижда мръсотията и хората.

Мразеше квартал Алфabet, ненавиждаше мъжете, които висяха по входовете на сградите и се пипаха между краката, когато тя минаваше. Мразеше вонята на смет — този „градски парфюм“ — и шума. Ръмженето на двигатели, воя на клаксони, гласовете, тракането на машини — оглушителен шум, който сякаш отекваше в главата ѝ.

Отпуската ѝ започваше след осем седмици, три дни и дванайсет часа. Не знаеше дали ще доживее този миг. Мамка му, следващият ѝ почивен ден беше след три дни, а ѝ се струваше, че няма да доживее и него.

Оказа се права.

Чу писъка на спирачки, но за нея това бе само част от какофонията на града, който ѝ бе омразен като смъртоносна болест.

Някой я блъсна — поредното доказателство за вродената грубост на всички, които живееха в тази дупка.

Изведнъж ѝ се зави свят, пред очите ѝ причерня. Падна и като в просъница усети как я вдигат и хвърлят. Дори когато се озова в камионетката и някой сложи лепенка върху устата и очите ѝ, случващото ѝ се струваше нереално. Преди да се опита да изкрещи, ѝ инжектираха нещо, от което загуби съзнание.

До късно следобед Ив и Пийбоди бяха разпитали трима клиенти на Кийли Суишър и двама на съпруга ѝ. Предстоеше им да се срещнат с друга клиентка на Кийли, тъй като не ги посещаваха по азбучен ред, а по местоживееене, за да пестят време.

Джан Югър беше дебелана, която по време на двайсетминутния разпит изпуши три билкови цигари, а докато не пафкаше, си взимаше разноцветни бонбонки от стъклената купа до креслото ѝ.

Прическата ѝ напомняше голяма лъскава топка, все едно някой беше вдигнал на кок косата ѝ, после я беше напръскал със силикон. Джан имаше тройна брадичка, отвратителен тен и още по-отвратително отношение.

— Шарлатанка! — Тя всмукна дима и отново заговори, като замахваше с цигарата си, за да подчертае всяка дума. — Такава беше тая Кийли! Каза, че не може да ми помогне, ако не спазвам дисциплината. Да не съм във военен лагер, мамка му?!

— Навремето сте били — обади се Ив.

— Три години служих в армията. Там се запознах с моя Стю. Цели петнайсет години той вярно служи на родината. Аз пък се стараех да бъда примерна съпруга на военен и сам-самичка отгледах две деца. От ражданията напълнях — добави и си взе поредното бонбонче. — Опитах какви ли не диети, ама сигурно имам някакво заболяване.

„И още как — помисли си Ив. — Нарича се «непрекъснато тъпкане с храна», това ти е заболяването.“

— Здравната ни осигуровка не покрива пластична хирургия — продължи дебеланата, няколко пъти праметна в устата си бонбончето и го схруска. — Скръндзи са тия от комисията! Дават пари за операция само при условие, че шест месеца посещаваш правоспособен диетолог. Затуй отидох при оная шарлатанка, изпълнявах ѝ тъпите указания. И какво стана накрая? — В гнева си тя така засмука поредното бонбонче, че Ив се изплаши да не заседне в гърлото ѝ и да я задуши. — За два месеца наддадох два килограма — ето какво. Не че Стю има нещо против. Вика, че така има повече плът за опипване. Въпросът е, че изкарах курса на лечение, а госпожа диетоложката отказа да ми разпише документа.

— Изглежда, ѝ имате зъб.

— Естествено. Каза, че нямам право на безплатна пластична операция. Коя е тя, че да си дава мнението? Голямо чудо, че щеше да ми разпише документа, та медицинската ми застраховка да покрие разходите по операцията. Призлява ми от хора като тази фръцла.

Тя запали поредната цигара, издуха облак дим с аромат на горяща мента и се намръщи.

— Спорихте ли с госпожа Суишър?

— Казах ѝ какво мисля за нея и тъпашките ѝ методи, заявих, че ще я съдя. И щях да го направя, обаче разбрах, че мъжът ѝ е адвокат. Нямаше начин да я осъдят. Както се казва, гарван гарвану око не вади... Все пак ми е мъчно, задето са ги убили — добави от немай-къде.

— Съпругът ви вече е военен пенсионер и работи в... — Ив се престори, че преглежда бележките си.

— Охранител е в търговския център „Скай“. Не се живее с една пенсия, пък и моят Стю не издържа по цял ден да си клати краката и да седи без работа. Освен това здравната му осигуровка е доста висока. Ако работи там още година и половина, ще мога да си позволя пластичната операция.

„Продължавай да се тъпчеш с храна, сестро, и ще се наложи с длето да ти издялкат сланините“ — помисли си Ив, но продължи разпита:

— И двамата сте били много недоволни от госпожа Суишър, така ли?

— Че как да не сме недоволни? Прибра ни паричките, изкарани с пот на челото, в замяна получих кръгла нула.

— Били сте ѝ ядосани и тъй като сте се страхували, че няма да спечелите делото срещу нея, може би сте измислили друг начин да ѝ отмъстите.

— Иска ли питане? Разправяме наляво и надясно, че тя е шарлатанка. — Дебеланата доволно захихика, тройната ѝ брадичка се разтресе. — И двамата със Стю имаме много приятели, те пък ще го кажат на техни приятели и познати.

— На ваше място бих избрала по-директен начин за отмъщение? Защо не си поискайте обратно парите?

— Нямаше смисъл.

— Съпругът ви беше ли си вкъщи снощи? Между един и три часа след полунощ.

— Че къде другаде да бъде в един през нощта? — сопна се дебеланата. — Що за въпроси ми задавате?

— Разследваме убийства, госпожо. Това са стандартните въпроси. Между другото, в досието на мъжа ви е записано, че е бил във военната полиция.

— Да. Осем години. И какво от това?

— Мисля си да не би да е разказал на бившите си колеги за отношението на госпожа Суишър към вас, те да са се разгорещили и да са решили да ѝ отмъстят.

— Щеше да е много хубаво, ама никой не си мръдна пръста. Хората не проявяват съчувствие към човек в моето състояние.

— Жалко. Нямате ли приятели или роднини, от които да заемете парите за операцията?

— Дръжки. — Дебеланата отново издуха облак дим, посегна към купата с бонбони. — Не познаваме тузари, флашкани с мангизи. Баща ми загина в името на родината, когато бях на шестнайсет. Роднините на Стю са работници в разни фабрики в Охайо. Знаете ли колко струва пластична операция за оформяне на тялото? — Тя преценяващо изгледа Ив и подхвърли: — Вие колко дадохте?

Ив спря пред сградата и промърмори:

— Трябваше ли да се обидя от въпроса ѝ?

— Според мен беше комплимент — отвърна Пийбоди. — Аз обаче имам една пралеля, която е наполовина францужойка, и бях оскърбена от изказванията на госпожа Гренц. — Качи се в колата и добави: — Дамата отпада от списъка на заподозрените.

— Определено. Нито е достатъчно умна, нито разполагат със средства. По време на службата си в армията мъжът ѝ няма провинения и въпреки че е изкарал обучение за военен полицаи, пак не притежава уменията на хората, които търсим. Освен това е на възраст и в данните за него е посочено, че също е с наднормено тегло.

— Може да не е изпълнител, а да е възложил „мократа поръчка“, но...

— Имаш право. Почти невероятно е човек, който живее с тази жена сред цигарен дим и купички с бонбони, да е достатъчно умен и дисциплиниран, за да организира подобна операция.

— Работи като охранител в търговски център, работата му е да прогонва хлапетата, дето са тръгнали да се забавляват. Хора като тези само одумват другите и вечно се оплакват.

— И не убиват цели семейства само защото имат зъб на някого — кимна Ив. — Тази жена е невъзможна, предполагам, че мъжът ѝ е същият, но не са способни да планират толкова съвършено престъпление, нито са хладнокръвни убийци.

— Хрумна ми нещо. Мисля, че който и да стои зад това ужасно деяние, не е вдигал шум. Мисълта ми е, че не е заплашвал да съди Кийли, задето програмата ѝ не му е подействала. Знам, че трябва да разпитаме всичките ѝ пациенти, обаче се страхувам, че ще бъде напразно.

Ив попита, без да откъсва поглед от платното на улицата:

— Защо?

— Престъпникът трябва да мисли „в перспектива“, нали така. Трябва да се владее, да се съобразява с положението, да бъде добре организиран. Когато и да се е случило... онова, заради което е решил да убие тези хора, той се е престорил на безразличен. Защото е планирал отмъщение и не е искал да се набива на очи.

Едва сега Ив я погледна:

— Чувствам как в мен бълбука гордост, че партньорката ми е такава умница. А може би не е гордост, а имам киселини от проклетия соев кренвирш, дето ме убеди да хапна одеде.

— Леле, шефке, изчервих се от комплиментата! А може би е реакция от соевия кренвирш. — Удари се с юмрук по гърдите, деликатно се оригна и добави: — Май е от кренвирша.

— След като установи причината, ако не възразяваш, да преминем към следващия от списъка.

Пийбоди натисна няколко клавиша на компютъра в таблото на колата, на екранчето се появиха име на човек, адрес и указания за намирането му. Тя се приведе, замилва таблото и нежно заговори:

— Хубав автомобил, умен автомобил. Браво, моето момче. — Изпод око погледна Ив. — Кой ни осигури този хубав и умен автомобил?

— Преиграваш, Пийбоди!

— Да, но... О, ето че мъничкият му видеотелефон звъни.

Ив поклати глава и натисна бутона за приемане на разговора.

— Малка информация в замяна на съдействието ти — без предисловия каза Надин. — Не забравяй кой ти я даде. На авеню Б са похитила някаква жена, хвърлили са я в камионетка и се изчезнали.

— Ако не е мъртва, нямам време за нея. Съжалявам.

— Боже, колко сме безсърдечни! Въпросът е, че една от очевидките на похищението е познала жертвата и дори си е направила труда да осведоми униформените, пристигнали на местопроизшествието. Съобщила, че жената е социална работничка и се казва Мередит Нюман. Щом чух новината, си помислих: „Хей, това не е ли името на...“

— Отегчената служителка от отдела за закрила на децата, която беше изпратена у Суишърови.

— Тръгвам към местопроизшествието, за да интервюирам свидетелите. Реших, че ще ти е интересно да научиш за случилото се.

— Ще бъдем там след няколко минути. Не предприемай нищо, чуваш ли? Първо аз трябва да поговоря с очевидците — добави, преди репортерката да запротестира. — Иначе не се брои, че си ми направила услуга.

Прекъсна връзката, с лудешка скорост зави надясно и колата се понесе към местопроизшествието.

ОСМА ГЛАВА

Отдалеч забеляза микробуса на Канал 75, паркирана в зона за разтоварване на авеню Б. Профуча край него и паркира редом с патрулната кола, спряла до тротоара.

Забеляза и Надин, което не беше особено трудно — съвършената прическа на репортерката и яркосиният ѝ елегантен костюм се открояваха на фона на неугледните дрехи на хората наоколо и на мръсния бетон.

Надин говореше с трима мъже от онези, които по цял ден висят по входовете, но като видя Ив, се втурна към нея и веднага заяви:

— Не съм обещавала да не задавам въпроси. Поразпитах тези хубавци, но неофициално. Засега. Твоят полицай е с жената, която твърди, че е видяла отвличането и е познала похитената. Здравсти, Пийбоди. Как се чувстваш?

— Все по-добре, благодаря.

Ив намръщено се обърна към микробуса.

— Предупреди оператора да не снима.

— Улицата е обществено място — подхвана репортерката. — На обществено място можеш да правиш каквото...

— Надин, знаеш ли защо често си първата и единствената, на която давам интервю? Защото за теб не е важен само репортажът. Ти си съпричастна към съдбата на хората, замесени в случая. И не ги жертваш дори в името на по-високия рейтинг.

Репортерката тежко въздъхна.

— Мамка му!

— Не включвайте камерите! — повтори Ив и тръгна към тримата зяпачи. — Какво видяхте? — попита. — Какво знаете?

Единият — кльощав човек от смесена раса, чието лице беше надупчено от някакво кожно заболяване, се ухили, при което се видя, че и зъбната му хигиена е под всякаква критика и потърка палеца и показалеца си.

Тя се обърна към партньорката си и заговори спокойно, но очите ѝ бяха жестоки като на акула:

— Детектив Пийбоди, ще свидетелстваш ли, че този гражданин, който може би е бил очевиден престъпник, току-що поиска от служителка на нюйоркската полиция да му плати, за да ѝ съобщи необходимата информация?

— Да, лейтенант. Видях го с очите си.

— Кихни малко мангизи, та да се почерпим с приятелчетата. Такова са правилата, ченге. Който дава, получава.

— Детектив Пийбоди, каква е обичайната ми реакция при подобно предложение?

— Отвеждате в ареста въпросното лице и съучастниците му, обвинявате ги във възпрепятстване на полицейско разследване. Следващата стъпка е да се поинтересувате дали лицето и приятелите му имат криминални прояви. Откриете ли, че имат досиета при нас, ще посветите целия ден да им отровите живота.

— Точно така, детектив. Благодаря. Разбра ли какво те очаква, кретен такъв?

Кльощавият обидено я изгледа.

— Няма да ни дадеш някоя пара, така ли?

— Позна, красавецо. Повтарям въпроса. Какво видя, какво знаеш?

— Ще ме опандизиш, ако не ти кажа, а?

— Брей, освен красив, си бил и умен. Два последователни правилни отговора. Да те попитам ли още веднъж?

— Мамка му и ченге! Видях една повлекана с голям нос да се тътри по улицата и да се мръщи, все едно подушва нещо гадно. Истинска грозотия, ако питаш мен, не си струваше човек пак да я погледне, ама ние чакахме да мине край нас и да си направим майтап с нея. Както си стоим обаче, профучава някаква си камионетка — бррм! Спира, отзад изскачат два пича, хващат дроплата под мишниците, хвърлят я вътре в камионетката и отпрашват нанякъде. С моите приятели щяхме да ги спрем, ама всичко стана адски бърже. Загриваш ли?

— Да. Опиши как изглеждаха двамата похитители.

— Досуц бяха като нинджи, нали, момчета? — Той последователно изгледа приятелите си, които утвърдително закимаха.

— С черни дрехи и маски също като на кино. Бога ми, бая страшнички бяха.

— Каква беше камионетката?

— И тя беше черна.

— Каква марка и модел? Видя ли регистрационния номер?

— Че какво ми разбира главата от разни там марки и модели?

Нямам си никакво возило, камо ли камионетка. Беше голяма и черна и се движеше мазно като гъша фъшкия. Трябва да е имало още един пич зад волана, обаче не го видях. Щото не гледах натам, нали разбираш. А дроплата с големия нос въобще не гъкна. Така набързо я хвърлиха в колата, че сто на сто не е разбрала какво става. Доволна ли си?

— Донякъде. Как ти е името?

— Сега пък ново двајсет! — Той запристъпва от крак на крак. — Рамон ми е името. Рамон Паскел. Законно съм пуснат под гаранция, ченге. Трябва да си търся работа, а ти ме бавиш тука с разни бръщолевения.

— Край. Повече няма да те бавя, щом си толкова зает. Ако ти или някой от приятелите ти си спомни още нещо, обади ми се в Централното полицейско управление. — Ив му подаде картичка с номера си и двајсетдоларова банкнота.

— Хей! — Дори радостта, която озаряваше лицето му, не можеше да го разкраси. — Ама и твоят нос си го бива.

— Благодаря за комплимента — промърмори и влезе в сградата.

— Носът ви не е голям — побърза да я успокои Пийбоди. — Всъщност дори е много елегантен.

— За хубавеца Рамон и подобните на него всички ченгета и хората от социалните служби са с големи носове — вероятно иска да каже, че си пъхаме носовете, където не ни е работа.

— Аха, ясно. Една жена също е видяла отвличането. Живее на трети етаж и се казва Мини Кейбъл.

Ив само погледна мръсната и олющена врата на асансьора и реши да се качи по мръсното стълбище. Не й остана време да поразсъждава защо в подобни сгради миризмата на повръщано и урина сякаш се е пропила в стените, защото от единия апартамент на третия етаж излезе униформен полицай. Още преди с партньорката й да му покажат значките си, той разбра, че са ченгета.

— Браво, много сте бързи — заяви. — Току-що се обадох на диспечера да изпрати детективи.

— Ние поемаме оттук, полицай. Инцидентът може би е свързан със случай, който разследвам. Струва ли си да разпитваме жената? Ще ни каже ли нещо интересно?

— Видяла е всичко. Доста развълнувана е от случилото се, но с подробности описва как са хвърлили жената в камионетката. Твърди, че я е познала и че похитената е Мередит Нюман от Отдела за закрила на децата. Обадох се и оттам ми казаха, че Нюман не отишла в дома, който е трябвало да посети.

— Обади се на диспечера да не изпраща детективи. Ще се свържа с управлението, след като разпитам свидетелката. Изчакай долу. И без това съм паркирала така, че не можеш да изкараш колата. Като приключи тук, ще ми разкажеш какво знаеш.

— Слушам, лейтенант.

Преди да влязат в апартамента, Ив погледна партньорката си и видя, че по челото ѝ са избили капчици пот. Помисли си, че все пак трябваше да рискуват и да вземат асансьора, и подхвърли:

— Как си, Пийбоди?

— Справям се. — По-младата жена извади от джоба си хартиена носна кърпичка и избърса лицето си. — Още се задъхвам, но физическите упражнения са ми от полза. Добре съм, честна дума.

— Обещай, че ако ти прилошее, веднага ще ми кажеш. Не се прави на героиня. — Ив пристъпи към вратата на апартамента и почука. Още преди да ѝ отворят, чу викове и плач, гласове. Ако не се лъжеше, освен жената, тук живееха две деца. С горчива ирония си каза, че където и да отиде тази седмица, все се натъква на дечурлига.

— Ние сме от полицията, госпожо Кейбъл.

— Току-що говорих с полицията! — нервно се сопна жената, която застана на прага.

„Как да не е изнервена, като държи на ръце едно пиццаци дете, а друго се е хванало за крака ѝ и също крещи?“ — помисли си Ив.

Жената беше с голям ханш, късата ѝ руса коса стърчеше като бодли на таралеж, клепачите ѝ бяха розови като на заек — сигурен признак, че е наркоманка.

— Аз съм лейтенант Далас, това е детектив Пийбоди. Може ли да влезем?

— Казах на другото ченге всичко, дето беше за казване. Да му се не види, Лоло, престани да се дереш! Извинявайте, децата буквално пощуряха.

— Това ли е Лоло? — Пийбоди се усмихна. — Здравей, миличка. Ще ми покажеш ли играчките си?

Ив мислено отбеляза, че помощничката ѝ има подход към малчуганите и те безрезервно ѝ се доверяват. Момиченцето — дребничко и със същата щръкнала руса коса като на майка си, се спусна към Пийбоди, хвана я за ръката и забърбори нещо.

Не я отведе далеч. Жилището се състоеше само от една Г-образно помещение, в единния ъгъл беше кухнята. На пода се въргалиха няколко играчки и малката започна да ги показва на новата си приятелка.

— Бях ей тук, до прозореца — заобяснява Мини и прехвърли в другата си ръка по-малкото си дете. Очите му бяха големи и немигащи като на бухал, личицето му бе оброчено от кестеняви къдрици. — Чаках я... нея де, госпожа Нюман. Много зла беше тая ми ти жена — все повтаряше, че нивгаш няма да изчистя къщата и да зарежа дрогата. Обаче аз се отказах. Отказах се отпреди шест месеца.

— Браво — поусмихна се Ив и си помисли, че ако младата жена наистина прояви воля, някой ден бялото на очите ѝ ще се изчисти от розовия оттенък.

— Казаха, че иначе ще ми вземат децата. Затуй спрях да се друсам и почистих стаята. Те не са виновни, че се докарах до туй положение. Вече не се друсам и ходя на срещите на анонимните наркомани. Всеки месец ни преглеждат, докторът каза, че вече съм чиста. Госпожа Нюман трябваше да потвърди, че мога да се грижа за депата си, за да продължат ми дават месечна издръжка. Парите ми трябват за наема, за храна и за...

— Ще се свържа с Отдела за закрила на децата и ще им кажа, че си се отказала от дрогата. И че жилището ти е чисто — колебливо добави Ив.

— Доста се постарях — избърбори русокосата. — Трудно е да поддържам чистота, децата много цапат, ама аз гледам да не им позволявам. Паднат ли ми малко повече пари, ще се преместим в друг квартал. Засега повече не мога да си позволя. Да знаете, че рано или

късно ще се махнем оттука. Не ща децата ми да израснат в тая мръсотия.

— Разбирам. От социалните служби ще изпратят друга служителка. Бъди спокойна, няма да ти отнемат паричната помощ.

— Дано. — Мини въздъхна, целуна по гушката момиченцето. — Да не си помислите, че й желях злото на онази Нюман и съм се зарадвала, че я отвлякоха. Обаче не искам да ми вземат децата.

— Не бой се. А сега ми разкажи какво видя.

— Стоях до прозореца. Треска ме тресеше, защото знаех, че госпожата не ме харесва... Не, не е така — поправи се тя. — Не й пукаше за нас. Въобще не й дремеше на оная работа. — Потръпна, крадешком погледна по-голямото момиченце. — Мъча се да не говоря мръсотии пред децата, но понявгаш се изпускам.

— Все едно не съм те чула. — Ив пристъпи до прозореца. Видя патрулката и собствената си кола. И шофьорите на другите превозни средства, които гневно размахваха юмруци, докато се мъчеха да се измъкнат от задръстването, което тя беше предизвикала с неправилното паркиране. — Тук ли стоеше?

— Аха. Стоях до прозореца, както сега държах на ръце Битс, повтарях й на нея и на Лоло, че трябва да бъдат послушни. Очите ми... — Тя посочи лявото си око. — От наркотика очите отслабват. Даже и след като престанеш да се друсаш, пак не виждаш много добре, когато те хванат нервите или се умориш. И тъй, видях госпожа Нюман. Идваше ей оттам.

Мини пристъпи по-близо до перваза и посочи навън.

— Вървеше с наведена глава, затуй отначало не видях лицето й. Обаче знаех, че е тя. Тъкмо да се отдръпна, за да не ме види, че я зяпам, и видях камионетката. Буквално летеше по улицата. Шофьорът наби спирачки, гумите изскърцаха. Отзад изскочиха двама мъже, сграбчиха Нюман. За секунда тя се озова с лице към тях. Не изглеждаше изненадана, но... — Тя щракна с пръсти. — Всичко стана за секунди. Хвърлиха я вътре, скочиха след нея и камионетката отпраши нанякъде. Веднага се обадох... Всъщност може би измина една минута, докато се окопиха, щото бях направо шашната. Мисълта ми е, че стана толкова бързо, та си помислих да не би да съм халюцинирала. После се обадох на 911, казах какво съм видяла. Нали

няма да си помислят, че съм замесена? Щото тя идваше при мен, а пък аз до скоро се друсах...

— Не говориш като наркоманка, Мини.

Усмивка озари изнуреното лице на русокосата.

— Симпатични хлапета — отбеляза Пийбоди, докато с Ив слизаха по стълбището. — Тази жена прави невероятни усилия и ми се струва, че ще успее.

Ив кимна. Наркоманите, които познаваше, включително собствената ѝ майка, която си спомняше много бегло, повече се интересуваха кога ще се докопат до следващата доза, отколкото от децата си. Мини не приличаше на тях.

Излезе на улицата, махна на Надин да се приближи.

— Интервюирай когото искаш. Само не споменавай имената ни. Не искам похитителите да разберат, че свързваме отвличането с убийствата в къщата на семейство Суишър.

— А според теб има връзка, така ли?

Ив понечи да я предупреди да не издава информацията, но реши, че ще я засегне, затова само каза:

— Да, сигурна съм. Но ако стане известно, ще подпишем смъртната присъда на Нюман. Нищо не гарантира, че вече не са я пречукали, обаче това ще забие последния гвоздей в ковчегата ѝ. Един съвет от мен — направи репортаж за Мини Кейбъл — зрителите ще се трогнат от историята на бившата наркоманка, която от любов към децата си се е отказала от дрогата. На всяка цена подчертай, че не е видяла лицата на похитителите, затова не е могла да ги опише на полицията.

— Наистина ли не ги е видяла?

— Наистина. Били са с маски. Двама мъже, облечени в черно, действали са светкавично. Очевидката не можа да ни каже нищо съществено, например от каква раса са били нападателите, дали са били млади или на средна възраст. Повтори го няколко пъти, иначе жената може да пострада.

— Ясно. Хей, почакай. — Тя забърза след Ив, тънките ѝ точета зачаткаха по тротоара. — Само това ли ще ми кажеш?

— Засега няма друго. Надин. — Тя спря за миг, обърна се. — Благодаря за разбирането. — После се приближи до униформения: — Полицай, рапортувай за произшествието.

Ив седеше в приемната на Отдела за закрила на децата и се опитваше да не нервничи. Ненавиждаше подобни институции. Ненадейно я обзе страх — атавистично чувство, вкоренено в съзнанието ѝ от чудовището, представящо се за неин баща, което ѝ разказваше страхотии за детските домове, за да я убеди, че той е по-малкото зло.

Лъжеше я, за да я държи във властта си.

Колко ли време трябваше да измине, за да забрави кошмарното си детство?

Понякога си мислеше, че преживените ужаси необратимо се запечатват в паметта.

Жената, която я прие, не приличаше на чудовище. „Ще те хвърлят в яма, момиченце. В дълбока и черна яма, пълна с паяци.“ Беше пълничка и симпатична, изглеждаше като добродушна баба с много внучета. В представите на Ив всички баби бяха като тази жена — с обло румено лице, коса, прибрана на кок и дълга безформена басмена рокля. От нея лъхаше на плодове. На горски малини.

Само очите ѝ не бяха като на добродушна бабичка, а тъмни, проницателни, уморени и загрижени. Казваше се Рени Таунстоун и беше началничка на Нюман.

— Разбрахме, че не е ходила при Мини Кейбъл, не отговаряше и на видеотелефона — обясни на Ив. — Всички наши служители — мъже и жени, са снабдени с алармени устройства. Често посещават бедняшки квартали, сблъскват се с какви ли не пропаднали типове. Преди да постъпят на работа, преминават курс по самоотбрана, след това ежегодно опресняват познанията си в тази и други области. Мередит знаеше как да се защитава. Не е новобранка. Всъщност...

— Какво?

— Според мен не ѝ остават още много години на тази работа — максимум една-две. Не че не се справя, но е станала прекалено безучастна. Случва се с повечето социални работници с по-голям стаж. Нищо не ги вълнува, освен кога ще се пенсионираат. И с Мередит ще стане същото. Всъщност...

— Какво? — отново попита Ив.

— Не биваше да ви позволява да отведете момиченцето на Суишъррови. Безразличието я докара дотам, че наруши правилника. Дори не се е поинтересувала къде водите малката, а на другата сутрин не е проверила какво е състоянието на детето.

— Не я съдете твърде строго. Вината е моя — аз почти я изнудих.

— А Мередит не ви се е противопоставила. Най-малкото трябваше да ви придружи с детето, веднага да съобщи за промяната в плановете. Само че тя преспokoйно се прибрала у дома и едва на другата сутрин докладва за случилото се. — Таунстоун гневно сви устни, после лицето ѝ помръкна от безпокойство. — Боя се, че е била отвлечена от някой наш „клиент“. Известно ли ви е, че тези нещастници ни обвиняват за собствените си недостатъци и провали? Да, сигурно го знаете... същото се случва и с вас, ченгетата.

— Ще ми разкажете ли за личния ѝ живот?

— Едва ли ще съм ви от помощ. Мередит не е от жените, които обичат да споделят. Знам, че доскоро имаше приятел, но доколкото разбрах, връзката им е приключила. Тя е прекалено саможива, което отчасти също допринася за проблемите ѝ. Нямах ли собствен живот извън работата, трудно ще дочакаш пенсионна възраст.

Макар да знаеше, че си губи времето, правилникът го изискваше и Ив се зае да проучи семействата, за които отговаряше Нюман. Взе имената и адресите, после с Пийбоди отидоха в жилището на отвлечената жена.

Помещението, което служеше едновременно за кухня и всекидневна, беше по-голямо от това в дома на Мини Кейбъл, ала изглеждаше някак бездушно. Беше толкова чисто и подредено, че беше почти стерилно, нито една картина не украсяваше белите стени, щорите на всички прозорци бяха спуснати, мебелировката се състоеше от голямо канапе с изчистени линии и едно кресло.

Леглото в спалнята беше оправено, до компютъра имаше две кутии с дискове с прилежно залепени етикети.

— Тъжничко е, а? — Пийбоди се огледа. — В сравнение с другите жилища, които посетихме днес. Мавзолеят на госпожа Гренц, симпатичния сутерен на Хилди. Дори жалкото жилище на Мини

Кейбъл изглеждаше по-приветливо. Навсякъде личеше, че живеят хора, а това тук е като снимачна площадка за филм, в който главната героиня е стара мома без личен живот.

— Защо не са я отвлекли отгук, Пийбоди? Защо са рискували да я похитят на улицата, след като са били способни за нула време да проникнат в строго охранявана сграда и да убият петима души?

— Чакайте да помисля... Сигурно са бързали да я разпитат, да разберат какво знае.

— Да... вероятно. Но има и друга причина. На пръв поглед жилището ѝ е потискащо като гроб, но тя предвидливо е наела апартамент в сграда с добра охранителна система. Разбира се, за „нашите момчета“ не е било проблем да проникнат в жилището. Тогава защо не са я изчакали да се прибере? Предполагам, целта им е да я принудят да им каже всичко, което знае, а това може да отнеме време... И още нещо... — По навик тя закрачи из стаята, докато разсъждаваше на глас. — Направили са го, защото могат. Могат да действат мълниеносно, та дори да има свидетели, ще видят само двама мъже в черно и голяма черна камионетка, и то за миг. Освен това са предполагали, че в такъв квартал никой няма да си направи труд да повика полицията, само ще се почеше и ще се изплюе на улицата. Така ще измине повече време, докато се разбере за изчезването на жената. И докато някой я свърже с убийствата в къщата на семейство Суишър...

Ив се загледа в голите бели стени, в самотното, прилежно оправено легло.

— Държат я някъде. Като приключат с нея, ще бъде мъртва като тази стая. — Извади комуникатора, а когато на екранчето се появи лицето на Бакстър, нареди: — Изключи картината и приеми само текстовото съобщение.

— Тук сме само двамата с Трухарт, Далас. Малката е на долния етаж. Наблюдаваме я по монитора.

— Социалната работничка, която отговаря за нея, е била отвличена. Похитителите отговарят на описанието на заподозрените за убийствата. Не искам да изпускате от поглед Никси.

— Разбира се. Успокой топката, Далас. Мислиш ли, че ще се опитат да отвлекат и нея?

— Ще опитат, ако разберат къде е. Не ѝ позволявайте да излиза от къщата. Повтарям, не я изпускате от поглед. Ще ви държа в

течение.

Тя прекъсна връзката, позвъни на Рурк. Изчака го да превключи на частната линия и без предисловия каза:

— Отвлекли са служителката от отдела за закрила на децата. Жената не знае къде се намира Никси, но за всеки случай предупредих Бакстър.

— Добре. Ще се свържа със Съмърсет и ще го инструктирам — добави с официален тон, което подсказа на Ив, че го е прекъснала по време на съвещание. — Мога да се прибера след половин час.

— Не смятам, че ще реагират толкова бързо. Пък и Нюман знае, че съм завела момиченцето в тайна квартира, не че съм го приютила в собствения си дом. За всеки случай се пази. Свържат ли ме с детето, нищо чудно да им хрумне да отвлекат и теб.

— Ще те посъветвам да сториш същото, макар да не вярвам, че ще ме послушаш. — Той прекъсна връзката.

— Пийбоди, вземи дисковете и цялата документация на Нюман. Обади се на момчетата от отдела по електроника да вземат компютъра ѝ. Ще действаме според правилника.

— Колко време смятате, че ѝ остава?

Ив за последен път огледа студената бездушна стая и промълви:

— Много малко.

Мередит дойде в съзнание и първата ѝ мисъл беше, че в челото ѝ е забито шило за лед. Не виждаше нищо и отначало предположи, че е заради нетърпимото главоболие.

Повдигаше ѝ се, сякаш беше консумирала храна с изтекъл срок, но когато опита да докосне стомаха си, ръката ѝ не се помръдна.

Чу гласове, но някак смътно, като че ли изпод вода.

Изведнъж си спомни. Вървеше по авеню Б на път за поредното посещение в поредния бедняшки дом и нещо... някой я...

Вледеняващ страх за миг измести болката. Опита се да изкрещи, но от гърлото ѝ се изтръгна само немощен стон.

Намираше се сред пълен мрак, не можеше да помръдне нито крайниците, нито главата си. Не виждаше, не можеше да говори, а когато нещо докосна страната ѝ, сърцето ѝ като юмрук заблъска ребрата ѝ.

— Лицето е в съзнание. Мередит Нюман, намираш се в тайна квартира. Ако отговориш на въпросите, които ще ти зададем, няма да пострадаш. След като отстраня от устата ти лепенката, искам да потвърдиш, че сте ме разбрала.

Някой дръпна лепенката, Мередит изкрещя по-скоро от ужас, отколкото от болка. Зашлевиха я по едната страна, после по другата.

— Казах да потвърдиш, че си ме разбрала!

— Не. Нищо не разбирам. Какво е станало? Кой сте вие? Какво... — Тя отново изкрещя и се загърчи от ужасната болка. Усещането беше, сякаш в костите ѝ се забиват хиляди нажежени игли.

— Ще те заболи всеки път, когато откажеш да отговориш, когато излъжеш или не се подчиняваш. — Гласът беше спокоен, безизразен. — Разбираш ли?

— Да. Да. Моля ви, не ми причинявайте болка.

— Няма, ако отговориш на въпросите ни. Страхуваш ли се, Мередит?

— Да. Да. Страхувам се.

— Добре. Хубаво е, че казваш истината.

Тя не виждаше, но чуваше. Чуваше бръмченето на някакво устройство, равномерно дишане на мъжа. Не, май бяха двама души. Стори ѝ се, че чува как някой се движи, но в друга посока от онази, от която идваше гласът. Да, бяха двама. „Боже мой, и у Суишърови са били двама!“

— Какво искате? Моля ви, кажете какво искате?

Отново болка разтърси тялото ѝ, тя се задъха. Стори ѝ се, че усеща миризмата на изгоряло месо. Съзнанието ѝ за миг се замъгли от нечовешката болка, но ѝ се стори, че чу и смях на жена.

— Забранено е да задаваш въпроси!

И този глас беше мъжки. Малко по-дълбок и по-дрезгав отколкото първия. Сигурно си беше въобразила, че чува женски смях. Всъщност нямаше значение.

„Боже, помогни ми!“

Забели очи, изведнъж забеляза тънък лъч светлина. Не беше ослепяла. Не беше в пълен мрак. Слава богу, не беше в тъмното. Очите ѝ бяха закрити с лепенка.

Мъжете не искаха да ги види, за да не ги разпознае. Слава богу, слава богу! Това означаваше, че няма да я убият.

Но щяха да ѝ причинят нетърпимата болка.

— Няма! Няма. Само ще отговарям.

— Къде е Никси Суишър?

— Кой?

Болката беше като огнена брадва, която се заби в гърдите ѝ. Запищя, сълзи обляха страните ѝ. Стомахът ѝ се преобърна.

— Моля ви, моля ви!

— Моля ви, моля ви — подигравателно повтори женски глас. — Насрала се е. Ама че гадост!

Заляха с ледена вода Мередит и тя отново изкрещя, после се разрида — едва сега разбра, че е гола, мокра, изцапана от собствените си изпражнения.

— Къде е Никси Суишър?

— Не знам за кого говорите — изплака тя и се подготви за агонията, ала този път болка не последва. Дишаше на пресекулки, въртеше очи от тъмното към тъничкия лъч светлина, от мрака към светлината...

— Казваш се Мередит Нюман.

— Да. Да. Да. — Кожата ѝ гореше, костите ѝ бяха като от лед. — Боже! Боже!

— В качеството ти на служителка от отдела за закрила на децата възложен ли ти е случаят на Никси Суишър?

— Аз... аз... отговарям за толкова много... Прекалено много. Не си спомням. Моля ви, не ми причинявайте болка. Не мога да си спомня.

— Синя зона — обади се другият мъжки глас.

— Преуморена ли си, Мередит?

— Да.

— Разбирам. Системата те поглъща, изсмуква силите ти, после смазва онова, което е останало от теб. Революциите избухват заради всичко, което колелото на системата унищожава. Уморена си от вечната въртележка, нали?

— Да. Да.

— Само че системата още не те е довършила. Кажи, Мередит, колко семейства си затрила?

— Не съм... — Солените ѝ сълзи парнаха гърлото ѝ, задавиха я, тя се насили да ги преглътне. — Опитвам се да помогна.

Невъзможна, неопикуема болка прорязва тялото ѝ. Писъците ѝ бяха безсмислени молби за пощада.

— Ти си само бурмичка от системата. Бурмичка от системата, която убива хора. Сега обаче колелото се обръща, за да смаже теб. Искаш ли да се спасиш, Мередит?

Ти повърна, отново се задави. С усилие преглътна и изпищя:

— Да. Искам. Повече не издържам! Не правете така, моля ви!

— Никси Суишър. Ще опресня паметта ти. Става въпрос за момиченцето, което не е било в леглото си посред нощ. Непослушно дете. Непослушните деца трябва да бъдат наказани, нали?

Мередит измънка „Да“ — молеше се да е улучила правилния отговор.

— Сега спомни ли си я? Спомни ли си момиченцето, което не си било в леглото? Грант и Кийли Суишър, екуекутирани заради ужасните си деяния. Гърлата им бяха прерязани. Сега спомни ли си?

Мередит продължаваше да бърбори несвързано, но смътно долови, че гласът на мъжа се е променил — вече не беше безразличен, долавяха се гневни нотки.

— Да, да, спомних си.

— Къде е тя?

— Не знам. Кълна се, че не знам.

— В синята зона е — съобщи другият глас.

— Раздрусай я.

Мередит закрепця и продължи да пици, защото болката сякаш я разкъсваше.

— Била си в къщата на Суишърви в нощта, когато бяха екуекутирани.

Електрическият ток разтърсваше тялото ѝ. По брадичката ѝ се стичаше слюнка.

— Говори ли с Никси Суишър?

— Разпит, преглед. Преглед, разпит. Това е процедурата. Няма наранявания, не е била изнасилена. Беше в шок.

— Какво е видяла?

— Не виждам нищо.

— Какво е видяла Никси Суишър?

— Мъже. Двама мъже. Ножове, гърла. Сега ще се скрием. Ще се скрием и ще се спасим...

— Започва да губи съзнание.

— Инжектирай стимулант.

Тя отново заплака, защото беше се върнала към действителността и пак чувстваше болка.

— Не го правете повече. Много ви моля, не го правете.

— Никси е очевидка на екзекуцията на Суишърови. Какво ти каза?

— Каза ми... — Мередит избърбори всичко, което знаеше.

— Браво, Мередит. Говориш много свързано. А сега кажи къде е Никси Суишър.

— Не ми съобщиха. Ченгето я заведе някъде. Забранено е, но тази женска беше голяма клечка.

— Ти си назначена да отговаряш за Никси, следователно трябва да знаеш къде се намира. За да я посещаващ, да следиш за състоянието ѝ.

— Направиха го през главата ми. Не знам как стана. Жената ченге я взе. Под полицейска охрана.

Постепенно тя загуби представа за времето, за това колко пъти изпита неопишуема болка, все едно в плътта ѝ се забиваха нажежени стрели. Не знаеше колко пъти я изтръгнаха от забравата и я обсипаха с въпроси.

— И така, Мередит, искам адресите на всички тайни квартири, които знаеш. На всички скривалища, в които изпращате жертвите на системата.

— Не мога... Ще се опитам! — изкрещя тя, защото отново почувства агонизираща болка. — Ще се помъча да си спомня. — Зарида, заизрежда названия на улици и населени места. — Не ги знам всичките. Честна дума. Знаем само каквото ми казват. Не съм началство.

— Ти си само бурмичка в проклетата машина. Кой отведе Никси Суишър?

— Ченгето. Ченгето от отдел „Убийства“. Далас. Лейтенант Далас.

— Разбира се. Лейтенант Далас. Справяш се чудесно, Мередит.

— Казах ви всичко. Всичко, което знам. Ще ме освободите ли?

— Да. След малко.

— Вода... Може ли да пийна малко вода?

— Лейтенант Далас каза ли къде ще заведе Никси Суишър?

— Не, не. Кълна се! Под нейна закрила. Против правилника е, обаче тя настоя. Исках да се прибера вкъщи. Страшно беше в онази къща. Исках да се махна. Трябваше да отида в тайна квартира заедно с детето, но Далас се наложи.

— Оттогава разговаряла ли си с нея?

— Не. Шефовете поеха случая. Бил много деликатен. Ставало въпрос за големи хора. Аз съм само...

— Бурмичка в машината.

— Повече нищо не знам. Сега ще ме освободите ли?

— Да.

Ножът преряза гърлото ѝ толкова бързо, че тя не усети болка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ив влезе в къщата си така, сякаш започваше военна операция.

— Никой да не влиза или излиза без мое разрешение! —
подвикна на Съмърсет. — Ясно ли е?

— Разбира се.

— Къде е детето?

— В стаята за развлечения заедно с полицай Трухарт. —
Икономът подръпна ръкава на черното си сако и тя забеляза, че на
китката му не е прикрепен ръчен часовник, а миниатюрен монитор. На
екранчето се виждаше как младият полицай и момиченцето играят на
един от електронните автомати. — Прикачих към дрехата на малката
устройство за проследяване — добави Съмърсет. — Сигнализира, ако
тя напусне стаята.

Въпреки че не можеше да го понася, Ив беше възхитена от
съобразителността му и с половин уста го похвали:

— Добре си се сетил.

— И с пръст няма да пипнат това дете!

Тя го погледна. Спомни си, че навремето е загубил дъщеричката
си, която е била приблизително на възрастта на Никси. Каквито и да
бяха недостатъците му, едно беше сигурно — че е готов да умре, за да
защити детето.

— Прав си, няма. Къде е Рурк?

— Прибра се. В частния кабинет е.

— Добре.

В помещението, което Съмърсет наричаше „частен кабинет“,
съпругът ѝ държеше нерегистрирана и нелегална компютърна система.
Разбира се, тя се доверяваше на партньорката си, но всичко си имаше
граница. Обърна се към нея:

— Отиди при Бакстър и го информирай докъде сме стигнали. Аз
ще осведомя Рурк, после ще проведем съвещание в моя кабинет.

Изчака, докато Пийбоди тръгна към вътрешното стълбище,
излезе от фойето и се запъти към асансьора. Сети се нещо, спря и

подвикна на Съмърсет:

— Искам ги живи. На това ще се базира планът за действие.

— Стига и един да остане жив.

Тя се обърна:

— Никси ще бъде защитена. При необходимост ще приложим крайни мерки, включително премахване. Двама мъже са отвлечли на улицата Мередит Нюман, един е карал камионетката. Засега сме сигурни, че престъпниците са трима. Може да са и повече. Докато не заловя поне един и не го накарам да си каже и майчиното мляко, Никси няма да бъде в безопасност. Хвана ли повече, нараства и шансът да спипам всички. Да разбере защо са извършили убийствата. Дотогава все ще се страхувам за живота ѝ. Освен това тя трябва да научи причината. Иначе душевните ѝ рани никога няма да заздравеят.

Въпреки че лицето му остана непроницаемо, той кимна:

— Имате право, лейтенант.

Тя се качи на асансьора. След няколко секунди влезе при съпруга си.

Рурк беше видял на монитора как колата ѝ преминава през портала и знаеше, че тя скоро ще бъде при него. Побърза да затвори файла, по който работеше, зае се да проверява системата за охрана на къщата.

Засега щеше да запази в тайна от Ив, че е възложил на нелегалния компютър да направи пълно проучване на най-близките роднини на Грант и Кийли Суишър.

Онова, което научи за бабата на Никси, го поразя. Няколко пъти беше обвинявана в притежание на наркотици, живяла беше на съпругески начала с мнозина мъже, по едно време дори беше работила като компаньонка.

По ирония на съдбата сега той беше официален настойник на детето и беше правил много по-големи прегрешения.

Само че беше се променил, беше загърбил престъпното си минало. Щеше да се погрижи Никси да не стане като баба си. Тя заслужаваше по-добра съдба.

Откри и биологичния баща на Грант Суишър. Отне му доста време, но в крайна сметка научи каквото трябваше — че този човек много рядко се хваща на работа и че има краткосрочни присъди за кражби с взлом и на коли.

Доведената сестра изглеждаше по-подходяща за настоящица на детето. Беше адвокатка и живееше във Филадельфия. Нямаше деца, нито криминално досие, беше финансово осигурена. Преди седем години беше сключила брак, съпругът ѝ също беше адвокат.

Никси можеше да отиде при нея временно, дори да остане постоянно, ако се наложи. „Тъкмо каквото ѝ трябва — помисли си. — Да живее в хубав дом и с човек, който е познавал родителите ѝ.“ Облегна се назад, загледа се в монитора и се запита защо се занимава с това. Изобщо не го засягаше... След секунда се поправи — разбира се, че го засягаше. Волно или неволно сега беше отговорен за малката. Беше стоял пред стаята ѝ, видял беше от каква ужасна съдба се е разминала на косъм.

Беше стоял пред стаята на брат ѝ, видял бе какво са му сторили. Нямаше да забрави кръвта, засъхваща по чаршафите и по стените.

Защо гледката му напомни за случилото се с него в миналото? Не мислеше за онези дни или се сецаше много рядко. Не беше преследван от кошмари като Ив. Сложил беше кръст на миналото и туйто.

Ала откакто беше в къщата на семейство Суишър, прекалено често си спомняше за детството си в Ирландия.

Спомняше си как бе видял кръвта по мръсната уличка, кръвта, която бе пролял, след като баща му го преби почти до смърт.

„Наистина ли исках да го убия?“

Странно, но досега не беше си задавал този въпрос. Странно, защото бе убивал и преди.

Обърна се да погледне снимката на майка си. Толкова беше млада и красива. Въпреки че лицето ѝ беше насинено от юмруците на онзи мръсник, тя пак си оставаше красива.

Докато Патрик Рурк не беше я убил и не беше я изхвърлил като боклук в реката. А сега синът ѝ не си я спомняше. Така и не може да си спомни как звучи гласът ѝ, какъв е ароматът на кожата ѝ. Тази част от детството му безвъзвратно беше изгубена за него.

Красивата млада жена с насинено лице беше го обичала. Умряла бе заради желанието синът ѝ да има баща, семейство.

Запита се дали след години Патрик Рурк — проклет да е! — беше възнамерявал да убие сина си, или само да го пребие, както правеше често?

„Ще ти дам един урок, момче! Животът се състои от трудни уроци!“

Рурк прокара пръсти през косата си, притисна длани до слепоочията си. Струваше му се, че чува гласа на онзи негодник, когото мислеше, че завинаги е заличил от паметта си. Понечи да стане и да си налее уиски... само няколко глътки, за да прогони напрежението.

Ала това беше проява на слабост, а той беше посветил всеки ден от живота си, за да докаже, че не е слабохарактерен, че има силна воля.

Не беше умрял на мръсната уличка, както бедният Койл беше умрял в леглото си.

Беше оцелял благодарение на Съмърсет, който го беше намерил и му беше станал истински баща — на него, момчето от бедняшкия квартал, научено да краде и да води жалко съществуване.

Взе го под крилото си и му даде дом.

Нима дори в свят на убийства и кръв невинната Никси Суишър не заслужаваше някой да се грижи за нея и да я обича като собствен баща? Нима не заслужаваше повече, отколкото самият той беше получил?

Щеше да ѝ помогне да го получи — заради нея и заради себе си. Преди гласът на баща му да зазвучи прекалено силно в съзнанието му.

Стаята беше изпълнена със светлина, нито щори, нито завеси закриваха широките прозорци. Ив знаеше, че нито едно наблюдателно устройство не може да проникне през защитната система, освен ако не е изобретено от престъпника. Но тогава Рурк щеше да създаде по-усъвършенствани прегради.

Съпругът ѝ седеше зад черното подковообразно бюро, беше захвърлил на един стол сакото си, ръкавите на ризата му бяха навити, копринената му коса бе вързана на конска опашка.

Винаги изглеждаше така, когато беше задълбочен в работата си.

Както обикновено тя си помисли, че странното бюро изглежда доста футуристично, а човекът зад него ѝ напомняше пират, който управлява космически кораб. По лъскавата черна повърхност като скъпоценни камъни блещукаха светлинки, на едни компютри Рурк даваше устни команди, на други даваше задачи чрез клавиатурата.

На мониторите на стените се виждаха различни сектори от къщата и парка около нея.

— Здравсти, лейтенант.

— Извинявай. Много съжалявам, че изложих на опасност живота на всички в този дом.

Той нареди на компютрите временно да прекратят работа, после заяви със същия безразличен тон, с който говореше на машините:

— Разстроена си. Затова ти прощавам обидната забележка.

— Рурк...

— Ив. — Той се изправи, прекоси кабинета, приближи се до нея. — С теб сме екип, нали?

— Не виждам как да го избегна.

— Нито как да ми откажеш. — Хвана ръката ѝ, допирът с дланта ѝ сякаш му вдъхна сили. — Не се извинявай, задето си постъпила както смяташ, че е най-добре за малката.

— Не можех да я отведа в тайна квартира. Днес няколко пъти се поздравих, че съм послушала интуицията си. Нюман знае адресите на няколко подобни места. Ако я принудят да ги издаде... да му се не види, не ако, а когато я накарат да им ги каже, всички деца и майките им, намерили убежище, ще бъдат в опасност. В момента няколко екипа полицаи ги извеждат и ги преместват на други места. За всеки случай.

Погледът на Рурк за миг стана суров.

— Един момент. — Той изтича до бюрото, включи един видеотелефон. — „Докас“! — каза рязко. — Код „червен“. Влиза в сила незабавно и до второ нареждане!

— Божичко!

— Няма страшно. Предвидил съм подобно положение, служителите знаят какво да правят. Престъпниците няма да повярват, че си я завела в приюта, където ще бъде сред толкова много хора. Малко вероятно е да направят връзката между мен, теб и „Докас“. Все пак взех необходимите предпазни мерки. — Върна се при нея, кимна към мониторите. — Всеки сантиметър от оградата и портала е защитен.

— Веднъж един юноша със собственоръчно изработено устройство изключи охранителната система — подхвърли Ив и забеляза, че за миг лицето на съпруга ѝ потъмня.

— Джейми не е обикновен юноша. Вярно, че обезвреди главната защита, но не можа да се справи с допълнителните. Освен това системата е модернизирана. Повярвай, Ив, няма как да проникнат тук.

— Вярвам ти. — Въпреки това тя се приближи до прозореца, надникна навън. — Нюман не знае, че доведох тук детето. Измъкнах го изпод носа ѝ и не ѝ казах къде отиваме, защото тя ме нервира. Беше все едно да ѝ зашлевя плесница. Да ѝ докажа, че имам повече влияние от нея. Доста дребнаво, а?

— Твоята дребнавост — между другото, именно заради нея те обичам — е допринесла за защитата на Никси.

— Случаен късмет. Нямам нищо против късмета. Уредих веднага да „скрият“ началничката на Нюман, документацията е унищожена. — Ив въздъхна. — Майра също е в тайна квартира. За всеки случай, ако някой разбере, че е присъствала, когато разпитвах детето. Излишно е да казвам, че тя ми е много сърдита.

— Нека ти се сърди. По-важното е да не пострада.

— Поставих пост и пред жилището на Пийбоди. Тя ми е партньорка, нищо чудно да набележат и нея.

— Двамата с Макнаб може временно да живеят тук.

— Да бе! Ще бъдем като голямо и щастливо семейство. Няма да стане. Отклоним ли се от обичайното, престъпниците ще разберат, че чакаме следващия им ход.

— Скъпа Ив, и двамата с теб знаем, че дори да им е известно местонахождението на детето, тази вечер няма да нападнат дома ни. Те са предпазливи, добре организирани. Не действат импулсивно. Първо ще се помъчат да се доберат до схемата на охранителната система или да я симулират. Повярвай, това ще им отнеме няколко седмици. После трябва да открият слабите ѝ точки — каквито няма, да тренират. Ще бъда изненадан, ако вече не си проверила (както сторих аз) каква е вероятността това да се случи.

— Малко над дванайсет процента. — Тя се обърна към него, силуетът ѝ се очерта на фона на грамадния прозорец. — Не бива да поемаме никакъв риск.

— Каква е вероятността онези типове да се опитат да те заловят? — Рурк вдигна вежди, като забеляза как тя стисна устни, а на лицето ѝ се изписа раздражение.

— Деветдесет и шест процента! Ти си на второ място, приятелче, с деветдесет и един процента!

— Ужасно ми е неприятно, че изоставам от теб с цели пет пункта, но все някак ще го преживея. Престани да увърташ, скъпа. Знаем към какво водят дългите ти предисловия — искаш да се затворя тук. Ще спорим ли по въпроса, за да ти натякна, че си по-заstrasена от мен?

Тя се замисли, после промърмори:

— Бях си подготвила безкрайно убедителни аргументи.

— Защо не ги запазиш за друг път?

— Може.

Видеотелефонът избръмча.

— Рурк — промърмори той, без да откъсва поглед от Ив.

— Според инструкциите уведомявам лейтенант Далас, че капитан Фийни и детектив Макнаб са на портала и чакат разрешение да бъдат пропуснати.

— Съмърсет, провери ли на монитора дали наистина са те, свери ли гласовите им отпечатъци? — намеси се Ив.

— Разбира се.

— Пуснете ги да влязат. Ще проведе съвещание с моите хора — обърна се тя към Рурк. — Съгласен ли си и ти да участваш?

— Естествено. Ако не беше ме поканила, щях жестоко да се обидя. След няколко минути ще бъда в кабинета ти. Искам да довърша нещо.

Тя отиде до асансьора, загледа се във вратата, която се отвори по нейна команда, после се обърна:

— Рурк, трябва да знаеш, че при изчисляване на вероятностите невинаги се включват всички елементи. Компютрите не могат изцяло да анализират човешките чувства. Машините не са в състояние да предвидят, че ако престъпниците заловят теб, с мен ще бъде свършено. Знай, че поискат ли да водим преговори, ще се съглася на всичко само и само да спася живота ти. Ако го вземем предвид, има вероятност да ме изпревариш по проценти.

Побърза да се качи на асансьора и да затвори вратата, преди съпругът ѝ да отговори.

Ив позволи на колегите си да се настанят удобно, да си поговорят, да се нахранят обилно. Дори се престори, че не забелязва флирта между партньорката ѝ и детектив Иан Макнаб, които отскоро живееха заедно.

Откакто се изкачиха по стръмното стълбище към апартамента на Мини Кейбъл, Пийбоди беше много бледа. Едва сега, докато си разменяше влюбени погледи с екстравагантния специалист по електроника, страните ѝ поруменяха.

Докато колегите ѝ се хранеха и флиртуваха, тя мислено съставяше плана за съвещанието.

— Да започваме, момчета и момичета — подвикна. Не седна, а остана права — беше ѝ навик, струваше ѝ се, че така мислите ѝ текат по-бързо. — Ако сте приключили с храненето, предлагам да започнем.

— Такава кльопачка не е за изпускане. — Макнаб лапна последното парче от ябълковия сладкиш.

„Да не повярваш, че се тъпче така, а е толкова кльоцав“ — помисли си Ив. Този път беше се издокарал с яркооранжева тясна тениска и син панталон с нещо като сребърни скоби по външните шевове. Върху тениската носеше сако на точки — толкова много, че на човек му се завиваше свят, маратонките му пък бяха на лъскави квадратчета.

Лъскавата му руса коса беше прибрана на опашка, така се открояваха финото му красиво лице и оранжевите и сини халкички на ушите му.

— Радвам се, че одобряваш храната, детектив. Когато намериш време, можеш да докладваш какво си свършил досега. Разбира се, ако не си вземеш втора порция.

Въпреки че тя говореше спокойно, сарказмът ѝ беше като удар с чук. Макнаб набързо преглътна последната хапка от сладкиша:

— Няма, лейтенант. Нашият екип най-добросъвестно прослуша записите на всички видеотелефони в къщата на семейство Суишър и прегледа файловете на компютрите, използвани от жертвите и от оцелялата очевидка. Не открихме нищо съмнително в разговорите, проведени през последните трийсет дни. Вярно, че са много, но Суишъррови са говорили с приятели, клиенти и помежду си. Дискът с информацията е на бюрото ви.

— Защо записите са само от последните трийсет дни?

— Защото Суишърови са ги изтривали веднъж месечно. Това е обичайна практика. Разбира се, ще направим всичко възможно да се доберем до изтритите записи. Колкото до компютрите, информацията в тях е обичайната.

— Два пъти използваш тази дума, детектив. Какво разбираш под „обичайно“?

Макнаб се стресна от забележката, но бързо се отпусна. Настани се по-удобно на креслото и заговори, като жестикулираше:

— Ами обичайното, лейтенант — игри, списъци със задачи за всеки ден, планиране на менюто за цяла седмица, ангажименти, напомнания за рождени дни на приятели и колеги. И прочие подробности от ежедневието. Изтеглихме информацията от служебните компютри на двамата възрастни, но пак ударихме на камък. Ако са имали неприятности или са очаквали някой да им ги създаде, този факт липсва във файловете. Не са обсъждали с никого по видеотелефона подобна възможност.

Рурк погледна таблото със снимките от местопрестъплението, погледът му стана суров.

— През последните няколко дни отделих доста време да проуча семейството. Ако се съди по данните в компютрите им и по разговорите, които са водили по видеотелефона, изобщо не са подозирали какво ги очаква.

Ив кимна, обърна се към Фийни. В сравнение с Макнаб, облечен по последна мода, капитанът изглеждаше благословено невзрачен.

— Какво ще кажеш за охранителната система?

— Изключили са я дистанционно. Диагностичното сканиране не откри източника, но след като разглобихме системата, открихме микроскопични частици — следи от фибростъкло. Вероятно са прикрепили портативно декодиращо устройство, и то от висока класа, за да разчете кода и да елиминира уреда, предупреждаващ за повреда в електрониката, без да задейства алармата. Повтарям — онзи, който е използвал декодера, сигурно е бил голям специалист.

Фийни погледна Рурк, който кимна в знак на съгласие и каза:

— Устройството е било с размерите на човешка длан. Двамата мъже, които са излезли от къщата, не са носели обемисти предмети, нали, лейтенант?

— Точно така. Само чанти, праметнати през рамо.

— „Обикновените“ крадци и убийци няма откъде да се снабдят с толкова малко и съвършено декодиращо устройство. И още нещо — охранителната система не е била пипана, което означава, че престъпниците не умеят да боравят „ръчно“.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да разчитат на електрониката, не на... — Ив вдигна ръце, размърда пръсти.

Рурк се усмихна:

— Именно. Устройството трябва да бъде пригодно точно за тази система. Краткото време, за което е извършена „операцията“, означава, че декодерът е бил настроен предварително.

— Което пък потвърждава, че са познавали системата и са я разучили или като са купили същия модел, или на място. Вторият вариант предполага, че са имали възможност да останат поне няколко часа в къщата или отвън, без някой да ги заподозре.

Ив стисна устни:

— Няколко часа ли?

— Защитата е много солидна, Далас — намеси се Фийни. — Не са я обезвредили само с гледане.

— В такъв случай е невъзможно да са провели симулации с оригиналната система на Суишърви. Пийбоди, имаме ли списък с имената на хората, купили подобна алармена инсталация?

— Да, лейтенант, само че е много дълъг. Като начало ги разделих по категории — от Ню Йорк, от друг щат, от друга държава и от друга планета. После елиминирах покупките, направени преди семейство Суишър да се снабдят с тяхната система. Започнах да проучвам хората от Ню Йорк и елиминирах още шест процента.

— По какъв метод?

— Пак ги разделих на групи — неомъжени жени и семейни с деца. Според психологическия профил убийците не са семейни, а при проверката на вероятността компютърът отговори, че този метод е най-ефикасен. Засега.

— Проучи ли хората, купили охранителни системи, които не са били инсталирани от компанията?

Пийбоди понечи да отговори, покашля се и наведе глава:

— Не, лейтенант. Ще го направя.

— Нека всички членове на екипа се заемат с проучването. Независимо от преценката за вероятност засега не пренебрегвайте

неомъжените и семейните жени. Твърде възможно е един от престъпниците да има приятелка или съучастница. Може да притежава фирма за инсталиране на охранителни системи. А може би е само услужливият съсед, който казва: „Ще ти монтирам алармата, така ще спестиш пари.“ Тези системи са предназначени за охрана на домове, но няма закон, който забранява да ги купуват и фирми. Да се хващаме за работа.

Тя се облегна на бюрото, машинално посегна към чашата, която беше забравила, и отпи от изстиналото кафе.

— Бакстър, списъка на клиентите.

— И Кийли, и Грант Суишър са били преуспели хора, печелели са добре. Грант е бил съдружник в семейната юридическа фирма, занимавал се е предимно със защита на правата на децата, бракоразводни дела и дела за попечителство, докато съдружникът му се е специализирал в случаи за уреждане на подялбата на имуществото при раздялата на двойки, живели на семейни начала, дела за некомпетентност и тормоз. Разбира се, и двамата са работили безвъзмездно за благотворителни цели.

Бакстър кръстоса крак върху крак, подръпна крачолите на елегантния си костюм.

— Жена му също не е страдала от липса на клиенти. Работила е предимно със семейства или брачни двойки без деца, но не е отказвала и на индивидуални пациенти. Консултирала е не само затлъстели хора, а и такива със сърдечни заболявания и проблеми с храносмилането. Посещавала ги е по домовете.

— Така ли? Виж, това е интересно.

— Запознавала се е с навиците на даден пациент, после е препоръчвала промени не само в храненето, но и в начина на живот — повече физически упражнения, намаляване на стреса и така нататък. Подобно лечение излиза доста солено, но както вече казах, повечето хора са били доволни и са я препоръчвали на приятели и познати. Разбира се, имало е и недоволни.

— Провери колко клиенти на Грант са били клиенти и на съпругата му. Проучи делата, поети от юридическата фирма на Суишър, при които Мередит Нюман е била представителка на отдела за закрила на децата. Трухарт!

— Да, лейтенант. — Младият полицай, който изглеждаше почти юноша в полицейската си униформа, скочи на крака.

Ив му махна да седне:

— Прекарваш доста време с очевидката, нали?

— Да, нали я охранявам. Тя е много симпатично и добро дете.

— Каза ли ти нещо ново?

— Лейтенант, Никси почти не говори за случилото се. Няколко пъти излезе от релси. Не изпада в истерия, само седи и плаче. Старая се да я занимавам, за да не ѝ остава време да мисли. Изглежда ѝ е приятно с мен и Съмърсет, но пита за вас.

— Какво пита?

— Кога ще се върнете, какво правите. Кога ще я заведете при родителите и брат ѝ и дали вече сте хванали лошите хора. Не разбирам от детска психология, обаче ми се струва, че тя таи всичко в себе си, докато заловите престъпниците. Досега не е добавила нищо към първоначалните си показания.

— Добре. Сега за Меридит Нюман. При подобни случаи имената на представителите на Агенцията за закрила на децата се пазят в тайна. Само че изобщо не е трудно да се добереш до тази информация. Всеки, който се интересува и притежава сравнително добри хакерски умения, преспокойно може да проникне в компютрите на агенцията. Фийни, проверете дали има опити за източване на сведения. Може да извадим късмет. Жената е била отвлечена от улицата, има свидетели. Бързината, с която са действали престъпниците, показва, че имат опит в похищения посред бял ден. Освен това излиза, че са трима. Не вярвам при подобни обстоятелства да се доверят на автопилотно шофиране. Длъжни сме да предположим, че отвличането на социалната работничка е свързано с Никси Суишър. Също и че извършителите разбират от електроника и охранителни системи и са обучени да убиват безшумно.

— Следователно са изкарали военно или полувоенно обучение — намеси се Фийни. — Били са обучавани за шпиони или членове на специалните отряди. Едно е сигурно — че не са обикновени граждани.

— Ако са били в армията, или са били уволнени, или са повишени в генералски чин заради шибаните им умения. Така или иначе тези хора не са новаци. Не са и престарели, запазили са способностите си, затова още са в играта.

— По-вероятно ми се струва да са преминали полувоенно обучение — обади се Рурк. — Кандидатите за професионални войници преминават психологически тестове, при които се установява дали лицето има склонност да убива и то най-вече деца за лични облаги или за задоволяване на вътрешна потребност.

— Наемниците убиват за пари, военните често ги привличат за съдействие при големи операции.

— Вярно е — кимна той. — Само че не виждам каква им е материалната изгода в този случай.

— Може би още не сме я открили, но да речем, че съм съгласна с предположението ти. Съгласна съм и че е необходимо умение да прережеш гърлото на спящо дете. Това е тактика, използвана от терористи, и то с крайни убеждения. Мисля, че това е правилната посока.

— Значи продължаваме издирванията — намеси се Бакстър.

— Ще търсим известни терористи или членове на екстремистки организации.

— Търсете екипи. Двама или трима души, за които е известно, че работят заедно, или че са били обучавани заедно. После трябва да разберем дали поне един от тях е живял в Ню Йорк през последните няколко години.

— Може да са били наети и доведени тук да „свършат работата“ — изтъкна Бакстър.

— Съмнявам се. Наемните убийци щяха да изчезнат яко дим след кръвопролитие у Суишърови. А тези типове не само остават в Ню Йорк, ами посред бял ден отвличат Мередит Нюман. Унищожаването на цялото семейство плюс прислужницата е старателно организирано, значи тези хора са били набеязани за убиване. Което пък означава, че поне единият престъпник е имал вземане-даване с някого от семейството. И така, да обобщим. Нападателят умеят да обезвреждат охранителни системи и да убиват бързо и безшумно. В отлична кондиция са. Определено не са чиновници или специалисти по електроника. Те са мъже от бялата раса на възраст между трийсет и шейсет години. Или те, или организацията им разполага с неограничени средства. Търсете източника на парите.

Ив разтри врата си, допи студеното кафе, заразсъждава на глас:

— Разполагат с жилище в града или наблизо. Това е главната им квартира. Предполагам, че е къща, и то на голямо разстояние от други сгради. Единствената причина за отвличането на Нюман е да изтръгнат от нея информация за Никси Суишър. Казах „изтръгнат“, защото сигурно ще я изтезават.

— А ние ще си проучваме, докато кръв ни потече от ушите. Не се оплаквам, лейтенант — побърза да добави Макнаб. — Невъзможно е да гледаш това табло и да се оплакваш. Обаче се страхувам, че не разполагаме с много време.

— В такъв случай се хващайте за работа. — Тя погледна часовника си. — Бакстър, имаш ли всичко необходимо за работа?

— Да, лейтенант.

— Трухарт, отиди при детето и смени Съмърсет. Майра ще дойде всеки момент и ще поеме малката. Когато не играеш ролята на бавачка, ще помагаш на Бакстър. Фийни, възможно ли е с Макнаб да работите тук, в компютърната лаборатория?

— Разбира се.

— Смятам и аз да се включа, ако разрешите — обади се Рурк. — Само да разменя насаме няколко думи с лейтенанта.

— Добре, но само няколко думи. Пийбоди!

— Ще отида да кажа здрасти на Никси.

— Не се бави. Трябва да се обадя на командира и да рапортувам.

След като останаха сами, Рурк затвори вратата.

— Сега пък какво? — Ив машинално пхна ръце в джобовете си. — Ядосан ли си от нещо?

— Не. — Без да откъсва от нея невероятните си сини очи, той се приближи до нея. — Не — повтори, обгърна с длани лицето ѝ я целуна. Нежно и страстно.

— Господи! — С невероятно усилие на волята тя извади ръце от джобовете си и го отблъсна. — Тъкмо сега не ми е до целувки.

— Замълчи. — Рурк я хвана за раменете. Изражението му беше толкова сериозно, че за миг тя се вцепени. — Ценя живота си, и то много. Ще направя всичко възможно да го запазя. Дори нещо повече — обещавам да се пазя така, че да не се отклоняваш от работата си, защото се тревожиш за мен. Обичам те, Ив. Ще се старая да оцелея, защото те обичам.

— Не биваше да те замесвам. Как можах да...

— Замълчи — повтори той. — Не съм свършил. Искам и ти да се пазиш. Знам, че си смела, не и безразсъдна. Знам и че ще поемеш рискове, защото такава ти е службата. Не ги пази в тайна от мен. Откриеш ли начин да послужиш като примамка на убийците, искам да ми се довериш.

„Познава ме прекрасно“ — помисли си тя. Познаваше я, разбираше я, приемаше я и я обичаше въпреки недостатъците ѝ. Какво повече можеше да иска от него?

— Няма да го направя, без да те предупредя — промърмори, но като видя скептичния му поглед, сви рамене. — Разбира се, ще ми се да не ти казвам, но в края на краищата ще си призная. Не възнамерявам да предприема подобна стъпка, докато не съм абсолютно сигурна, че няма да ме заловят. Защото по този начин ще получат възможност да се доберат до Никси. И защото те обичам. Реша ли да направя нещо такова, първо ще кажа на теб.

— Разчитам на думата ти. Не говорихме по този въпрос, пък и знам, че сега нямаш време, но успя ли да говориш със семейство Дайсън за Никси?

— Видях се с майката на убитото момиченце. Мъжът ѝ беше така упоен от сънотворните, че не реагираше адекватно. Всъщност и тя не беше на себе си. Налага се да изчакам още ден-два, преди отново да се срещна с тях. Знам, че присъствието на детето създава неудобства, но...

— Престани! Попитах те, защото си помислих, че малката ще се почувства по-добре, ако е сред познати, ако живее с родителите на най-добрата си приятелка. — Поколеба се дали да ѝ каже, че е проучил кои са най-близките роднини на момиченцето, но се отказа. Поради някаква необяснима причина искаше лично да уреди този въпрос. — Съмърсет сподели с мен почти същото, което ти каза Трухарт. Общо взето малката ни гостенка се държи мъжки, от време на време избухва в сълзи, после се овладява. Скърби за близките си, а тук никой не ги познава и не може да бъде достатъчно съпричастен.

— Ще се обадя на Майра. Може би ще се съгласи да поговори с Дайсънови. Предполагам, че ще го приемат по-добре, ако го чуят от нея, не от мен.

— Може би. Отивам при компютърните спецове, а теб оставям на командир Уитни. Молбата ми е да хапнеш поне едно шоколадче,

преди да изпиеш още пет литра кафе.

— Ама че си досаден! Да не си ми бавачка? — измърмори тя, но когато съпругът ѝ излезе, извади шоколадчето, скрито в чекмеджето на бюрото ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

От портала съобщиха за пристигането на доктор Майра и на полицаите, които я охраняваха, а Ив излезе да я посрещне. Тъй като сега разполагаше с достатъчно хора, нареди на охраната, снабдена с електронни устройства за прихващане, да патрулира из парка на имението.

— Много си предпазлива — отбеляза Майра. — Наистина ли очакваш престъпниците да се опитат да влязат в къщата?

— Нюман не знае къде съм завела детето, затова няма логика убийците да го търсят тук. — Ив се огледа. Трухарт беше завел Никси в стаята за забавления, но малката можеше да излезе в коридора и да разбере за заплахата. — Да отидем за малко навън, а?

Заведе Майра на терасата, за миг се загледа в малкия сребрист дроид, който изсмукваше опадалите листа, и промърмори:

— Виж го този! — Като чу гласа ѝ, дроидът плавно слезе от терасата и се плъзна по една пътека към градината. — Какво прави с листата, след като ги погълне?

— Предполагам, че ги смила и ги превръща в тор. Денис все се кани да си купи такава машинка, но в последния момент се отказва. Мисля, че му прави удоволствие сам да събира листата.

Ив си представи симпатичния и добродушен съпруг на Майра.

— Защо?

— Защото така се занимава с работа, която не изисква мисловна дейност, и му дава възможност да бъде на открито. Разбира се, ако имахме толкова грамаден парк, отдавна щеше да е размислил... Тук е прекрасно, нали? Дори по това време на годината, когато се усеща приближаването на зимата и цветята са посърнали.

Ив се огледа, сякаш за пръв път виждаше безкрайните морави, лехите с цветя, екзотичните дървета, арките и фонтаните, високата стена, заобикаляща имението.

— Хм, не е непревзимаема крепост, но охраната е възможно най-добрата.

— Не е лесно да направиш подобна жертва и да приютиш в дома си очевидката, вероятно издирвана от престъпниците.

— Е, жертвата не е толкова голяма. Брр. — Тя потрепери. — Постудено е, отколкото предполагах. Ако искаш, да се приберем.

— На мен ми е добре. — Майра носеше сако, а Ив беше само по блуза. — Сигурно не е много приятно домът ти да бъде пренаселен, и то с чужди хора.

— Между нас казано, къщата постепенно заприличва на полицейско управление. Така или иначе, ако убийците разберат, че Никси е тук, може да го приемат като предизвикателство. При по-опасни мисии възнаграждението — материално или морално, е по-голямо.

— Не смяташ, че знаят къде е малката, нали?

— Смятам, че ако я изтезават, социалната работничка ще изпее всичко. И не я обвинявам. Тя няма представа къде е Никси, но знае, че я отведох някъде, като пренебрегнах правилника. На тяхно място бих направила връзката.

— Необичайно е да отведеш очевидка в дома си. Обаче съм съгласна, че престъпниците вероятно ще се досетят какво си сторила. Смяташ ли, че ако ме изтезават, и аз ще „изпея всичко“?

— Не поставям под съмнение твоите стандарти и морална устойчивост.

— Благодаря. — Подухна лек ветрец. Майра приглади косите си. — Дори да го мислиш, не ти се сърдя. Сигурно имаш право. Ще ми се да мисля, че ще издържа най-жестоките изтезания, за да спася живота на някого, но предполагам, че в крайна сметка ще се предам. Затова си наредила да охраняват мен и дома ми. Извинявай, че отначало се възпротивих.

— И преди те охраняваха, обаче Палмър се добра до теб.

С помощта на профила, съставен от Майра, миналата зима Ив беше заловила въпросния Палмър — престъпник с болно съзнание. Той обаче избяга от затвора и за малко не уби психиатърката. Похити я и я затвори в едно мазе, за да примаме самата Ив да присъства на „новогодишното му тържество“.

— Е, не може да се каже, че Палмър те погали с перо. Обаче ти устоя.

— Мръсникът не искаше друго, освен да ми причини болка и да ме убие. Сега е различно... Между другото, къде е Никси?

— С Трухарт. Не знаех къде ще предпочетеш да говориш с нея.

— Според теб къде ще се чувства най-удобно?

Ив озадачено я изглежда:

— Ами... не знам. Миналия път бяхте в дневната.

— Безусловно помещението е прекрасно и удобно. Само че обстановката е прекалено... внушителна за дете, свикнало с по-скромно жилище. Къде прекарва повечето време?

— Всъщност не знам. Почти непрекъснато е със Съмърсет, обаче този тип снове из цялата къща. Никси спомена, че с Трухарт са били в помещението за забавления.

— Помещение за забавления ли?

— Рурк е предвидил стаи за всякакви дейности. Във въпросното помещение има игрални автомати, „класически“ игри и прочие забави за малки и големи деца. — С престорено безразличие сви рамене и не посмя да признае, че понякога с удоволствие играе на автоматите.

— Ясно. Атмосфера, подходяща за едно дете. Да отидем там, съгласна ли си?

— Добре — каза Ив, но не понечи да влезе обратно.

— Как се справя? Какво е състоянието ѝ? — попита Майра.

— Снощи имаше кошмар. Сънувала, че убийците идват да я отвлекат. Мислеше, че са се скрили в дрешника или под леглото.

— Реакцията ѝ е съвсем нормална. По-тревожно щеше да бъде, ако не се страхува, ако потиска спомена.

— Като мен, така ли?

— Ти се справи посвоему. — Тъй като през последните две години доста бяха се сблизили, Майра си позволи да сложи ръка на рамото на Ив. — И продължаваш да се съпротивляваш срещу миналото. С Никси е различно. Имала е опора, която е рухнала, ала благодарение на нея тя по-лесно ще възвърне равновесието си. Разбира се, необходими са много напътствия и грижи, за да заживее нормално.

Ив се насили да се овладее, да се върне към действителността.

— Наистина помежду ни има разлика — промърмори. — Детството ѝ няма нищо общо с моето. И все пак...

— Никси е само едно безпомощно и травмизирано дете.

— Видяла е убийства. Аз пък извърших убийство.

— Защо говориш така? — сопна се Майра. — Много добре знаеш, че си го направила при самозащита, иначе ти си щяла да умреш. Да предположим, че престъпникът беше намерил Никси и по някакво чудо тя беше го убила, за да се спаси. Щеше ли да го наречеш „убийство“, лейтенант?

— Не. — Ив затвори очи, прогони спомена, преди да я е завладял. — Направих каквото трябваше, както е сторила и тя. Аз убих, Никси се е скрила.

— Скъпа моя. — Тонът на Майра се смекчи, тя докосна страната на Ив. — Нямало е къде да се скриеш, нали?

— Имаш право. — Трябваше да се отдръпне, да се престори, че не вижда състрадателния поглед на психиатърката, иначе щеше да рухне. — Добре, че го е сторила. Добре, че е умна и е запазила присъствие на духа, за да пропълзи през локвите кръв и да се спаси.

— Същото се отнася и за теб. Постъпила си умно и смело, въпреки че си била ужасена. Знаем, че щом погледнеш Никси, ще виждаш себе си. Неизбежно е.

— Да, така е. Когато я намерих в банята... цялата окървавена, свита в ъгъла, за миг се пренесох обратно в студената хотелска стая в Далас. За малко не обърнах гръб и не излязох. Да му се не види, за малко не я изоставих!

— В крайна сметка не си го сторила, нали? Реакцията ти е съвсем нормална. Сходствата, които виждаш, се наричат...

— Обективизиране. Този термин ми е известен. — Ив се насили да потисне гнева си. — Бъди спокойна, не се поддавам на емоциите. Споделих го с теб, защото реших, че трябва да знаеш как от време на време миналото ме спохожда.

— Разчитам, че ще ми кажеш, когато бремето стане непосилно. Не само заради теб, но и заради Никси. Засега смятам, че съпричастието ти е полезно... за нея. Усеца го и се чувства в безопасност. Ти не си само служителка на полицията, а нейна спасителка.

Ив се обърна към вратата, отвори я и промълви:

— Тя сама се е спасила. — Застана в коридора, докато се ориентира и си спомни къде се намира помещението за развлечения.

— Ако отново почувстваш необходимост да поговорим... — подхвана Майра.

— Ще ти се обадя — прекъсна я Ив. — Да отидем при нея. Следим всяко нейно движение. Прикрепихме сме към дрехата ѝ проследяващо устройство.

— Мисля, че нито една предпазна мярка не е прекалена.

— Опитах се да поговоря със законните ѝ настойници — родителите на Лини Дайсън. Казвам, че се опитах, защото те не са на себе си от нелепата смърт на дъщеричката си. Ще те помоля следващия път ти да се срещнеш с тях. Може би ще реагират по-добре, ако не ги посети ченге.

— Ще направя каквото мога. За Никси ще бъде добре да ги види, да поговори с тях. Смятам, че ще бъде от полза и за горките родители.

Ив отново спря, защото чу бръмченето и звъненето на игралните автомати. Явно Трухарт беше оставил отворена вратата на помещението.

— И още нещо. Отвлечането на Нюман е логично, нещо като застраховка за убийците. Но е и проява на самонадеяност. Тези типове се перчат с уменията си. Отвличат човек от улицата, и то посред бял ден. Хладнокръвни са, планират действията си, но от време на време рискуват. Ей така, за да стане по-интересно.

— Типично е за хората, които упражняват рискови професии или участват в опасни операции. Отчасти го правят заради тръпката.

— Щом изтръгнат всичко от Нюман, ще се разбързат.

— Така е.

Ив въздъхна:

— И ти смяташ, че е мъртва, нали? Щом преценят, че няма какво повече да им каже, ще я убият.

— Уви, да. Не се упреквай. Не можеше да я спасиш.

— Трябваше да го предвидя. Можеше да поставя под охрана всички, свързани с този случай. Обаче не го сторих. — Тя вдигна рамене. — Връщане назад няма, но ще се постарая в бъдеще да не допускам подобна грешка. — Посочи помещението. — Чуваш ли ужасната шумотевица? Означава, че Трухарт и Никси тормозят автоматите.

— Искам да дойдеш с мен. Малката трябва постоянно да те вижда — добави Майра, когато Ив машинално отстъпи назад. — Да се научи да ни свързва, за да се чувства свободно с мен. Размени няколко думи с нея, после си свободна.

— Добре. Да му се не види!

Никси беше се качила на ниско столче и натискаше бутоните на един игрален автомат. Ив забеляза, че е избрала любимия на Рурк — онзи с ченгетата, преследващи крадци.

Трухарт шумно я насърчаваше; приличаше на дете само с две години по-голямо от нея.

— А така! Хвана ги! Изпържи ги, Никс! Преследване на заподозрени. Въръжени и много опасни! Браво, супер си!

Малката леко се усмихна, но продължи да се взира в екрана и съсредоточено да бърчи вежди.

От голямата купа на масата ухаеше на пуканки. На грамадния екран на стената Мейвис Фристоун по оскъдно облекло танцуваше с банда пирати с черни набедрени препаски и пееше... по-скоро надаваше писъци.

Ив позна „песента“. В нея се говореше за жена, чието сърце е потънало, а любовта ѝ е претърпяла крушение.

— Не съм сигурна дали този видеоклип, колкото и да е оригинален, е подходящ за дете на възрастта на Никси — отбеляза Майра.

— Моля? — Ив се обърна да я погледне. — Да му се види, май имаш право. Да изключи ли видеото?

— Остави. — Майра я потупа по ръката и изчака, докато Никси приключи играта.

— Не успях да постигна най-високия резултат — разочаровано промърмори малката.

— Да, обаче мен ме размаза — напомни ѝ Трухарт.

— Все не мога да победя Рурк. Може би играе нечестно.

— Няма да се учудя — намеси се Ив. — Само че съм го наблюдавала как играе. Никой не може да го победи.

Надяваше се, че шеговитият ѝ тон ще помогне на Никси да запази доброто настроение от играта. Ала щом малката слезе от столчето, изражението ѝ стана сериозно, погледът — изпитателен.

— Не — отвърна Ив на безмълвния ѝ въпрос. — Още не съм. Когато ги заловя, ти първа ще научиш.

— Здравей, Никси. — Майра се приближи до автомата. — Казваш, че не си постигнала най-високия резултат, но според мен и този е много добър.

— Искам повече.

— И ще го постигнеш след време. Помоли Рурк да ти покаже някой и друг трик.

Малката любопитно я изгледа:

— Дали ще се съгласи?

— Попитай го и ще разбереш. Здравей, полицай Трухарт.

— Радвам се да ви видя, доктор Майра.

— Всичките ли полицаи познаваш? — поинтересува се момиченцето.

— Не всички, но мнозина. Ще ми се отново да си поговорим, Никси, обаче преди това ще те помоля да ми покажеш как се играе на тази машина. Май е доста забавно.

— Ами да. Наистина ли искаш да се научиш?

— Разбира се. Чакай да изключа видеото и...

— Недей! Това е Мейвис. Тя е върхът.

— И аз я харесвам. — Майра се усмихна, като видя подозрителния поглед на момиченцето. — Имам доста нейни дискове. Знаеш ли, че с лейтенант Далас са приятелки? Много добри приятелки.

— Връзваш ме! — възкликна Никси, после прехапа устни. — Извинявай, не бива да говоря така на възрастните.

— Няма нищо. Просто беше изненадана. Ив, кажи й.

— Моля? — стресна се Ив. Тъкмо размишляваше защо се смята за неуместно едно дете, което е видяло как убиват близките му, да гледа видеоклип с полуголата Мейвис и почти голите танцьори. — О, да. С Мейвис сме първи дружки.

— И ти си говориш с нея както с мен ли?

— Разбира се.

— Понякога идва ли тук на гости?

— Много често — заяви Ив, не издържа изпитателния поглед на детето, който сякаш я прегаряше, и запристъпва от крак на крак. Замисли се как да направи така, че въпреки строгата охрана да уреди среща на малката с любимата й певица. — Виж какво, не ти обещавам, но ако е свободна, ще я поканя. Ще се запознаете и... така нататък.

— Наистина ли?

— Да!

Ив се обърна към Майра:

— Трябва ли ви още нещо, че имам много работа?

— Не, бягай да работиш.

— Трухарт, ела с мен.

— Слушам, лейтенант. Чао, Никс. Доскоро.

Преди да стигнат до вратата, малката изтича след тях и се провикна:

— Далас! Всички ти казват Далас — обясни, когато Ив се обърна. — Освен докторката.

— Е, и!

— Излизаш ли?

— Не. Засега ще работя тук.

— Добре. — Тя се върна при Майра. — Ей сега ще ти покажа как се играе на автомата.

„Засега“ се проточи с часове. Макнаб може би преувеличи, като каза, че ще работят, докато кръв им потече от ушите, ала по едно време на Ив ѝ се стори, че очите ѝ ще изскочат. Взираше се в редуващите се данни на монитора, чакаше да открие съвпадение, от което да започне разплитането на кълбото. Навън се смрачи, тя включи осветлението, програмира автоготвача да приготви още кафе и продължи да работи. По едно време Рурк влезе в кабинета ѝ и заяви:

— Тази няма да я бъде. Видях, че изпрати хората си по домовете им, за да хапнат и да си починат. И ти трябва да сториш същото.

— Трябва да има някакво съвпадение. Трябва!

— Компютърът ще продължи да търси, докато вечеряш. Идваш с мен в трапезарията. Не приемам възражения.

— Защо в трапезарията? О, мамка му! — Тя прокара длан по страната си. — Добре. За какво да ѝ говорим сега?

— Все ще измислим нещо.

— Ще ти призная нещо. Малко ме е страх от нея. Всъщност от всички деца. Струва ти се, че знаят много неща, които си забравил, въпреки това продължават да те обсипват с въпроси. Между другото, много се зарадва, като разбра от Майра, че с Мейвис сме първи приятелки.

— Ясно. — Рурк се облегна на бюрото. — Малката ни гостенка е почитателка на госпожа Фристоун. Идеална тема за разговор.

— Освен това иска да играеш с нея на автоматите. Изглежда, обича да се състезава и да бъде първа. Неприятно ѝ е, че не може да постигне твоите резултати.

— Сериозно ли говориш? — Усмивката му разцъфна като цвете. — С най-голямо удоволствие. След вечеря ще поиграем. Тъкмо ще се поупражнявам за времето, когато къщата ще бъде пълна с нашите деца.

Ив не пребледня, но погледът ѝ стана суров:

— Какви са тези намеци? Шегуваш ли се с мен?

— Не можах да се въздържа. Хайде, скъпа. — Рурк я хвана за ръката. — Бъди послушно момиче и ела в трапезарията.

Преди тя да се изправи, видеотелефонът избръмча.

— Един момент — каза, като видя на екранчето номера на командир Уитни. Машинално изпъна рамене и натисна бутона за приемане. — Далас.

— Лейтенант, тайната квартира на Деветдесет и втора улица е била нападната.

— Деветдесет и втора. — Тя се обърна към компютъра, бързо направи справка. — Престъпник и Найт.

— И двамата са мъртви.

Тя пребледня:

— Моля?

— Загинали са. — Лицето на Уитни беше сурово, гласът — безизразен. — Престъпниците са изключили охранителната система и са убили полицаите. Веднага отиди на местопрестъплението.

— Слушам, сър. Ами другите тайни...

— Навсякъде изпратихме още наши хора. Очаквам рапортите им. Ще те чакам на Деветдесет и втора улица.

След прекъсването на връзката Ив няколко секунди се взира в празния монитор. Рурк заобиколи бюрото, сложи ръка на рамото ѝ.

— Аз ги избрах — промълви тя. — Избрах Престъпник и Найт, защото бяха добри полицаи с отличен нюх. Тъкмо такива бяха необходими, ако престъпниците нападнат някоя тайна квартира.

— Много съжалявам, скъпа.

— Там не живееше никой, но бе сред адресите, които Нюман знаеше, затова трябваше да се охранява. Вече е сигурно, че и тя е мъртва. Така жертвите вече са осем. — Тя стана, взе кобура с оръжието

си. — Гадовете са убили две образцови ченгета. Ще ги преследвам до дупка.

Не започна да спори, когато Рурк заяви, че ще я придружи. Беше толкова разстроена, че предпочиташе да не шофира.

Изтича надолу по стълбището, в движение облече якето си, но във фоайето се сблъска с Никси.

— Къде отивате? — попита малката. — След малко ще вечеряме.

— Налага се да излезем — избърбори Ив. В съзнанието ѝ сякаш бушуваше пожар, доста време щеше да измине, докато приеме случилото се.

— На ресторант ли отивате?

— Не. — Рурк се приближи до момиченцето, помилва го по косицата. — Лейтенант Далас има работа, аз ще ѝ помагам. Обещавам да се върнем възможно най-бързо.

Никси го изгледа, после извърна очи към Ив:

— Някой друг ли е мъртъв?

Ив понечи да излъже, но реши, че е най-добре да каже истината.

— Да — отвърна лаконично.

— Какво ще стане, ако лошите дойдат тук, докато ви няма? Какво...

— Не могат да влязат — намеси се Рурк. Каза го толкова простичко, че не можеше да бъде друго, освен неоспорим факт. — И още нещо. Погледни. Извади от джоба си малък видеотелефон и клекна до момиченцето. — Давам ти го. Ако се страхуваш, кажи на Съмърсет или на полицаите, които са в къщата. Но ако не можеш да им кажеш, натисни ето този бутон. Виждаш ли го?

Тя се приведе, русата ѝ коса се допря до черните му къдрици:

— Как действа?

— Ще ми изпрати сигнал. Щом натиснеш бутона, моят видеотелефон ще избръмчи два пъти — ще разбере, че ме търсиш и че те е страх. Предупреждавам те да го използваш само при необходимост. Разбра ли?

— Може ли да го изпробвам, за да проверя дали работи?

Рурк се усмихна:

— Браво, много си умна. Хайде, натисни бутона.

Малката се подчини и се поусмихна, като чу двете позвънявания на устройството в джоба му:

— Работи!

— Нима се съмняваше? Сложи го в джобчето си. Ето така. — Рурк се изправи. — Ще се върнем веднага щом свършим работа. — Облече си сакото, махна на Съмърсет, който досущ като призрак беше изникнал във фойето, после се обърна към Ив: — Да тръгваме, лейтенант.

Никси изчака външната врата да се затвори, хвана за ръката иконома и попита:

— Защо ѝ казва „лейтенант“? Защо като другите не я нарича Далас?

— Това е нещо като галено обръщение. — Той леко стисна дланта ѝ. — Какво ще кажеш да вечеряме в кухнята, вместо в трапезарията?

Ив не знаеше дали „ярост“ е думата за чувството, което те стиска за гърлото и те парализира при вида на мъжете, изпратени от теб на бойното поле. Изпратени, за да загинат.

Разбира се, всички полицаи рискуваха живота си. Ала това не я утешаваше, не намаляваше чувството ѝ за вина, защото двамата бяха получили от нея последната си заповед.

Другите ченгета не отронваха нито дума, приличаха на безмълвна стена. Погрижили се бяха никой да не се доближава до местопрестъплението. Оттук насетне всичко беше в нейни ръце.

Тайната квартира се помещаваше в мизерна къща, построена след Градските войни — двуетажна постройка, притисната между други неугледни къщи, които изглеждаха още по-жалки в сравнение със сградите, оцелели през войните, и модерните небостъргачи, издигнати след това.

Градската управа беше купила почти без пари тази и други подобни къщи и отделяше много малки суми за поддържането им. Но охранителната система беше първокласна, камерите бяха с голям обхват, при евентуално обезвреждане на алармите се включваше поддържащото устройство.

Въпреки това престъпниците бяха проникнали в къщата. Не само бяха влезли, ами бяха отнели живота на две опитни ченгета.

Оръжието на Найт още беше в кобура, но Престън беше успял да го извади и сега то беше захвърлено на стълбището до окървавения му труп.

Найт лежеше по корем, явно го бяха улучили на излизане от кухнята. Наблизо се търкаляха счупена чиния, пластмасова чаша и недокоснат вегетариански сандвич.

На екрана на старомодния малък телевизор вървеше бейзболен мач. Мониторите на охранителните камери бяха черни като смъртта.

— Първо са се справили с Найт. — Гласът на Ив беше прегракнал от вълнение, ала тя продължаваше да диктува на записващото устройство и да заснема местопрестъплението. — Повалили са го на излизане от кухнята. Изненадали са го. Затова не е посегнал към оръжието си. Престън е разбрал, че става нещо нередно, но те са го изпреварили. — Тя клекна, взе оръжието. — Стрелял е поне веднъж. Полицай, започни да разпитваш съседите. Искам да знам дали някой е чул стрелба или викове. Интересува ме даже дали някой е видял хлебарка да пълзи насам.

— Лейтенант... — Ив само се обърна. Като видя изражението ѝ, униформеният кимна: — Слушам.

— Прерязали са им гърлата — любимия им похват. Само че не можеш току-тъй да заколиш полицай. Първо са ги обезвредили чрез електрошокови устройства. И то дългобойни — добави, докато оглеждаше петното от изгаряне върху ризата на Престън. — Този път не са рискували. Не е като да убиеш невинни дечица. Влезли са през входната врата. Да му се не види, как са обезвредили алармите и са хванали „по бели гащи“ две опитни ченгета?

— Охранителната система е стандартна — обади се Рурк, защото долови в гласа ѝ нещо повече от гняв — скръб за загиналите колеги. — Не казвам, че не струва, но се монтира във всички тайни квартири, използвани от полицията. Ако престъпниците са опитни колкото предполагаме, за по-малко от две минути са обезвредили алармата и са проникнали в къщата. Предполагам, че дори е станало по-бързо, тъй като нападателите явно разполагат с много скъпи и ефикасни устройства.

— Найт и Престън бяха много опитни — напомни му Ив. — Не вярвам да са седели със скръстени ръце, докато онези са деактивирали системата. Найт е бил в кухнята, приготвял си е сандвич, но това не му е пречело да наблюдава монитора на охранителната камера. Монитори има и по стълбището. Изключат ли се, полицаите знаят, че ги грози опасност. Само че не са разбрали какво става. Защо Найт е бил горе?

Тя прекрачи трупата и локвата кръв и се качи на горния етаж, където имаше две стаи и баня. Прозорците бяха със спуснати предпазни щори, защитени бяха с метални решетки и бяха свързани с охранителната система. Ив надникна в едната стая, зърна видеотелефона, приближи се до него и натисна бутона да прослуша последното обаждане. Нямаше образ, записан беше само глас. Нейният глас.

— *Лейтенант Ив Далас. Заподозрените са заловени. Повтарям, заподозрените са заловени. Прекратете охраната и рапортувайте в Централното управление.*

— *Лейтенант? — Престън явно беше озадачен, не и уплашен. — Обаждате се в тайната квартира.*

— *Известно ми е. Чухте ли нарежданията?*

— *Да, лейтенант, но...*

— *Рапортувайте в управлението. Край.*

— *Мамка му. — Сега в гласа на Престън се прокрадна тревога, той не прекъсна веднага връзката. — Хей, Найт, Далас е спипала мръсниците... Защо съм сигурен, че е била тя ли? Както обикновено не беше много словоохотлива. Направи и на мен един сандв...*

— *Чу се изстрел, вик, някой затича.*

— Използвали са гласов симулатор — обади се Рурк, който незабелязано беше застанал зад нея. — Има едва доловимо кълтене, гласът е прекалено монотонен. Предполагам, че след няколко секунди полицаят е щял да усети разликата и да се свърже с теб. Само че не е разполагал с толкова време.

— Един от престъпниците задейства симулатора, двама влизат в къщата. Целта им е да накарат едното ченге да се качи на горния етаж,

да го разделят от колегата му. Имат свършени наблюдателни устройства, може би дори сензори, улавящи телесната топлина. Разделят се, единият се качва по стълбището. Убили са Найт, преди да разбере какво става, но Престън се е усетил. Само че те са го свалили, преди да изпрати сигнал за тревога.

— Щом са имали сензори, тогава са знаели, че в къщата има само двама души, и то възрастни.

Докато набираше номера на отдела по електроника, Ив обясни:

— Някои от тайните квартири имат специални „студени стаи“, за да се избегне именно този вид наблюдение. Защитените свидетели могат да бъдат именно в тази стая. Престъпниците не са си направили труда да проверят дали в къщата има такова помещение.

Тя заслиза обратно по стълбището, долу я пресрещна Уитни.

— Сър.

— Лейтенант. — Той кимна на Рурк, приближи се до първия труп. Дълго мълча, после, без да откъсва поглед от загиналия си служител, заговори, а прекалено спокойният му глас не вещаеше нищо добро за престъпниците. — Тези изверги още не знаят що е гняв. Но скоро ще разберат. Рапортувай.

Ив продължи работата си — оглеждаше, диктуваше на записващото устройство и се мъчеше да укроти бурята в гърдите си.

Застана до Морис, докато той правеше първия оглед на трупове.

— Първо са ги зашеметили с електрошокова палка. И двамата са улучени в гърдите.

— Престън е тръгнал надолу по стълбището, стрелял е веднъж. Може би е улучил един от нападателите. Във всеки случай нито по стените, нито където и да било има обгаряния от електрошоковите устройства — добави. — Криминалистите огледаха много внимателно. Всички изстрели са попаднали право в целта.

— След аутопсията ще знаем повече, но като гледам положението на трупа, мисля, че бластерът е улучил Престън в гърдите и го е запратил в стената, той се е превил и е паднал. После са прерязали гърлото му.

— Трябвало е да повдигнат главата на Найт, за да го заколят. Изстрелът го е отхвърлил назад, той е изпуснал чинията и чашата. Паднал е на пода, претърколил се е по корем.

Тя се приближи до входната врата.

— Влезли са едновременно, единият е бил изправен — той поразява Престън, другият — приведен. От ъгъла на попадението личи, че той е улучил Найт. Както и предишния път са действали бързо и ефикасно. — Извади оръжието си и започна да показва какво се е случило. — Убиецът прерязва гърлото на Найт. — Въпреки че ѝ се повдигаше, се приближи до трупа, повдигна главата, като го хвана за косата, направи движение, сякаш прокараваше нож по гърлото му. — Този път е действал с лявата ръка. Явно еднакво добре използват и двете си ръце.

Морис безмълвно я наблюдаваше.

— Вторият се доближава до Престън, навежда се, замахва с ножа. С един удар прерязва вратната вена. Тръгва нагоре по стълбището, съучастникът му претърсва долния етаж. За по-малко от деветдесет секунди са се уверили, че освен полицаите, в жилището не е имало никого.

— Сигурно вече си направила възстановка на случилото се.

— Разбира се. Влизат бързо, убиват, излизат. Операцията им е отнела не повече от три минути. Тук има кървава следа, водеща към кухнята и тоалетната, горе също има кръв. Досещам се какво е станало — убийците са прибрали ножовете, свалили са предпазните облекла. По следата личи, че са се движили бързо. Гледай. — Изтича до вратата на кухнята, насочи оръжието наляво и надясно. — Виждаш ли кръвта ето тук? Спират, уверяват се, че в помещението няма никого, влизат. — Погледна към стълбището и добави: — Престън е допуснал непростима грешка. Мислил е за партньора си, не се е доверил на интуицията си. Всичко е станало само за една-две секунди, които обаче са му стрували живота. — Свали оръжието, прибра го в кобура и процеди: — Гадост!

— Имаш право. Тежко е, когато загубиш колега, Далас. — Морис не я докосна, защото ръцете му бяха изцапани с кръв, но погледът му беше като окуражаващо ръкостискане.

— Ще им го върнем тъпкано, Морис.

— Да. Сигурен съм.

Ив излезе на улицата. Повечето репортери бяха си отишли, след краткото изявление на Уитни. „Бързали са да предадат материала, за да бъде отпечатан веднага“ — помисли си тя.

Надин обаче още беше тук. Стоеше до полицейската кола и разговаряше с Рурк. Ив почувства как гневът ѝ отново пламва — усещането бе, сякаш остри нокти се впиват във вътрешностите ѝ. Тръгна към двамата, готова да се нахвърли върху репортерката и да насоли съпруга си. В този момент Надин се обърна.

Лицето ѝ беше обляно в сълзи.

— Познавах ги! — прошепна, преди Ив да проговори. — Познавах и двамата.

— Добре. — Яростта бавно я напусна, но тъпата болка в стомаха остана. — Добре.

— Найт... с него навремето флиртувахме. Нищо сериозно, разбира се, но ни беше забавно. — Гласът на Надин пресекна. — Престън все показваше снимки на момченцето си... много се гордееше с него.

— Знам. Съветвам те да си вземеш няколко дни отпуска.

— След като ги заловиш. — С опакото на дланта си репортерката избърса сълзите си. — Не знам защо смъртта им ме разтърси толкова силно. Не за пръв път мои познати...

— Предполагам, че Престън е ранил единия нападател. Казвам ти го като на приятелка, не като на репортерка. Успокоявам се при мисълта, че не са се отървали съвсем безнаказано, надявам се и теб да утеша поне малко.

— Благодаря за доверието.

— Ще довърша тук, ще запечатам къщата, после отивам в управлението — обърна се Ив към съпруга си. — Не знам кога ще се прибера вкъщи.

— Обади ми се, като се върнеш, става ли?

— Добре. — Спомни си какво ѝ беше казал за рисковете, които ѝ предстоеше да поеме. Представи си какво чувства, като гледа окървавените трупове на нейни колеги.

Затова, без да обръща внимание на Надин, другите ченгета, „метачите“ и неколцината зяпачи, които упорито отказваха да се отдалечат, тя пристъпи до Рурк. С длани обгърна лицето му, притисна устни до неговите, после подхвърли:

— Ще помоля някого да те закара с патрулна кола до службата.

Той се усмихна:

— За нищо на света не се качвам в полицейска таратайка. Бъди спокойна, уредил съм си превоз. Надин, искаш ли да те закарам?

— Предпочитам да ме целунеш, както целуна жена си. Знам обаче, че няма да ми се отвори парашутът, затова ще задоволя да пътувам с теб до студиото. Далас, ако не ти достигат хора за събирането на информация, аз съм насреща. Готова съм да работя денонощно, за да хванем мръсниците.

— При необходимост ще се възползвам от предложението. Благодаря. — Ив тръгна обратно по тротоара и влезе в мизерната къща, в която витаеше миризмата на смърт.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Загинеха ли ченгета, новината се разпространяваше бързо. Още като влезе в управлението, Ив се почувства така, сякаш въздухът е натежал от ярост.

Прекрачи прага на общото помещение и се запита какво да каже. Не я биваше да държи речи. Предпочиташе да ръководи съвещания и да дава нареждания. Само че беше с най-висок чин тук и подчинените ѝ заслужаваха да чуят от нея няколко думи в памет на загиналите колеги.

Седяха зад бюрата си и в мъничките преградени помещения без врати, отговаряха на видеотелефоните, пишеха рапорти. Двама взимаха показания от цивилни граждани, които или бяха станали жертва на нападение, или бяха нападнали някого.

В помещението миришеше на долнокачествен заместител на кафе, захарин, пот и мазни печени наденици. Но най-натрапчив беше мирисът на гняв — това тъй опасно чувство.

При влизането на Ив всички млъкнаха, само един от цивилните продължи да хлипа. Въпреки че видеотелефоните продължаваха да звънят, за кратко никой не отговори на обажданията.

Ив си помисли, че всички са забелязали кръвта по дрехите ѝ и знаят чия е.

— Детективите Оуен Найт и Джеймс Престън са били убити приблизително в осем и петнайсет тази вечер. Загинали са при изпълнение на служебния дълг. Детектив Найт е неженен, за него ще скърбят родителите и сестра му. Детектив Престън оставя съпруга, тригодишен син, родители, баба и дядо. Суми за тяхното подпомагане могат да се внасят в специалната фондация. Детектив Джансън, съгласна ли си да отговаряш за събирането на парите?

Жената кимна:

— Да, лейтенант. Ще ни обясните ли точно какво се е случило?

— Смятаме, че нападението на тайната квартира е свързано с избиването на семейство Суишър — тогава загинаха петима души,

включително две деца. Всички ние, също като Престън и Найт, сме длъжни да закриляме и да служим на гражданите на Ню Йорк, да бдим за сигурността им. Ние, ченгетата от отдел „Убийства“, имаме за задача и да служим на онези, чийто живот е бил отнет, както и да задържаме престъпниците, отнели човешки живот. Досега нямаме неразкрит случай, ще разкрием и този. В името на петимата цивилни и на скърбящите им родственици, заради смъртта на двамата ни колеги искам да положим всички усилия и час по-скоро да заловим убийците.

Тя замълча за миг, никой не се обади.

— Докато това стане, молбите за всички отпуски — редовни и по болест, ще се одобряват от мен или от офицера, отговарящ за дежурствата. Ще работите по този случай, без да изоставяте текущите дела, ще рапортувате ежедневно. Това важи за всички без изключение. В края на дежурството се явявайте в залата за съвещания, за да получите разяснения и разпореждания за следващите ви задачи. Ще открием убийците и ще ги накараме да си платят. Това е всичко.

Отиде в канцеларията си и затвори вратата. Направи ѝ впечатление, че никой не се оплака от допълнителната работа.

Наля си кафе, седна зад бюрото, но не включи компютъра.

Представител на полицията и психолог вече бяха съобщили трагичната вест на близките на загиналите. Поне от това беше пощадена. Разбира се, от нея се очакваше да произнесе кратки речи на погребенията им. Щеше ѝ се да може да каже: „Спипахме гадовете, които са го направили. Онези, които отнеха съпруга ти, които убиха сина ви и брат ти, оставиха те без баща.“

Разсеяно прокара длан по челото си, стана и прикрепи на таблото снимките от новото местопрестъпление. После седна да напише рапорта си.

Другите тайни квартири не бяха нападнати. „Защото извергите са знаели, че малката не е там — помили си тя. — Разбрали са го, когато са заварили две въоръжени ченгета да охраняват празна къща.“

Според нея убийствата на Престън и Найт бяха поредното изсилване на престъпниците, дори нещо като послание. Могли са да не посягат на полицаите, след като са ги обезвредили чрез електрошок. Само че отстраняването им е било решено предварително, било е елемент от мисията. Всички в квартирата е трябвало да бъдат очистени, за да няма свидетели.

Какво беше посланието? Защо са рискували да отнемат живота на две ченгета, след като са знаели, че с това ще си навлекат гнева на всички полицаи в Ню Йорк? „Защото се мислят за по-умни, по-бързи, снабдени с по-съвършено оборудване. Вече са направили връзката. Знаят, че сме укрили някъде малката очевидка и се стремят да се доберат до нея.“

Нюман сигурно беше им казала, че Никси не може да ги разпознае. Само че нейното оцеляване беше грешка, която убийците не можеха нито да си простят, нито да си позволят.

„На тяхно място и аз бих постъпила по същия начин — помисли си. — Няма да позволя едно недоглеждане да провали грижливо подготвения ми план. Пък и е малко обидно да позволиш на някакво сополиво хлапе да ти се изплъзне.“

Отново се натрапваше впечатлението, че престъпниците се гордеят с работата си. Ив се облегна назад, разкърши рамене. Да, сигурно се гордееха, иначе нямаше да се справят така блестящо. За тях мисията не беше приключена, докато не убиеха и Никси Суишър.

— И така, каква ще бъде следващата ви стъпка? — промърмори. — Какво ще предприемете?

На вратата се почука, Пийбоди влетя в канцеларията:

— Защо не ми се обадохте? Чух го по новините!

— Утре ни предстои много работа. Искам да си бодря.

— Глупости!

Ив почувства как кръвта ѝ забушува, но само процеди:

— Прекаляваш, детектив.

— Аз съм ваша партньорка и участвам в разследването на този случай. Освен това познавах двамата колеги.

— А пък аз съм твоя началничка и ако не си държиш езика зад зъбите, в досието ти ще бъде вписано порицание за неподчинение.

— Майната му на досието. И вие вървете по дяволите, ако мислите, че ми пука за някакво си досие.

Ив се надигна от стола. Пийбоди вирна брадичка, стисна зъби и юмруци:

— Опитайте се да ме ударите. Само че ще лежите по гръб, преди да замахнете.

— Може би.

Откакто работеха заедно, Ив беше виждала помощничката си разгневена, оскърбена и готова да се оплаква. Никога обаче не беше ставала свидетелка на съчетанието от тези чувства. Трябваше да реши как да реагира, и то незабавно. Дали да отстъпи, или да нападне.

Изведнъж реши, че няма да направи нито едното, нито другото. Спокойно изгледа партньорката си и подхвърли:

— Много си красива, когато си гневна.

Пийбоди смаяно примигна:

— Лейтенант...

— И разгорещена. Ако си падах по момичета, щях да ти се пусна.

Брадичката на Пийбоди затрепери, устните ѝ се разтегнаха в колеблива усмивка. Кризата отмина като внезапно разрази се и краткотрайна лятна буря.

— Не ти се обадох поради причините, които преди малко изтъкнах — продължи Ив. — И поради ето тази. — Замахна, силно удари в ребрата помощничката си.

Пийбоди се задъха от болка, пребледня като платно. След няколко секунди си възвърна способността да говори и изпъшка:

— Беше подло. Не го очаквах дори от вас.

— Освен това беше нещо като изпитание, което доказва, че още не си напълно оздравяла. Не възвърнеш ли формата си, не можеш пълноценно да ми помагаш. — Ив се приближи до автоготвача и поръча бутилка минерална вода, а помощничката ѝ се облегна на бюрото, докато възстанови нормалното си дишане. — Не мога да си позволя да се тревожа за теб, а тъкмо това правя. Неприятно ми е, когато си болна.

— Кажете още нещо в този дух и може да ви простя за зверския удар в ребрата.

— Щом наричаш „удар“ лекото докосване, още не си се оправила напълно. — Подаде на Пийбоди бутилката с вода и добави: — За малко не те загубихме.

— Да сменим темата, а?

— За малко не те загубихме — повтори Ив. Говореше не на подчинената, а на партньорката си — връзката помежду им беше поздрава, отколкото между някои съпружески двойки. — Страхувах се, че ще умреш. Толкова се страхувах, че ми призляваше.

— Знам. И го разбирам — промълви Пийбоди.

— Разреших да се върнеш на работа, защото лекарите казаха, че можеш да извършваш дейности, които не изискват голямо натоварване. Само че това разследване изисква много усилия. Не те отстранявам от случая, защото знам, че на твое място... всъщност никога няма да бъда на твое място. Бих предпочела да ме пребият до смърт, отколкото да сложа твоите розови маратонки.

Пийбоди леко се усмихна:

— Съомга.

— Какво, гладна ли си?

— Не. — Партньорката ѝ отпи още една глътка вода и се засмя, изведнъж смръщи вежди и притисна длан до ребрата си. — Маратонките ми не са розови, а с цвят на съомга.

— Още по-лошо. За нищо на света не бих носила рибешки обувки... Ето защо... Божичко, за какво говорех?

— Че няма да ме отстраните от случая, но така и не обяснихте защо.

— Защото ако бях на твое място, работата щеше да ми помогне да забравя, че едва не са ме убили.

— Честно казано, миналата седмица няколко пъти се събудих, обляна в пот, но не от креватната гимнастика, която упражняваме с Макнаб. Сега обаче съм много по-добре. Трябва да работя.

— Съгласна съм. В допълнение на горепосочените причини тази вечер не ти се обадох, защото... — Ив се пресегна и затвори вратата. — Аз изпратих там Найт и Престън. И аз ги познавах, смятах ги за способни полицаи и ги изпратих да охраняват тайната квартира, а сега те са мъртви. Трябваше да остана сама, за да преодолеея чувството за вина. Вече съм във форма, затова да се хващаме на работа.

Пийбоди седна и заяви:

— Не ме беше яд на вас... По-точно... много по-лесно ми беше да съсредоточа гнева си върху вас, отколкото...

— Да, чувството ми е познато. Донеси кафе.

— Не може да бъде! Предложихте ми кафе!

— Не ме разбра. Искях да приготвиш за мен, но ако искаш, пийни и ти.

Пийбоди се приближи до автоготвача; докато го програмираше, огледа таблото:

— Ще ми съобщите ли подробностите?

Ив набързо ѝ разказа какво се е случило.

— Имате ли запис от обаждането по видеотелефона? Искам да го прослушам.

Ив извади диск, пъкна го в прореза на компютъра. Пийбоди отпиваше от кафето си и внимателно изслуша записа, накрая заяви:

— Фразите не са типични за вас — например вие никога не казвате „известно ми е“, а „знам“. Веднага щях да разбера измамата, обаче Престън не ви е познавал добре колкото мен и се е хванал на въдицата. Поне отначало. Ако е имал още десет секунди, щял е да се запита защо образът е блокиран и защо не се обръщате към него по име, да съобрази, че не е ваша работа да се свързвате с подчинените ви и да ги известявате за хода на операцията.

— Само че не е имал толкова време. Качва се на горния етаж да отговори на позвъняването на видеотелефона — единственият апарат в къщата, който се намира именно в това помещение, предназначено за полицаите, охраняващи пребиваващ свидетел. Престъпниците разполагат с отлична апаратура, която им показва къде е видеотелефонът. Положението ги устройва — докато единият полицай се качва на горния етаж да отговори на обаждането, те обезвреждат охранителната система. Проникват в къщата още докато Престън говори по видеотелефона.

— Кой се е обадил на диспечера? Кой е съобщил за убийствата?

— Престън и Нйт е трябвало да рапортуват на всеки кръгъл час. След като не се обадили в уреченото време, от управлението изпратили екип и... Разпитахме съседите, но се оказа, че никой не е видял или чул нещо подозрително.

— Помещенията в тайните квартири са със звукова изолация. Няма как да се чуят изстрелите.

— Влиза се откъм улицата, затова престъпниците е трябвало да затворят външната врата. Тези типове са предвидили всичко. Влизат, единият с ритник затваря вратата. Нйт ги пресреща, извиква, за да предупреди партньора си, обаче онези го зашеметяват, преди да извади оръжието си. Престън изтичва надолу по стълбището, улучват го в гърдите, той пада. Убийците прерязват гърлата на нашите хора, набързо претърсват къщата — този път внимават да не оставят очевидци. После преспокойно излизат.

— Предполагам, че наблизно е било паркирано превозното им средство, откъдето някой е наблюдавал къщата с помощта на модерни електронни устройства.

— Третият съучастник. Може би са общо четирима. Двама убиват, един шофира, друг работи с апаратурата. Онези, които са в къщата, съобщават, че очевидката не е там. Тогава превозното средство се отправя към предварително уговореното място за среща или обратно към главната квартира. Двамата главорези си тръгват пеш. Иначе има опасност някой минувач да си спомни, че е видял как двама души се качват в камионетка пред къщата, в която са били убити полицаите. Улицата е с много магазини и прекалено оживена. Не е като квартала, в който са похитили Нюман.

— Щом е толкова оживена, спокойно някой може да е забелязал как двамата влизат и излизат от къщата.

— Вярно е, но рискът е по-малък. Двама минувачи се набиват на очи много по-малко от двама мъже, които тичешком се качват на камионетка. Както се досещате, отвличането на Нюман най-подробно беше описано по новинарските емисии на всички телевизионни канали. Престъпниците използват различни методи, като се опитват да ни заблудят.

— Така или иначе още не знаем причината за клането в дома на Суишърови.

— Работим въз основа на наличната информация. Знаем, че убийците разбират от електроника и прилагат тактики, типични за командосите. Знаем още, че екипът се състои минимум от трима души, които са се сработили отлично. На този екип или на негов член е било възложено отстраняването на Суишърови. Подозирам, че... Влез! — възкликна ядно, когато някой почука на вратата. На прага застана Джансън:

— Извинете, лейтенант.

— Какво има, детектив?

— Започнах да събирам парите за подпомагане на роднините на загиналите колеги.

— По-късно ще поговорим за това.

— Думата ми е за друго, лейтенант. Отидох в ареста и докато един колега ровеше в джобовете си за пари, случайно спомена за някаква проститутка, която твърдяла, че знае какво е станало в тайната

квартира. Той, разбира се, не ѝ повярвал, защото била постоянна посетителка на ареста и все се опитвала да хитрува, за да се измъкне. Решил, че е чула разговорите между униформените за смъртта на Найт и Престън, и е решила да се възползва, за да ѝ обърнат внимание. Знаем, че изглежда твърде невероятно тази жена наистина да знае нещо, но не бива да пропускаме подробностите. Интересното е, че са я арестували на Осемдесет и девета улица — само на няколко пресечки от тайната квартира.

— Интересно. Да видим какво ще ни каже. Провери кое помещение за разпит е свободно и я доведи.

— Вече проверих. Стая А е на разположение.

— Добре. Доведи жрицата на любовта. Искаш ли да присъстваш? Джансън се поколеба, после промърмори:

— Ще бъда в помещението за наблюдение. Страхувам се, че дамата ще се стресне, ако види три ченгета накуп.

— От ареста да ми изпратят досието ѝ. Браво, Джансън, добро попадение.

Офелия Уошбърн не приличаше на овехтяла чанта, а на чанта, готова за изхвърляне. Беше чернокожа, имаше широк ханш и толкова грамадни гърди, че изглеждаше невъзможно да са ѝ били дарени от Бог. Деколтираната ѝ блуза, украсена с пайети и пера, едва успяваше да удържи двете огромни планини.

Силно изрусената ѝ коса приличаше на висока кула. Ив често се питаше защо долнопробните проститутки си въобразяват, че многото коса и големият бюст са като магнит за привличане на клиенти, които не се интересуваха от външността на жриците, а само как набързо да ги изчукат.

Плътните устни на Офелия бяха подчертани с червило в същия цвят като блузата ѝ, между тях проблясваше зъб със златна коронка. Беше така гримирана, че на челото ѝ сякаш имаше надпис: „Аз съм уличница. Цена — по споразумение.“

Ала силният грим не прикриваше факта, че тя вече не е първа младост. Вероятно приближаваше петдесетте и с десет години беше прехвърлила възрастта, на която повечето улични проститутки ставаха сервитьорки в сексклубове или актриси в порнофилми.

— Здравей, Офелия. — Ив говореше спокойно, дори дружелюбно. — Виждам, че срокът на разрешителното ти за работа е изтекъл, а през последните осемнайсет месеца три пъти си падала в ареста.

— Само че не по моя вина. Онова ченге рече, че имам наркотици, аз пък му казах, че сигурно клиентът ги е пуснал в джоба ми. От мен да го знаете, на клиенти да нямаш вяра. Така или иначе не ми обърнаха внимание и ми взеха разрешителното. Че аз как да си изкарвам прехраната? Не преча на никого, редовно ходя на доктор — ще видите, че е записано в разните там документи. Не съм болна от срамна болест.

— Тук пише също, че кръвната ти проба е доказала наличие на „Екзотика“ и „Гоу“.

— Станала е грешка или ми го е натресъл клиент. Знаете ли, че някои си мажат пишките с „Гоу“? Направиш им свирка, накрая ченгетата те обвиняват, че се друсаш.

Ив наклони глава, сякаш информацията ѝ се струваше много интересна.

— Знаеш, че след този арест разрешителното ти ще бъде отнето завинаги, нали?

— Няма, щото ти ще уредиш да не ми го взимат. Ще ми помогнеш, щото ще ти кажа нещо много, ама много интересно.

— Какво, Офелия?

— Първо уреди моя въпрос.

— Пийбоди, изглеждам ли като човек, на когото чавка е изпила ума?

— Не, лейтенант. Приличате на човек, който мрази очебийните лъжи.

Проститутката я изгледа накриво:

— Какво е пък това „очебийно“?

— Офелия, двама полицаи са били убити. — Ив вече не говореше дружелюбно, гласът ѝ беше по-студен от планетата Плутон. — Чула си за случилото се. Ако го използваш, ако ме премяташ само и само да подновя разрешителното ти, не само ще се погрижа да ти го отнемат за вечни времена, ами ченгетата ще те преследват до дупка и няма да можеш да правиш свирки дори в името на старото приятелство.

— Хей, по-кратко. — Проститутката се нацупи, устните ѝ сякаш натезаха още повече. — Така ли ми се отплащаш, задето се мъча да измъкна и двете ни от кашата?

— Разкажи каквото знаеш и ако ми е от полза, ще те пусна.

— С разрешително ли?

— Да.

— Супер! Ей сегичка ще ти светна всичко. Вървя си аз по Деветдесет и втора... доскоро работех по тузарските улици, ама сега е различно. Пък и в тоя квартал по-лесно си хващаш клиенти, а по туй време на деня бая мъже се прибират вкъщи, след като са ударили по едно. Правя им свирки, понякога набързо ги изчуквам.

— На улицата ли?

— Ами... Един пич има магазин и ми позволява да използвам склада. Давам му процент от печалбата, а пък аз си гледам работата на спокойствие.

— Добре. Продължавай.

Офелия се успокои, че няма да ѝ лепнат друго обвинение, и буквално засия.

— И тъй, почвам си аз обиколката, ама преди това изкарах някой и друг долар с едно бързо чуване, затуй бях в готино настроение. Времето е чудничко, наоколо щъкат хора. Все потенциални клиенти, ако ми схващаш мисълта. Виждам онези двамата. Мисля си, че са страхотни парчета — високи, яки, изглеждат корави пичове. Току-виж ми е излязъл късметът и гепя и двамата. Тръгвам аз към тях с циците напред. — Тя гордо докосна двете планини, пристегнати в тясната ѝ блузка. — Викам на пичовете: „Господа, какво ще кажете да си спретнем купон?“ Предлагам им специална такса, стоя пред тях и се пъча. Трябва хубавичко да покажеш на клиента стоката, дето му я предлагаш. Онзи се вторачва в мене. Ама не като да си мисли как да ме оправи, а все едно се кани да ми скрита задника. Жена като мен, дето е вряла и кипяла в живота, знае какво значи такъв поглед. Двамата и думичка не обелиха, само се разделиха и ме заобиколиха. Тогаз я надуших.

— Какво?

— Надуших миризмата на кръв... Прясна кръв. Сигурно се сецаш, че на мига си плюх на петите и хукнах в обратната посока. Толкоз бях разстроена, че накрая взех, та се пуснах на цивилно ченге, а

то поиска да ми види разрешителното. Вкараха ме в кафеза, там чух да разправят, че двама полицаи са били убити на Деветдесет и втора улица. Викам аз на униформените, че имам информация, обаче...

— Чакай малко.

— Видя ли кръв по дрехите на двамата мъже?

— Не, помирисах я.

— Откъде знаеш, че е била миризма на кръв?

— Що ме питаш глупости? Някога подушвала ли си прясна кръв? Почти усещаш вкуса ѝ, все едно смучеш старовремска монета. Дядо ми има малка свинеферма в Кентъки. Като малка съм гледала как колят свинете. Знам как мирише кръвта. Ония двамата миришеха на кръв, запиши си го някъде.

Ив умело прикри вълнението си и спокойно продължи разпита:

— Опиши двамата мъже.

— Вече ти казах — бяха високи корави пичове. Бели момчета. Като заставах пред тях, трябваше да вирна глава, та да ги погледна, ама аз не съм много висока даже когато нося работните си обувки с високи токчета. Освен че бяха високи, изглеждаха много, ама много яки.

— Казваш, че са били красиви.

— Абсолютно. Вярно, че носеха черни очила и шапки, обаче си личеше, че са готини. Разбира се, не видях очите им, ама човек усеща, когато го гледат гадно. Правичката да си кажа, ми се сториха почти еднакви, но на мене всички бели мъже ми изглеждат еднакви.

— Как бяха облечени?

— В черно. — Офелия сви рамене. — Не обърнах много внимание, обаче дрехите ми се сториха скъпарски, затуй си рекох, че тия двамата са въшливи с мангизи. Носеха и чанти с дълги дръжки. Ей толкова дълги. — Тя разпери ръце. — Сега ме дойде на ума още нещо — като минаха покрай мене, едната чанта ме удари, тогава надуших кръвта.

— Накъде тръгнаха.

— Към Осмо авеню. Единият накуцваше, като че ли кракът го болеше или обувките му бяха тесни.

„Улучил си го, Престън! — помисли си Ив. — Ако не друго, причинил си му болка.“

— Какъв цвят бяха косите им, забеляза ли някакви отличителни белези?

— Нищо друго не видях. Носеха шапки и черни очила...

Ив се насили да се овладее. Знаеше, че ако продължи да притиска Офелия, жената ще започне да си измисля подробности, за да запълни празнотите.

— Смяташ ли, че ако ги видиш, ще ги познаеш?

— Де да знам. Може би.

— Искам да помогнеш на полицейския художник при съставянето на фотороботи.

— Не думай! Досега не ми се е случвало. Сигурно си доволна от мене, а?

— Ще видим. Ако ни помогнеш, ще уредя да подновят разрешителното ти.

— Върхът си, ченге. По принцип не се занимавам момичета, но ако ти се прииска някой път, ще те оправя безплатно.

— Ще го имам предвид. Остани тук да изчакаш художника.

— Няма ли да ме върнете в кафеза?

— Няма. — Ив стана, но изведнъж ѝ хрумна идея. — До утре сутринта ще бъде обявена награда за залавянето на убийците. Така се прави, когато очистят ченге. Ако информацията, която получихме от теб, ни помогне да арестуваме престъпниците, ще се погрижа ти да получиш парите.

Офелия зяпна от изненада:

— Премяташ ме, нали?

— Напротив, благодарни сме ти за съдействието.

Щом излязоха в коридора, Пийбоди хвана за раменете началничката си:

— Извадихме луд късмет, лейтенант! Тя наистина ги е видяла.

— Да. Мамка му, да ѝ се не надяваш! Човек никога не знае от коя трънка ще изскочи заек. — Ив кимна на Джансън, която излезе от помещението за наблюдение. — Браво, детектив. Страхотна работа.

— Браво и на вас, лейтенант. Измъкнахте го от нея като бонбон, вързан на връвчица. Ще уредя да изпратят при нея художник.

— Повикай Янси, той е най-добрият. Внимавайте медиите да не надушат находката ни. От тук насетне името на Офелия ще бъде заличено от официалната документация.

— Слушам.

Ив се обърна към Пийбоди:

— Жената да остане тук. Не искам да се върне на улицата. Излезе ли от управлението, ще се раздрънка. Няма да я изпратим и в тайна квартира, а ще я настаним в едно от помещенията за отдих. Изпълнявайте желанията ѝ, но в границите на разумното. Важното е да бъде доволна и щастлива.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди се върна в помещението за разпит.

Докато вървеше към канцеларията си, Ив извади джобния си видеотелефон. Лицето на съпруга ѝ веднага се появи на екранчето — явно беше чакал обаждането ѝ.

— Май няма да се прибера скоро. Изникна нещо.

— Можеш ли да ми съобщиш нещо повече?

— Проститутка се е опитала да спре убийците на няколко пресечки от местопрестъплението. После ще ти разкажа подробностите. Трябва да остана тук, докато Янси съставя фотороботите.

— С какво да помогна?

— Чудно е, че питаш. — Този път тя прекоси общото помещение, без да обръща внимание на въпросителните погледи на полицаите, влезе в канцеларията си и затвори вратата. — Какво ще кажеш за малко скучна работа?

— Предпочитам да я наричаш „работа за компютърни специалисти“. Между другото, изражението ти много ми допада, лейтенант.

— Кълбото започва да се размотава. — „Офелия е подушила кръвта — помисли си, — а пък аз надуших следите им.“ — Хрумна ми, че семейство Суишър може би не са били първите жертви на главорезите. Струва ми се, че е нещо като кресчендо — нали има такава дума? Чувала съм те да я казваш, когато ме влачиш по концерти и опери.

— Има такава дума, скъпа моя необразована Ив.

— Според мен това кресчендо е голям джангър, но общо взето означава нещо, което постигаш на степени. Затова ми хрумна, че Суишърови не са били единствените жертви. Нито първите.

— Нали с Фийни проверихте в базата данни за подобни престъпления?

— Търсихме проникване в дома, придружено с убийства на хората. Но може да става въпрос за друго деяние. Ето каква е теорията ми. Ако някой дотолкова е мразил член от семейството, че е бил готов да избие всички, може да има зъб и на други хора. Затова трябва да се върнем, да търсим логични връзки... поне като начало. Ще проучим персонала на училищата — интересуват ни всички, свързани с училищата на двете деца, които са починали или изчезнали през последните... да речем през последните три години. Престъпниците са търпеливи, но и самоуверени и горди. Не вярвам да чакат повече от три години... После ще се заемем със здравните работници и лекарите, с които е работила Кийли, адвокати и съдии, социални работници, с които се е сблъсквал съпругът ѝ... Това е като онази детска игра, в която свързваш точиците и се получава картина. Интересуват ни клиенти на двамата Суишър, които са мъртви или изчезнали.

— През същия период от време ли?

— Да... Мамка му, да се поразовим в последните шест години. Ако теорията ми е правилна и премахването на Суишъррови е било „големият финал“, ще открием нещо. Убийствата на социалната работничка и на двамата полицаи не са влизали в първоначалния план, а са извършени заради „малката грешка“ да оставят очевидка на клането. Открием ли някаква връзка, тя ще ни отведе към други. Тогава ще я стегна около вратовете на мръсниците и ще ги удуша.

— Боже, колко си секси, когато говориш така.

— Намери ми нещо и ще стана още по-секси. Между другото, благодаря за помощта. Теб повече те бива по компютрите.

— Да, скъпа, но ти си амазонка в леглото.

— Престани да ме четкаш, а се хващай на работа. — Ив чувстваше как кръвта ѝ бушува. — Аз ще проуча училищата, тъй като тази следа ми се струва най-неправдоподобна. Натъкнеш ли се на нещо, веднага ми се обади.

Тя отиде до автоготвача, понечи да го програмира, но се отказа. Беше прекалено възбудена, за да пие още кафе. Взе една бутилка минерална вода, после се започна да се подготвя за предстоящото съвещание. Грабна дисковете, но на вратата се сблъска с Уитни:

— Сър, не знаех, че сте тук.

— Бях да изкажа съболезнованията си на семействата на Престън и Нйт и дойдох направо в управлението. — Той погледна бутилката в ръката ѝ. — Откога кафето е толкова бистро?

— Не е кафе, а вода, сър.

— Започвам да вярвам, че налъмите могат да цъфтят.

— Моля? Не ви... О! — Тя погледна бутилката. — Реших временно да мина на вода.

— Аз обаче на драго сърце бих пийнал силно кафе.

— Веднага, сър. — Тя остави дисковете, тръгна към автоготвача.

— Побързай. Доколкото знам, хората от екипа те чакат, за да започнете съвещанието. Разбрах още, че очакваш Янси, за да работи с жена, която твърди, че е видяла престъпниците.

— Мисля, че тя не лъже, сър. Извинете, още не съм написала рапорта за разпита ѝ.

Той взе чашата с кафе:

— Срегнах детектив Пийбоди и в основни линии вече знам за какво става въпрос. Ще присъствам на съвещанието — предполагам, че всичко ще ми се изясни. Но първо искам да обсъдим нещо друго.

Уитни затвори вратата, а тя машинално изпъна рамене. Осъзна какво е направила и си помисли, че в присъствието на командира винаги реагира като младока Трухарт.

— Седни, лейтенант.

Ив седна на стола за посетители, за да предостави на Уитни собствения си стол, който беше малко по-стабилен. Ала той остана прав и продължи да говори, като отпиваше от кафето:

— Чувстваш се ужасно, когато загинат колеги. Още по-трудно е да приемеш смъртта им, след като те са загинали, изпълнявайки твоите нареждания. — Погледна снимките на двамата полицаи, които тя беше прикрепила на таблото. — Не са първите, които двамата с теб губим.

— Не, сър.

— Всеки път обаче болката е същата. Много по-трудно е да даваш заповеди, отколкото да ги изпълняваш. Длъжен си да носиш това бреме и да престанеш да се питаш дали не си сгрешил, дали е трябвало да постъпиш другояче. Възможно е да загубим още хора, докато преследваме главорезите. Не бива да се колебаеш, когато даваш нареждания, нито да се съмняваш в решенията си.

— Да, сър.

— Не се обвинявай. Знам, че няма да го забравиш, че съмненията ще те измъчват, когато не се занимаваш с работата си. Много е важно да го преодолееш, разбра ли? И да го загърбиш. Ако не можеш, обърни се към Майра или към някого от нашите психолози.

— Ще го преодолея. Иначе нито един от хората ми няма да ми се доверява. Знаех каква отговорност поемам, когато приех да бъда повишена. Знам, че и друг път ще виждам на таблото снимките на колеги, които познавам.

— Вече трябваше да си капитан — отбеляза Уитни. — Предполагам, известно ти е, че поради известни причини още не ти е предложено да се явиш на изпит за по-висок чин.

— Знам, сър, и приемам положението.

— Не знаеш всички причини. Мога да ускоря повишението ти, да поискам услуга в замяна на оказани услуги.

— Не искам да го правите заради мен.

Уитни леко се усмихна:

— Човек прави услуги, за да поиска нещо в замяна. Само че засега се въздържам, защото, честно казано, не ми се иска най-добрата ми действаща служителка да се превърне в чиновничка. Пък и не мисля, че си готова за канцеларска служба.

— Имате право, сър.

— Двамата с теб ще разберем, когато това се случи... Хубаво кафе — добави той и отпи още една глътка. — Ще се видим в залата за съвещания.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк се затвори в кабинета си, за да се захване със задачата, която беше му възложила Ив. Не преставаше да се изненадва какво удоволствие му доставя полицейската работа. И то след като допреди няколко години се стремеше да избягва или да надхитря ченгетата.

Сега не само беше женен и безумно влюбен в ченге, ами отделяше много време, за да помага на нюйоркската полиция.

Животът беше много странна игра.

Може би пък именно тази игра допринасяше за удоволствието му — разкриването на всяко престъпление беше като загадка, която се разрешаваше чрез факти, вещественни доказателства и най-вече благодарение на интуицията.

Наля си чаша бренди, преди да започне работа, и си помисли, че с неговото ченге са чудесен екип — Ив имаше вродени умения за полицаи, той — за престъпник.

Вече не се занимаваше с незаконни сделки, ала това не означаваше, че е загубил способностите си.

Беше убивал. Брутално, хладнокръвно, безмилостно. Знаеше какво е да отнемеш живот и какво може да накара човек да причини смъртта на свой събрат.

Съпругата му, неговата Ив, посветила се на търсене на правдата, го приемаше какъвто е. Може би не му прощаваше, но го приемаше. Дори проявяваше разбиране, което за него беше равнозначно на чудо.

Важното бе, че дори в най-черния етап от живота си не беше убивал невинен човек. Никога не бе отнемал живота на дете. Ала двамата с Ив знаеха, че злото не само съществува, ами процъфтява и се разраства, докато преследва слабите и невинните.

Ненадейно си представи хлапака Рурк — с мръсна риза, разкървавен нос и предизвикателен поглед, който стои на площадката на стълбището във вонящата къща в Дъблин.

Видя и баща си — едрия грубоват Патрик Рурк, който едва се държи на краката си, защото е пиян до козирката.

„Смяташ, че ще ме прецакаш, а? Не ми казвай, че за цял ден си свил само няколко тънки портфейла! Веднага дай мангизите, дето си ги скрил, сополанко неден!“

Спомни си как Патрик понечи да го изрита — никога нямаше да забрави този момент, и как той опита да му се изплъзне. Само че не беше достатъчно бърз. Дори сега, след толкова години, отново изпита ужасното усещане, че пада и че ще бъде тежко ранен. Изкрещял ли беше? Странно, но не си спомняше. Изкрещял ли беше от ужас, проклинал ли беше от гняв или само беше се изтъркалял по стъпалата?

Спомняше си обаче — което беше най-лошото, как гръмко се смееше Патрик Рурк, докато синът му се търкаляше надолу. Запита се на колко години е бил по онова време. На пет или на шест? Нямаше значение.

Пък и в интерес на истината беше взел част от „плячката“ за деня. После си каза, че десетте паунда си струват раните и натъртванията от падането.

Никси не е била изритвана по стълбището от пиян мръсник, чиято кръв тече в жилите ѝ.

Въпреки това от малка щеше да научи за съществуването на злото и жестокостта. „Горкичката!“ — помисли си той.

Погледна монитора, на който се виждаше стаята ѝ, дадена ѝ от непознати — светлината беше приглушена, Никси беше се свила под завивката.

След време момиченцето щеше да осмисли и да разбере случилото се. Сега чувстваше само болка, объркване и скръб. Ала рано или късно щеше да се отърси от тях, да направи избора си и да изгради живота си върху разрушенията.

И той бе направил избор и не съжаляваше. Не съжаляваше за нищо, което го е свързало с Ив. Но не искаше същото да се случи на крехкото дете, оцеляло от клането.

Единственото, с което можеше да му помогне, бе да направи така, че справедливостта да възтържествува.

Започна поредица от паралелни проучвания. На клиентите на Кийли и Грант Суишър и техните приятели и познати, за да провери дали няма да се появи име на човек, свързан и с двамата. Продължи със семейство Дайсън. Предполагаше, че Ив няма да одобри самоинициативата му, но той чувстваше, че трябва да знаят всичко за

хората, които ще отгледат Никси. Момиченцето, което бе приютил в дома си и което вярваше, че той, Рурк, ще го пази от убийците.

Същевременно продължи да търси имената на известни терористи, членове на полувоенни организации или на екстремистки групировки.

Възнамеряваше да направи още едно проучване, обаче за него щеше да използва нерегистрирания компютър. Дори и тогава работата щеше да е трудна, но именно затова представляваше по-голямо предизвикателство. Трябваша му названията на военните и държавни агенции и имената на служителите им, които са специалисти по „мокри поръчки“ и електроника. След като се добереше до тях, щеше да провери дали някой по някакъв начин е бил свързан със Суишърови.

Преди да отиде в помещението с незаконния компютър, отново погледна монитора и видя, че Никси се размърда. Продължи да я наблюдава, надяваше се да не я мъчи друг кошмар, изплувал от подсъзнанието ѝ. Питаше се дали не е сгрешил, като настоя да смени Съмърсет и да поеме „нощната смяна“. Вече имаше опит с кошмарите на Ив, но още не знаеше как да се държи с едно дете, как да го успокои.

След секунда Никси седна на леглото. Извади изпод възглавницата си малкия видеотелефон, който ѝ беше дал, разгледа го, прокара пръсти по него. Изглеждаше толкова малка и безпомощна, че сърцето му се сви от мъка.

Каза си, че трябва да отиде при нея, да опита да я успокои, да ѝ помогне отново да заспи, но тя стана от леглото. Рурк реши, че сигурно ще отиде до тоалетната или ще пие вода — все неща, с които дете на тази възраст може да се справи и само. Поне така се надяваше.

Но вместо да влезе в банята, Никси се приближи до домашния скенер и попита:

— Далас вкъщи ли е?

Гласчето ѝ трепереше, сякаш всеки миг щеше да се разплаче, което още повече притесни Рурк.

Лейтенант Далас в момента не е в къщата.

Никси потърка с юмручета очите си, подсмръкна и той си каза, че трябва да отиде при нея.

— Рурк тук ли е?

РУРК Е В ГОЛЕМИЯ КАБИНЕТ.

— Не знам къде е този кабинет. Каж ми.

Рурк се изправи, после пак седна зад бюрото и се заслуша, докато компютърът обясняваше на Никси как да стигне до кабинета. „Нека тя дойде при мен“ — помисли си. Струваше му се някак поестествено, отколкото да я пресрещне, въпреки че малката беше много умна и щеше да разбере, че я наблюдават дори когато спи.

Разтри врата си, погледна монитора — предстоеше му още много работа.

— Компютър, продължи издирването. Съхранявай данните, не ги показвай на дисплея.

Прието.

Отвори друг файл, този път негов, и започна да уточнява плановете за разширяване на курорта „Олимп“.

Щом малката застана на прага, той вдигна вежда и се усмихна:

— Здравсти, Никси. Не е ли малко късно за теб?

— Събудих се. Къде е Далас?

— Още е на работа. Защо не влезеш?

— По това време трябва да съм в леглото... — Гласчето ѝ затрепери, сигурно си спомни какво беше се случило последния път, когато беше станала през нощта.

— Така и така си будна, можеш да ми правиш компания. А пък ако предпочиташ, ще те изпратя до стаята ти.

Малката, облечена в розова пижамка, се приближи до бюрото му:

— Далас с умрелите хора ли е?

— Не. Работи, за да залови убийците.

— Мама и татко, Койл, Лини и Инга... те умряха преди това. Далас обеща да открие виновниците. Каза, че...

— Щом е обещала нещо, ще го изпълни — промърмори Рурк и си помисли: „Хич не ме бива да разговарям с деца. Все едно съм риба на сухо.“ — Намирането и залавянето на престъпниците е главната ѝ задача. Няма да се успокои, докато не разбере кои са и ги вкара в затвора.

— Ами ако изминат много години?

— Ще работи неуморно и накрая ще ги хване.

— Сънувах, че не са мъртви — прошепна Никси, по страните ѝ потекоха сълзи. — Не бяха мъртви и всичко си беше като преди. Инга и мама си говореха в кухнята, татко се преструваше, че иска тайно да си

вземе сандвич, за да ги разсмее. Ние с Лини се обличахме като големите, Койл ни се присмиваше. Всички бяха живи, докато се събудих. Не искам да са мъртви! Оставиха ме самичка, не е честно!

— Така е. Изобщо не е справедливо. — Рурк заобиколи бюрото, прегърна Никси, а тя облегна глава на рамото му и зариде. Хрумна му, че това вече е мъжка работа — да прегръща разплаканото дете, да го утешава. А по-късно да направи всичко възможно да залепи парчетата от разбития му живот.

— Оставиха ме самичка — отново изплака малката.

— Не са го искали. Знаеш ли какво си мисля? Че се радват, задето не си пострадала.

— Как може да се радват, като са умрели?

„Въпросът е логичен“ — каза си той, отново заобиколи бюрото и седна на стола, като сложи малката на скута си:

— Не мислиш ли, че когато умреш, отиваш на друго място?

— Например в рая ли?

— Да, нещо такова.

— Не знам. Може би. — Тя извърна глава, въздъхна. — Обаче аз не искам да са там. Ще ми се да се върнат като в съня ми.

— Знам. Ще ми разкажеш ли какво е да си имаш брат? Питам, защото съм израснал сам.

— Ами... Понякога братята са доста гаднички, особено ако са по-големи от теб. Ти обаче можеш да им го върнеш тъпкано. Но когато са в настроение, са истински симпатяги — играят си с теб, пускат шегички. Койл беше бейзболист, а пък аз обичах да ходя на стадиона и да го гледам. В рая играят ли бейзбол?

— Предполагам. Какъв рай ще бъде, ако няма забавления?

— Ако си бях в леглото, сега щях да бъда там заедно с тях. Съжалявам, че...

— Не бива да съжаляваш. — Рурк се поотдръпна, за да я погледне в очите. — И вашите не биха го искали. Имало е причина да не отидеш заедно с тях. Ще ти бъде трудно, но трябва да живееш, за да разбереш каква е тази причина. Ужасно е да бъдеш сам. Знаем го, повярвай ми.

Лицето ѝ се сгърчи от скръб:

— Не е вярно. Не си сам.

— Навремето бях. Някой отне майка ми, когато бях прекалено малък, затова почти не си я спомням.

— И тя ли е в рая.

— Сигурен съм, че е там.

— И това не е справедливо. — Никси отново облегна главица на гърдите му и го потупа по ръката — жест, който го трогна до сълзи. Въпреки мъката, тя намираше сили да дари утеха на другите. Как го постигаше? Вродено ли бе у нея или беше плод на възпитанието ѝ?

— Не твърдя, че знам как се чувстваш, но ми е известно какво е да си сам, гневен и изплашен. Ще ти кажа още нещо, макар че сега няма да ми повярваш — след време мъката ще се притъпи.

— Кога?

— Не веднага, а постепенно. — Той притисна устни до косата ѝ.

Никси отново въздъхна, извърна глава и загледа картината на стената. Той също обърна поглед към платното, на което бяха изобразени двамата с Ив, застанали под арката с цветя в деня на сватбата им.

— Не изглежда като полицайка — отбеляза малката.

— Поне външно — кимна Рурк. — Подари ми картината по случай годишнината от сватбата ни. Нарисувани сме в нашата градина в деня, в който се оженихме. Вярно, че е малко егоистично, но окачих картината тук, за да я гледам, докато работя. Гледам я и винаги, когато ми домъчнее за Ив.

— И ние имаме снимки у нас.

— Искаш ли някой да ти ги донесе?

— Ще бъде хубаво... И аз като теб ще ги гледам, когато ми домъчнее.

— Ще ги имаш, обещавам.

— Може ли да остана за малко при теб?

— Разбира се. Искаш ли да видиш какво работя? — Той се обърна, за да погледнат екрана на стената. — Това са плановете на разширяването на един курорт на друга планета. Възнамерявам да построя и жилищни сгради.

— Пише „Курорт Олимп“. Чувала съм за него. Имало големи хотели, увеселителни паркове, плаж и зали с игрални автомати. С нашите може би щяхме да отидем там някога...

— Сега разработвам проект за друг сектор. Погледни на първия монитор — тук ще има вили, между тях ще тече река.

— И река ли можеш да направиш?

Рурк се поусмихна:

— Тази наистина ще я направя.

— Как?

— Ей сега ще ти покажа какво съм намислил.

Докато Рурк показваше на Никси как се създава река на друга планета, Ив се срещна с Янси.

— Зарадвай ме с добра новина — каза му без предисловия.

— Новината ще бъде умерено оптимистична.

Янси беше млад и „симпатяга“, като би се изразила Пийбоди. Освен това беше най-добрият художник, който изготвя фотороботи. Ив го намери в „царството“ му — доста обширно помещение със стъклени стени. Накъдето и да се обърнеше човек, виждаше монитори, преносими компютри, скицници и моливи.

— Колко умерено?

— Свидетелката е много навита, има и набито око, което е в наша полза. Само че е склонна да драматизира случилото се, развнатеното ѝ въображение донякъде ми пречи. Въпреки това напредваме.

— Къде е тя?

— В стаята, която сте ѝ отредили. Здравсти, Пийбоди. Къде зачезна?

— Настаних „гостенката“. Осигурих ѝ видео, допълнителни възглавници, храна и пиене.

— Пиене ли? — сопна се Ив.

— Поръчахте да изпълняваме прищевките ѝ в границите на разумното, лейтенант. Не в границите на разрешеното — напомни ѝ партньорката ѝ. — Тя е щастлива и доволна, въпреки че отначало взе да протестира, задето трябва да ни предаде джобния си видеотелефон и да не получи достъп до друг. Така или иначе е на сигурно място, Инвански ще ѝ бъде „бавачка“.

— Питам се... хрумна ми ей сега — защо нашата свидетелка зяпа видео и се налива с алкохол, вместо да ни опише убийците.

— Аз наредих така, лейтенант. — Янси вдигна ръка. — Тази вечер нищо повече нямаше да изстискам от нея. Започнахме добре, но накрая дамата започна да си измисля. Утре ще се захванем отново и вярвам, че ще си спомни още подробности.

— Добре, добре. — Ив прокара пръсти през косата си и си каза, че трябва да обуздае нетърпението си. — Покажи какво си направил досега.

Янси нареди на компютъра да раздели на две екрана и да покаже последните версии на фотороботите.

Ив разгледа скиците, които, за разлика от друг път, бяха доста несъвършени. И на двете се виждаха мъже с квадратни челюсти, възрастта им бе между четирийсет и петдесет години. Веждите им бяха прави и русоляви, устните — сурови, но чувствени. И двамата носеха черни скиорски шапки, които скриваха челата им, и големи тъмни очила.

— Махни очилата. Искам да получа по-ясна представа за очите им.

— Разбира се, че ще ги махна. Както вече споменах, чака ме още работа. Мисля, че след като отново поговоря с Офелия, ще получа по-добра представа.

— Тези скици не са ми от полза, Янси.

— Изчакай до утре. Повтарям, Офелия има набито око, но впечатленията ѝ са... как да се изразя... по-импресионистични. Необходимо ми е още малко време да изтръгна от нея подробностите.

— Какви подробности ще си спомни тази грация, докато се налива с алкохол и гледа видео? Може би си забравил, но в моргата лежат двама наши колеги!

— Знам си работата, не ме поучавай! — За пръв път, откакто се познаваха, Янси си позволи да се развика. — Наистина не познавах лично Престън и Найт, но това не означава, че се помайвам. Ако искаш резултати, не ми виси на главата!

Ръцете я сърбяха да го зашлеви. За малко не го направи. Искаше ѝ се да удари някого, да си изкара яда заради смъртта на двамата колеги. „Понякога го отнасят най-близките ти“ — помисли си.

— Отдръпни се, детектив!

Той стисна зъби и неохотно се подчини.

— Имаш право — продължи тя. — Знаеш си работата, а пък аз те притискам и ти преча. Съжалявам, но всички сме изнервени от случилото се. Поисках именно ти да изготвиш фотороботите, защото в цял Ню Йорк няма по-способен от теб. Знаем и че си дошъл веднага, въпреки че дежурството ти отдавна е свършило.

— Нито един от нас няма право да почива тъкмо сега — промърмори Янси, но изражението му се смекчи. — Извинявай, задето избухнах, Далас. И аз съм на педал, защото е адски изнервящо, че не мога да работя по-бързо. Попритиснах Офелия повече от необходимото, сега трябва да дам на заден ход.

— Доколко можем да разчитаме на достоверността на описанията ѝ?

— Въпреки че дамата си фантазира, описанието на единия престъпник е доста точно. Ако тя се окаже права и за двамата, то тези хора може би са братя или братовчеди. Или баща и син.

— Изпрати ми копия от скиците, ако обичаш. Ще започна с каквото имаме и ще се постарая да не ти вися на главата, докато не изцедиш нещо повече от хубавата Офелия.

Той се поусмихна:

— Благодаря.

Ив пристъпи във фойето на притихналия си дом. Ако не беше взела под крилото си деветгодишната Никси, щеше да пренощува в управлението, но сега отговаряше за сигурността ѝ. Трима полицаи патрулираха из парка, още трима отговаряха за охраната на къщата. Накратко, тук гъмжеше от ченгета — положение, което сигурно ужасяваше съпруга ѝ повече от борсов крах.

Беше си построил крепост, но едва ли му се нравеше да е под обсада.

Ив се свърза полицаите, които бяха нощна смяна, и се качи на горния етаж едва след като се увери, че всичко е наред.

Смяташе, че Рурк си е легнал, тъй като приближаваше три след полунощ, обаче домашният скенер я осведоми, че съпругът ѝ още работи. Тя влезе в кабинета си, остави на бюрото папките и дисковете, после отвори вратата към съседното помещение.

Стресна се, като видя Никси, заспала на разтегателното легло, обикновено скрито в ниша в стената, и Рурк, който седеше до нея, опрял гръб на стената. Очите му бяха затворени.

Рядко го виждаше заспал, защото обикновено той ставаше преди нея. Запита се дали да го събуди — позата му беше неудобна, после щеше да се чувства ужасно — ала той заговори:

— Беше неспокойна. Поех нощната смяна и позволих на Никси да дойде при мен, когато се събуди.

— Пак ли имаше кошмари?

— Всъщност беше по-лошо. Сънувала, че родителите ѝ и брат ѝ са живи, а като се събудила, осъзнала жестоката истина. — Той отвори невероятните си сини очи. — Поседя с мен, после каза, че се страхува да се върне в стаята си, затова я настаних на това легло. Попита дали ще остана при нея. Очевидно и двамата сме задрямали. Възложих на компютрите да издирват информация, но съм изключил звука и образа на мониторите, затова нямам представа докъде е стигнало проучването.

— Работата ще почака до сутринта. И без това остават само няколко часа до съмване. Какво ще правим с малката? Не можем да я оставим тук.

— Ами... — Рурк се поколеба, обърна се да погледне Никси. — Ако искаш, ще я занеса обратно в стаята ѝ. Ако се събуди, твой ред е да я успокоиш.

— Мамка му! Направи така, че да не се събуди.

Той стана от леглото:

— Ще се опитам. При теб обикновено действа. — Полека повдигна Никси, притисна я до себе си. Малката се размърда и измънка, двамата ужасено се спогледаха. След секунда обаче тя отново облегна глава на рамото му.

— Не говори — прошепна Ив. — Не дишай. Постарай се да се плъзгаш, вместо да вървиш.

Рурк само кимна и тръгна към асансьора. Тя затаи дъх и на пръсти го придружи. След като съпругът ѝ положи детето на леглото, двамата заднешком излязоха от стаята, сякаш вътре имаше саморъчно изработена бомба.

— Кога застъпва Съмърсет?

— В шест.

— Още три часа и ще бъдем в безопасност.

— Дано. Умирам за сън, ти също. — Рурк прокара пръст по тъмните сенки под очите ѝ. — Има ли нещо ново?

— Янси изготвя фотороботите на двамата убийци, но засега работата върви бавно. Каза, че утре сутринта отново ще разпита свидетелката. — Влязоха в спалнята, тя свали якето и кобура с оръжието. — Чувствам, че трябва да полегна. Мозъкът ми дава на късо. Искам да се върна в управлението най-късно в седем сутринта. Ако попаднеш на информация, която ти се стори интересна, препрати я на служебния ми компютър. — Свали тежките си обувки, после дрехите си и добави: — Струва ми се, че си капнал от умора и няма да спориш, ако те помоля утре да не излизаш и да работиш тук.

— В момента наистина съм скапан. Но до сутринта ще се съвзема.

— Тогава ще спорим.

Проснаха се на голямото легло, Рурк притисна до себе си съпругата си и прошепна:

— Дадено.

Не се събуди преди нея — поредната изненада. Ив се стресна от бръмченето на монитора на стената; погледна ръчния си часовник и видя, че е шест часа.

В спалнята още беше тъмно, под завивките се очертаваше тялото съпруга ѝ. По време на краткия си сън беше се обърнала с лице към него — може би интуитивно бе търсила утеха, топлина.

За миг ѝ се прииска отново да затвори очи, да се гушне до мъжа си, да избяга от всичко, освен от него, да остави на съня да я обгърне с мълчанието си. Тялото ѝ, съзнанието ѝ сякаш бяха натежали от умора. Трябваше да направи нечовешко усилие, за да стане и да посрещне предизвикателствата на новия ден.

Постепенно очите ѝ се приспособиха към полумрака, загледа се в любимия мъж. За пореден път се възхити от красотата му. А най-вълнуващо беше, че всеки сантиметър от невероятното му лице и тяло ѝ принадлежеше.

Струваше ѝ се, че като се вира в него, ѝ олеква, паяжините, обгръщащи съзнанието ѝ, се разкъсват.

— Усещам, че ме гледаш — сънено избърбори той и закачливо я ощипа по задничето.

— Как така още не си станал, за да изкараш поредния милион и да съсипеш конкурентите си?

— И аз имам право да поспя малко повече. По-късно ще спечеля поредния милион. Не бой се, няма да стигнеш до просяшка тояга, защото съпругът ти е решил един ден да се излежава.

„Да, определено ми става все по-леко“ — помисли си тя.

— Защо си толкова уморен?

— Защото някои хора не млъкват и не ме оставят да спя.

— Виж ти! Аккумуляторът ти се е изчерпал, а? Май ти е необходимо презареждане. — Тя го хвана, стисна го леко и се усмихна, като усети как се втвърди. — Хм, явно не е изчерпан до край.

— Имам скрити резерви... Между другото, знаеш ли какво се случва на онези, които упражняват сексуално насилие?

— Естествено, че знам. Нали съм ченге. — Тя легна върху него. — И моят акумулатор е спаднал. Известно ли ти е, че сексът ободрява?

— Чувал съм слухове по този въпрос. — Рурк я погали по косата, после тя го зацелува все по-надолу, докато устните ѝ замениха пръстите ѝ. — Мисля, че не играеш честно, но все пак продължавай, може да се събудя и да ти излезе късметът.

Ив се изсмя, ухапа го по бедрото:

— Никога не си имал проблем да го вдигнеш.

— Много ти знае устата... — Рурк ахна, когато тя отново го целуна на най-интимното място. — Направо си гениална.

Тя се придвижи нагоре, седна върху него. Изведнъж в тишината прозвуча детско гласче:

— Къде е Далас?

— Проклятие! Мамка му! — Ив подскочи, машинално посегна за оръжието си, в бързината си удари крака. На монитора вина Никси, която стоеше пред домашния скенер в стаята за гости. — Това дете изобщо спи ли някога?

— Съмърсет ще се погрижи за нея — промърмори Рурк, ала седна до голата си жена и се загледа в монитора.

— Не можем да правим секс, докато малката ни гостува. Струва ми се... извратено.

— Нямам нищо против извратения секс. Обаче и на мен ми е неловко. Знам, че тя нито ни вижда, нито ни чува, но... усещам присъствието й... Ето го и Съмърсет. — Той въздъхна и отметна косата си. — Да му се не види! Да опитаме под душа, а? Да, струва си да опитаме. Ще затворим вратата, ще пуснем силно душа...

— Тц, няма да стане. Чувствам се още по-неловко, след като на сцената цъфна и великолепият Съмърсет. Обличам се и отивам на работа, а ти гледай да поспиш още малко.

Тя се втурна към банята, а Рурк се облегна на възглавниците:

— Да бе. Повече няма да мигна.

Ив се изкъпа набързо, защото подозираше, че съпругът й ще се опита да я въвлече в игричка под душа. Тъкмо затваряше вратата на кабинката за изсушаване, когато той влезе в банята.

— Никси иска снимки. Снимки на близките й. Можеш ли да й донесеш няколко?

— Добре. Трябва да отскоча до кабинета — добави тя. — Да проверя дали се е получила нова информация. После отивам в управлението.

— Ще проверя резултатите вместо теб, но само при едно условие — да закусиш.

Той тръгна към душа, а Ив го проследи с поглед и си помисли, че този неин мъж има най-хубавия задник на цялата планета.

— Ще хапна нещо в службата — подвикна му. Излезе от кабинката, прокара пръсти през косата си, взе халата си. — Ако искаш, ела в кабинета ми. Ще те осведомя, ако има нещо ново.

— Само да се облека и ще дойда. Докато работиш, ще хапнем нещо.

— Става. — Ив отиде в спалнята, набързо сложи бельото и панталона си. Тъкмо посягаше към ризата, когато вътрешният видеотелефон избръмча. Тя нареди на монитора да се изключи и кресна в микрофона:

— Какво има?

— След като сте станали, Никси иска да си поговори с вас — надуто каза Съмърсет.

— След няколко минути тръгвам към службата.

— Тъй като с Рурк не сте закусвали, предлагам тя да хапне с вас.

„Мръсникът ме вкара в капан!“ — помисли си тя и ядно изгледа видеотелефона.

— Още не съм...

— Ще програмирам автоготвача да приготви кафе — обади се Никси. — Знам как.

— Хубаво. Добре. Програмирай го. Идвам след малко.

Тя закопча ризата, навлече тежките обувки и гневно замърмори, че ѝ се налага да разпита свидетелката, преди да се е освежила с чаша кафе. Сексът щеше да ѝ подейства ободряващо, да проясни съзнанието ѝ, обаче разни ранобудни момиченца бяха започнали да я тормозят още преди да стане от леглото.

Препаса ремъка с кобура, отиде до дрешника, за да вземе някакво сако. Предстоеше ѝ много работа. Работа, която изискваше пълно съсредоточаване. Но как да се съсредоточи, след като денят ѝ щеше да започне с обвинителен поглед от Никси, която ѝ държеше сметка, че още не е заловила убийците на близките ѝ... Изведнъж си спомни нещо и грозно изруга. Сети се за таблото със снимки на убитите, което стоеше на видно място в кабинета ѝ. Изтича в стаята за гости и след като не завари там Никси, се втурна към кабинета си.

Малката, все още по розова пижамка, се взираше в безмилостните изображения на убийство и смърт. Ив, която мислено ругаеше и себе си, и Съмърсет, прекоси помещението и застана между момиченцето и таблото:

— Не бива да гледаш!

— Защо? Видях ги и преди. Видях ги не на снимка, а наистина. Мама и татко. Видях ги преди. Ти обеща, че ще ги видя отново.

— Не и по този начин — промърмори Ив. „Очите ѝ са толкова големи! — помисли си. — Все едно ще погълнат цялото ѝ лице.“

— Това са си моите мама и татко. Не твоите! — Никси опита да се промъкне край нея.

Подчинявайки се на интуицията си, Ив грабна момиченцето, обърна се:

— Няма да ти помогне, ако ги видиш така. Няма да помогне нито на теб, нито на тях.

Момиченцето се помъчи да се изтръгне от хватката ѝ, дори да я изрита.

— Тогава защо ти ги гледаш? — възкликна. — Защо имаш техни снимки. Защо ги гледаш?

— Защото такава ми е работата. Точка по въпроса! Престани да крещиш, чуваш ли? Погледни ме. — Ив почувства как малката се отпусна в ръцете ѝ и изпадна в паника. Искаше ѝ се някои да ѝ помогне — Рурк, Пийбоди, дори Съмърсет. След секунда се овладя, спомни си какво бяха я обучавали в полицейската академия. Нямаше право да изпада в паника, знаеше как да се отнася с хора, чиито близки са били убити.

— Погледни ме, Никси! — изчака, докато детето вдигна глава, докато впери в нея насълзените си очи. — Оправдано е да си ядосана. Престъпниците ти отнеха семейството. Бъди гневна. Тъгувай за вашите, жадувай за отмъщение. Нямаха право. Мръсниците нямаха право да ти го причиняват.

Никси потрепери:

— Да, обаче го направиха.

— Така е. Снощи са убили двама души, които познавах, които бяха мои колеги. Затова и аз съм вбесена.

— Сега ще убиеш ли лошите? Като ги намериш, ще ги убиеш ли, задето са отнели живота на приятелите ти?

— О, как ми се иска! Само че нямам право, освен ако животът ми или животът на друг човек не е в опасност. Убия ли ги, защото съм вбесена и ми е мъчно, ще се приравня с тях. Не се тревожи, остави на мен да им отмъстя.

— Ще ги убиеш ли, ако се опитат да ме хванат?

— Да.

Никси я погледна в очите, тържествено кимна:

— Добре. Сега ще ти приготвя кафе.

— Много благодаря. Пия го без захар и сметана.

Ив изчака малката да отиде в кухнята, грабна одеялото, преметнато на шезлонга, и закри с него таблото. После притисна юмруци до слепоочията си.

Помисли си, че се очертава безкрайно дълъг ден.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Беше направо откачено. — Щом Съмърсет изведе Никси от кабинета, Ив се втурна към компютъра да провери дали е пристигнала нова информация.

Рурк наля в чашата си кафето от каната и подхвърли:

— В някои примитивни общества се смята за съвсем нормално да се отделят двацет минути за закуска със семейството.

— Отгоре на всичко след милата сбирка съвсем изостанах с работата — продължи да мърмори Ив. Прегледа доклада на съдебния лекар за аутопсиите на Престън и Найт, предварителните рапорти за проверката на охранителната система на тайната квартира. — Време е да тръгвам.

— Преди това да видим дали ще те изненадам с нещо.

— Рурк, тя видя таблото със снимките.

— Да му се не види! Как... кога?

— Казах на Съмърсет да я изпрати в кабинета ми, затова не го обвинявам. Въобще не съобразих... Честно казано, яд ме беше, че трябва да се занимавам с нея, преди да тръгна за работа. После... — Тя поклати глава. — Докато се усетя, беше прекалено късно.

Рурк отмести чашата с кафето:

— Как реагира?

— За дете е доста куражлия. Обаче се страхувам, че няма да забрави видяното... никога няма да го забрави. Трябва да предупредя Майра. — Тъй като нямаше под ръка нещо по-подходящо, Ив с все сила изрита бюрото. — Мамка му, мамка му, мамка му! Как може да съм толкова глупава!

„Няма смисъл да я питам как самата тя го приема“ — помисли си Рурк. Крайно време беше да се опита да я успокои.

— Вината не е твоя, по-точно не е само твоя, а на всички ни. Не сме свикнали в дома ни да има дете. И аз не се сетих за таблото. Никси можеше да влезе тук още снощи, когато беше тръгнала да ме търси. Изобщо не ми мина през ума.

— Трябва да проявяваме повече съобразителност, нали? Да бъдем по... по-отговорни.

— Така е — смотолеви Рурк и се запита колко ли щеше да се обвинява, ако през нощта Никси беше влязла в кабинета на Ив. — Обаче се чувствам така, сякаш се каня да скоча в дълбок басейн, преди да съм се научил да плувам.

— Трябва да бъде със семейство Дайсън, с хора, които знаят как да се държат с деветгодишно дете. И без това вече е достатъчно обременена. Не ми се ще да увеличавам проблемите ѝ.

— Искаш да кажеш, че те трябва да дойдат тук, и то възможно по-бързо — заяви Рурк и ѝ направи знак да не го прекъсва. — Знам, че имаш право. Така ще е най-добре за нея.

— Ще им се обадя и ще ги помоля да се срещнем в управлението.

— Изчакай да видим резултатите от снощното проучване.

Той отиде в кабинета си, нареди на компютъра да изнесе на монитора данните и да ги запише на диск.

— Деветнайсет имена — промърмори замислено. — Повече, отколкото предполагах. Предполагам, че списъкът ще се съкрати, но...

— Много имена. — Ив незабелязано беше влязла и се взираше в монитора на стената. — Пет присъстват и в единия, и в другия списък. Все повече се убеждавам, че Суишърови не са били първите жертви. Ще взема диска и ще проуча тези хора.

— Ако искаш, ще ти помогна... по-късно — добави той, след като погледна часовника си. — И аз изоставям от графика. Първо ще свърша нещо тук, после имам поредица от срещи. Първата започва в девет.

— Обеща, че няма да излизаш.

— Греша. Казах, че сутринта ще спорим по въпроса. — Рурк протегна ръка, прокара пръст по брадичката ѝ. — И аз като теб не мога да прекратя работата си, лейтенант. Освен това ако някой ни следи, ще се запита защо се крия въкъщи. Обещавам да бъда много предпазлив и да не поемам излишен риск.

— Представите ни за излишния риск явно доста се различават.

— Не е вярно.

— Ела тук.

— Тук съм.

— Приблѳжи се малко, няма да те изям. — Той се засмя, придърпа я към себе си, притисна я в прегръдките си. — Ще се тревожа за теб, а ти — за мен. — Потърка страната си в нейната и добави: — Значи сме квит.

— Позволиш ли нещо да ти се случи, ще ти сритам задника.

— Същото се отнася и за теб.

Не стига, че я беше яд, задето съпругът ѝ се излага на риск, ами тази сутрин движението по улиците на Ню Йорк беше отвратително. Дори небето изглеждаше задръстено с въздушни трамваи и автобуси, плус хеликоптерите на регулировчиците, които се мъчеха да въведат ред в движението.

Някои твърдяха, че придвижването по въздуха е много по-бързо, ала тя предпочиташе да пълзи с колата си сред задушливата миризма на отработени газове.

На Девето авеню попадна в ново задръстване, този път причинено от преобърнат павилион за храна. Неколцина минувачи се „самообслужваха“ с кутийки безалкохолни напитки и пакетирани сандвичи, разпилени по асфалта, а продавачът безпомощно ги наблюдаваше и подскачаше като човече на пружина.

За миг Ив съжали, че няма време да предотврати зараждащите се безредици. Щеше да е прекрасно начало на деня ѝ. Вместо това съобщи на диспечера за инцидента и тъй като вече закъсняваше, включи сирената (крадците се разбягаха като подплашени хлебарки) и превключи на вертикален полет.

„Добре де — помисли си. — Друго си е новата кола. Обожавам я!“

Прелетя над задръстването — за миг зърна собственика на павилиона, който се заканваше с юмрук, след три пресечки отново се спусна на улица със сравнително нормално движение.

Реши да се довери на автопилота, докато проведе спешните обаждания. Остави съобщения на семейство Дайсън и на Майра, запази за десет часа зала за съвещания, остави съобщения и на всички, които искаше да присъстват.

С въздишка си помисли колко от тази рутинна работа ѝ беше спестена, докато Пийбоди беше само нейна помощничка, не и

партньорка.

Спря пред управлението и първото, което видя, беше въпросната партньорка, притисната към Макнаб, сякаш двамата бяха парчета от странна и извратена картинна мозайка.

Удари спирачки пред тях, свали стъклото и подвикна:

— Тази сутрин закусих. Обаче като ви гледам, има опасност да повърна.

— Само целувам за довиждане моето сладурче — обяви Пийбоди и демонстративно притисна устни до устните на любовника си.

— Престани, иначе ще изцапам седалката на хубавата кола! Това е полицейско управление, не секс клуб. Натискайте се в извънработно време.

— Остават две минути до началото на работното време. — Младежът ощипа по задника Пийбоди. — Доскоро, красавице.

— Чао, детектив Полов атлет.

— Моля ви! — Ив притисна длан до стомаха си. — Не ми се ще да изхвърля вкусните гофрети.

— Гофрети ли? — Пийбоди се обърна да я погледне. — Закусвали сте гофрети, а? По какъв случай?

— Никакъв. Така си живеем ние в рая. Ела в моята канцелария!

— Разкажете ми за гофретите — помоли партньорката ѝ, докато бързаше след нея. — От кои бяха? С ягоди и разбита сметана или сиропирани? Ох, потекоха ми лигите. Аз пак съм на диета. Вместо закуска изпих нискокалоричен сок. Адски е противен, но от него няма да ми се разшири задникът.

— Пийбоди, забелязах — неволно и с безкрайно съжаление — че лицето, с което живееш на съпружески начала, проявява почти необяснима слабост към задника ти.

— Май да. — Тя се усмихна замечтано. — И вие сте го забелязали, а?

— Тогава защо — питам те неохотно и с безкрайно съжаление — си така обсебена от тази част на твоята анатомия?

— Структурата на тялото и метаболизмът ми са такива, че трябва да внимавам с калориите, иначе въпросната част от анатомията ми ще стане колкото масата във вашата трапезария. Въпрос на чест е. Не на всички е писано цял живот да бъдат кльошави.

— След като изяснихме този въпрос, ще бъдеш ли така любезна да ми донесеш кафе?

Възнамеряваше да изчака една-две секунди, после да хвърли унищожителен поглед на Пийбоди. Партньорката ѝ обаче отиде право при автоготвача и го програмира, после промълви:

— Струва ми се, че онова, което снощи се случи на Престън и Найт, стресна двама ни с Макнаб, накара ни да преосмислим нещата, да се радваме на живота. Всеки миг е ценен, след като знаеш какво може да те сполети... Той обикновено не ме изпраца дотук, но днес...

— Подаде на Ив чаша с кафе, наля и на себе си, после добави: — Просто... искахме да бъдем заедно още няколко минути.

— Разбрах. — Ив ѝ направи знак да седне на стола за посетители и се облегна на бюрото. — Оставих ти съобщение, както и на всички членове на екипа. Съвещанието започва в десет часа в зала В. Дано Янси е съставил по-добри фотороботи на заподозрените. Междувременно искам да се заемеш с проучването на няколко души. Получих и доклада на Морис — нищо необикновено при убийствата на Престън и Найт. Както предположих, престъпниците са ги зашеметили, после са им прерязали гърлата. От лабораторията изпратиха резултатите от токсикологичните проби — в кръвта на двамата не са открити наркотични вещества. Чакам потвърждение, че Престън е използвал оръжието си, преди да падне в безсъзнание.

— Дано хубаво да ги е изпържил!

— Офелия твърди, че единият е куцал. Мисля, че Престън го е улучил. От отдела по електроника не съобщават нищо ново, но това само потвърждава, че престъпниците действат по определена схема. Да видим дали ще открием сред познатите на Суишърови хора, които са изчезнали или мъртви.

— Веднага започвам.

— Изпратих ти списъка с имената като приложение към гласовото съобщение. Натъкнеш ли се на нещо, веднага ми събщи.

— Слушам. — Пийбоди тръгна към вратата, спря, обърна се. — Гофретите! Кажете ми какви бяха, лейтенант. Гарнирани с бита сметана или сиропирани?

— Плуваха в гъст сироп.

— Ммм. — Пийбоди въздъхна и излезе.

Ив надникна в коридора и я проследи с поглед. Не разбираше много от женски задни части, но задникът на партньорката ѝ изглеждаше много добре.

Седна пред компютъра и се захвана с нейния списък.

Джейнин Бренеган, починала на 35 години на 10 февруари 2055 г. Лекарка в отделение за спешна помощ. Умира от многобройни прободни рани при опит за нападение на паркинга на общинска болница „Уест Сайд“. Заподозреният за убийството ѝ е идентифициран, при задържането му в кръвта му е открита голямо количество „Зевс“. Излежава доживотна присъда в затвора „Рикърс“.

Бренеган е гипсирала ръката на Койл Суишър, счупена по време на мач, и е била свидетелка по делата за настояничество „Върмър срещу Трент“, май 2055 г., и „Къркендал срещу Къркендал“, септември 2053 г., по които адвокат е бил Грант Суишър.

Ив забеляза, че допълнението към полицейската сводка е на Рурк. Съпругът ѝ беше ненадминат по отношение на подробностите. Реши да се запознае по-отблизо с Върмър, Трент и Къркендал и засега да не изключва от списъка Бренеган. Не обичаше да оставя нищо на случайността.

Педро Круз, 72 годишен. Съдебен репортер. Умира от инфаркт на 22 октомври 2058 г. Докладът на съдебния лекар потвърждава причината за смъртта.

Круз с отразявал за пресата няколко дела на Грант Суишър, посещавал е Кийли Суишър в качеството ѝ на диетолог.

„Този не изглежда подозрителен“ — помисли си Ив и го прехвърли в края на списъка.

Линди и Хестър Хил, съответно на 32 и 29 години. Имали са хомосексуален брак. Загинали при пътна катастрофа на 2 август 2057 г. Шофьорът Кърк Фейн е бил обвинен в шофиране с превишена скорост и убийство по непредпазливост. Излежава присъда в рехабилитационния център „Уайц“.

„Голяма работа, че си се напил и си погубил две жени — каза си тя. — За награда ще прекараш десет години в институция, наподобяваща провинциален клуб.“

Линди и Хестър Хил са се обърнали за съдействие към юридическата фирма „Суишър енд Рангъл“ във връзка с осиновяване на дете. Загинали са, преди да осъществят намерението си. И двете са били клиентки на Кийли Суишър.

„Липсва мотив“ — реши Ив и ги зачеркна.

Еймити Мурланд, починала на 28 години на 17 май 2059 г. Танцьорка в нощен клуб. Била е изнасилена и убита от мъжа, с когото известно време е живяла на съпругески начала. Убиецът Джез Лорънс излежава доживотна присъда в затвора „Атика“.

Мурланд е наела Суишър да прекрати договора по съвместното съжителство и да повдигне обвинение срещу Лорънс за загуба на работна заплата вследствие на нанесения ѝ побой. По време на възстановителния процес се е консултирала с Кийли Суишър и е останала нейна клиентка до смъртта си.

Струваше си да обърне малко повече внимание на този Джез Лорънс. Мурланд оставаше в списъка.

Томас Мос, умира на 52 години на 6 септември 2057 г. Съдия по семейни дела. Убит е заедно със сина си Еван Мос, на 14 години, при експлозията на бомба, заложена в автомобила му.

— Бинго! — промърмори Ив.

Мос е бил съдия по няколко дела на Грант Суишър. Съпругата му Сузан е била клиентка на Кийли Суишър. Убиецът на бащата и сина не е открит.

— Компютър, издири и състави списък на всички съдебни дела, при които адвокат на едната страна е бил Грант Суишър, а заседанието е било председателствано от съдия Томас Мос.

Какъв период от време да обхване издирването?

— Интересуват ме всички дела.

Прието. Работя...

Ив стана, закрачи напред-назад в малката канцелария. Съдия Мос и синът му бяха загинали от бомба, поставена в семейната кола. Убийството по нищо не приличаше на унищожаването на Суишъррови, не беше „лично“ като прерязването на гърло. Ала техниката бе използвана от военните за политически убийства. Също и от терористите. Което пък отговаряше на психологическия профил на престъпниците.

При атентата беше загинало младо момче, почти дете. Планирана или случайна е била смъртта му?

Тя отново седна пред компютъра, за да продължи проучването, но изведнъж се отказа. Машината отново ѝ изневеряваше, въпреки че Макнаб ѝ беше присадил памет. Не можеше да ѝ се довери да изпълнява много команди наведнъж.

— Лейтенант. — Пийбоди застана на прага. — Май попаднах на нещо. Жена от социалните служби, която е била прикрепена към няколко дела на Грант Суишър, миналата година е била удушена в леглото си. Разследващите случая заподозрели приятеля ѝ, с когото

напоследък тя не била в добри отношения, но не успели да докажат вината му. Случаят още не е приключен. Вратата на апартамента ѝ не е била разбита, върху жената не е упражнено сексуално насилие, нищо не е било откраднато. Била е удушена с голи ръце. Намерени са само отпечатъци на жертвата, приятеля ѝ и нейна колежка, които са имали солидно алиби.

— Кой е водил разследването?

— Един момент... — Пийбоди направи справка в електронния си бележник. — Детективи Хауард и Литъл от Шейсет и втори полицейски участък.

— Свържи се с тях, нека ти предадат цялата документация. Събери повече информация за жертвата. Провери дали се е явявала в съда със защитник Грант Суишър, а съдия Томас Мос да е председателствал заседанието.

— Изглежда, и вие имате попадение.

— Така ми се струва.

Приключих издирването.

Ив се обърна към компютъра:

— Покажи на монитора данните. Хм, явно Мос и Суишър често са работили заедно. Ще видим дали имат общо с твоята жертва. Как се казва жената?

— Карин Дъбери, трийсет и петгодишна, неомъжена, не е имала деца.

— Лейтенант, извинете за прекъсването. — Един от детективите влезе в канцеларията. — Имате двама посетители. Някои си госпожа Дайсън и адвокатът ѝ.

Ив машинално прокара пръсти през косата си. Тъкмо сега, когато беше попаднала на следа, не искаше да прекъсне работата си, но и срещата със законната настойница на Никси не търпеше отлагане.

— Заведи ги в ресторанта. След малко ще отида при тях. Пийбоди, замести ме за малко. Провери кои хора от този списък са изкарвали военно или полувоенно обучение. Ще се върна веднага, щом приключи разговора с госпожа Дайсън.

Обади се на доктор Майра, но секретарката ѝ каза, че психиатърката е с пациент. „Няма как — помисли си и стисна зъби. — Налага се да се справя сама.“

Отиде в „ресторанта“, както ченгетата от Централното управление иронично наричаха помещението, където не беше толкова шумно като в стола за персонала, за сметка на което храната беше отвратителна.

Джени Дайсън седеше до една от кръглите маси, наклонила беше глава и внимателно слушаше Дейв Рангъл. И двамата изглеждаха смазани от скръб и умора.

— Госпожо Дайсън, господин Рангъл. Благодаря, че отделихте време да поговорим.

Джени се изпъна на стола:

— Още преди да получа съобщението ви, бях решила днес да ви посетя. Първо искам да попитам има ли някакъв напредък в разследването.

— Попаднахме на важни улики. В момента ги проследяваме. Всъщност, господин Рангъл...

— Наричайте ме Дейв — прекъсна я той.

— Дейв, ще ви бъда признателна, ако ми отделите няколко минути, след като приключим.

— Разбира се.

Ив седна:

— Като какъв се явявате тук? В качеството на адвокат на госпожа Дайсън или като съдружник на господин Суишър?

— Изпълнявам и двете функции. Известно ми е, че в случай на преждевременна смърт съпрузите Суишър са посочили Джени и Мат за настойници на Никси и Койл. Не знам как... — Той поклати глава. — Как е Никси? Знаете ли как понася загубата на близките си?

— Трудно ѝ е, но ще я преодолее. Напътства я психиатър. Освен това е на безопасно място.

— Ако е възможно, предайте ѝ, че непрекъснато мисля за нея. Не само аз, ами всички колеги във фирмата. Ние... — Млъкна, когато Джени го хвана за ръката. — По-късно ще се опитам да изразя какво чувстваме всички... Предполагам, знаете защо сме дошли. Налага се да обсъдим настойничеството.

— Не можем да я приемем в дома си — изтърси Джени.

— В името на нейната безопасност засега нямам право да ви я предам. След време...

— Никога!

— Моля? Какво имате предвид?

— Джени — тихо промълви Дейв. Извърна очи към Ив, погледът му изразяваше тъга и съжаление. — Госпожа Дайсън ме помоли да я представявам в съда. С Мат не могат да изпълнят условията на завещанието. Днес ще подам от тяхно име молба за отказване от настояничество.

— Никси си няма никого.

— Дъщеря ми е мъртва! — възкликна Джени. — Детето ми е мъртво. Съпругът ми вече е половин човек — няма думи, с които да опиша състоянието му. Днес е погребението на нашата Лини, но не знам дали той ще издържи траурната церемония.

— Госпожо Дайсън...

— Не! Не! Чуйте какво ще ви кажа! — Гласът ѝ се извиси, другите полицаи в помещението се обърнаха да я погледнат. — Не можем да я вземем. Не предполагахме, че ще се случи... това. Ако Суишърови бяха загинали при катастрофа, щяхме да приемем Никси и Койл като наши деца.

— Само че те са били убити, затова отказвате да се погрижите за момиченцето им.

— Лейтенант... — Дейв понечи да се намеси, но се отказа.

— Не отказваме. Не можем, разбирате ли? Не можем! Детето ми е мъртво. — Тя притисна длани до устните си. — Обичахме Кийли и Грант, също и децата им. С тях бяхме почти като роднини.

— Малцината родственици на Никси Суишър не проявиха желание да се погрижат за нея — каза Ив. — Ненаправно родителите ѝ са ви посочили за настояници.

— Мислите ли, че не го знам? — сопна се Джени, гласът ѝ беше като плющене на камшик. — Че въпреки скръбта си не изпитвам нищо към бедното дете? Някакъв глас ми нашепва да отида при нея, да я прегърна и да не я пускам. Ала нещо в мен ме възпира. Не ми се иска да изрека името ѝ, не понасям мисълта да я видя или да я докосна. — Тя отново се разплака. — В главата ми се върти едно и също — че трябваше да загине тя, не моето момиченце. Нея трябваше да погребваме днес, не моята Лини. Мразя се заради тези мисли, лейтенант, но не мога да ги прогоня. — Тежко въздъхна и добави: — Така ще бъде винаги. Погледна ли я, все ще се питам защо не умря

вместо моето дете. А мъжът ми... страхувам се, че ще обезумее напълно, ако я види.

— Случилото се през онази нощ не е по нейна вина.

— Знам. Знам. Само че се страхувам, че ако изпълня желанието на родителите ѝ, много скоро с поведението си ще я накарам да се обвинява. Извинете, но трябва да тръгвам. — Тя се изправи. — Съпругът ми не може без мен.

— Джени, ще ме почакаш ли, докато разменя няколко думи с лейтенант Далас?

— Не бързай, поговорете си. Ще се прибера с такси. Единственото ми желание в момента е да остана сама.

— Не знам дали трябва да ѝ го позволим. — Дейв понечи да я последва.

— Един момент. — Ив извади комуникатора си, даде описание на Джени и помоли един от цивилните детективи да я проследи и да се увери, че благополучно се е прибрала у дома.

— Тя е благородна жена, лейтенант. Може би я мислите за безсърдечна, но знам какво ѝ струва да се откаже от попечителството.

— Би трябвало да изпитва угризения. Вие от семейния съд не защитавате ли правата на децата?

— Сама го казахте — семеен съд. След като разговарях с Джени и видях в какво състояние е Мат, не смятам, че е в интерес на Никси те да бъдат нейни настойници.

— Не може ли да изчакате няколко дни в случай, че те размислят?

— Джени ме помоли да подам молба за отменяне на попечителството. Ще се опитам да забавя процедурата, ала от сега ви казвам, че те няма да променят решението си. След погребението напускат града. Засега ще живеят при родителите на Джени. Мат си е взел неплатена отпуска, тя се е отказала от практиката си. Всичко е... — Той разпери ръце, безпомощно ги отпусна. — Животът им е разбит. Може би ще изградят нов — от сърце се надявам това да се случи. Обаче никога няма да бъде същото. Никси е част от онова, което са загубили. Не могат, няма да искат да им го напомня. Ще сторя каквото мога за нея. Ще се помъча да уредя временно попечителство. Ще поговоря с единствената ѝ близка родственица, за да разбере дали е в състояние да се грижи за нея.

— Настоявам да ме държите в течение по този въпрос.

— Непременно. Господи, колко ми е мъчно! Призлява ми, като си помисля за тази трагедия... Искате ли да ви донеса нещо? Трябва да пия лекарство — усещам, че скоро ще имам нетърпимо главоболие.

„Аз също“ — помисли си тя.

— Не, благодаря — отвърна.

Дейв отиде до автомата, върна се с малка бутилка вода, изгълта някакво малко хапче.

— Лейтенант, Дайсънови са добри хора. Джени много се терзае, задето се отмята от обещанието, което е дала на приятелите си. Никога няма да си прости, ала не може да превъзмогне чувствата си. Мат е напълно съсипан. Самият аз едва издържам.

— Моля ви да се стегнете. Интересуват ме подробности за някои дела на Грант.

— Ще направя всичко по силите си да ви съдействам. — Той отпи още няколко глътки вода, завъртя капачката на бутилката. — Ако съм забравил нещо, Сейд сигурно го помни. Мозъкът ѝ е като компютър.

— Интересуват ме делата, при които съдия е бил Томас Мос.

— Съдия Мос ли? Беше убит преди няколко години. Потресаваща трагедия. Синът му също загина, когато взривиха колата му. Извършителят така и не беше открит.

— Да, знам. Спомняте ли си някакви по-скандални дела на Суишър, при които е била привлечена социална работничка на име Карин Дъбери.

— Дъбери... — Рангъл се замисли. — Май съм чувал това име, но не познавам тази жена. Един момент. — Той извади джобния си видеотелефон. След секунди на екранчето се появи лицето на Сейд. — Грант работил ли е със служителка от отдела за закрила на децата на име Карин Дъбери?

— Онази, която беше удушена миналата година ли?

— Не знам... — Той погледна Ив, която кимна. — Да.

— Разбира се. Понякога работеха по едно и също дело, друг път бяха „противници“. Защо питаш?

— Двамата явявали ли са се пред съдия Мос?

— Сигурно. Няма начин да не са се явявали. Какво става, Дейв?

— Не знам.

— Възразявате ли? — попита Ив и преди адвокатът да отговори, взе видеотелефона. — Лейтенант Далас. С теб вече се познаваме, Сейд. Спомняш ли си някой да е отправял заплахи срещу Мос, Дъбери и Суишър заради дело, в което и тримата са били въввлечени?

— Нищо не ми идва на ум. Вие имате копия на съдебните преписки по делата на Грант. Той сигурно си е водил записки. Божичко, нима има връзка? Нима мислите, че онези, които убиха Грант, са взривили съдия Мос и са удушили социалната работничка?

— Проучвам тази възможност. Вероятно ще се наложи с теб отново да поговорим. Бъди на разположение.

— Ще направя всичко, за да ви помогна.

Ив върна видеотелефона на Рангъл.

— Благодаря, Сейд. Ще те взема в два и половина. — Той изключи устройството и обясни. — Заедно ще отидем на погребението. Хрумна ми нещо, лейтенант. Ако искате, мога да прегледам документацията на Грант. Нищо чудна да си спомня нещо, което той е споделил с мен, докато сме си бърбрили по време на почивката. С него много си говорехме. Нали бяхме съдружници...

— Да, знам какво е да имаш партньор. Ако си спомните още нещо, обадете ми се.

— Разбира се. И още нещо. Питам се дали... ще ми кажете ли за кога да насроча погребалната церемония на Суишърови? Длъжен съм да го направя, защото освен съдружник на Грант, бях и техен приятел. Ще поговоря с Никси, ще се постарая да уредя всичко така, че да го приеме по-лесно.

— Налага се да изчакате. Не мога да й позволя да присъства на заупокойната служба, докато не сме сигурни, че животът ѝ вече не е в опасност.

— Добре. Имам една молба. — Той отвори дипломатическото си куфарче. — Предайте ѝ тази снимка. Стоеше на бюрото на Грант.

Ив погледна четиримата, снимани на океанския бряг. Изглеждаха щастливи, усмихваха се, Грант беше прегърнал през раменете сина си и съпругата си, тя пък го прегръщаше през кръста, със свободната си ръка стискаше дланта на дъщеричката си.

— Всъщност аз ги снимах — добави Рангъл. — Бяхме на почивка в онази вила, която наемахме всяко лято. Спомням си, че казах: „Хей, искам да изпробвам новия си фотоапарат.“ Те застанаха

един до друг, усмигнаха се. — Той се прокашля. — Беше прекрасен ден, а Грант много харесваше тази снимка. Господи, колко ми липсва! — Помълча няколко секунди, поклати глава. — Никси... Мисля, че Никси ще се зарадва на снимката.

— Непременно ще ѝ я предам.

След като Рангъл си отиде, тя продължи да се взира във фотографията. Тези безгрижни и весели хора не са знаели, че за тях няма да има друго щастливо лято.

Запита се какво ли е да си член на щастливо семейство, да знаеш, че си заобиколен от хора, които те обичат. Които са готови да те прегърнат, да те подкрепят, да те закрилят.

Това чувство ѝ беше непознато. Израснала беше с мисълта, че е заобиколена от хора, които са готови да ѝ причинят зло само за да се забавляват. Да я пребият, да я изнасят, да сломят духа ѝ, защото е слаба и не може да се съпротивлява.

Всичко това до мига, в който бе събрала сили, до безумния миг, в който ножът се озова в ръката ѝ. И тя започна да го забива, докато кръвта изплиска лицето и ръцете ѝ.

— Ив.

Тя подскочи, изпусна снимката на масата. Така и не беше усетила кога е влязла Майра. Психиатърката седна, обърна фотографията, за да я разгледа.

— По всичко личи, че са щастливо и сплотено семейство — промълви.

— Вече не са.

— Грещиш. Винаги ще бъдат семейство и моменти като този ще увековечат връзката им. Снимката ще утеши Никси.

— Донесе я съдружникът на Грант Суишър. Дойде да ме посети заедно с Джени Дайсън. Със съпруга ѝ ще подадат молба за отказване от попечителството. Не искат Никси.

— Така ли? — Майра въздъхна, облегна се назад. — Страхувах се, че ще се случи.

— Предвиждаше ли го?

— Страхувах се, че няма да намерят сили да приемат в дома си малката, защото всеки ден ще им напомня за загубата им.

— Да му се не види, какво ще стане с нея? Ще попадне в приют само защото някакъв мръсник е решил да избие цялото ѝ семейство

ли? — Тя сви юмрук, удари по масата.

Майра хвана ръката ѝ:

— Смятам, че за Никси ще бъде най-добре, ако заживее при приемни родители, или по възможност при роднини. Вярно е, че ако Дайсънови я приютят, ще им напомня за смъртта на дъщеря им, но и те ще ѝ напомнят за трагичната гибел на близките ѝ. Не стига, че трябва да преодолее шока, скръбта и страховете, ами да изпитва и вина, че другите са мъртви, а тя е оцеляла.

— Ами тогава я дайте на непознати, завъртете колелото на рулетката — горчиво промърмори Ив. — Може да извади късмет и да попадне при хора, на които ще им пука за нея, или да я вземат някои, дето се интересуват само от парите, отпускани от държавата за отглеждане на чуждо дете.

— Не търси прилика помежду ви.

— Не търся. Само се страхувам, че тя ще се чувства много по-зле от мен.

— Защо?

— Защото е имала това. — Ив докосна снимката. — А сега го е загубила. Когато се стремиш да излезеш от помийната яма, за теб няма избор, освен да пълзиш нагоре. Ала за Никси падането ще бъде много мъчително.

— Няма да я изоставя. Ще използвам влиянието си, за да намеря най-подходящите приемни родители. Не е зле и ти да помогнеш.

— Разбира се. — Ив се облегна на стола и за миг затвори очи. — Сега не мога да мисля за това. Попаднахме на следа, която може би ще ни отведе на правия път.

— Има ли още нещо, за което искаш да поговорим?

— Да. Само че не ме сдържа на едно място. — Стана, заразхожда се и разказа на Майра как Никси е видяла таблото със снимките на мъртвите.

— Добре, че ми каза. Ще наблегна на това по време на следващия сеанс с нея.

— Радвам се, че мога да разчитам на помощта ти. А сега отивам да торозя Янси да изготви по-бързо фотороботите на престъпниците.

— Късмет.

„Наистина ми трябва малко късмет — помисли си Ив и се качи на ескалатора. — Крайно време е щастието да ми се усмихне.“

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Намери Янси в просторната остъклена стая в неговия сектор; двамата с Офелия пиеха кафе и приятелски си бърбраха. Проститутката още носеше крещящата блузка, украсена с пера, не беше махнала тежкия грим. Под силните лампи изглеждаше така, както според Ив изглеждаха цирковите шатри на дневна светлина — поовехтели, безвкусни, не особено привлекателни.

Въпреки това Янси флиртуваше с нея.

— Чакай да ти разкажа един майтап — изкиска се тя. — Забърсвам аз един пич, а той иска да му пея. Вика, че само така може да го вдигне. Ако щеш вярвай, рече да му изпея „Бог да пази Америка“!

— А ти какво направи?

— Пях, разбира се. На мелодия го докарах, ама текста си го измислих, щото не го знам целия. Представяш ли си, лъскам му бастуна, а той пее с цял глас заедно с мене и даже ме поправя, като сбъркам думите. Тъй както си стояхме в един вход, изкарахме цял дует.

— Какво стана после?

— Пичът наистина го вдигна, а на третото изпълнение си свърши работата. След това ми стана постоянен клиент. Всеки вторник си устройвахме концерт. Направих си специална дрешка в червено, бяло и синьо, даже му пусках малко, повече отколкото на другите.

— Жена с твоята професия сигурно се сблъсква с доста странни птици.

— Сладурче, ако изкараш на улицата колкото мен, нищо не може да те учуди. Миналата седмица например...

— Извинете. — Гласът на Ив беше твърд като спечена пръст. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да поговоря насаме с детектив Янси.

— Ей сега се връщам, Офелия — подхвърли той.

— Внимавай, сладур. — Проститутката му намигна. — Тая мацка като нищо може да сдъвче скала и да ти изплюе камъчетата в

лицето. Пази си хубавото дупе.

Щом излязоха в коридора, Ив се нахвърли върху художника:

— Мамка му, какво правиш? Пиеш си кафето с нея, оставяш я да ти разказва за похожденията ѝ.

— Предразполагам я.

— Госпожата и без това живее като в безплатен хотел, осигурени са ѝ храна и забавления. От това по-голямо предразполагане здраве му кажи. Искам резултати, детектив, не анекдоти, с които ще забавляваш момчетата в общото помещение.

— Знам какво правя, не ми се бъркай в работата. И не ме ругай, докато не свърша.

— Бъди спокоен, няма да ти се размине. Засега ме интересува само кога възнамеряваш да свършиш.

— Ако до един час не постигна резултат, който да те задоволи, нищо няма да излезе от тази работа.

— Гледай да не ме разочароваш. Донеси портретите в зала В. — Ив му обърна гръб и тръгна към вратата, без да обръща внимание на любопитните погледи на другите детективи.

Пийбоди вече беше в залата и подготвяше таблото за предстоящото съвещание. „Имам късмет, че още не е забравила задълженията си на моя помощничка“ — помисли си Ив.

— Имам имената на трима души, лейтенант, които отговарят на зададените параметри.

— Слава богу, че днес поне ти си вършиш работата.

Пийбоди доволно се усмихна, подреди дисковете, върху които бяха залепени етикетчета.

— Единият живее в нашия град, вторият още е на служба във Форт Дръм в Бруклин. Третият е съсобственик на школа за бойни изкуства в Куинс, посочил е, че живее на същия адрес.

— И тримата още са в Ню Йорк. Чудесно. Каква е връзката им със Суишър?

— Първият — бивш сержант от армията, е бил негов клиент. Суишър е бил адвокат по бракоразводното му дело. Уредил му е сравнително добро споразумение по отношение на подялбата на имуществото и броя на дните за посещение на децата.

— Къде е бившата съпруга?

— Омъжила се е отново и живее в провинцията. Вторият случай е по-особен. Суишър е бил адвокат на жената на „нашия човек“, която се е оплакала от емоционален и физически тормоз. Грант доказал вината на съпруга, клиентката получила огромна месечна издръжка за децата. Сега живее във Филаделфия, няма втори брак.

— Хм, загубил е и жена си, и децата, отгоре на всичко здраво са го одрусили — промърмори Ив. — Няма да се учудя, ако е има зъб на Суишър. Ами третият?

— Жена му също е била клиентка на Грант. Твърдяла, че в продължение на дванайсет години съпругът ѝ е издевателствал над нея и двете им малолетни деца. Доказателствата били доста неубедителни, обаче Суишър спечелил делото. После следите ѝ се губят.

— Изчезнала ли е?

— Не се знае къде е заминала, след като съдът е решил в нейна полза. Още не разполагам с всички подробности, но изглежда, че е избягала. Или...

— Или бившият ѝ се е добрал до нея. Имаме ли някаква документация, свързана с нея?

— Сестра ѝ е подала молба в полицията, обявила я е за изчезнала. После заедно със семейството си се е изселила в Небраска.

— В Небраска ли? Че кой живее в Небраска?

— Очевидно тези хора живеят там.

— Да бе! Заедно с кравите и овците.

— Родителите също живеят там. Имам предвид родителите на изчезналата жена и на сестра ѝ, не на кравите и овците. Сигурна съм обаче, че в Небраска има много ферми за развъждане на рогат добитък.

Ив потрепери:

— Призлява ми, като си помисля как кравите се чукат на полето. Пфу!

— Ако не го правят, ще се храним само с изкуствени...

— Не навлизай в тази тема! Струва ми се още по-противна. Представям си как учени създават животни в лабораториите... — Гласът ѝ задрезгавя. — Някой ден ще допуснат голяма грешка, клонираните крави-мутанти ще се разбунтуват и ще започнат да изяждат хората. Помни ми думата, че рано или късно това ще се случи.

— Веднъж гледах един филм, в който клонирани свине се сдобиха с разум и нападнаха хората.

— Тъкмо за това ми е думата! — Ив размаха пръст. — Границата между измислицата и действителността е прекалено тънка. Надявам се да не ми се наложи да пътувам до Небраска.

— Била съм там. Много ми хареса. Има няколко големи градове, извън тях също е много интересно. Никога няма да забравя безкрайните ниви с царевица.

— Какво?! Представяш ли си какви страшилища могат да се скрият в царевичните ниви? Мислила ли си по въпроса?

— Не, но вече ще мисля.

— Сто пъти предпочитам да бъда на тъмна задна уличка, отколкото сред царевиците. Точка по този въпрос! Да се хващаме за работа. — Тя погледна таблото, което Пийбоди беше подготвила за съвещанието. — Ще разпитаме и тримата, на които си попаднала. Ще разговаряме с колегите, които са разследвали убийствата на Дъбери и Мос, отново ще прегледаме бюлетините за изчезнали хора. Трябва да се срещна и с онзи, който е разследвал случая с лекарката от спешно отделение, която е била намушкана на паркинга пред болницата. Убиецът ѝ е задържан и излежава присъда, но тя е била свидетелка по делото за настойничество „Къркендал срещу Къркендал“. Отново ще разпитаме свидетелите по тези случаи, ще проведем още издирвания. И ако някога Янси благоволи да ни предостави фотороботите на убийците, ще ги открием сред заподозрените.

— Неговите скици са по-ценни от злато — напомни ѝ Пийбоди. — Успее ли да накара проститутката да си спомни всички подробности, портретите ще бъдат толкова правдоподобни, че ще можем да издирим престъпниците чрез главната база данни...

— Бързай бавно — прекъсна я Ив и се обърна към вратата, когато в помещението влязоха Фийни и Макнаб. Забеляза погледите, които се размениха партньорката ѝ и младежът, и реши да не им обръща внимание. Отскоро живееха заедно и още бяха във фазата, при която всичко им изглежда розово. „Може би съм зловна и недостойна, но ще ми олекне, когато започнат да си разменят хапливи реплики“ — помисли си.

— Само посмей да целунеш или да опипаш партньорката ми в мое присъствие, Макнаб! — просъска. — Ще ти откъсна глупавите обици заедно с ушите!

Младежът машинално вдигна ръка, сякаш да запази четирите яркосини халкички, които се полюшваха на ухото му. Фийни поклати глава и прошепна на Ив:

— Ако питаш мен, станали са по-похотливи, откакто живеят заедно. Ще ми се да започнат да се заяждат като преди. Тия влюбени погледи започват да ми действат на нервите.

„Слава богу, че в екипа има поне един човек, който е запазил здравия си разум“ — каза си тя и за да покаже, че е солидарна с него, го потупа по рамото.

В залата влязоха Трухарт и Бакстър, наляха си по чаша кафе и взеха папките с новата информация.

— Очаквам всеки момент детектив Янси да ни представи фотороботите на убийците на Престън и Найт. Ако показанията на свидетелката се окажат полезни, ще знаем как изглеждат престъпниците. Междувременно с Пийбоди се натъкнахме на нещо важно.

С помощта на данните на монитора и материалите, прикрепени на таблото, Ив обясни теорията си за връзка между Грант Суишър и две други жертви.

— Обърнете внимание на периодите от време между престъпленията. Ако един и същ човек или група хора са убили или са поръчали убийствата на Мос, Дъбери и семейство Суишър, то престъпленията не само са били грижливо планирани, ами възложителите или изпълнителите умеят да се владеят и да изчакват. Нямаме работа с обикновен убиец, а с човек с определена мисия. Влиятелна личност, която притежава определени умения, или достатъчно пари да наеме хора с умения. Не действа сам, а с добре сработен екип.

— Убийци на ченгета — промърмори Бакстър, който сякаш беше загубил обичайното си чувство за хумор.

— Точно така — кимна Ив. — Предполагам, че престъпниците не са се интересували дали убиват ченгета или цивилни граждани. За тях Найт и Престън са били само препятствия, нищо повече.

— Струва ми се, че грешите, лейтенант. — Трухарт изглеждаше изненадан и смутен, че се е осмелил да противоречи на Ив. — От гледна точка на престъпниците двамата ни колеги не са невинни жертви, а нещо като вражески преден пост.

— Имаш право. Изглежда, те водят лична война. Преследват строго определени цели. Една от тях не е била изпълнена. Никси Суишър е останала жива. — Тя натисна един клавиш, на монитора се появи снимката на момиченцето. — Ако съдим по онова, което знаем, малката не е заплаха за тях. Не е видяла нищо, което да помогне за идентифициране на убийците на семейството ѝ. Дали е жива или мъртва е без значение. Предполагам, че са изтезавали Мередит Нюман и са разбрали, че очевидката не е заплаха за тях.

— Обаче не се отказват да я очистят. — Бакстър се загледа в монитора. — Планират и провеждат нова операция за залавянето и елиминирането ѝ, убиват двама полицаи.

— Мисията не е изпълнена докрай, следователно се смята за неуспешна. Да му се не види, какво са искали от Суишъррови?

— Да отнемат живота на всички — промълви Бакстър.

— И така да разрушат семейството. Нещо като зъб за зъб, око за око. Затова продължават да преследват единствената оцеляла след клането — никога не оставят работата си недовършена, искат всичко да е свършено. Убийствата на Престън и Найт са послание, с което казват, че нямат да се спрат пред нищо, за да довършат мисията.

— Няма да стане! — възкликна Фийни.

— Да, няма да им го позволим. Детектив Пийбоди.

Пийбоди подскочи и примигна:

— Да, лейтенант.

— Разкажи на колегите на какво си се натъкнала при последното проучване.

Тя се прокашля и се изправи:

— По нареждане на лейтенант Далас започнах да издирвам хора, отговарящи на психологическия профил и страни по съдебни дела с участието на Суишър, Мос и Дъбери. Натъкнах се на трима души. Първият е Джон Джей Доналдсън, бивш служител във военноморските сили, сега пенсионер.

Тя нареди на компютъра да изнесе на монитора съответните снимки и данни, съобщи подробностите около бракоразводното дело.

— Изглежда голям тъпанар — обади се Бакстър и сви рамене, когато Ив се намръщи. — Дядо ми, който беше пехотинец през Градските войни, наричаше „тъпанари“ всички от военноморския флот.

— Дватамата с Трухарт ще се заемете с тъпанаря. Може да е бил недоволен от присъдата. Пийбоди, следващия.

— Виктор Глик, действащ подполковник от армията. В момента служи във Форт Дръм, Бруклин.

Ив изчака партньорката ѝ да свърши и се обърна към Фийни:

— Какво ще кажеш с Макнаб да се разходите до Бруклин?

— Става. Леле, как ще се опулят онези ми ти военни, като видят нашия манекен, облечен по последна мода!

— С партньорката ми ще се заемем с последния от списъка. Пийбоди?

— Роджър Къркендал, бивш армейски сержант, сега пенсионер...

След като приключи с излагането на информацията, тя облекчено въздъхна и седна. Ив продължи вместо нея:

— Въпросният Къркендал има връзка с някоя си Джейнин Бренеган — лекарка от спешното отделение на Общинската болница, която е била намушкана с нож на паркинга пред болницата. Заподозреният за убийството ѝ е идентифициран, излежава доживотна присъда в затвора „Рикърс“. Все пак си струва да се поровим в този случай. Бакстър, свържи се с колегите, които са го разследвали. Да видим дали ще изскочи нещо.

— Смяташ, че са наели някого да убие лекарката, така ли?

— Не. Прекалено умни са да възложат „мокра поръчка“ на някакъв наркоман, а след това да го оставят жив. Длъжни сме обаче да проверим всичко. Между другото, ще ни бъде необходимо разрешение, за да изискаме от армията досиетата на тези трима души — добави тя. — За съжаление ще отнеме доста време, докато се преборим с бюрокрацията. Предпочитам лично да се срещна с детектива, който е разследвал случая Дъбери, но ако нямам възможност, ще ме заместиш...

Ив млъкна, когато Янси влезе в залата.

— Лейтенант. — Той се приближи до нея, подаде ѝ един диск. — Заповедта е изпълнена.

— Седни, детектив. Запознай ни с подробностите.

Тя сама пъхна диска в прореза, нареди на компютъра да изнесе изображенията на два монитора.

Появиха се две почти еднакви лица със сурови изражения. Бледоруси вежди, много късо подстригана коса. Плътни устни, големи

носове, прилепнали уши, светли студени очи. И двамата мъже бяха на около петдесет години.

— Свидетелката е видяла отблизо убийците. Отначало не можеше да си спомни подробностите — добави Янси и за миг погледна Ив, — после обаче паметта ѝ се опресни. Престъпниците са били със скиорски шапки и тъмни очила, както ги виждате на първата скица. С помощта на очевидката и като добавих определени детайли по метода на допускането — предвид русите вежди на заподозрените предположих, че очите им са сини, а формата на очите определих според структурата на лицето — получих предполагаемите портрети.

— Според теб има ли голяма прилика?

— Това е максималното, което мога да постигна. Според компютъра вероятността е над деветдесет и шест процента. Съставих фотороботи и в цял ръст, отново благодарение на подробното описание, дадено от свидетелката. Компютър, следващата скица.

Появиха се изображенията на двама добре сложени мускулести мъже с широки рамене и тесен ханш. И двамата носеха широки черни пуловери и панталони, черни обувки и чанти, праметнати през рамо. Отдолу Янси беше добавил, че единият е висок приблизително метър и осемдесет и тежи около деветдесет и пет килограма, другият е с един-два сантиметра по-нисък, но теглото му е почти като на „колегата“ му.

— Сигурен ли си в тези данни, детектив?

— Да, лейтенант.

— Не е нито един от тримата заподозрени — обади се Макнаб. — Структурата на тялото донякъде е еднаква, но лицата не са същите.

— Имаш право — промърмори Ив, като се опитваше да прикрие разочарованието си. — Но това не изключва вероятността мъжете в черно да са изпълнявали нарежданията на един от заподозрените. Ще пуснем в компютъра фотороботите и данните и ще видим какво ще излезе. — Поколеба се и добави: — Янси, ако искаш, заеми се с това. Имаш по-набито око от всички нас.

Лицето на Янси се проясни, той се поотпусна:

— Добре.

— Да не губим време, а да започваме. Между другото, работиш много добре, Янси, дори когато се занимаваш с досадници.

— За свидетелката ли става дума или за теб, лейтенант?

— Сам си отговори.

Първо докладва на Уитни, предостави му и копия от файловете с наличната информация, после добави:

— Направих постъпки пред военните, но както очаквах, достъпът до досиетата на тримата заподозрени ми беше забранен. Ще предприема втори опит...

— Остави на мен — прекъсна я Уитни. Още веднъж разгледа скиците и промърмори: — Толкова си приличат, че сигурно са братя. А може би са се сторили еднакви на жената, която ги е видяла.

— Янси е много способен. Гарантира, че приликата е почти стопроцентова. Като се има предвид синхронът между двамата, нищо чудно да са братя, дори близнаци. Известно е, че между близнаците често съществува свръхестествена връзка.

— Когато ги заловиш, ще ги затворим в съседни килии.

Наистина бяха братя. Имаха еднакви убеждения и желания, преминали бяха едно и също обучение. Въпреки че бяха хора и във вените им течеше кръв, бяха загубили човешкото и бяха се превърнали в работи.

Имаха еднаква фикс-идея.

Всеки ден ставаха и си лягаха по едно и също време. Консумираха една и съща храна, прекланяха се пред едни и същи богове.

Изпитваха един към друг същата сурова обич, която всеки би нарекъл „лоялност“.

Сега, докато единият тренираше (по лицето му се стичаха вадички пот заради болката в ранения крак), другият работеше едновременно на няколко компютъра, бледосините му очи се местеха ту към един, ту към друг монитор.

Голямото помещение беше без прозорци, само с една врата и подземен аварийен изход. Монтирана беше система за саморазрушение в случай, че някой успееше да дезактивира охранителната блокада.

Тук бяха складирани хранителни продукти и вода, които биха позволили на двамата мъже да издържат целогодишна обсада. Навремето възнамеряваха да използват помещението като квартира и

команден пункт, след като организацията, на която и двамата служеха, осъществеше главната си цел и завземеше града.

Сега това беше командният пункт за осъществяване на техните цели.

Почти цяло десетилетие бяха работили в името на другата кауза, а от шест години бяха се посветили на собствената си мисия. Станали бяха свидетели на краха на голямата организация, ала бяха твърдо решени да осъществят замисъла си. Каквото и да им струваше това.

Онзи, който тренираше на уредите, спря за момент, посегна към каната с филтрирана вода.

— Как е кракът? — попита брат му.

— До утре ще се оправи. Проклетият полицай реагира изненадващо бързо.

— Вече е мъртъв. Ще очистим още ченгета, ще ударим други тайни квартири, но първо ще осъществим главната си цел.

На един от мониторите се виждаше усмихнатата Никси, която сякаш се взираше в спартански обзаведеното помещение и в двамата мъже, които искаха да отнемат живота ѝ.

— Може да са я извели от града — предположи раненият.

Брат му поклати глава:

— Далас няма да го допусне. Според компютъра вероятността Никси още да е в Ню Йорк е почти сто процента. През последните дни много ченгета влизат и излизат от къщата на Далас, но не вярвам малката да е там. Предполагам обаче, че е някъде наблизо.

— Ще хванем проклетата лейтенантка и ще ни изпее къде е момиченцето.

— Не бива да бързаме. Тя очаква тъкмо такъв ход. Трябва да имаме предвид и факта, че разузнавателните средства и охраната на Рурк не отстъпват на нашите. Може дори да са по-добри, защото разполага с много повече средства.

— Нямаат улики, които да ги насочат към нас. Така печелим време. Ако проникнем в дома на Рурк и го очистим в леглото му, ако спипаме ченгето, това ще бъде най-големият удар в живота ни. Това ще бъде послание, което ще повдигне духа на членовете на разбитата организация и ще я изправи на крака. А ние ще имаме информацията, необходима да довършим делото си.

— Нямаме време за губене. Да започнем с тактическия план.

Според Ив школата за бойни изкуства в Куинс повече приличаше на дворец. Или на храм.

Отвъд орнаментирана входна врата се простираше помещение, обзаведено в азиатски стил; таванът беше червен, стените и подът — бели, долавяше се лека миризма на тамян.

Около ниските масички бяха нахвърляни възглавници, на които със злато бяха извезани различни символи.

Вместо врати имаше плъзгащи се хартиени паравани.

Жената, която седеше по турски на възглавница пред малък компютър, притисна една до друга дланите си и се поклони:

— Какво обичате?

Носеше червено кимоно, в долната част на което беше избродиран с черно летящ дракон. Главата ѝ беше избръсната.

— Търсим Роджър Къркендал. — Ив показва значката си.

Жената се усмихна, равните ѝ бели зъби блеснаха.

— Съжалявам, но господин Къркендал го няма. Мога ли да попитам защо го търсите?

— Не. Къде е?

— Доколкото ми е известно, господин Къркендал е на пътешествие — все така учтиво отвърна азиатката. — Желаете ли да се срещнете с неговия съдружник господин Лу? Да му съобща ли, че искате да разговаряте с него?

— Да. — Ив се обърна и отново се огледа. — Доста луксозна обстановка за доджо. Сигурно имате много клиенти. Хубав бизнес за бивш военен, а?

— Господин Лу ще ви придружи. Мога ли да ви предложи нещо за пиене? Зелен чай, минерална вода...

— Не, благодаря. Откога работите тук?

— От три години.

— Значи познавате Къркендал.

— Не съм имала удоволствието да се запозная с него.

Един от параваните се плъзна встрани, в голямото помещение пристъпи човек с черно ги, препасано с черен колан. Беше висок около метър и петдесет, и неговата глава беше избръсната. Също като жената долепи длани една до друга и се поклони:

— Добре дошли. Разбрах, че търсите господин Къркендал. Казвам се Лу и съм негов съдружник. Желаете ли да говорим насаме?

— Предпочитам. Аз съм лейтенант Далас, това е партньорката ми детектив Пийбоди.

— Заповядайте. — Той посочи прохода зад паравана. — Ще отидем в моята канцелария. — Повече ги по тесен коридор. И тук стените и подът бяха бели.

— Какви са тези стаи? — попита Ив.

— Предлагаме уединени помещения за медитиране. — Лу се поклони на някакъв човек с бяла роба, който носеше поднос с бял чайник и две чашки без дръжки.

Тя проследи с поглед непознатия, който влезе в една от стаите и плъзна обратно паравана.

Отнякъде се чуваха звуци, които подсказваха, че се води ръкопашен бой. Ив безмълвно заобиколи Лу и се приближи до друга врата, която не беше закрыта с параван.

Студиото беше разделено на секции. В една шестима души тренираха сложни хватки и движения. В друга няколко ученика тренираха под надзора на друг носител на черен колан.

— Предлагаме обучение по тайджи, карате, тайкуондо, айкидо — заобяснява Лу. — Прилагаме различни форми и методи. Имаме курсове за начинаещи и за напреднали, които искат да поддържат формата си.

— Сигурен ли сте, че в онези стаички не предлагате друго, освен чай и медитация?

— Предлагаме и минерална вода. — Той нито се усмихна, нито изглеждаше обиден от въпроса. — Ако желаете, можете да разгледате някоя, която в момента не е заета. Само че ще ви помоля преди това да свалите обувките си.

— Ще го отложим за после.

Лу ги въведе в малка, но приветлива канцелария. И тук около масичките бяха нахвърляни възглавници, тук-там на стените се виждаха чудесни образци на азиатското изкуство, в червена саксия беше засадена една бяла орхидея.

На плота, който служеше вместо бюро, стояха компютър и миниатюрен видеотелефон.

— Моля, седнете.

— Благодаря, предпочитам да останем прави. Искам да говоря с Къркендал.

— Няма го. Пътува.

— Къде е сега?

— Нямам представа. Доколкото знам, почти непрекъснато пътува.

— Не знаете как да се свържете с вашия съдружник, така ли?

— Боя се, че наистина е така. Някакъв проблем с школата ли има?

— В официалния регистър е записано, че Къркендал живее на този адрес.

— Не е вярно — спокойно отговори Лу. — Тук няма апартамент или друго жилище. Страхувам се, че е станала някаква грешка.

— Кога за последен път разговаряхте с него?

— Преди шест години.

— Добре ли чух? За последно сте разговаряли със съдружника си преди шест години, така ли?

— Да. Господин Къркендал ми направи делово предложение, което ми се стори изгодно. Тогава бях собственик на малко доджо в Окинава. Купих го и го обзаведох с парите, които спечелих на турнири и от правата на учебни дискове.

— Лу Дракона! Познах ви!

Той се поусмихна, леко се поклони:

— Поласкан съм.

— Имате три златни медала от олимпиади, носител сте на световната купа. Инструкторите в полицейската академия онагледяват лекциите с ваши видеозаписи.

— Интересувате ли се от бойни изкуства?

— Да, особено когато се прилагат от специалисти като вас. Знаем, че никога не са ви побеждавали.

— Боговете ми помагаха.

— Прочутият ви удар с крак също е бил от помощ.

Очите му присмехулно проблеснаха:

— За мен — да, не и за противниците ми.

— Естествено. И така, защо ви потърси Къркендал?

— Предложи да му стана съдружник, да разполагам с доста средства и да ръководя тази школа. Каза, че с неговите пари и моят

опит успехът е гарантиран. Разбира се, приех.

— Не ви ли се струва странно, че цели шест години не е дошъл да провери как вървят нещата?

— Обясни, че искал да пътува и да не се занимава с делови въпроси. Според мен е доста ексцентричен.

— Как получава неговия дял от приходите?

— Изпращам му по електронната поща цялата документация, а парите превеждам в банка в Цюрих. Той пък ми изпраща потвърдителни разписки. Някакъв проблем с паричните преводи ли има?

— Не, доколкото знам. Това ли е всичко? — добави тя. — Не разговаряте с него, не контактувате чрез посредник, така ли?

— Господин Къркендал изрично настоя на това условие. Приех, тъй като ме устройва, пък и не вреди на никого.

— Искам да ни предоставите цялата документация, копията от паричните преводи и така нататък.

— Преди да приема или да откажа, ще попитам защо ви е необходима.

— По време на разследването на няколко убийства се натъкнахме на името на Къркендал.

— Невъзможно е. Той е на пътешествие.

— Може би. А може би не е напускал града. Пийбоди, покажи на Лу фотороботите.

Пийбоди извади скиците от чантата си:

— Господин Лу, познавате ли тези хора?

— Изглежда са близнаци... Не, никога не съм ги виждал. — За пръв път спокойствието му се пропука. — Кои са? Какво са направили?

— Издирваме ги за убийството на няколко души, включително две деца.

Лу ахна:

— За семейството, което е било избито преди няколко дни ли става дума? Чух за трагедията. Загинали са деца! И аз имам дете, лейтенант. Жената, която ви посрещна, е съпругата ми. Имаме си четиригодишно момченце. — Погледът му вече не беше нито спокоен, нито гневен. Очите му бяха като студени кинжали. — По телевизията казаха, че горките хора са били убити в леглата си. Били са

невъоръжени, беззащитни. Гърлата на тези беззащитни дечица са били прерязани. Вярно ли е?

— Уви, да.

— Няма наказание, което да изкупи вината на престъпниците. Дори смъртната присъда няма да е достатъчна.

— Понякога съдебната система позволява на виновниците да се изплъзнат, но по-добра нямаме.

— Да — въздъхна той, помълча няколко секунди. — Смятате, че моят съдружник по някакъв начин е замесен в жестоките убийства ли?

— Твърде вероятно е.

— Ще ви предам всички документи. Направете каквото е необходимо. — Той пристъпи до плота, даде нареждания на компютъра; говореше на език, който според Ив беше японски.

— Кога Къркендал очаква да му изпратите следващия отчет и да направите поредния паричен превод?

— През декември. Отчитам се веднъж на четири месеца.

— Не го ли търсите, за да го попитате нещо, да се посъветвате за възникнал проблем?

— Не се случва често, но няколко пъти се наложи да се свържа с него.

— Хм, може да се възползваме. Ще изпратя някого от нашия отдел по електроника, за да открие записите на разговорите по този видеотелефон или по друг апарат, който сте използвали да изпратите съобщение на Къркендал.

— Използвал съм само този. Изпратете вашия човек или още сега вземете устройството. Извинете, налага се да поизчакате. Възложих на компютъра да направи копия на цялата документация от създаването на школата досега.

— Не се притеснявайте — разсеяно промърмори Ив. Въпреки усилията му да се владее, личеше колко е разстроен от мисълта, че години наред е бил съдружник на убиец. Съдействието му щеше да се окаже решаващо за разплитането на случая. — Чуйте какво ще ви кажа. — Говореше с уважение, което го накара да се осмели да я погледне. — Необходимо е нещо повече от умения, усилените тренировки и желязна дисциплина, за да се постигне вашия рекорд — никога да не познаете загубата. Как успяхте?

Лу повтори нейните думи:

— Чрез тренировки, умения, развити по време на тренировките, и желязна дисциплина. Дисциплина на тялото и духа. Но най-важна е интуицията. Предвиждане на всеки следващ ход на съперника и вяра, че можеш, че трябва да го победиш. — Той изведнъж се усмихна. — А пък аз обичам да побеждавам.

Ив също се усмихна:

— И аз.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк си даваше сметка, че пътуването до Филадельфия ще провали графика му за много дни напред. Знаеше, че трябва да работи допълнително, за да навакса изгубеното време, но пътуването беше наложително.

Не можеше и не желаше да обсъжда по видеотелефона положението на Никси, бъдещето ѝ. Предпочиташе да се срещне с Лийса Кордей и да я опознае, доколкото е възможно, вместо да прочете биографията ѝ.

Щом съобщи името си, тя веднага се съгласи да се срещнат. Може би смяташе, че всемогъщият Рурк иска да сключи договор с фирмата ѝ. Разбира се, и това можеше да се уреди. Заради Никси беше готов на такава сделка. Понякога имаше полза да си богат. Освен това беше проверил и знаеше, че фирмата на Кордей се ползва с много добра репутация.

Въпреки че не знаеха целта на посещението му, във Филадельфия му устройоха посрещане като на царска особа. Във фоайето на небостъргача, издържано в черно и сребристо, го посрещна секретарят на Кордей — младеж с консервативен сив костюм — поведе го към частния асансьор, предложи да му донесе кафе, чай или каквато и да било друга напитка. Рурк с насмешка си помисли, че ако поиска да му сервират три проститутки, секретарят ще удовлетвори желанието му.

Господи, колко мразеше подмазвачите!

Всичко на етажa, на който се намираще кантората на Кордей, беше в червено и кремаво. Стаите бяха с автоматични врати от матово стъкло. Зад масивен дървен плот седяха още петима служители.

Секретарят преведе Рурк през няколко помещения и го покани в луксозния кабинет на Лийса Кордей.

Тя стоеше права зад Г-образното черно бюро, през панорамния прозорец зад нея се виждаха очертанията на околните небостъргачи.

Рурк беше виждал нейна снимка, знаеше, че тя е трийсет и осемгодишна. Знаеше още кой салон за красота посещава и от кой

магазин е купила черния си костюм на тънки райета.

Известно му беше, че разполага с достатъчно средства да наеме отлична детегледачка и да осигури на момиченцето обучение в най-престижните училища и колежи. Въпреки това беше готов да основе попечителски фонд на името на Никси.

Готов беше да преговаря, за да постигне най-доброто за детето.

Лийса Кордей беше привлекателна, дискретен грим подчертаваше правилните ѝ черти. Кестенявата ѝ коса беше късо подстригана, а на тила беше оформена като триъгълник.

Когато заобиколи бюрото и тръгна към Рурк да го поздрави, той забеляза как елегантният костюм подчертава стройната ѝ фигура.

— Здравейте, господин Рурк. Надявам се, че пътуването ви е било приятно.

— Да.

— Какво да ви предложим? Желаете ли кафе?

— Да, с удоволствие.

— Дейвид! — Тя обърна гръб на секретаря — очевидно очакваше той веднага да хукне за кафетата.

„Точка в нейна полза“ — помисли си Рурк.

Лийса го поведе към къта, обособен като приемна, изчака, докато гостът се настани на едно от удобните черни кожени кресла.

— Благодаря, че ме приехте веднага — подхвана той.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас. Имате ли други служебни ангажименти във Филадельфия?

— Не и днес.

Секретарят постави на масичката поднос с кана с кафе, чаши и чинийки, захарница и каничка със сметана.

— Благодаря, Дейвид. Който и да ме търси, не ме свързвай. Господин Рурк, как предпочитате кафето?

— Без захар и сметана. Госпожо Кордей, знам, че времето ви е скъпо.

Тя кръстоса крак върху крак и се усмихна:

— Готова съм да ви отделя колкото време желаете.

— Благодаря. — Рурк взе чашата с кафе. — Все пак няма да ви задържам повече от необходимото и веднага ще ви обясня каква е целта на посещението ми. Тук съм заради вашата племенница.

Лийса учудено повдигна вежди:

— Нямам племенница.

— Имам предвид Никси, дъщерята на заварения ви брат.

— Завареният ми брат ли? Предполагам, че говорите за... — Тя замълча, сякаш мислено прехвърляше папките в картотеката си. — Грант. Баща ми за кратко беше женен за майка му. Знаете ли, никога не мисля за него като за заварен брат.

— Знаете ли, че той, съпругата му и синът му наскоро бяха убити.

— Не! — Лийса остави чашата на масата. — Не! Божичко, това е ужасно! Какво се е случило?

— Престъпниците са проникнали в къщата им. Освен тримата, за които ви казах, са били убити домашната помощница и момиченце, което същата нощ е останало да спи у тях. Никси отишла в кухнята да пие сок и така се спасила.

— Каква ужасна съдба! Много ми е мъчно за тях. Сега си спомням, че чух по телевизията за тези убийства. Боя се, че не направих връзката. От години не съм виждала Грант, не сме общували дори по телефона. Потресена съм от тази новина!

— Съжалявам, че на мен се падна да ви я съобщя, но съм загрижен за Никси.

— Един момент... малко съм объркана. — Кордей поклати глава, машинално докосна перлената си огърлица. — Познавахте ли Грант?

— Не. Въвлечен бях в тази история след убийствата.

— Разбирам. — Тя изпитателно го изгледа. — Жена ви работи в нюйоркската полиция, нали?

— Да. Съпругата ми разследва този случай. — Изчака няколко секунди, но Лийса не го попита как върви разследването. — В момента Никси е в тайна квартира, за да бъде предпазена от евентуалните посегателства на убийците. Само че не може да остане там завинаги.

— Доколкото знам, има специална служба за закрила на децата...

— В завещанието си завареният ви брат и съпругата му са посочили имената на настойниците, които в случай на преждевременната им смърт да поемат грижите за децата. Поради уважителни причини обаче настойниците не могат да изпълнят задължението си. Тези хора са единствените, които са познавали родителите на малката, били са много близки с тях. Сега единствената

перспектива за нея е да бъде дадена в приют за кръгли сираци. Дойдох да ви помоля да я спасите от тази съдба и да я премете в дома си.

— Аз ли? — Тя отметна глава, сякаш Рурк беше я зашлевил. — В никакъв случай! Невъзможно е!

— Госпожо Кордей, макар и много далечна, вие сте единствената ѝ родственица.

— Нямам кръвна връзка с баща ѝ.

— Добре. Да речем, че сте единствената близка на семейството ѝ. А членовете на семейството ѝ са били убити едва ли не пред очите ѝ. Никси дълбоко скърби за тях, изплашена е и доста обърквана.

— Много съжалявам за случилото се. Ала не мога да поема отговорността за това дете.

— Тогава кой да я поеме?

— Преди малко споменахте, че има институции, които се грижат за сираците. Честно казано, не разбирам интереса ви към момиченцето, нито защо очаквахте да приютя в дома си дете, което дори не съм виждала.

Рурк разбра, че се е провалил, и че е по-добре да се откаже. Все пак реши да направи последен опит:

— Вашият заварен брат...

— Престанете да го наричате така! — гневно го прекъсна тя. — Бракът между баща ми и неговата майка издържа по-малко от две години. Почти не познавам Грант, нямах желание да опозная нито него, нито семейството му.

— Никси си няма никого.

— Вината не е моя.

— Вярно е. Виновни са убийците, които са проникнали в къщата ѝ, прерязали са гърлата на родителите ѝ, брат ѝ, на приятелката ѝ. Които са я лишили от семейство и дом.

— Тъжна история — равнодушно промърмори Кордей. — Нямам никакво намерение да я приютя, дори ако ми предложите сътрудничество с някоя от фирмите в огромната ви империя. Крайно неприятно ми е, че се възползвахте от влиянието си и се опитахте да ми натрапите детето.

— Що за човек сте вие? Дори не попитахте дали малката е пострадала при нападението.

— Не ме е грижа. — Страните ѝ пламнаха от гняв или от срам. — Имам собствен живот и кариера. Ако исках деца, щях да си родя. Нямам намерение да отглеждам чуждо дете.

— Явно съм ви преценил погрешно. — Рурк се изправи. — Отнех ви прекалено много време и пропилях моето.

— Когато бях на десет, майката на Грант изрита баща ми. Има ли причина да се грижа за дъщеря му?

— Очевидно няма.

Той ѝ обърна гръб и излезе. Повече го беше яд на себе си, отколкото на нея.

Ив излезе от школата за бойни изкуства и се огледа в двете посоки: очите ѝ се спираха на всяко паркирано превозно средство, на пешеходците, на минаващите коли.

— Вероятността да ни проследят дотук е много малка — обади се Пийбоди. — Дори да имат необходимата апаратура и достатъчно хора денонощно да наблюдават Централното управление, трябва да са много добри в занаята или големи късметлии, за да разберат коя е нашата кола.

— Ако се съди по действията им досега, наистина са добри в занаята и късметът им работи. Нямаме право да разчитаме на случайността. — Ив извади от джоба си малък скенер.

— Я, откъде го имате? Нашите скенери са различни.

— Устройството е произведено в един от заводите на Рурк. Престъпниците очакват да използваме полицейските скенери, но ние ще ги изненадаме.

— Лейтенант, с вас се чувствам в пълна безопасност. Изведнъж почувствах вълчи глад. Знам наблизо един магазин за готови храни...

— Откакто разбрах, че собственик на такъв магазин предоставя склада си на нашата Офелия, все ще си мисля как на някого му правят свирка сред готовите храни.

— Много благодаря, че ме подсетихте. Сега и аз няма да стъпя там, обаче, за разлика от вас, не съм закувала гофрети. Вижте, отсреща има китайски ресторант. Да взема по едно яйчено ролце със зеленчуци, а?

— Добре, но побързай.

Докато чакаше партньорката си, Ив използва ръчния скенер да провери дали към автомобила им не са били прикрепени експлозив или устройство за проследяване. Разкърши рамене — тънката бронезилетка я дразнеше, после седна зад волана.

— Нямаха пепси — обяви Пийбоди.

— Какво? — Ив мрачно изгледа хартиения плик. — В Америка ли сме или съм попаднала в друга вселена?

— Съжалявам. Взех ви лимонада.

— Не е същото. — Тя включи на скорост и потегли. — Заведения за хранене, които не предлагат пепси, трябва да бъдат обявени за незаконни.

— Като заговорихме на тази тема, знаете ли за какво ще използва парите от наградата?

— Ако я получи.

— Да, ако я получи. Оказа се, че с нейния приятел, собственика на магазина, отдавна мислели да започнат съвместен бизнес, стига тя да намери достатъчно средства. Дадат ли ѝ наградата, с него щели да отворят секс клуб.

— Боже мой! Сякаш в Ню Йорк няма достатъчно бардаци!

— Тяхното заведение ще е различно — секс клуб, съчетан с магазин за деликатеси.

— Кракът ми повече няма да стъпи в такъв магазин.

— Според мен ще имат успех. — Пийбоди си взе едно ролце. — Да се обадя ли на Фийни да се захване с проследяване на разговорите на Лу?

— Не, аз ще се заема с това. Предай на Бакстър да зареже всичко друго и да се занимава със случая Бренеган. Свържи се и с командира — дано е успял да се пребори с бюрокрацията. Кажи му, че сега Къркендал е главният заподозрян, а Бакстър се занимава с един приключен случай, който може би е свързан с нашето разследване. Не, не използвай този видеотелефон — побърза да добави. — Да сменяме средствата за комуникация. Обади се по твоя апарат. После по комуникатора се свържи с всекиго от екипа.

— Смятате, че ще се опитат да ни проследят чрез разговорите ли?

— Смятам, че трябва да бъдем максимално предпазливи. — Ив поиска от компютъра, вграден в таблото на колата, указания за най-

прекия път до дома на Сейд Тъли.

Апартаментът беше в непретенциозна сграда близо до юридическата кантора на „Суишър енд Рангъл“. Ив веднага забеляза, че няма портиер, а охранителната система не е от най-добрите. Достатъчно беше да покаже значката си пред скенера и вратата се отвори. Тя кисело си помисли, че със същия успех можеше да позвъни по домофона на някого от съседите. Влязоха в тясно фоайе. Тя повика асансьора и се огледа.

До входната врата бяха монтирани две камери, които може би не работеха. Метална врата водеше към стълбището. В асансьора също имаше камера, още две наблюдаваха етажа, на който се намираще жилището на Сейд.

Вратата на апартамента беше с електронна шпионка и солидна полицейска брава.

Ив позвъни, някой включи шпионката, след малко бравата изщрака, Сейд застана на прага и възкликна:

— Случило ли се е нещо? Господи, само не ми казвайте, че нещо лошо се е случило с Дейв!

— Спокойно, всичко е наред. Извинявай, че те изплашихме. Може ли да влезем?

— Да, разбира се. — Младата жена прокара пръсти през косата си. — Съжалявам, че реагирах така, обаче откакто разбрах за трагедията, все съм като на тръни. Приготвям се да отида на погребението на Лини. Не съм била на погребение на дете. Не е честно да умират деца, и то от насилствена смърт! Днес кантората не работи. Дейв скоро ще дойде да ме вземе.

Апартаментът беше уютен и светъл, до прозореца в дневната стоеше модерно канапе в синьо и зелено, в единия ъгъл беше обособен кът за хранене. Вместо картини на стените висяха рекламни плакати на някои от най-известните заведения в града.

— Дейвид ми каза, че имаш дарбата да помниш имена и факти — подхвърли Ив.

— Вярно е. Затова ми плащат царски. Ще седнете ли? Да ви предложи ли... Божичко, не знам какво имам в хладилника. Не съм пазарувала, откакто...

— Не се притеснявайте — намеси се Пийбоди. — Жилището ви е много хубаво. А канапето е направо върхът.

— Харесва ми. Имам предвид всичко. Улицата е тиха, сградата е близо до кантората. Прииска ли ми се да се забавлявам, качвам се на метрото и отивам в центъра.

— Наемът сигурно е висок — обади се Ив.

— Така е. Затова имам съквартирантка. По-точно имах — поправи се Сейд. — Джили е стюардеса, лети главно от Ню Йорк до Вегас II. Толкова често отсъства, че не си пречим и не си лазим взаимно по нервите.

— Каза „имах“. Напуснала ли е тази Джили?

— Обади ми се преди два дни, че е решила да си вземе жилище на Вегас II. — Сейд сви рамене. — Заплатата ми вече е толкова голяма, че и сама мога да плащам наема. Грант и Дейв... Да му се не види... Дейв е много щедър. Откакто започнах работа в кантората, през шест месеца получавам повишение. — Тя машинално прокара длани по сакото си. — Смятате ли, че съм облечена подходящо за случая? Може би черният костюм е прекалено траурен. Разбира се, настроението на всяко погребение е траурно, но...

— Според мен костюмът е напълно подходящ — каза Пийбоди. — Изразява почит към покойната.

— Добре... Хубаво. Знам, че е глупаво да се притеснявам. Горките родители изобщо няма да забележат какво нося... Трябва да пийна глътка вода. Да донеса ли и на вас?

— Не, благодаря. — Ив стана и я последва в малкия кухненски бокс. — Ще те попитам за едно от делата на Суишър. „Къркендал срещу Къркендал“. Клиентката на Грант се е казвала Даян.

— Един момент. — Сейд извади от минихладилника бутилка с вода, облегна се на яркочервения плот. — Бракоразводно дело, родителите се бореха за настояничество на двете деца — момче и момиче. Даян беше поискала развод, защото мъжът ѝ я подлагал на системен тормоз. Въпросният съпруг беше от армията... всъщност тогава вече беше се уволнил. Спомням си го много добре — беше много гаден тип. Тя търпяла издевателствата му, докато той започнал да тормози и децата. Всъщност подаде молба за развод малко след това... — Отвори бутилката, отпи няколко глътки, замисли се. — Сподели с нас, че мъжът ѝ командвал вкъщи, все едно е генерал, а те са негови подчинени. Бил истински тиранин, въвел бил желязна дисциплина. Така бил наплашил горката жена и децата, че не смеели

да гъкнат. Накрая тя събрала смелост и заедно с дечурлигата избягала и се скрила в приют. Един от управителите на приюта ѝ препоръчал нашата фирма. Когато я видях за пръв път, трепереше като лист и се озърташе като подплашен заек. Уви, много често виждаме жени, които са доведени до подобно състояние.

— Присъдата е била в нейна полза.

— Така и трябваше. Грант доста се измъчи, докато докаже вината на съпруга ѝ. — Сейд отново се просълзи, отпи глътка вода, за да се овладее. — Даян здравата беше се наакиснала. Също като много жени с нейната съдба. Не се обаждала на полицията, а пък ако някой съсед викнел ченгетата, тя лъжела, че мъжът ѝ не я е пипнал с пръст. След всеки побой отивала в различна болница, за да не се набива на очи. Грант обаче положи много усилия — между другото, защитаваше Даян напълно безплатно — издири лекарите и медицинските сестри, които са я лекували. За Къркендал работеха няколко адвоката, които се помъчиха да я изкарат психически нестабилна, да докажат, че сама се е наранявала, или е била пребивана от любовниците си. Само че номерата им не минаха, особено след свидетелските показания на Джейнин.

— Джейнин Бренеган ли?

— Да. — Сейд се намръщи. — Не знаех, че я познавате.

— Защо показанията ѝ са били толкова важни?

— Беше специалистка по травмите и направо отвя онези подлещи, адвокатите на мъжа ѝ. Изтъкна пред съда как след обстояния преглед на Даян е установила, че състоянието на ищцата е предизвикано от постоянно физическо насилие и че е абсолютно невъзможно сама да причини нараняванията си. Мръсниците я въртяха на шиш, обаче тя беше непоклатима. Показанията ѝ предрешиха изхода на делото... Преди две... не, преди три години някакъв наркоман я намушка на паркинга пред болницата. Твърдеше, че я е намерил мъртва и само искал да открадне портмонето ѝ, но го осъдиха за убийството ѝ.

— Даян Къркендал е получила настойничеството над двете деца.

— Точно така. Съдът определи съпругът да ги вижда само веднъж месечно, и то под надзора на социалните служби. Обаче стана така, че той не можа да упражни правото си. След ден-два тя изчезна

безследно. Грант, пък и всички ние буквално се поболяхме от тревога. Страхувахме се, че мръсникът някак се е добрал до нея.

— Смятали сте, че ѝ е сторил нещо лошо ли?

— Грант беше почти сигурен. Така или иначе полицията не намери нито Даян, нито децата ѝ.

— Къркендал заплашвал ли е него или жена си?

— О, не, беше прекалено хитър. Бях го нарекла Ледения. През целия процес нито веднъж не прояви емоция, не каза нещо, което да се изтълкува като заплаха. Обаче си личеше колко е зъл. Такова нещо не може да се скрие.

Ив кимна на Пийбоди, който извади от чантата си скиците на Янси:

— Познавате ли тези хора?

Сейд остави бутилката, внимателно разгледа рисунките, после поклати глава:

— Не. Ако ги бях видяла дори веднъж, щях да си спомня. Брр, изглеждат доста страшни. Тези двамата ли са... — Тя не довърши фразата. — Всъщност защо ме разпитвате за Къркендал? Мислите, че е свързан с онова, което се случи на Грант и семейството му ли? Ах, мръсното копеле!

— Засега мога да кажа само, че искаме да го разпитаем.

— Способен е да го направи — прошепна Сейд. — Случвало ли ви се е, когато видите някого или случайно се докоснете до него на улицата да ви побият тръпки? Така ми действаше този тип. Кръвта ми се смръзваше от погледа му. Само че нещо не се връзва. Онова дело беше толкова отдавна. Тъкмо бях започнала работа във фирмата и живеях в мизерен апартамент на Сто и първа улица и Седмо авеню.

— Работим по няколко версии — обясни Ив. — Благодаря за подробностите — наистина имаш забележителна памет. Между другото, как намери сегашното си жилище и съквартирантката?

— Всъщност Джили ме намери. Запознахме се в един клуб, който често посещавах. Оказа се приятелка на моя приятелка. От пръв поглед взаимно си допаднахме. Тя спомена, че си търси съквартирантка, защото наемът на жилището ѝ бил прекалено висок. Освен това ѝ се искало там да живее още някой, защото често отсъствала и се страхувала да не влязат крадци. Веднага се съгласих.

— Запознала си се с тази Джили след съдебното дело, така ли?

— Да. Хм, досега не бях се замисляла за това. Преместих се да живея тук само две седмици след съдебния процес. — Тя отново посегна към бутилката с вода, ръката ѝ леко трепереше. — Защо питате?

— Разговаряше ли с нея за работата ти във фирмата? Случвало ли се е да споделяш подробности за едно или друго дело?

— Не бих споделила с никого поверителна информация, обаче с Джили наистина говорех за работата си. Описвах ѝ случки, които ми се бяха сторили интересни или забавни. Разказах ѝ и за делото Къркендал, без да споменавам имена. Споделих колко неуморно и упорито работи Грант, как иска да получи справедлива присъда за горката жена и двете ѝ деца. О, Господи! Божичко! Не мога да допусна, че... Та ние живяхме заедно цели шест години!

— Продиктувай ми името ѝ.

— Джили Айзънбери. Заедно с нея сме ходили у Грант. Не знам колко пъти сме му гостували. Имаше ли празненство, той винаги канеше и нея. Хранила се е на една маса със семейството му. Обадох ѝ се, след като научих за убийствата и тя плака. Плака... но вече няма да се върне. Господи, аз я заведох в дома на Грант!

— Не си виновна. Може да се окаже, че сме на погрешна следа, но дори тази Джили по някакъв начин да е свързана със смъртта на Суишърови, ти пак нямаш вина. Всичко, което ни каза, ще ни помогне да намерим и да заловим убийците. — Ив отстъпи назад, накара Сейд да излезе от кухненския бокс. — Седни. Разкажи ни повече за Джили.

— Изглежда доста умна — отбеляза Пийбоди и посочи монитора на таблото на колата, на който се виждаше снимката на съквартирантката, зачете информацията за нея: — Трийсет и осемгодишна, от смесена раса, необвързана. Не е била омъжвана, не е живяла с никого на съпружески начала. От 2053 година е стюардеса в компанията „Орбитал Транспортейшън“. Преди това е работила като... Виж ти!

Ив, която едва провираше колата през натовареното движение, за миг погледна партньорката си:

— Какво откри?

— Преди това е била ефрейтор в армията. Служила е цели дванайсет години. Интересно, че за толкова време не е била повишена в чин.

— Интересно е и че след дванайсет години в армията е избрала да поднася храна и напитки на безделници, които отиват да играят комар в казината на Вегас II... Бас държа, че когато се доберем до досието ѝ, ще открием, че в определен момент е служила заедно с Къркендал.

— Това съвпадение означава, че...

— Не е съвпадение. Тя не е променила името си, не е укрила информацията за себе си. С Къркендал са смятали, че докато се доберем до нея (ако изобщо се доберем) те отдавна ще бъдат на безопасно място. Вече знаем кой и защо е поръчал убийствата. Сега трябва да намерим мръсника. — Комуникаторът ѝ избръмча, тя го включи: — Далас!

— Служителка от правния отдел на Министерството на отбраната настоява да разговаря с теб — осведоми я Уитни. — Чакаме те в моя кабинет. Незабавно!

— Тръгвам към Централното управление, сър. — Тя огледа платното, задръстено от коли, включи сирената и започна да слаломира между другите превозни средства.

Едва когато се качиха на ескалатора към етажа на командир Уитни, Пийбоди се осмели да си поеме дъх и промърмори:

— Лейтенант, очите ми върнаха ли се в орбитите си? Не ми се иска да се явя със забелени очи пред началството. Може да се изтълкува като знак на неуважение.

Ив толкова силно тупна по гърба устатата си партньорка, че тя едва не падна от ескалатора:

— Ето! Пак са си на мястото!

— Изобщо не е смешно — измънка Пийбоди. — Особено като се има предвид, че докато хвърчахме насам, на три пъти едва не загинахме.

— Не бяха три, а два пъти, освен това нямаше да загинем, само щяхме да се осакатим. Проблемът е, че шофьорите в този град не обръщат внимание на сирените. Карат, както си знаят, и не им пука, че полицейска или противопожарна кола бърза за някъде.

— На таксиметровия шофьор, когото почти направихте на пихтия, явно му пукаше. Изкрещя, сякаш жив го деряха.

— Така си беше — доволно се усмихна Ив. — Не трябваше да ми се изпречва на пътя. — Изпъна рамене и добави: — Хм, пътуването дотук ме ободри. Все едно съм изпила няколко чаши кафе.

Влязоха в кабинета на Уитни, където вече чакаха другите членове на екипа. Във въздуха трептеше холограмно изображение на жена в парадна бяла униформа.

„Издокарала се е — помисли си Ив, — но не си е направила труда да се яви лично.“

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди, майор Фойър от правния отдел на Министерството на отбраната. Лейтенант, майор Фойър настоява за по-подробни обяснения, преди да ни предостави досиетата на трите лица, към които проявяваме интерес.

— Документацията принадлежи на правителството на Съединените щати — високомерно обяви служителката от министерството. — Наш дълг е да защитаваме мъжете и жените, които служат на родината.

— А пък нашето задължение е да защитаваме хората в този град — не й остана дължна Ив. — В хода на разследването на зверското избиване на цяло семейство се натъкнах на информация, която ме наведе на мисълта, че Роджър Къркендал, бивш армейски сержант, е замесен в престъплението.

— Разсекретяването на досиетата на военнослужещи става въз основа на факти, не на предположения на полицаи, които са към гражданския сектор, лейтенант. Параграф трети от закона, приет през 2040 година, гласи...

— Че правителствените чиновници имат пълно право да изискват и да получават пълна информация за всеки гражданин на Съединените щати, същевременно да държат в тайна сведенията, с които разполагат. Не по-зле от вас познавам законите. Какво ще кажете за параграфа, според който ако военнослужещ е заподозрян в антидържавна или криминална дейност, досието му трябва да бъде предоставено на властите?

— Вашите подозрения, лейтенант, не са основание за подобно действие. Необходима са доказателства...

— Сър, разрешавате ли?

Уитни вдигна вежди, когато Ив, пристъпи към неговото бюро, после кимна.

Тя нареди на компютъра да изнесе на монитора снимките на убитите в къщата на Суишърови и фотографии на местопрестъплението.

— Искате доказателства, така ли? Ето какво е направил Къркендал.

— Смятате, че... — подхвана Фойър.

— Не смятам, а знам! — поправи я Ив. Поиска от машината да покаже и снимките на Престън и Найт. — Това също е негово дело. Обучили сте го, но той е използвал уменията си за други цели. Вината за това не е ваша. Обаче ще ви държа отговорни, ако не ни сътрудничите при разследването. Възпрепятствате ли по някакъв начин залавянето на Роджър Къркендал, следващата му жертва ще тежи на вашата съвест.

— На този етап от разследването нямате солидни доказателства — настоя Фойър.

— Ще ви дам още. Тъй като изглеждате като човек, който си знае работата, едва ли ще ви кажа нещо ново. Къркендал е съсобственик на преуспяваща школа за бойни изкуства в Куинс, но съдружникът му не го е виждал от шест години. Грант Суишър е бил адвокат на съпругата му при бракоразводното дело и го е спечелил. Две години по-късно съдия Мос и четиринайсетгодишният му син са били убити от бомба, поставена в колата им. Карин Дъбери, социалната работничка от отдела за закрила на децата, миналата година е била удушена в апартамента си. Убедена съм, че когато приключи разследването на убийството на лекарката от спешното отделение на Общинската болница, която е свидетелствала в полза на Даян Къркендал, ще открием, че Роджър Къркендал е отговорен и за това престъпление.

— Това са само косвени доказателства — отсече Фойър.

— Говорите глупости, майор! Джили Айзънбери, бивш ефрейтор от армията на Съединените щати, доскоро е била съквартирантка на Сейд Тъли, помощничката в юридическата фирма на Суишър. Въпросната Айзънбери често е гостувала в дома на Суишърови, смятана е била за семейна приятелка. Малко след завършването на делото срещу Къркендал тя уж случайно се запознава с Тъли, предлага й да живеят заедно в апартамент близо до кантората. И тя като

Къркендал пътува много. Освен това съм готова да заложа месечната си заплата, че двамата не само се познават, ами са служили заедно.

— Един момент, лейтенант. — Холограмното изображение изчезна.

— Проверяваш, а? Надменна скапана кучка! — процеди Ив, после се обърна към Уитни: — Извинете, сър.

— Не се извинявай.

— Не си стояла със скръстени ръце — одобрително кимна Фийни. — Браво, малката.

— Най-сетне направихме пробив. Досиетата вече не са ни крайно необходими, но няма да позволя на тази нафукана госпожа да ни разиграва.

— Установих доста пропуски в разследването на смъртта на лекарката от спешното отделение — намеси се Бакстър. — Човекът, осъден за убийството ѝ, твърдял, че я е намерил мъртва и е искал да задигне парите ѝ. Наистина ръцете и дрехите му са били изцапани с кръвта ѝ, но колегите така и не намерили оръжието, с което е била намушкана жената.

— Прочете ли показанията му? Може да е видял нещо.

— Бил е друсан. В джоба му са намерили самоделно електрошоково устройство. Няма доказателства, че жертвата е била зашеметена с електрошок. Наркоманът обаче имал досие при нас — няколко пъти бил арестуван за притежаване на наркотици, нападение и кражби. Открили са го близо до мъртвата, в джоба му са намерили портмонето ѝ, изцапан е бил с кръвта ѝ — налице са били доказателства за вината му.

— Искам копия от документацията по случая, доклада на съдебния лекар и всичко, свързано с това убийство.

— Вече са в компютъра ти.

Холограмното изображение на жената в бяла униформа отново се появи:

— Лейтенант, ще ви предоставим досиетата, които ви интересуват.

— Добавете и това на Айзънбери.

— Добре. Тези лица вече не са под наша юрисдикция. Ако са отговорни за убийствата, искрено се надявам да ги заловите.

— Благодаря, майор Фойър — кимна Уитни. — Полицейските служби и управата на Ню Йорк оценяват помощта ви.

— Командир Уитни. Лейтенант. — Холограмното изображение избледня и изчезна.

Уитни отново седна зад бюрото си:

— Докато чакаме досиетата, докладвай докъде си стигнала. Тъкмо и хората от екипа ще научат последната информация.

След като Ив свърши, Бакстър въздъхна:

— Определението „търпелив“ не подхожда на този тип. Търпелива е котката, която дебне пред дупката на мишката. Къркендал е като паяк, който работи дълги години, за да разпростре мрежата си от Бронкс до Бауъри. Бившият военен, когото ни възложихте да проучим, изглежда „чист“ През нощта, когато са били убити Суишъррови, е бил извън града. Заминал е за Палм Спрингс да участва в турнир по голф. Проверихме в хотела и в авиационната компания, видели са го много хора.

— „Нашият“ пък е участвал в маневри. — Макнаб разпери ръце. — Цял взвод ще свидетелства, че е бил в лагера. Може би са се погрижили да си изградят солидно алиби, но според мен не са замесени в престъплението.

— Това е човекът, когото търсим. — Ив отново нареди на компютъра да покаже снимката на Къркендал. — Суишър е бил адвокат на съпругата му при бракоразводното дело, съдът е постановил двете деца да живеят с нея. Най-странното е, че два дни след процеса жената и децата безследно са изчезнали.

— Мръсникът ги е спипал.

— Може би. Не разбирам обаче защо години наред е планирал екзекуцията на онези, които е обвинявал за загубата си. Да речем, че е искал отплата, но ако си е върнал жената и децата или ги е наказал, защо ще накара съучастницата си Айзънбери цели шест години да шпионира помощничката на Суишър?

— Защото близките му са избягали — обади се Пийбоди. — Изпарили са се.

— Според мен наистина са успели да се изплъзнат. Предполагам, че Даян е планирала да се изпари, независимо от изхода на процеса. Къркендал се е вбесил. Не стига, че е спечелила делото, ами е избягала с децата. Изпратил е приятелката си да шпионира Тъли с надеждата, че

ще научи къде са бегълците. Тъли обаче не е знаела, дори е предполагала, че са мъртви. Няма да е избор, освен да премахне враговете. Хората, които са се опълчили срещу него и са победили.

— Информацията пристига. — Уитни погледна екрана на компютъра си, Ив застана до него и зачете:

— Бил е в армията цели осемнайсет години. Постъпил е съвсем млад. Защо не е изкарал още две години... Аха, ето! Преминал е към спец отрядите. Пето ниво.

— Знаем нещичко по този въпрос. — Бакстър сви рамене. — Дядо ми все за това говори. Пето ниво означава „отнемане на човешки живот при мирновременни условия“. Хората от спец частите могат да получат нареждания да убият набелязани лица, било то обикновени граждани или политически личности.

— Продължавай, лейтенант. Компютър, раздели екрана, изнеси данните за Айзънбери.

— Както предположих, служила е заедно с Къркендал. Били са в едно и също поделение в Багдад. Той я е обучавал за участие в партизански операции. Обзалагам се, че са били добри приятели. Уволнили са се по едно и също време.

— Имат по две мъмрения за неподчинение — отбеляза Фийни.

— Лейтенант — обади се Пийбоди. — Къркендал няма братя, нито братовчеди.

— Ще поразровим по-надълбоко. Сега обаче трябва да проверя какво е направил Янси, след това имам среща. — Ив погледна часовника си. — Фийни, госпожица Тъли разреши да прегледате записите на видеотелефона ѝ и файловете в домашния ѝ компютър. Може Айзънбери да ги е използвала да се свърже с някой, замесен в престъпленията. Освен това искам разрешение цивилен консултант да помага при проследяването на съобщенията по електронната поща.

— Ако е обичайният консултант, нямам възражения — кимна Уитни.

— Бакстър, Трухарт, искам да присъствате на погребението на Лили Дайсън като представители на полицията. Дръжте си очите на четири.

— Изпращат ни на погребението на дете. — Бакстър поклати глава. — Защо все на нас се падат леките задачи?

— Засега нямам нищо ново — поклати глава Янси. — Ще поработя още час-два, но не се надявай на чудо. Проверих в централната база данни — тези двамата не са сред криминално проявените.

— От армията най-после клекнаха и ни изпратиха досиетата. Помоли Уитни да ни уреди да ни предоставят снимки на хората, с които е служил Къркендал, и които са били обучавани заедно с него. Започни с онези, които вече не са в армията. Тези двамата явно разполагат с много време и не са ограничени от военната дисциплина.

— Добре. Обаче ми хрумна нещо — докато чакаш компютъра да изкара резултатите, не ти остава друго, освен да размишляваш, да правиш предположения. Погледни отново „нашите момчета“. — Той показва на друг монитор фотороботите на убийците. — Приличат си като близнаци, нали?

— Вече говорихме по този въпрос. Най-вероятно са братя, но Къркендал няма брат. Предполагам, че ги е наел за „мократа поръчка“ — добави, макар че предположението й се струваше невероятно. „Ако възложиш работата другиму — помисли си, — къде остава тръпката?“

— Лицата им са почти еднакви, но се различават по ръст. Какво не виждаш, когато ги гледаш?

— Човещина.

— И още нещо. Професията ми е такава, че веднага забелязах разликата. Онова, което липсва в тези лица, Далас, са бръчки, белези, пъпчици и така нататък. Каза, че двамата са изкарали военно обучение, участвали са в акции и сражения. Само че лицата им са като на невинни младенци. Офелия щеше да забележи, ако имаше нещо особено в тях. Били са съвършени, само единият е накуцвал.

— Отначало предположих, че са били дроиди, но вероятността е много малка. Първо, два от този калибър ще струват много скъпо, освен това е трудно да бъдат програмирани за работа под прикритие и за убийства на хора. Затова военните не ги използват за сложни операции.

— Нямам предвид дроиди. Мислех си за пластична операция — единствения начин двамата да изглеждат толкова еднакви и съвършени.

— Мамка му! Мамка му! Как не се сетих?! Ръстът и теглото на единия са като на Къркендал.

— Лицето не е неговото — продължи Янси. — Но... гледай. — Изнесе на екрана снимка на Къркендал и започна да я променя. — Ако долната челюст се разшири... носът се удължи... долната устна стане по-плътна... За да направиш подобна операция се иска голямо умение, но е осъществима. Очите не са същите, обаче...

— Двамата са били с тъмни очила, ти състави фотороботите въз основа на предположения.

— Формата и цветът на очите също могат да бъдат променени.

— Една моя приятелка сменя цвета на очите си, както сменя бельото си. — Ив стана, заразхожда се из стаята. — Така е много по-логично. Защо години наред да кроиш планове за отмъщение и да не го осъществиш със собствената си ръка?

— Ако е така, кой е другият?

Ив се загледа в еднаквите лица:

— Уместен въпрос.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След като мина през портала, Ив машинално забеляза как есенният вятър носи по алеята изсъхналите листа. Умът ѝ беше зает с друго — обмисляше нови възможности и вероятности, кроеше планове.

— Излезе силен вятър — обади се Пийбоди. — Скоро ще завали дъжд.

— Благодаря за метеорологичната прогноза.

— Ще обрули и последните листа. Не обичам да гледам голите клони, мъчно ми е за горките дървета. Хубаво, че ще падне сняг и ще ги покрие.

— Щом ти е толкова мъчно, защо със сподвижници от твоята вяра не им изплетете пуловери?

— Повече ме бива по тъкането — невъзмутимо обясни Пийбоди, докато началничката ѝ паркираше пред къщата. — Отдавна не съм докосвала тъкачен стан, обаче знам, че веднъж започна ли, ще си възвърна уменията. Хм, не е зле да помисля по въпроса, нали приближава Коледа.

— Я не се занасяй. Още е месец октомври.

— Краят на октомври. Тази година съм решила да се подготвя отрано. Вече започнах да избирам подаръци. Сега мога да си ги позволя, защото... ами защото вече съм детектив.

— Факт, който не пропускаш да напомниш на мен и на всеки, който е наблизно.

— Освен това имам право на допълнителна отпускат, задето бях ранена при изпълнение на служебните си задължения. Разбира се, няма да я използвам, докато не приключим това разследване. — Тя слезе от колата, дълбоко си пое въздух. — Ах, каква прекрасна миризма!

— Каква миризма?

— На въздуха, лейтенант. Типичната миризма на изсъхнали листа и влага, която подсказва, че скоро ще завалят проливни дъждове.

А пък тези хризантеми и астри ухаят божествено. Идва ми да събера с греблото цяла камара листа и да се овъргаям в тях.

Изявлението на партньорката ѝ така стресна Ив, че тя спря за миг, изпъшка „Господи!“ и блъсна входната врата.

Както му беше обичай, Съмърсет като призрак изникна във фоайето; носеше обичайния си черен костюм, както обикновено стиснатите му устни изразяваха неодобрение.

— Забелязвам, че благоволихте да се приберете — произнесе с присъщата си надменност.

— Да. Искаш ли да знаеш какво ще направя сега? Ще изритам кльощавия ти задник, за да не гледам противната ти физиономия.

— Давате ли си сметка, че доведохте в този дом едно дете, на което трябва да отделите време, да му обърнете поне малко внимание?

— Доведох малолетна очевидка на жестоко престъпление, която очаква да открия хората, избили семейството ѝ. Ако не можеш да се грижиш за нея, докато си върша работата, ще прибягна до услугите на дроид-детегледач.

— Само това ли е тя за вас? — Гласът на Съмърсет беше като остър нож. — Малолетна очевидка! Дори дроидът има повече чувства от вас. Никси е момиченце, което още няма десет години, преживяло е неописуем кошмар, загубило е най-близките си хора. А вас трябва да умоляват да прекарате няколко минути с нея.

— Знам какво е преживяла и колко страда. — Ив се насили да говори с леден тон като него, но се вкопчи в перилото на стълбището, за да запази спокойствие. — Аз газих в локвите кръв в дома ѝ. Затова не ми го натяквай, тъпако! — Заизкачва се по стълбището, обърна се и изгледа Съмърсет: — Тя не е твоє дете! Ако си го мислиш, избий си го от главата!

Няколко секунди Пийбоди не помръдна, промълви:

— Този път сгреси. — Когато икономът я погледна, тя продължи: — Знаеш, че винаги се старая да бъда буфер помежду ви. Но този път я обиди несправедливо. По един или друг начин тя всяка минута, всеки ден мисли за момиченцето.

Прекоси фоайето и последва партньорката си.

Ив беше отишла направо в кабинета си и нервно крачеше напред-назад. Обърна се, когато Пийбоди влезе, гневно я стрелна с поглед.

— Лейтенант...

— Не казвай нито дума!

— Все пак държа да кажа нещо. Съмърсет не биваше да ви говори така. Беше несправедливо.

— Млъкни поне за малко!

Трябваше да прогони гнева, обидата и усещането, че проклетият иконом има право.

Нарочно беше се дистанцирала, за да запази обективността си. Не чувстваше вина и нямаше намерение да се извини. Ала отдръпването ѝ донякъде се дължеше и на лични причини. Защото се изплаши, че вижда себе си в детето, което трябваше да защитава — самотно, изплашено, травмирано момиченце.

„Има разлика, има разлика, има разлика“ — повтаряше си, докато кръстосваше стаята. Свали якето си, гневно го захвърли на един стол.

Само че последствията бяха еднакви. Също като нея Никси щеше да попадне в месомелачката на социалната система. Може би щеше да оцелее, може би — не. Може би до края на живота си щеше да вижда в кошмарите си онова, което Съмърсет наричаше „отвратително и неописуемо“.

Застана до прозореца, но не видя листата, които танцуваха под повея на усиливащия се вятър, нито есенните краски, потъмняващи с приближаването на зимата. Пред очите ѝ беше лицето на полица, който стоеше до леглото ѝ в болницата и питаше: „Кой те нарани? Как се казваш? Къде са родителите ти?“

„Трябват ми факти — помисли си. — Само така ще помогна на Никси. Спомените няма да ме измъчват, докато я гледам — нещастна и сломена, защото ще бъде заета с работата си.“

За миг затвори очи, насили се да се овладее. Нямаше право да се отпуска, да се поддава на емоциите. Чакаше я работа.

Без да се обърне, каза на Пийбоди:

— Започни да издирваш родственици и приятели на Къркендал, хора, с които е бил близък. Също и на Айзънбери. Ако попаднеш на съвпадение, ще се хванем за него.

— Слушам, лейтенант. Искате ли кафе?

— Още не съм умряла, значи искам. Благодаря.

Тя се обърна тъкмо когато Рурк влезе в кабинета. Изглежда изражението ѝ го стресна, защото той се намръщи:

— Какво е станало?

— Нищо особено. Само дето в моргата има куп мъртъвци.

— Ив...

— Спести си лекцията, ако обичаш.

Той с усилие потисна желанието си да я успокои и само кимна:

— Добре. Каква задача имаш за мен?

— Ето фактите накратко. Заподозреният се казва Роджър Къркендал, бивш сержант от армията. Суишър е бил адвокат на жена му при бракоразводното дело и го е спечелил. Преди две години съдията, ръководил заседанието, е загинал при експлозия на бомба, заложена в колата му. Социалната работничка, която е свидетелствала на делото, е била намерена удушена в леглото си. Друга свидетелка — лекарка от спешното отделение на Общинската болница, също е мъртва — била е намушкана на паркинга пред болницата. Изглежда, че човекът, който излежава присъда за убийството ѝ, е невинен, но е имал нещастieto да го заловят до окървавения ѝ труп.

— Май си попаднала на следите на убиеца.

— Рано е да се радвам — още не е зад решетките. Съсобственик е на школа за бойни изкуства в Куинс. Съдружник му е японец на име Лу.

— Лу Дракона ли?

— Именно. — Тя леко се усмихна. — Кой каза, че нямаме общи интереси? Спомняш ли си как срази корееца, когато спечели третия си златен олимпийски медал?

— Естествено. Бях на първия ред в залата.

— Е, за разлика от теб аз гледах мача по телевизията в някакъв скапан бар в Хелс Кичън. Лу не е замесен в престъпленията. Изпраща отчетите по електронната поща, делът от печалбата превежда в швейцарска банка. Твърди, че от шест години не е виждал съдружника си, и аз му вярвам.

— Искаш да проследя съобщенията по електронната поща и паричните депозити.

— Точно така. Компютърът на Лу вече е в лабораторията ти. Току-що ми се обадиха, че са го донесли.

— Започвам веднага. — Преди да излезе, той се приближи до нея, помилва я по страната. — Мъчно ми е, когато си тъжна.

— Приключача ли това разследване, ще ме видиш усмихната до ушите.

Рурк нежно я целуна:

— Запомни си обещанието, лейтенант.

Пийбоди дискретно го изчака да излезе и едва тогава донесе каната с кафето.

— Искате ли да работя на другия компютър?

— Да. — Ив взе чашата с кафе. — Ще ми се да поработя върху теорията на Янси. Ако Къркендал се е подложил на радикална пластична операция, вероятно се е доверил на армейски хирург. Едва ли след двайсет години служба се е доверил на цивилен.

— Такава промяна на външността трябва да бъде официално отразена — замислено каза Пийбоди. — Необходим е нов документ за самоличност. При положение, че Янси има право, не бива да търсим прочут хирург.

— Хората от спецотрядите често се подлагат на пластични операции. Първата ни работа е да проверим дали Къркендал си е правил такава операция и при кого.

Седна зад бюрото, отвори файла с военното досие на заподозрения. В този момент Майра влезе в кабинета:

— Извинете, че ви прекъсвам.

Ив стисна зъби, облегна се назад, разпери ръце:

— Какво има?

— Спешно трябва да поговорим за Никси.

— Ти отговаряш за психическото й здраве. Провеждай сеансите когато и където пожелаеш. Само не тук.

— Поредният сеанс току-що завърши. Безпокоя се за състоянието на Никси.

— Крайно време е да се стегне.

— Ив!

— Правя всичко, за да си гледам работата. — Гневът ѝ отново се разпали. — Само че как да работя, след като все ме поучават, че трябва да държа ръката на малката и да я глезя като бебе? Невъзможно е...

— Лейтенант!

Пийбоди, която се намираще на безопасно разстояние в другия край на кабинета, потрепери. Със същия леден тон майка ѝ държеше конско на непослушните си отрочета.

— Какво? Престани да ме торМОЗИШ. Цялата съм слух.

Пийбоди се сви на стола и си помисли, че ако тя или братята и сестрите ѝ се осмеляха да отговорят по този начин, щеше да последва незабавното им унищожаване.

— Вероятно се успокояваш, като си изкарваш яда на мен.

Ако беше сигурна, че никой няма да забележи отсъствието ѝ, Пийбоди щеше да избяга от опасната зона.

— Сега обаче — продължи Майра гласът ѝ бе толкова студен, че можеше да заскрежи стъклата на прозорците — разговаряме за детето, което ти е поверено, не за лошото ти възпитание.

— Да му се не види! Само се опитвам да...

— Относно Никси — прекъсна я Майра. — Трябва да види близките си.

— Те са в проклетата морга.

— Знам, тя също го знае. Тя изпитва необходимост да ги види, да започне да се примирява със смъртта им. С теб много добре знаем колко важна е тази стъпка за хората, които са загубили семействата си.

— Обещах ѝ да уредя да ги види. Само че сега е невъзможно! Да не искаш да види как изваждат от хладилниците в моргата труповете на родителите и брат ѝ?

— Да.

— Които са с прерязани гърла.

Майра започна да губи търпение:

— Говорих с Морис. Известно ти е, че има начини за прикриване на раните на мъртвите, за да се пощадят чувствата на близките им. Морис се съгласи да го направи. Това е единствената възможност Никси да види семейството си за последен път, тъй като от съображения за сигурност няма да присъства на погребението.

— Ненапразно я държа тук. — Ив прокара пръсти през косата си, сведе очи пред суровия поглед на психиатърката. — Добре, да бъде твоето. Ще ви осигуря транспорт. Първо обаче трябва да координирам с Морис посещението. Ще въведат Никси през входа за доставките, няма да минава през скенерите за идентификация. Той ще се погрижи никой да не я види, докато я заведеш в помещението за наблюдение.

Не бива да оставате там повече от десет минути. Ще излезете пак през задната врата.

— Съгласна съм, но и ти трябва да присъстваш.

— Чакай малко...

— Независимо дали ти допада или не, ти си нейната опора. Била си до нея, когато за последен път ги е видяла. Вярва, че ще намериш и заловиш виновниците за смъртта им. Трябва да я придружиш и до моргата, за да се чувства в безопасност. Готови сме да тръгнем веднага щом осигуриш транспортно средство.

Ив безпомощно се отпусна на стола. Беше прекалено слисана, за да противоречи на Майра.

Реши да използват реактивния хеликоптер на Рурк. Първо, щяха да се придвижат по-бързо, второ, той често използваше машината, за да отиде на среща. Това пък означаваше, че съпругът ѝ временно ще прекъсне работата си по разследването, защото тя не се доверяваше на друг пилот. Само Рурк можеше да лети с бясна скорост над улиците на Ню Йорк, без да катастрофира, само на него разчиташе да ги защити в случай, че престъпниците ги проследят и нападнат.

— Рисковете са минимални — успокои я той, когато хеликоптерът грациозно се приземи на моравата. — Ще включим защитните екрани и антирадарните устройства. Дори враговете да наблюдават машината, няма да успеят да проникнат през защитата и да разберат, че малката е на борда.

Ив намръщено се загледа в притъмняващото небе — явно метеорологичната прогноза на Пийбоди щеше да се сбъдне.

— Може да ни взривят във въздуха — промърмори.

Рурк се усмихна:

— Голяма си песимистка! Ако съществуваше такава възможност, нямаше да се съгласиш малката да лети с нас.

— Хм, имаш право. Само че ми се иска тази авантюра вече да е приключила.

— Аз ще следя моите скенери и веднага ще разбера, ако някой се опита да ни проследи или да блокира устройствата ни. Отиването и връщането ще ни отнемат не повече от трийсет минути. Знам колко си заета, но половин час няма да се отрази фатално на графика ти.

— Да не губим повече време, а да тръгваме. — Тя махна на Майра да доведе Никси, междувременно Рурк размени няколко думи с пилота и седна на неговото място.

— Никога не съм летяла с хеликоптер! — възкликна Никси. — Върхът е. — Ала тя се пресегна и хвана ръката на Майра.

Рурк се обърна и се усмихна:

— Наистина ли?

Никси кимна, той издигна машината. Ив забеляза, че излетя много по-плавно, отколкото когато тя беше единствената пасажерка. Харесваше му да управлява хеликоптера, сякаш дресиращ буен кон, рязко да го спуска и да го издига само и само да я подлуди. Днес обаче пилотираше мощната машина така, сякаш превозваше ценен товар.

„Съобразява се с всичко — помисли си тя. — Именно тези малки подробности са важни.“ Дали бе лишена от състрадание, защото ежедневно се сблъскваше с жестокост и насилие?

Трухарт играеше с Никси, Бакстър ѝ разказваше смешки. Пийбоди с лекота намираще подходящия тон, подходящите думи. Съмърсет — този грозник, излязъл от ада, безпроблемно се грижеше за детето.

А Рурк, който веднъж да бе признал, че се страхува от малката им гостенка, днес свободно общуваше с нея, докато пилотираше хеликоптера.

Самата тя, озовеше ли се близо до Никси, изпитваше желание да се обърне и да тръгне в обратната посока. Не знаеше как да се отнася с децата, явно беше лишена от майчински инстинкт.

Отгоре на всичко не можеше да прогони ужасите от миналото, които възкръсваха в паметта ѝ, докато гледаше момиченцето.

Тръсна глава и забеляза, че малката я наблюдава.

— Майра казва, че те трябва да са на студено.

— Да.

— Само че вече не усещат студ, затова може да останат там.

Ив понечи да кимне, но реши, че трябва да каже нещо.

— Морис... доктор Морис се грижи за тях. Няма по-способен от него, имай му доверие.

— Следят ни — промълви Рурк и тя рязко се обърна към него:

— Какво?

— Следят ни. — Той посочи екранчето на един уред в таблото, на което се виждаха зелени и червени линии. — По-точно — опитват се да ни проследят. Само че не могат да ни засекаат. Сигурно е много неприятно някой да ти се изплъзва.

Ив разгледа екранчетата на таблото, помъчи се да разгадае символите.

— Можеш ли да разбереш откъде ни следят?

— Ще опитам. Още преди да излетим включих проследяващото устройство. Още отсега мога да кажа, че преследвачите ни се движат.

— По земя или по въздух?

— По земя. Хм, много хитро. Мъчат се да клонират моя сигнал. Разбраха, че аз правя същото с техния... Сега изключиха приспособлението. Да кажем, че този рунд завърши с равен резултат.

За всеки случай той направи няколко завоя, за да се увери, че престъпниците няма отново да се опитат да го проследят. Когато приземи хеликоптера на покрива на моргата, всички уреди показваха, че машината не е била засечена от чуждо разузнавателно средство.

Както се бяха уговорили, Морис ги посрещна пред задния вход, а след като всички влязоха, грижливо заключи двойната врата и спусна резето.

— Здравей, Никси. — Той подаде ръка на момиченцето. — Аз съм доктор Морис. Много съжалявам за случилото се със семейството ти.

— Не вие сте им го причинили.

— Имаш право. Сега ще те заведа при вашите. — Докато големият асансьор се спускаше към подземие, Морис добави: — Сигурен съм, че доктор Майра и лейтенант Далас са ти обяснили всичко, но ако имаш някакви въпроси, питай.

— Веднъж гледах сериал за един човек, който прави разни неща с труповете. На мен ми е забранено, но на Койл не е, затова понякога се присламчвам в неговата стая.

— За „Доктор Смърт“ ли говориш? И аз понякога го гледам. — Вратите на асансьора се отвориха, всички слязоха и тръгнаха по дългия коридор, боядисан в бяло. — Сериалът е забавен, но много неща в него са измислени. Например аз не преследвам лошите, а оставям тази работа на професионалисти като лейтенант Далас.

— Да, обаче и ти сигурно разрязваш мъртвите.

— Да. Опитвам да намеря нещо, което ще помогне на полицията.

— Намери ли нещо у мама и татко, в брат ми?

— Всичко, което прави доктор Морис, много ни помага — намеси се Ив.

Спряха пред двойната врата; кръглите прозорчета бяха закрити с щори. Никси посегна да хване Ив, но тя беше пъхнала ръце в джобовете си, затова малката се вкопчи в дланта на Майра и прошепна:

— Там ли са?

— Да. — Морис се поколеба. — Готова ли си да влезеш?

Тя само кимна.

„Сигурно усеща миризмата — помисли си Ив. — Никакви дезинфекциращи препарати не могат да прогонят миризмата на смърт, на телесни течности и мъртва плът.“

Никси никога нямаше да я забрави.

— Може ли първо да видя татко? — Гласчето на малката затрепери; беше преbledняла, но изражението ѝ беше решително.

„И аз няма да забравя смелостта ѝ — каза си Ив. — Какъв ли кураж трябва да притежава едно дете, за да чака, докато извадят от хладилния шкаф баща му?“

Морис беше замаскирал раната на шията, увил беше трупа в чист бял чаршаф. Но каквото и да стореше, мъртвият си оставаше мъртъв.

— Може ли да го пипна?

— Да. — Съдебният лекар постави високо столче до хладилния шкаф, помогна на Никси да се качи, застана до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Тя леко докосна страната на баща си:

— Лицето му много боцка. Понякога го търка в моето, за да ме размее... Много е тъмно в този хладилник.

— Да, но там, където е татко ти, е светло.

Никси кимна, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Знам, че вече е в рая, само че не трябваше да си отива. — Наведе се и целуна баща си, а Ив почувства как стомахът ѝ се сви на топка. — Вече можете да го приберете. — Тя слезе от столчето и взе хартиената носна кърпичка, която Майра ѝ подаде. — Сега може ли да видя Койл?

Помилва брат си по косата, загледа го, сякаш опитваше да си го спомни като жив.

— Сега ще може по цял ден да играе бейзбол — промълви. — Най-много обича бейзбола.

След това поиска да ѝ покажат Инга, помилва и нея по косата:

— Понякога ни правеше сладки... едни такива вкусни, поръсени със захар. Преструваше се, че го прави тайно, обаче аз знаех, че мама ѝ е разрешила. — Малката пак слезе от столчето. Лицето ѝ вече не беше бледо, а зачервено от плач. Устните ѝ трепереха от усилието да сдържа риданията си. — Лини не е тук. Вече са я взели. Не ми позволиха да я видя и да се сбогувам с нея. Знаем, че ме мразят.

— Грещиш — обади се Ив. — Днес се срещнах с майката на Лини. Тя не ти се сърди. Много е тъжна и разстроена, но на теб не се сърди. Попита как си, искаше да разбере дали си добре.

— Наистина ли не ме мрази? Заклевах ли се?

Сърцето на Ив се сви, ала тя се насили да не извърне поглед. „Щом едно дете може да издържи, значи и аз мога“ — каза си.

— Заклевам се. Аз не разреших да се сбогуваш с Лини, защото беше опасно. Вината е моя.

— Опасно е било заради лошите хора ли?

— Да.

— Тогава вината е тяхна — протичко каза малката. — Сега искам да видя мама. Ще дойдеш ли с мен?

„Господи!“ — помисли си тя, но хвана Никси за ръчичката и пристъпи към хладилното чекмедже, което Морис издърпа.

Толкова пъти беше разглеждали снимките на Кийли Суишър, че ѝ се струваше, сякаш я познава. Красива жена, от която малката беше наследила формата на устните. Сега лицето ѝ беше восъчножълто с лек синкав оттенък.

Момиченцето протегна ръка да я докосне, ръката му затрепери. Отпусна глава на гърдите на мъртвата и горчиво зариде.

След известно време риданията ѝ стихнаха; Майра пристъпи до нея, прокара длан по косата ѝ:

— Тя щеше да се зарадва, че си дошла при нея, да се гордее със смелото си момиченце. Сбогувай се с нея, Никси.

— Не искам.

— Знаем, скъпа. И тя не иска. Толкова е трудно да се сбогуваш с любим човек!

— Сърцето ѝ не бие. Понякога сядах на скута ѝ, облягах глава на гърдите ѝ и чувах туптенето на сърцето ѝ. Сега то не бие. — Никси вдигна глава, прошепна „Довиждане“ и за последен път слезе от столчето. — Благодаря, че се грижиш за тях — каза на Морис.

Той само кимна, отиде до вратата и я отвори. Майра и детето излязоха първи, а когато Ив мина край съдебния лекар, той я спря и прошепна:

— Откакто упражнявам тази професия, си мислех, че мога да издържа всичко. — От вълнение гласът му беше прегракнал. — Но... мили боже! Това дете ми скъса сърцето.

— Всяка нейна стъпка бе благословия, в очите ѝ раят блестеше, всеки нейн жест изпълнен бе с любов и достойнство.

Морис се обърна към Рурк и се поусмихна:

— Добре го каза... Последвайте ме, ще ви изведе от сградата.

— От коя книга беше цитатът? — попита Ив.

— „Изгубеният рай“. Автор е прочутият Милтън. Цитатът ми се стори уместен, защото това, което току-що наблюдавахме, беше по-сърцераздиращо от най-сантименталното стихотворение.

Ив въздъхна:

— Да върнем детето у дома.

Майра помоли Съмърсет да заведе Никси в стаята ѝ и обеща на малката след пет минути да отиде при нея. Рурк заяви, че трябва да продължи работа и отиде в кабинета си.

— Знам, че за теб беше истинско изпитание — подхвана психиатърката.

— Грещиш. Не се поставям на мястото на Никси.

— При всяко разследване се поставяш на мястото на другите, иначе нямаше толкова добре да си вършиш работата. Притежаваш способността да съчетаваш обективността със състраданието.

— Аз пък мисля, че съм прекалено безучастна.

— Никси изпитваше необходимост да види за последен път близките си и ти ѝ помогна. Душевните ѝ рани ще заздравеят. Тя е млада и силна. Това беше само началото.

— Един Бог знае каква ще бъде съдбата ѝ. Дайсънови се отказват от настояничеството.

— Надявах се, че... Няма значение. Може би така е по-добре и за нея, и за тях. Ако живеят заедно взаимно ще си напомнят за трагичната загуба.

— Само не ми казвай, че е по-добре за малката да попадне в приют за сираци. Обмислям други възможности. Познавам хора, които може би ще се съгласят да се грижат за нея. Смятам да се свържа с Ричард Деблас и Елизабет Баристър.

— Прекрасна идея.

— Те се грижат за момчето, което миналата година намерихме на едно местопрестъпление. — Ив нервно запристъпва от крак на крак — тази роля не ѝ допаднаше. — Сигурно решиха да му станат приемни родители, защото дъщеря им беше убита. Въпреки че тя вече не беше дете и...

— Дори когато станем зрели хора, за нашите родители си оставаме деца.

— Щом казваш... Та си помислих, че Ричард и Катрин може би ще искат още една възможност да... да си имат още едно дете. Знам, че Рурк им оказа известен натиск, за да вземат Кевин — така се казва момчето. Доколкото знам, нещата са потръгнали. Може би двамата ще се съгласят да гледат още едно дете.

— Според мен хрумването ти е много добро. Непременно се свържи с тях.

„Не, теренът е прекалено опасен“ — каза си Ив.

— Първо ще говоря с Рурк, защото той ги познава по-добре — промърмори. — За тях аз съм ченгето, което разследваше убийството на дъщеря им и разкри доста скандални семейни тайни. Рурк е техен приятел. Ако се съгласят, ще те помоля да съдействаш пред отдела за закрила на децата.

— Явно доста си мислила по въпроса.

— Не. Само че това е единствената конструктивна мисъл, която ми идва на ум, след като сутринта госпожа Дайсън съобщи, че отказват да се грижат за Никси. Съдбата на това дете и без това е достатъчно горчива; не бива да го хвърлим в пастта на системата, която уж трябва да го защитава.

— Обади ми се, след като говориш с Рурк. Ще положим всички усилия да направим най-доброто за Никси. А сега отивам при нея.

— Чакай, сетих се нещо. — Ив извади снимката, която ѝ беше дал Дейв Рангъл. — Изпраща ѝ я съдружникът на баща ѝ. Каза, че Суишър я е държал на бюрото си и дъщеря му сигурно ще я иска.

— Какво прекрасно семейство — въздъхна Майра. — Да, Никси, ще се зарадва. Сега е най-подходящият момент да ѝ дам снимката. По-добре е да си спомня родителите и брат си щастливи и усмихнати, отколкото като трупове в моргата. — Погледна Ив и добави: — Искаш ли ти да ѝ я дадеш? — Като видя изражението ѝ, кимна: — Добре. Аз ще ѝ я занеса. — Тръгна към стълбището, но спря и се обърна: — Никси не подозира колко трудно ти беше да стоиш до нея, докато тя се сбогуваше със семейството си. Но аз знам.

Съмърсет седеше в стаята на Никси, тя беше се настанила на скута му, беше облегла глава на гърдите му, вслушваше се в туптенето на сърцето му.

— Не изглеждаха като заспали — прошепна. — Мислех, че ще изглеждат, сякаш спят, но не беше така.

Икономът прокара костеливите си пръсти по косицата ѝ:

— Има едно поверие, според което след смъртта ни нашата същност — духът или душата, има право на избор.

— Какъв?

— В много случаи изборът зависи от начина, по който сме живели. Ако сме дали всичко от себе си, може да решим да отидем на някое тихо местенце.

— Като облак, на който живеят ангелите ли?

— Може би. — Той продължи да милва косата ѝ. Котаракът Галахад безшумно влезе в стаята, трмаво подскочи и се настани на страничната облегалка на креслото, на което седяха Съмърсет и момиченцето. — Може би е градина, където ще се разхождаме и ще срещаме другите, които са направили същия избор преди нас.

Никси протегна ръка, погали Галахад:

— Сигурно Койл ще може да играе бейзбол в тази градина.

— Разбира се. Може и да се върнем, да започнем нов живот от самото начало, от майчината утроба. Знаеш ли кои правят този избор? Онези, които смятат, че ще направят нещо по-полезно отколкото в

предишния си живот, или ще поправят зло, което са сторили. Или просто защото не са готови да отидат на тихото местенце.

— Искаш да кажеш, че те може да се върнат като бебета ли? — Малката се поусмихна. — Ще ги позная ли, ако ги видя?

— Може да не ги познаеш, но сърцето ще ти подсказе, че това са най-скъпите ти хора. Разбираш ли?

— Май да... Ти виждал ли си някой, който се е върнал?

— Така мисля. Има една девойка, която се надявам да видя някой ден. — Съмърсет с тъга си помисли за дъщеря си, за красивата погубена Марлена. — Още не съм я намерил.

— Може би тя е решила да отиде в градината.

Той се наведе и целуна Никси по челото:

— Може би.

Съмърсет чака почти един час, докато по монитора видя, че Пийбоди излезе от кабинета на Ив. Надяваше се партньорката на лейтенанта да се забави достатъчно, за да може той да изпълни мисията си.

Влезе в кабинета. Ив тъкмо идваше от кухненския бокс с чаша с кафе. Като го видя, ръката ѝ потрепери, кафето се изплиска.

— Мамка му! Този периметър е запазен за полицията. Забранен е достъпът на задръстеняци, които не понасям.

— Ще ви отнема само няколко секунди. Дошъл съм да се извиня.

— Какво?!

— Искам да се извиня за онова, което ви казах оде. Не бях прав.

— Че ти никога не си прав. Добре, извини се. Хайде, върви си. Заета съм.

Само че той беше решил напълно да преглътне горчивия хап на унижението:

— Доведохте тук детето, защото бяхте загрижена за живота му, искахте да е на най-безопасното място. Давам си сметка, че работите усилено, за да заловите убийците на семейство Суишър. По тъмните сенки под очите ви съдя, че не си доспивате, а настроението ви е по-мрачно от обичайното вследствие на недохранване и преумора.

— Целуни ме отзад!

— Дори сте загубили обичайното си чувство за хумор и не можете да измислите оригинални начини за заяждане.

— Това достатъчно оригинално ли ти се вижда? — Тя му показва среден пръст.

— Не. Типично е за вас. — Съмърсет се изкушаваше да си излезе. Ала не можеше да забрави какво му каза Никси — че Ив е стояла до нея, когато се е сбoguвала с майка си. — Денят беше много тежък за малката, лейтенант. Много скърби за близките си. Едва я накарах да си легне, но след малко се събуди от кошмар. Искаше да ви види, но ви нямаше... бяхте на работа. Като се върнахте, бях толкова разстроен, че се нахвърлих върху вас. Не мислех какво говоря. Извинете.

— Добре де. Приемам извинението.

Съмърсет тръгна към вратата. Ив дълбоко си пое въздух. Не ѝ пукаше, когато трябваше да го насоли и да се заяжда с него. Сега обаче той беше се извинил, което му даваше стратегическо превъзходство. Ако не предприемеше нещо по въпроса, нещо щеше да я гризе отвътре и да я отвлича от работата ѝ.

— Хей! — извика. Съмърсет се обърна. — Доведох я в къщата, защото смятах, че е най-безопасно за нея. И защото знаех, че тук живее някой, който знае как да се грижи за деветгодишно момиченце. Мога да си върша работата, защото съм спокойна, че Никси е в сигурни ръце.

— Разбрах. Оставям ви, за да продължите работата си.

„Крайно време е наистина да ме оставят на мира!“ — помисли си тя. Седна зад бюрото, облегна краката си на плота и отпи от чашата с кафе. Загледа се в таблото със снимките, докато компютърът работеше върху поредната задача.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив записа резултатите от издирванията, възложи на компютъра проверка на вероятностите, продължи да си води бележки. Писнала ѝ беше писмената работа по този случай. Искаше да действа, не да седи зад бюрото. Да върви напред.

Вместо това изпъна рамене и прегледа бележките си.

„Къркендал срещу Къркендал“ — връзка със съдия Мос.

С Дъбери. Най-вероятно и с Бренеган.

С тримата Суишърови, Дайсън и Снуд.

С Нюман.

С Найт и Престън.

Айзънбери е била свързана с Тъли и чрез нея — с Рангъл.

Тъли и Рангъл не са пострадали, въпреки многобройните възможности да бъдат отстранени.

Само Суишърови са били набелязани за убиване.

И всичко това отвеждаше обратно до делото „Къркендал срещу Къркендал“.

— Колко е часът в Небраска?

— Ами... — Пийбоди примигна, потърка очите си, зачервени от умора. — Да видим... Тук е пет и двацет, значи в Небраска са с един час назад, ако са преминали към зимното часово време. Да, сега там е четири и двацет. Поне така мисля. Може би.

— Защо е тази разлика? Не може ли навсякъде времето да е еднакво и да се приключи с тези глупави сметки, които ме подлудяват?

— Разликата в часовото време е свързана с въртенето на Земята около оста ѝ и около Слънцето и... — Пийбоди млъкна като видя изражението на Ив. — Имате право, лейтенант. Часовата разлика трябва да се премахне. Да се спазва времето на Далас. Ако има референдум, ще гласувам за това. Ще пътуваме ли до Небраска?

— Ще направя всичко възможно да го избегнем — промърмори Ив. Копнееше за истинска полицейска работа, не за сблъсък с разни там крави и царевични ниви, в които дебнат какви ли не страхотии. —

Първо ще проверим дали няма да свършим работа по видеотелефона — това чудесно изобретение.

Отвори файла на Къркендал, намери името на сестрата на съпругата му:

— Роксан Търнбил. Четирийсет и тригодишна. Омъжена за някой си Джошуа, синовете им се казват Бенджамин и Самюъл. Не работи, занимава се с отглеждане на децата си. Добре, Роксан, да видим какво знаеш за симпатичния ти зет.

На екрана на видеотелефона се появи детско лице — момченце с къдрава руса коса и невероятни зелени очи, което се усмихна приветливо:

— Здравейте. Аз съм Бен. Вие коя сте?

— Майка ти или баща ти вкъщи ли са?

— Мама е тук, но е редно първо да се представите, после да попитате дали може да говорите с някой... с някого — поправи се малчуганът.

Боже господи, сега пък някакво хлапе я учеше на добри маниери! Накъде отиваше този свят?

— Казвам се Далас. Може ли да говоря с майка ти?

— Един момент. — На екрана се появиха зигзагообразни линии, проехтя оглушителен вик: — Мамо! Далас те търси. Може ли вече да си взема една сладка?

— Само една, Бен. И не крещи близо до телефона. Невъзпитано е. — Жената също беше с къдрава коса, само че за разлика от косата на сина ѝ, нейната беше черна. Усмивката не беше толкова приветлива. Въпреки това жената учтиво каза:

— Какво обичате?

— Вие ли сте госпожа Търнбил?

— Да. Вижте, ако предлагате някакви стоки, не се интересуваме...

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция.

— О! — Усмивката на жената помръкна. — По какъв повод ме търсите?

— Във връзка с бившия ви зет Роджър Къркендал.

— Мъртъв ли е?

— Не, доколкото знам. Издирваме го, за да го разпитаме във връзка с едно разследване. Имате ли представа къде живее?

— Не! Не мога да ви помогна. Чака ме много работа, затова...

— Госпожо Търнбил, изключително важно е да намеря господин Къркендал. Моля ви да ми кажете, ако ви се е обаждал...

— Изобщо не съм го чувала! — Гласът на жената беше напрегнат като метална жица, опъната до скъсване. — Пък и откъде да знам, че наистина сте от полицията?

Ив извади значката си, приближи я до камерата:

— Виждате ли значката и идентификационния номер?

— Разбира се, но...

— Обадете се за потвърждение в Централното полицейско управление в Манхатън. Ще ви продиктувам номера. Обаждането няма да ви струва нито цент.

— Ще взема номера от указателя. Изчакайте.

— Предпазлива е — отбеляза Пийбоди, когато екранът се обагри в синьо, което означаваше, че от другата страна на линията са превключили на изчакване. — И малко недружелюбна.

— Прекалено предпазлива и доста недружелюбна — поправи я Ив. — Освен това е изплашена. — Докато чакаха, започна да пресмята колко време ще отнеме пътуването до Небраска и обратно и разговора със сестрата на Даян Къркендал.

Лицето на Роксан отново се появи на екрана. Ив веднага забеляза, че жената е пребледняла.

— Проверих идентификацията ви, лейтенант. От отдел „Убийства“ сте.

— Точно така.

— Той е убил някого. Даян... — Тя млъкна и прехапа устни. — Кого е убил?

— Издирваме го във връзка с убийството на най-малко седем души, включително двама полицаи.

— В Ню Йорк ли? — колебливо попита жената. — В Ню Йорк ли са станали убийствата?

— Да, трябва да го разпитаме за убийства, извършени в Ню Йорк.

— Разбирам. Какъв ужас! Нямам представа нито къде е той, нито какви ги върши. Ако знаех, щях да ви кажа. Не мога да ви помогна и не желая да говорим за него. Извинете, трябва да прекъсна. Чака ме много работа.

Екранът потъмня.

— Още се страхува от него — промърмори Пийбоди.

— Да. А сестра ѝ е още жива. Затова толкова се изплаши, като разбра, че я търсим от отдел „Убийства“. Сигурно си помисли, че най-сетне той се е добрал до Даян. Може би знае нещо, но не си дава сметка. Налага се лично да я разпитаме.

— Значи заминаваме за Небраска.

— Ти заминаваш.

— Аз ли? Ще ме изпратите сам-самичка в тази пустош ли?

— Вземи Макнаб. За всеки случай. — „Той ще ти попречи да се престараш“ — помисли си Ив. — Искам ви обратно довечера. Ти ще се справиш по-добре от мен с такъв тип жена, посветила се на семейството си. Смятам, че ще ти се довери.

Тя се обади по домашния видеотелефон на Рурк, който беше в компютърната лаборатория:

— Трябва ми бърз и безопасен транспорт.

— Къде отиваме?

— Никъде. Пийбоди заминава за Небраска. Макнаб ще я придружи, затова превозното средство трябва да бъде поне двуместно. Важното е да е бързо, за да отидат и да се върнат за няколко часа.

— Добре, имаш го. Дай ми няколко минути.

— Брей! — Пийбоди въздъхна. — Какво ли е да си омъжена за човек, който щраква с пръсти и всяко твое желание се сбъдва?

— Удобно. Направи всичко възможно жената да проговори. Ако се наложи, покажи ѝ снимките на убитите деца.

— Господи, лейтенант!

— И тя има деца. Сигурно ще размисли, като си представи, че нещо подобно може да се случи и с тях. Не можем да си позволим да пипаме с кадифени ръкавици. Ако се наложи, с Макнаб разиграйте обичайната сценка. Той ще се справи ли с ролята на лошото ченге?

— Сигурно. Когато с него сме сами, също си играем на театър. Макнаб успява да ме убеди, когато играя ролята на колебаещата се свидетелка.

— Пфу! — Ив притисна пръсти до слепоочията си, сякаш да прогони картините, възникнали във въображението ѝ. — Правете каквото знаете, но искам резултати. Тя сигурно знае къде е сестра ѝ.

Бившата съпруга на Къркендал ще бъде важно оръдие в това разследване.

Рурк влезе в кабинета, подаде на Пийбоди малък комуникатор:

— Свържи се с пилота, когато сте готови. Той ще ви чака.

— Благодаря. — Тя взе чантата с дисковете и разпечатките. —

Ще се обадя на Макнаб.

— Искам да се свържете с мен, когато пристигнете и се върнете — нареди Ив.

— Слушам, лейтенант.

Рурк ѝ пожела приятно пътуване, а когато тя излезе, се обърна към Ив:

— Вече имам доста материал, но ще ми е необходим нелегалния компютър, за да сглобя мозайката.

— Покажи ми.

— Да отидем в моя кабинет. — Докато прекосяваха помещението, той докосна ръката ѝ. — Уморена си, лейтенант.

— Да, малко.

— Има защо. Денят беше тежък за теб.

Тя сви рамене.

Рурк отключи стаята, в която държеше незаконния компютър, притисна длан до идентификационната пластина.

— Как е Никси?

— Майра се отби при мен, преди да си тръгне. Каза, че момиченцето е малко по-спокойно. Това посещение на моргата... Господи! — Тя притисна длани до лицето си. — По едно време се изплаших, че няма да издържа.

— Знам.

Ив поклати глава — дори сега споменът за случилото се я изваждаше от равновесие.

— Сърцето ми се къса, като си спомня как гледаше и галеше баща си. Погледът ѝ... погледът ѝ изразяваше нещо повече от скръб. Като я гледах, разбрах колко го е обичала. Не се е страхувала, че ще я нарани, ще ѝ причини зло. Двамата с теб не знаем какво е да имаш любящ баща, на когото да вярваш безрезервно. Ще намеря злодея, който уби близките ѝ, ала никога няма да разбере чувствата ѝ. А след като не ги разбирам, как да ѝ съчувствам?

— Не е вярно, че не я разбираш. — Рурк прокара пръст по страната ѝ, по която се стичаха сълзи. — За кого плачеш, ако не за нея?

— Не знам. Не знам. За разлика от мен Никси е имала щастливо детство, ала сега изживява моя кошмар. Само че аз не мога да прочета мислите ѝ, както би сторила майка ѝ. Убийците са ѝ отнели най-скъпото — нерушимата връзка между родителите и детето им. — Тя вдигна ръка, избърса сълзите си. — Гледах мъртвия ми баща, кръвта му беше се просмукала в дрехите ми, беше полепнала по дланите ми. Не помня какво чувствах. Облекчение, радост, страх... а може би не изпитвах нищичко. В кошмарите ми той се връща и ми казва, че не е свършил с мен. Наистина е така. Спомените винаги ще ме преследват. Като гледам Никси, миналото сякаш отново ме връхлита.

— Знам. — Рурк бръсна с пръст сълзата, която се стичаше по брадичката ѝ. — Виждам как ти въздейства тази история. Само че и двамата с теб не можем да сторим нищо. Сигурен съм, че няма да се откажеш от разследването и да го прехвърлиш на свой колега. — Преди Ив да отговори, той леко повдигна брадичката ѝ. — Нито ще се откажеш, нито ще те моля да го направиш. До края на живота си няма да си простиш, ако дезертираш поради емоционални причини. Ще загубиш и самоувереността си, която ти е толкова необходима.

— Когато я намерих в банята, сякаш видях себе си — свита на кълбо, окървавена. Не, не си го помислих, а за миг наистина се видях.

— Въпреки това я доведе тук. Изправи се срещу миналото. Скъпа Ив. — Гласът му беше като балсам за наранената ѝ душа. — Прояви състрадание.

— Не става въпрос за състрадание — прошепна Ив. Съпругът ѝ беше единственият човек, на когото можеше да се довери. — През дни като днешния нещо в мен ме подтиква да се върна в хотелската стаичка в Далас. Отново да застана над трупа на чудовището, да видя кръвта му по дрехите ми, да усетя ножа в ръката си. — Сви юмрук, сякаш държеше кама. — За да го убия отново, но този път да изпитам някакво чувство — тогава може би ще знам, че най-сетне с чудовището е свършено. Ако ли не, поне ще се наслаждавам на момента, в който забих ножа в плътта му. Не знам какво ще си помислиш за мен след това признание.

— В дни като днешния с цялото си същество жадувам да съм на твоето място в хотела в Далас. Да видя върху себе си кръвта на

изверга, с две ръце да стискам ножа. И няма да изпитам никакво угризение.

Тя въздъхна:

— Странно, но вместо да ме изплашат, думите ти ме успокояват. Никси няма да се чувства като мен, защото може да отпусне глава на гърдите на мъртвата си майка и да изплаче мъката си. Дълго ще скърби, понякога ще сънува кошмари и ще се събужда от страх, тогава обаче ще си спомни кой ѝ даде възможност да помилва за последен път баща си и брат си, да поплаче, притиснала глава до сърцето на майка си. Ще си спомни жената полицай, която е стояла до нея и е държала ръката ѝ.

— Ще я предадат на социалните служби, Рурк. За някои деца това е избавление, не и за нея. Не искам да се превърне в поредното досие в картотеката на отдела за закрила на децата. Да я местят от приют в приют, както местеха мен. Имам една идея, но първо искам да я обсъдя с теб.

Лицето му стана безизразно:

— Какво си намислила?

— Предлагам да потърсим Ричард Деблас и Елизабет Баристър.

— А! — този път той въздъхна от облекчение. — Ричард и Бет. Прекрасно хрумване. — Обърна се, отиде до прозореца и се загледа навън.

— Щом идеята ти допада, защо ти докривя?

— Не е вярно — смотолеви той и се запита какво изпитва в действителност. Нямаше думи, с които да изрази чувствата си. — Как не се сетих по-рано за тях?

— Не можеш да мислиш за всичко.

— Очевидно е така.

— Не ме заблуждавай. Нещо не е наред.

Рурк понечи да отрече, но осъзна, че ще направи поредната грешка.

— Непрекъснато мисля за Никси — промълви. — Не, не се изразих правилно. Непрекъснато мисля за онова, което видях в дома ѝ. Кръвта, изплискала стените в стаите, където са спели деца.

— Много по-страшно е, когато жертвите са деца. Трябваше да помисля, преди да те помоля да ме придружиш при огледа.

— И друг път съм виждал мъртъвци! — Той рязко се извърна, лицето му беше изкривено от гняв. — Не съм някой мекушав лигльо, който не издържа... Ах, мамка му! — Млъкна, прокара пръсти през косата си.

— Хей, хей! — стреснато възкликна Ив, приближи се до него, сложи ръка на рамото му. — Какво става с теб?

— Спели са... — промълви Рурк и са запита защо именно тази подробност го е потресла най-много. — Имали са всичко, което трябва да имат децата — родителска обич, сигурност. Сърцето ми се къса, като си спомня ужасната гледка. Връща ме в миналото... Никога не мисля за това. Защо да мисля, по дяволите?

Ив не го попита за какво говори, защото го виждаше, изписано на лицето му. Преди ден-два ѝ каза, че му е мъчно, когато е тъжна. Ала той не подозираше какво ѝ става, когато го гледа така сломен.

— Ела да поседнем.

— По дяволите! По дяволите! — Рурк отиде до вратата и я затвори с ритник. — Не си в състояние да го забравиш, но можеш да живееш със спомена. Така и правя. За разлика от теб призраците от миналото не ме измъчват.

— Може би затова се чувстваш толкова зле, когато те връхлетят.

Рурк се облегна на вратата, втренчи се в съпругата си:

— Виждам се как лежа в локва от моята кръв, урина и повръщано, след като той ме преби почти до смърт. Само че аз оцелях и сега имам всичко, за което човек мечтае — огромно богатство, прекрасна къща и съпруга, която обичам повече от живота. Той сигурно си помисли, че ме е убил. Дори не си направи труда да ме изхвърли, както бе изхвърлил майка ми. Сигурно реши, че не си струва усилието. Защо се тормозя заради нещо, което се случи преди толкова време? Само че си задавам въпроса какъв е смисълът. Какъв е смисълът да имам всичко, а Никси да си няма нищо и никого?

— Ти не раздаваш картите, само играеш с тях — промълви Ив. — Не се измъчвай така.

— Мамех, крадах и вършех мошеничества, за да постигна сегашното си положение. На мръсната уличка в Дъблин не лежеше невинен юноша.

— Глупости! Престани да се обвиняваш!

— Щях да го убия. — Очите му вече не бяха печални, а студени като лед. — За съжаление някой ме изпревари, иначе като поотраснех, щях да го довърша. Уви, не можем да върнем времето. — Той тежко въздъхна. — Защо ли ти дрънкам тези глупости? Безполезно е...

— Не говори така! Не смяташ, че е безполезно, когато изливам пред теб сърцето си, нали? Харесвам онази ти работа, Рурк. Обаче мразя, когато мислиш с нея.

Той ахна, после избухна в смях:

— Само това липсваше — жена ми да ме критикува! Предлагам да приключим този разговор, като ти разкажа какво правих днес във Филадельфия.

— Защо пътува дотам, без да ми кажеш? — сопна се тя. — Предупредих те, че трябва да знам къде се намираш.

— Щях да го премълча, но не за да не си навлека гнева ти, лейтенант, а защото само си загубих времето. Смятах, че ще мога да го уредя — знаеш, че съм доста убедителен, а пък ако тактиката ми не проработеше, възнамерявах да предложа подкуп. Срецнах се със заварената сестра на Грант Суишър. Помолих я да поеме грижите за Никси, след като настойниците, определени от родителите ѝ, са отказали от задълженията си. Дамата обаче не прояви никакъв интерес. — Той седна на страничната облегалка на креслото. — Бях решил да не те занимавам с този въпрос. Много благородно, нали?

— Штт! Никой, освен мен, няма право да ти се подиграва. — Ив пристъпи към него, с длани обгърна лицето му, целуна го. — Въпреки че съм бясна, задето си предприел пътуването, без да ми кажеш, този път няма да ти се надсмея. Гордея с теб, задето се опитваш да помогнеш. Аз нямаше да се сетя да се обърна към тази жена.

— Бях готов да я подкупя. С пари се урежда всичко. Защо му е на човек богатството, ако не може да купи каквото иска? Например добро семейство за едно момиченце. Вече бях „отписал“ бабата и дядото — между другото, открих и разговарях с дядото — защото не отговарят на високите ми морални стандарти. Само че единствената родственица на Никси категорично отказа да се грижи за нея.

— Щом не иска детето, по-добре то да не попада при нея.

— Да, знам. Би трябвало да се отвратя от бездушието на тази жена, обаче се ядосах на себе си, задето си въобразявах, че като щракна с пръсти, мога да получа какво пожелаю. Какво ти ядосан,

направо бях вбесен, че ударих на камък. И знаеш ли защо? Ако бях уредил осиновяването, нямаше да се чувствам виновен.

— За какво?

— Че не мога да се насиля и да предложа детето да остане при нас.

— При нас ли? Тук?

Рурк невесело се засмя:

— Е, поне в това отношение с теб сме на едно мнение. Не можем да го направим. Не сме подходящи за това... за детето. Голямата къща и многото пари не означават абсолютно нищо, когато не ставаш за родител.

— Съгласна съм.

Той я погледна, леко се усмихна:

— Понякога се питам дали ще бъда добър баща. Мисля, че ще бъда. Че двамата с теб ще бъдем предани родители заради или въпреки ужасното ни детство. Може би поради двете причини. Само че моментът още не е настъпил. Сигурен съм, че ще разберем, когато сме готови да имаме дете.

— Не разбирам защо изпитваш вина.

— С какво съм по-различен от Лийса Кордей, доведената сестра на Грант Суишър?

— С това, че се опитваш да помогнеш на детето. Знаем, че по един или друг начин ще го направиш.

— Знаеш ли, помогна ми да възвърна равновесието си — промълви Рурк. — Едва сега осъзнах доколко почвата се е изплъзвала изпод краката ми. — Хвана ръцете й, целуна ги. — Искам деца от теб, скъпа Ив. — Отново се усмихна, като видя изражението й. — Не изпадай в паника, лейтенант. Нямам предвид нито днес, нито утре, нито след девет месеца. Гостуването на Никси ми помогна да разбера, че да имаш дете изобщо не е лесно и е голяма отговорност.

— Прекалено голяма.

— Отглеждането на дете е работа, свързана с много емоционално и физическо натоварване, отнемаща много време. Но отплатата, която получаваш, си заслужава. Преди малко спомена за духовната връзка на Никси с родителите й. И ние ще я имаме с нашите деца, когато му дойде времето. Само че още не сме готови. Нито пък притежаваме уменията, необходими за отглеждането на почти десетгодишно

момиченце. Ще бъде като да поемеш от някого трудна и интересна задача, без да имаш време да се обучиш за изпълнението ѝ. — Отново пристъпи до нея, целуна я по челото. — Знай обаче, че искам да имаме деца, моя прекрасна Ив. Някой ден.

— Някой ден в необозримото бъдеще. Да речем... след десет години, когато... Чакай малко! Деца ли каза? Че това е в множествено число.

Той се отдръпна, широко се усмихна:

— Нищо не се изплъзва от вниманието на моето ченге.

— Наистина ли си въобразяваш, че ще ти позволя да... посадиш нещо в мен? Бебетата са като извънземни в утробата ти, растат им краченца и ръчички. — Тя потрепери. — Ужас! Смяташ ли, че ако някога се навия да родя дете, което сигурно е приятно колкото да ти забиват нажежени игли в очите, ще възкликна: „Ура! Хайде пак да го направим!“? Случайно напоследък да си претърпявал сътресение на мозъка?

— Не, доколкото ми е известно.

— Значи сега ще те сполети.

Рурк избухна в смях, целуна я:

— Важното е, че много те обичам — останалото наистина е в необозримото бъдеще. Май се отклонихме от темата. Смятам, че идеята ти да се свържем с Ричард и Бет е прекрасна.

Ив се насили да прогони тревожните мисли, които ѝ беше вдъхнало неочакваното изявление на съпруга ѝ, да ги заключи в най-далечното ъгълче на съзнанието си.

— Спомних си за тях, защото миналата година приеха да се грижат за онова момче.

— Кевин. Наскоро го осиновиха официално.

— Да, ти спомена, че са го направили. Животът на този Кевин не е бил лесен, майка му е била проститутка-наркоманка, която го биела и често го оставяла сам. Необходим е доста опит, за да се наемеш с отглеждането на толкова обременено дете. Затова си казах...

— Ричард и Бет са най-подходящи за Никси. Още довечера ще говоря с тях. Разбира се, тези неща не се уреждат по телефона. Трябва да я видят, тя да ги опознае...

— Гледай да го уредиш по-бързо. След като Дайсънови се отказаха от настойничеството, от отдела за закрила на децата ще

настояват да я дадат на приемни родители... Добре, достатъчно по този въпрос. Какво имаш за мен?

— Имената на няколко души, които по един или друг повод за имали вземане-даване и с Къркендал, и с Айзънбери. — Докато говореше, той се приближи до подковообразното си бюро, върху което беше монтирана сложната компютърна система. — Някои са от ЦРУ, други — от органите за обществена безопасност. — Обърна се да погледне Ив и си помисли, че това ще е поредният удар върху психиката ѝ. — Не знам как ще приемеш, че са замесени и полицаи...

— Ти приемаш ли го?

— Отдавна се примирих... доколкото е възможно, разбира се. В името на по-велика кауза оставиха едно отчаяно дете да бъде пребивано и да страда. Още си го спомням, но вече го преглътнах.

— Никога няма да забравя — прошепна тя. Знаеше, че само заради любовта си към нея Рурк се въздържа да не отмъсти на хората от социалните служби в Далас, които безучастно са наблюдавали как един изверг системно пребива и изнасилва собствената си дъщеря. — Няма да забравя и онова, което ти направи заради мен.

— По-точно — което не направих. Във всеки случай трябва да използвам нелегалната компютърна система, за да проникна по-дълбоко в двете организации. — Той каза името си, притисна длан до идентификационната пластина:

— Започни работа.

Рурк — идентифициран. Командата е приета.

Светлинки запробягваха по таблото, компютърът тихо забръмча. Ив заобиколи бюрото, застана до съпруга си. И видя рамкираната снимка на младата жена с насинено лице и превързана ръка, която прегръщаше момченце с невероятни сини очи и черна коса.

„Тази фотография е много лична — помисли си, — затова той я пази тук. Още нещо, с което трябва да се примири.“

Рурк отново заговори и я изтръгна от размишленията ѝ:

— Попаднах на крайно интересна находка. Погледни. — Посочи снимката на един от мониторите на стената. — Айзък Клинтън, бивш армейски сержант.

— Прилича на Къркендал — замислено промърмори Ив. — Формата на очите и на устните е еднаква, също тенът и цветът на косата и веждите.

— Именно това ми направи впечатление. Обърни внимание на рождените дати.

На екрана се появи снимката на Къркендал, последвана от кратка биографична справка.

— Родени са на една и съща дата през една и съща година! В една и съща болница. Господи! Само имената на родителите са различни. Ами ако данните са били подправени? Ако...

— Според мен някой си е направил труда да проникне в компютъра на болницата и да промени информацията в архива.

— Нелегално осиновяване ли? Близнаци, които са били разделени още след раждането им. Прекалено невероятно е.

— Да — кимна Рурк, — но и много логично.

— Сигурно са разбрали. В крайна сметка е станало така, че са се озовали в един и същ полк, обучавали са ги заедно. Няма начин да не се усъмниш, когато срещнеш двойника си.

— Сигурно ще искаш да започна с това.

— Естествено.

— Няма да отнеме много време. — Рурк седна пред компютъра.

Докато той работеше, Ив неспокойно кръстосваше кабинета. „Наистина има логика — помисли си. — Братя, и то близнаци. С това се обяснява невероятният синхрон помежду им. Съдба или късмет е, че са се намерили? Или израз на зловещото чувство за хумор на някаква жестока висша сила?“

Веднага след раждането са били разделени, лишени са били от семейство. А съдът е лишил единия от семейството, което е създал. Може би затова гневът им е по-силен, а убийствата са лично отмъщение. Може би мотото им е: „Животът е гаден, затова убивай“.

— Този Клинтън женен ли е? — Рурк само й изшътка, затова тя се обърна към монитора с данните. — И в това отношение има много съвпадения. Двамата с Къркендал са се оженили през една и съща година. Клинтън има едно дете, момче. Синът му и жена му са обявени за изчезнали една година преди нещастната жена на Къркендал и децата му да избягат. Дали са се изплъзнали? — промърмори замислено. — Или не са имали този късмет...

— И в по-нататъшните сведения за двамата се посочват имената на различни рождени майки.

— Порови в архива на болницата. Търси жена, която на тази дата е родила близнаци, по-късно обявени за мъртви.

— Вече го правя, лейтенант. Малко търпение. А, ето. Компютър, покажи на монитора снимката на Джейн Смит. Майка на близнаци, мъртвородени. Подозирам, че болницата и лекарят, подправил смъртния акт, са получили тлъсти суми.

— Тази Джейн е продала децата. Да, обзалагам се, че тъкмо това се е случило. Случва се и днес, въпреки строгите закони, които забраняват жените да стават „инкубатори“ срещу солидно заплащане.

— Съпрузите, които искат да си осиновят дете, и притежават достатъчно средства, могат да си поръчат дете с определени физически качества и расова принадлежност и да използват пролуките в закона. — Рурк кимна. — Да, здравите новородени винаги са най-търсената „стока“ на черния пазар.

— А тази Джейн Смит е ударила джакпота, като е родила близнаци. Съпрузите Къркендал и Клинтън получават по едно хубаво момченце, а посредникът — тлъста сума, която разпределя по веригата. Ще предам информацията на някого от отдела за закрила на децата. Сигурно ще започнат разследване, ще се опитат да намерят Джейн Смит и посредника. За съжаление нямам възможност за подобно проучване, защото обхваща период от петдесет години и ще ми отнеме много време. Да му се не види! Да продаваш деца! На какви низости са способни хората!

— По-добре да си желан, пък ако ще и някой да е платил да те има, отколкото да си отритнат, захвърлен.

— Съществуват агенции за осиновяване. Вече има и начини жените с увреждания на половата система да забременеят, ако искат да имат бебе. Търговците на деца обаче заобикалят законите под предлог, че това е в интерес на осиновените.

— Уви, така е. Подозирам обаче, че когато открият истината, „купените“ реагират доста остро.

Ив отново закри напред-назад:

— Имаш брат, някой ти го отнема. Не по твоя вина живееш в лъжа. А когато научиш какво е станало, взимаш нещата в свои ръце. И така, имаме двама разгневени мъже, които с парите от нашите данъци са били обучени да убиват. Те са братя, свързва ги не само мотото „Винаги верен“, но и братската лоялност.

— Това е мотото на морските пехотинци, не на военните.

— Няма значение. По някакво съвпадение братята се срещат, разбират какво е станало при раждането им. Или пък единият научава истината и започва да издирва близнака си. Направили са си пластична операция. Защо ли? Не само да заличат предишната си самоличност, но и да подсилят връзката помежду си. Те са двуйайчни близнаци, а след операцията лицата им са еднакви. Или почти еднакви. Двама души, които мислят като един.

— Според данните, до които се добрах, братята са изпълнявали поръчения на ЦРУ, участвали са в специални операции.

„Вече те виждам! — помисли си Ив. — Познавам те. Сега ми е лесно да те намеря.“

— Колко време ще ти отнеме да проникнеш в системата на ЦРУ?

— Ще се постарая да стане по-бързо. Май не те съдържа на едно място, лейтенант.

— Необходимо ми е... — Тя изпъна рамене. — Малко физическо натоварване. От няколко дни не съм тренирала. Освен това ръцете ме сърбят да си го изкарам на някого, който ще отвърща на ударите ми.

— Мога да ти помогна.

Тя сви юмруци:

— Какво ще кажеш за един рунд, шампионе?

— Имам предвид нещо друго. Чакай малко. — Рурк даде нареждания на компютрите, а Ив си помисли, че никога няма да научи езика на електрониката, който той владееше до съвършенство. — Ще започнат сами, аз ще довърша, като се върна. Ела.

— Ще стане по-бързо, ако не прекъсваш работата.

— Не я прекъсвам. Освен това закъснение от един час няма да е фатално. — Повече я към асансьора. — Отиваме в помещението за холограми.

— Защо?

— Имам нова програма, която ще ти хареса. Особено след като наскоро коментирахме Лу Дракона и установихме, че се възхищаваме от уменията му. — Заедно влязоха в празното помещение. Рурк се поусмихна и даде гласова команда: — Бойни изкуства, програма 5А. Противник — Ив Далас.

— Нали каза, че не искаш да...

Очертанятията на помещението сякаш се размиха, то се превърна в доджо с лъскав дървен под. Ив се погледна и видя, че носи традиционното черно ги.

— Невероятно е! — възкликна.

— Каква трудност предпочиташ?

Тя се изправи на пръсти, разкърши се:

— Максималната.

— Добре, щом така искаш. — Той даде на машината съответните разпореждания, после усмихнато подхвърли: — Приятно прекарване.

Появиха се холограми на трима души — двама мъже и една жена. Жената беше дребничка, червеникавата ѝ коса беше вързана на опашка, лицето ѝ беше забележително красиво. Единият мъж беше мускулест чернокож исполин, другият — азиатец с очи като стъклени топчета и телосложение, което подсказваше, че е бърз и подвижен като гущер.

Тримата я изчакаха да се приближи и се поклониха. Тя стори същото, после зае позиция, а те започнаха да кръжат около нея.

Жената нападна първа — направи кълбо напред, последвано от удар с крак, който едва не улучи главата на Ив. Тя се приведе, отскочи, нанесе удар на азиатеца, ловко се преметна, парира с рамо. С периферното си зрение долови движение, рязко се извърна, изрита я в ходилото, заби лакът в долната ѝ челюст.

— Браво! — подвикна Рурк и се облегна на стената.

Силен удар повали Ив на пода, тя се подпря на ръце и на задните си части и отскочи, преди да я връхлети следващият. Азиатецът обаче я изрита в бъбреците, тя падна по корем и се плъзна по лъскавата дървена повърхност.

— Ох! — изпъшка Рурк. — Май доста те заболя.

— Глупости, само ме разбуди. — Ив се отблъсна и с два удара в слабините свали на пода чернокожия.

— За него беше по-болезнено — реши съпругът ѝ и взе от автоготвача чаша каберне.

Отпиваше по глътка от виното и замислено наблюдаваше как неговата Ив оказва отпор на противниците си, които имаха числено и дори физическо превъзходство.

Знаеше, че предизвикателството ѝ е необходимо. Че ще ѝ помогне да изпусне парата, да се освободи от емоционалните юмруци,

които я блъскал отвътре.

Въпреки това неволно изохка, когато ѝ нанесоха зашеметяващ удар в лицето.

— Искаш ли да намаля степента на трудност? — подхвърли.

Тя изръмжа:

— Само посмей и ще сритам твоя задник, като свърша с тези нещастници!

Той сви рамене:

— Както кажеш, скъпа.

— Да приключваме! — извика Ив — беше забелязала, че жената накуцва, а чернокожият се задъхва.

Първо щеше да се справи с него. Използвайки жената като примамка, подскочи и се завъртя два пъти, приведе се, заби глава и юмруци в слабините му.

Той отново се просна на пода, но този път не стана.

Ив започна с ръце и рамене да блокира ударите, престори се, че отстъпва, за да подмами по-близо противниците.

Удари жената по брадичката и когато главата ѝ се отметна, заби лакът в гърлото ѝ. Онази политна, Ив я сграбчи и я блъсна към азиатца. Той отскочи встрани и веднага атакува. И двамата се задъхваха, потта пареше очите ѝ. Беше бърз, но не успя да отдръпне крака си — тя го сграбчи за глезена и го хвърли на пода. Испита неопишуемо задоволство, като чу как изхрущя счупена кост.

— Край на играта — обади се Рурк и изключи програмата.

Трите фигури и доджото избледняха и изчезнаха. Ив стоеше сред помещението, отново беше с нейните дрехи.

— Хубаво ги натупах — изпъхтя.

— Да, справи се. Елиминира ги за... дващсет и една минути и четирищсет секунди.

— Времето лети, когато се забавляваш... ох! — Ив разтри бедрото си. — Това ми е за наказание, задето не разгрях.

— Мускул ли разтегна?

— Не... Ей сега ще ми мине... Чакай малко. — Тя присви очи. — Дващсет минути ли каза?

— Дващсет минути и четирищсет секунди. Не е зле, но моето време е по-добро с цяла минута.

Ив недоверчиво го изгледа:

— От първия път ли го постигна?

— Е, не съвсем. След двацет и няколко опита.

— Двацет и колко?

Рурк се засмя:

— Петдесет и осем.

— Според мен резултатът ни е равен, защото ти си програмираш играта. Какво пиеш? Искам една глътка.

Той ѝ подаде чашата:

— По-добре ли си?

— О, да. Нищо не оправя настроението като възможността да смачкаш физиономията на някого. Сигурно след това изказване ще ти падна в очите, но не ми пука.

— Тогава ще изпробваме още една игра. Шейсетте минути, които си определихме за почивка, още не са изтекли — добави, преди тя да запротестира. — Компютър, включи програма „Остров-3“.

Озоваха се на бряг, в който се плискаха кристалносини води. По белия пясък бяха нахвърляни цветя — розови, бели, тъмнорвени. Птици с екзотична окраска се стрелкаха в небето, прозрачно като стъклена купа.

Върху леките вълни се полюшваше широко бяло легло.

— В океана има легло! — възкликна Ив.

— Любил съм те под вода, не и върху вода. Знаем колко обичаш да се излежаваш на плажа. — Рурк нежно целуна ръката ѝ. — На мен пък ми се иска да отплавам с теб.

Тя го погледна. Сега съпругът ѝ носеше тънка бяла риза, разкопчана до кръста, и широк черен панталон.

Бе програмираш бяла дреха и за нея — прекрасна рокля с тънки презрамки. В косата ѝ бяха затъкнати цветя. „Само допреди минути носех черно ги, удрях и ме удряха“ — помисли си.

— От ръкопашен бой към романтика, а? — подхвърли.

— Сещаш ли се за нещо друго, което повече да ни подхожда?

Ив се засмя:

— Май не. Преди година-две никога нямаше да си позволя за цял час да се откъсна от работата си. Дано изтъкуваш сегашното ми отстъпление като положителна промяна. — Хвана за ръката съпруга си, заедно нагазиха в топлата бистра вода. Проснаха се на леглото, тя се засмя: — Прилича на сал, само че е много по-секси.

— И много по-удобно. — Рурк леко я целуна по устните. — За разлика от теб изоставях работата си, когато ми се приискаше. Но само когато съм с теб, истински си почивам.

В другия свят имаше смърт и болка, скръб и гняв. Тук властваше само любовта. Белият пясък и синята вода бяха въображаеми, но този свят беше истински като другия. Защото Рурк беше истински.

— Тогава да отплаваме. — Притегли го към себе си, притисна устни до неговите, долови биенето на сърцето му. Леглото леко се полюшваше върху синята вода, напрежението ѝ постепенно започна да изчезва.

„Време за мечти — помисли си. — Без суровата действителност на другия свят. Без болката, кръвта и неспирната жестокост на ежедневието. Само тишина и спокойствие, които успокояват сърцето, лекуват душата.“

Когато държеше Рурк в прегръдките си, когато устните им се сливаха в дълга, дълга целувка, можеше да забрави какво е да си гладен и наранен.

Свали ризата му, прокара длани по мускулестите му рамене, позволи му да смъкне тънките презрамки на роклята ѝ, отпусна се в ръцете му и сякаш заплува нанякъде.

Жената воин беше се предала на властта му. Онази, която само преди минути безмилостно нанасяше жестоки удари на противниците си, сега му се подчиняваше, бе жадна за ласките му, изпълнена с невероятно очарование.

Отново щеше да води битки, да кърви и да пролива кръв. И като по чудо отново и отново да се връща при него — кротка, очарователна, жадуваща за ласките му.

Прошепна ѝ „Моя любов“ на ирландски. Обсипа с целувки раменете ѝ, сякаш изваяни от алабастър. Измъкна от косата ѝ едно цвете, прокара го по тялото ѝ, проследи го с устни. Накара я да затрепери.

— Нещо по-специално — прошепна.

— Цветето ли?

— Да. Ще ми се довериш ли?

— Винаги ти се доверявам.

— Искам да ти подаря това. Да го даря и на двама ни.

Прокара цветето по гърдите ѝ, вкуси зърната ѝ.

Ив се изви като дъга — още ѝ се струваше, че се носи по водата, но сега сякаш бе на гребена на висока вълна. Плътското желание бе опияняващо като силно вино. Тя чуваше чуруликането на птиците, придружено от екзотична еротична музика и плискането на водата в брега. Чуваше гласа на съпруга си — глас, по-мелодичен от всякаква музика.

Рурк свали бялата ѝ рокля.

Слънцето, дланите и устните му пареха голото ѝ тяло. Леглото се полюшваше, ритъмът му успокояваше като приспивна песен.

Той прокара цветето между бедрата ѝ.

Усещането я накара да се вкопчи в него.

— Господи! — прошепна.

Рурк видя изражението ѝ на изумление, примесено с удоволствие. Неговото ченге, неговата жена-воин понякога бе като невинно дете.

— Нарича се Венерино цвете и расте само на Зелената планета. — Отново го прокара по гърдите ѝ, видя как очите ѝ се замъглиха. — Хибрид е от няколко растителни вида и притежава свойството да подсилва усещанията.

Ив наистина се чувстваше така, все едно нервите ѝ са оголени. А когато Рурк притисна устни към нейните, после леко захапа зърното ѝ, усещането бе така потресаващо, че тя изкрещя. Докато смучеше зърното ѝ, той притисна цветето между бедрата ѝ.

В нея сякаш изригна вулкан.

Тя обезумя. Невъзможно беше да разсъждава, удоволствието бе неопишуемо. Оргазмът я разтърси, стори ѝ се, че през тялото ѝ преминава бурна река.

— Когато те обладая... — промърмори Рурк. Както винаги в подобни моменти ирландският му акцент бе прекалено силен, невероятните му сини очи блестяха като сапфири. — Когато те обладая, Ив, то ще ми въздейства по същия начин. — Притисна още по-силно цветето и прошепна: — Искам отново да стигнеш докрай, докато те гледам.

Със сетни сили Ив го хвана за косата, накара го отново да притисне устни към нейните, после задавено изрече:

— Искам те. Искам те в мен, за да усетиш какво чувствам.

Рурк проникна в нея бавно, много бавно. Тялото му вибрираше от усилието да се владее. Внезапно ахна, красивите му очи се премрежиха.

— Господи! — изстена.

— Може би няма да издържим и ще умрем — прошепна тя, обви бедра около него. — Няма значение. Отпусни се, не се въздържай!

За миг Рурк си помисли, че дори да иска, вече не може да спре — не и когато го връхлитаха усещане след усещане, не и когато чуваше безразсъдните ѝ думи. Въображаемата верига, която го задържаше на ръба на здравия разум, се скъса и двамата с Ив позволиха на приливната вълна да ги отнесе.

Тя не знаеше дали някога отново ще диша нормално, дали крайниците ѝ ще престанат да тежат като олово. Безпомощно отпусна ръце, едва чуто прошепна:

— Законно ли е използването на това цвете?

Рурк лежеше върху нея и се задъхваше като човек, който току-що е изкачил висок планински връх. Засмя се, дъхът му парна страната ѝ:

— Дори в такъв момент си оставаш ченге.

— Питам сериозно.

— Ще накарам Трина да татуира проклетата значка на гърдата ти. Да, законно е. Преминало е всички лабораторни изпитания и е лицензирано. Засега се намира доста трудно, но скоро ще се продава навсякъде. Освен това както сама се убеди, въздействието му е временно.

— Хареса ми. Много е ефикасно.

— Повишава възбудата, но не ти отнема свободата на избора. — Той взе цветето, завъртя го между пръстите си и го хвърли във водата. — Освен това е красиво.

— Всичките ли цветя в косата ми действат по този начин?

— Не, само това. — Рурк отново я целуна, за да се наслади на затихващата ѝ страст. — Разбира се, мога да намеря още.

— Не се и съмнявам. — Тя понечи да се протегне, но изведнъж чу някакво бръмчене. — Да му се не види! Търсят ме. — Седна, прокара пръсти през косата си. За последен път погледна синята вода, белия пясък и цветята, разхвърляни по брега като разноцветни скъпоценни камъни. — Почивката свърши.

Рурк кимна и нареди на компютъра да изключи програмата.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив седна пред един от компютрите, съставляващи сложната система на Рурк, и започна да изучава житието и битието на Къркендал и Клинтън. Знаеше, че някъде имат жилище или къща. Необходима им беше база, за да съхраняват уредите и инструментите си, да планират стратегията си, да провеждат симулации.

Място, където да заведат някого като Мередит Нюман.

Започна с детството им — Къркендал беше израснал в Ню Джързи, Клинтън — в Мисури. Когато Къркендал е бил на дванайсет години, заедно с родителите си заживява в Ню Йорк. На десетгодишна възраст другият се премества в Охайо. Двамата постъпват в армията, когато са осемнайсетгодишни. След две години и двамата постъпват в специалните отряди.

Ефрейторите Къркендал и Клинтън са били обучавани в Камп Пауел в Маями.

— Все едно гледам отражение в огледало — промърмори тя. — Не... повече прилича на магнити, които при доближаването си се слепват. Събитията в живота на братята са се развивали по един и същ начин, постепенно са вървели един към друг, докато най-сетне са се срещнали.

— Не говори! — изръмжа Рурк.

Тя намръщено го изгледа. Беше запретнал ръкави, косата му беше вързана на опашка, беше се привел над клавиатурата. Непрекъснато мърмореше под нос, както когато беше много възбуден и развълнуван, а през последните десет минути грозно ругаеше ту на английски, ту на ирландски.

— Ти защо говориш?

— Мамка ти! — възкликна той, облегна се назад, втренчи се в монитора. — Не се отнася за теб, скъпа... И не говоря, а общувам с компютъра... Ах, пипнах те, мръсничко!

Ив отново се обърна към компютъра. Ако не внимаваше, щеше да се поддаде на изкушението да скръсти ръце и да наблюдава съпруга

си. Той представляваше невероятна гледка, когато се увлечеше в работата си — сякаш изпадаше в транс.

След завършване на обучението братята водили типичния живот на военни — прехвърляни били ту на едно, ту на друго място, живеели във военни жилища дори когато се оженили почти едновременно. А когато решили да напуснат армията и да си купят къщи, избрали един и същ квартал.

Ив поиска справка и за Айзънбери, постепенно също като Рурк започна да чува и да вижда само онова, което ѝ показваше компютърът.

Когато вътрешният видеотелефон избръмча, ѝ се прииска също да заругае на галски.

— Детектив Бакстър и полицай Трухарт дойдоха. Желаят да разговарят с вас — съобщи Съмърсет.

— Да почакаат в кабинета ми. — Тя прекъсна връзката, препрати на своя компютър файловете, върху които бе работила досега, и се обърна към Рурк: — Попаднах на нещо важно.

— И аз. В момента чета за подвизите на Къркендал, когато е работил за ЦРУ. Този човек явно не си поплюва.

— Питам се дали агенции като тази плащат допълнително за изпълняване на „мокри поръчки“.

— Очевидно. Изглежда, най-голямата сума, която е получил Къркендал, е половин милион долара за отстраняването на учен от Белинград. Хм, услугите му са били доста евтини.

— Как е възможно съжителството с човек като теб, за когото половин милион долара са джобни пари? Чудно е, че още сме заедно.

— Истинската любов побеждава всички прегради, скъпа Ив. Колкото до парите... известно ли ти е, че „убийците на свободна практика“ взимат двойно повече? — За миг той отмести поглед от монитора. — Когато бях едва дваайсетгодишен, един търговец на оръжия ми предложи половин милион, за да очистя конкурента му. Повечето на мое място биха взели лесните пари, но според мен да убиваш срещу заплащане е проява на лош вкус.

— Боже, колко сме изискани!

Рурк се усмихна, отново подхвана работата си и промърмори:

— Не ми пречи. Ще проуча и Клинтън, и Айзънбери. Няма да ми отнеме много време, защото вече съм в системата на ЦРУ.

— Добре. Ще бъда в моя кабинет. Между другото, любопитна съм да разбера какво означава... — Тя замълча за миг, докато си спомни ирландските думи и се помъчи да ги изрече.

Рурк изненадано я изгледа, наклони глава:

— Това пък откъде си го чула?

— Ти го каза преди малко.

— Така ли? — Той смутено сведе поглед. — Какво ли не идва на ума на човек! Фразата е спомен от бурната ми младост и е много нецензурна.

— Сигурно смяташ, че като ченге, което непрекъснато контактува с изискани хора и обикаля тихите и безопасни улици на Ню Йорк, ще бъда шокирана от някаква псувня.

— Не е „някаква“, а много цветиста. Чувствам обаче, че любопитството те гризе. — Той сви рамене. — Щом толкова искаш да знаеш, фразата означава „Да си го начукаш отзад“.

— Наистина ли? Може ли да я повториш, за да се науча да я произнасям правилно? После ще я приложа на Съмърсет.

Рурк се засмя, поклати глава:

— Бягай да работиш, лейтенант.

Тя тръгна към вратата, като си повтаряше фразата.

Влезе в кабинета си и видя Бакстър да отхапва от грамаден сандвич, от който се носеше аромата на истинско месо — явно колегата й беше се самообслужил от нейния автоготвач.

— Моля, не се притеснявай, поръчай си каквото ти душа иска — подхвърли иронично.

— Благодаря. — Той се ухили и посочи Трухарт, който беше си поръчал същия сандвич, но за разлика от по-възрастния си колега поне изглеждаше засрамен, задето злоупотребява с гостоприемството на лейтенант Далас. — На идване насам не спряхме да хапнем. Пък и тук храната е по-хубава.

— Ще предам на готвача поздравленията ти. Ще рапортуваш ли или ще продължаваш да се тъпчеш?

— Мога да правя и двете неща едновременно. Свързах се с хората, които са разследвали атентата срещу Мос и убийството на Дъбери. При огледа на колата не е било открито нищо, което да насочи към престъпника, заложил бомбата. Мос не е споменавал пред съпругата си, приятели, познати и съседи, че някой го заплашва.

Веднъж месечно със сина му прекарвали съботата и неделята във вилата им. Нещо като „уикенд по мъжки“ — хвърляли въдиците, ходели на лов и прочие. Колата пък е била в гараж, охраняван с видеокамери и от дроид. Записът на диска, вграден в дроида, необяснимо е бил прекъснат за двацет минути. Също и видеозаписите от охранителните камери.

— Каква е била тази вила?

Бакстър си взе от пържените картопки, които беше си поръчал със сандвича, и едва тогава отговори:

— Знам за какво мислиш. И на мен ми хрумна същото — защо престъпникът си е направил толкова труд да проникне в гаража и да заложи бомба в колата? Много по-лесно е било да очисти съдията, когато е на един от обичайните излети. Трой, ти продължи.

Трухарт набързо преглътна залька си и заговори:

— От една страна, хижата на съдията е във вилен район, който е ограден и се охранява зорко. От друга, видът на експлозива и умението, с което са били обезвредени дроидът и камерите, навело разследващите на мисълта, че става въпрос за терористичен акт. Експлозията унищожила и други коли, нанесени били много материални щети.

— Хм, хитро — промърмори Ив. — Направили са го за заблуда, за да не се разбере коя е била истинската им мишена.

— Именно. Нямало е доказателства, че атентатът е замислен за отстраняването на Мос. Колегите са предположили, че той е мишената, заради общественото му положение и защото е бил номиниран за кмет на Ню Йорк. — Младежът се покашля и отново заговори: — Нямало е как да го свържат с „нашия човек“. Той не е заплашвал Мос, делото му е било три години преди инцидента. След като вече познаваме методите и патологията на Къркендал, разбираме, че именно за заблуда е предпочел да убие съдията в града, отколкото във вилата. Пък и предизвикателството е било по-голямо.

— Съгласна съм — кимна Ив и забеляза как младежът облекчено въздъхна. — Каква е била бомбата?

— Интересен въпрос. Погледни. — Бакстър посочи монитора. — От намереното на местопрестъплението и след симулациите криминалистите стигнали до заключението, че взривът е причинен от средство, използвано в армията. Не е била самоделна бомба,

изработена от някой смахнат, който е имал зъб на съдията, задето го е принудил да плаща издръжка за децата. Колегата, който е водил разследването, каза, че момчетата от лабораторията се „изкефили“ на бомбата — толкова била съвършена; приспособено било електронно устройство за взривяване, което се е задействало при включване на двигателя.

Ив се замисли, после попита:

— Откъде са били сигурни, че именно Мос, не жена му, ще включи двигателя?

— Съпругата му не можела да шофира.

— Аргументът не е достатъчно убедителен. Дори охранителите на частните гаражи се съблазняват да изкарат някой и друг долар, като „дават под наем“ коли, чиито собственици не ги използват често. А Къркендал е от хората, които обичат да изпипват нещата така, че успехът да е напълно гарантиран. Искам от лабораторията отново да прегледат документацията по случая. Бас държа, че е имало и вариант за дистанционно взривяване на експлозива. Клинтън е специалистът по взривовите и електрониката — добави тя. — Посочено е в досието му. Къркендал е водещият в екипа — не би отстъпил другиму командната роля.

— Ще се погрижа момчетата от лабораторията да не се помайват — заяви Бакстър. — Разговаряхме и с онзи, който е разследвал убийството на Дъбери. Този човек си е навил нещо на пръста.

— В какъв смисъл?

— Буквално се е вманиачил. Предположил, че убиецът е бившият любовник на жертвата и още е на същото мнение. Не казвам, че си е гледал работата през пръсти, но ще се запозная с материалите по случая.

— Любовникът има ли алиби?

— Да, и то желязно. Само чуй! — Той отново си взе картофче и го схруска. — Бил е сам вкъщи, а охранителните камери в жилищната му стая са били скапани. Всеки би си казал, че преспокойно е можел да излезе незабелязано, да убие жената и също така незабелязано да прибере в жилището си. Само че съседът от апартамента на горния етаж имал водно легло, което тежало цял тон — внесъл го бил тайно, въпреки че било забранено от правилника на сградата. Отгоре на всичко обичал да купонясва. През нощта на убийството на Дъбери

въпросният съсед си довел две дами да правят тройка. По едно време така се разгорещили, че леглото се спукало. Изтеклата вода наводнила апартамента на заподозрения. Станал голям скандал, на който били свидетели всички в сградата и който се е разиграл по времето, по което според патолога Дъбери е била удушена.

— Виж ти! — Ив се доближи до бюрото, открадна си едно пържено картофче.

— Въпреки това колегата твърдо вярва във вината на любовника. Жената е живяла съвсем скромно, не е имала врагове. Тъй като не е била изнасилена и вратата на жилището ѝ не е била разбита, разследващият предполага, че убийството е за отмъщение.

— При подобни престъпления е типично тъкмо обратното — бившият любовник почти винаги изнасилва жената, обезобразява лицето ѝ, за да ѝ отмъсти.

— Разследващият смята, че онзи е наел някого да му свърши мръсната работа. Обаче човекът е толкова беден, че парите едва му стигат за наема, камо ли да наеме убиец. Освен това няма криминално досие, нито връзки с престъпния свят. Този нещастник не е убиец, Далас. Започнахме повторно да разпитваме свидетелите по случая. Излиза, че той не е имал мотив да убие бившата си приятелка. От отдела по електроника отново прегледаха записите на видеотелефона на жертвата и файловете в компютъра ѝ, ала не откриха нищо подозрително.

— Добре. Достатъчно за днес. Свободни сте. Пийбоди и Макнаб заминаха да разпитат бившата балдъза на Къркендал. Утре ще се съберем тук за кратко съвещание в... да речем в осем часа.

— Става. Слушай, с Трухарт си мислехме дали да не поемем нощното дежурство при Никси. Ще спим тук и... — Той сви рамене, като видя как се намръщи Ив. — Малката е сладурана — не можеш да не я обикнеш. Ще поседим при нея, ще се помъчим да я разсеем — денят беше ужасен за нея.

— Говори със Съмърсет да ви настани в някоя стая... И благодаря, че ще работите допълнително.

— И то с удоволствие. — Бакстър понечи отново да отхапе от сандвича, но изведнъж се сети нещо. — За къде заминаха влюбените птиченца?

— Небраска.

— Небраска, а? — Той замислено задъвка. — Че там живеят ли хора? Според мен това е легенда. Също като онази за Айдахо.

— В Айдахо също живеят хора, сър — обади се Трухарт.

— Не може да бъде. — Бакстър се засмя, потопа в кетчуп поредното пържено картофче. — Докато е жив, човек все научава по нещо.

Малката совалка се приземи на малко летище в Норт Плат, предназначено за товарни въздухоплавателни съдове. По нареждане на Рурк там вече чакаше кола, с която Пийбоди и Макнаб да стигнат до крайното си предназначение.

Двамата спряха и се втренчиха в елегантния черен автомобил.

— Господи, а пък аз си мислех, че совалката е супер — избърбори Пийбоди и няколко пъти обиколи колата, за да я разгледа по-добре. — Страхотни кресла-легла и компютри, да не говорим за божественото меню в автоготвача...

— Ами скоростта? — промълви спътникът ѝ и замечтано се усмихна.

— О, да! Беше невероятно. Но това бижу...

— Истински звяр. — Макнаб прокара длан по предния капак. — Леле, братче, този автомобил сигурно лети.

— Сто на сто.

Пийбоди посегна да отвори предната лява врата, но той я хвана за рамото:

— Чакай, чакай. Кой каза, че ти ще караш?

— Моята партньорка ръководи разследването на този случай.

— Това не е аргумент.

— Мъжът ѝ осигури колата.

— Пак не е достатъчно. — Младежът поклати глава. — Аз имам по-висок чин от теб, детектив Захарче.

— Искам пък!

Той се засмя, бръкна в един от многобройните джобове на широкия си панталон.

— Ще хвърлим ези-тура.

— Дай първо да видя монетата.

— Липсата на доверие ме натъжава — промърмори той, но се подчини.

Пийбоди внимателно огледа монетата, после каза:

— Аз ще я хвърля. Какво избираш?

— Ези. Думата ми напомня колко сладък е езикът ти, Захарче.

— Ама че си празноглав! — Тя хвърли монетата, хвана я и я обърна. — Да му се не види!

— Ураа! Сложи предпазния колан, скъпа, защото ще полетим.

Пийбоди заобиколи колата, настани се на мястото до шофьора. Усещането беше невероятно — като длани на любовник седалката обгърна задните ѝ части. На блестящото табло бяха монтирани толкова уреди, че сякаш беше командно табло на космически кораб.

Въпреки че ядът, задето загуби, още не ѝ беше минал, тя програмира маршрута. Компютърът проговори с мелодичен женски глас и обяви, че предвид допустимата скорост пътниците ще пристигнат на местоназначението след двайсет минути.

Макнаб си сложи очила с черни рамки и червени стъкла:

— Дръж се, скъпа, потегляме.

„Имаше право — помисли си тя. — Този звяр наистина е крилат.“ Усещането беше невероятно. Тя натисна един бутон и колата се превърна в кабриолет.

— Избери музиката! — Макнаб трябваше да крещи, за да надвика рева на двигателя и шума на вятъра. — И надуй до дупка!

Пийбоди избра рок — ритъмът ѝ се стори най-подходящ, и заприглася на певица, докато колата летеше на юг.

С лудешкото си шофиране Макнаб съкрати наполовина времето за пътуване. На Пийбоди ѝ бяха необходими няколко минути, докато оправи косата си, която приличаше на птиче гнездо. Спътникът ѝ пък извади от поредния си бездънен джоб четка за коса и приглади конската си опашка. Огледа двора на фермата, отвъд който се простираха наглед безкрайни царевични ниви.

— Симпатично местенце — изкоментира. — Стига да си падаш по такъв тип идилия.

— Обичам провинцията... в малки дози, разбира се. — Тя одобрително разгледа наскоро преобоядисания хамбар, малката, но

спретната барака и ливадата, на която пасяха няколко крави. — Някой полага големи грижи за фермата. — Слезе от колата, тръгна по алеята към двуетажната бяла къща с покрита веранда. На стъпалата бяха поставени два фенера от тикви, което ѝ напомни, че до Халоуин остават само няколко дни. — Занимават се с млекопроизводство — отбеляза. — Предлагам, че курникът е в задния двор.

— Откъде знаеш?

— Ходила съм във фермата на сестра ми. От нея разбрах, че трябва здраво да бачкаш и да обичаш селскостопанската работа, за да успееш. Тази ферма е по-малка, но явно я управляват добре. Свръхпродукцията продават на местния пазар и си купуват необходимите продукти. Може би имат и парник, за да отглеждат зеленчуци и през зимата. Само че това е скъпо начинание...

Макнаб, който нито разбираше, нито проявяваше интерес към подробностите от живота на фермерите, побърза да я прекъсне:

— Добре, добре, признах те за експерт.

— Жената, при която идваме, е била директорка в една от най-големите комуникационни компании в Ню Йорк. Съпругът ѝ е бил театрален продуцент. Месечно всеки от тях е получавал колкото нашите две заплати, взети заедно.

— Сега обаче са фермери в Небраска. — Той кимна. — Разбрах намека.

— Някой вече знае, че сме тук.

— Май да. — Макнаб погледна примигващата жълта лампичка над вратата. — Бас държа, че сензори за движение и камери са монтирани дори на оградата. Прекалено сериозна охранителна система за малка ферма на задника на географията.

Изкачиха се по стъпалата, позвъниха на вратата. „Бронирана е“ — помисли си Макнаб, забеляза и алармените устройства на прозорците. Домофонът изпраця, някаква жена доста нелюбезно попита:

— Какво искате?

— Госпожа Търнбил, от нюйоркската полиция сме. Детективи Пийбоди и Макнаб.

— Това не е полицейска кола.

— Не, госпожо, частна е. — Пийбоди вдигна значката си така, че да бъде в обсега на камерата. — Искаме да поговорим с вас и ще

изчакаме, докато проверите самоличността ни.

— Не желая...

— Днес сте разговаряли с партньорката ми, лейтенант Далас. Предвид обстоятелствата разбираме недоверието ви, но е много важно да отговорите на въпросите ни. Ако откажете, ще се свържем с местните полицейски органи и ще издайстваме заповед за задържането ви. Не ни принуждавайте да прибегнем към подобна мярка. В интерес на вашата безопасност положихме много усилия никой да не разбере, че сме ви посетили.

— Изчакайте.

Макнаб също вдигна значката си, видя как към нея се насочи тъничък червен лъч. „Тези хора — помисли си — не са само предпазливи, а изплашени до смърт.“

Вратата се отвори, жената застана на прага и заяви:

— Ще говоря с вас, но не мога да ви кажа повече от онова, което съобщих на лейтенант Далас.

По вътрешната стълба слезе някакъв мъж, намръщи се и се сопна:

— Защо не ни оставите на мира?

Жената се обърна към него:

— Къде са децата?

— Горе. Казах им да не мърдат от стаята си.

Беше набит и широкоплещест, ръцете му бяха задебелили от земеделската работа. Лицето му беше загоряло, около очите му имаше бръчици, косата му беше изрусена от слънцето.

Никой не би предположил, че преди шест години този човек е бил префинен гражданин. Начинът, по който държеше ръка в джоба на работния си панталон, показваше, че носи оръжие.

— Господин Търнбил, не сме дошли да ви подлагаме на психически тормоз, а с молба за помощ. Издирваме Роджър Къркендал — предполага се, че е убил седем души.

— Само седем ли? — Той иронично се усмихна. — Много повече са.

— Може би, но в момента разследваме смъртта на седем души.

Макнаб разбра, че е настъпил моментът да се намеси. Извади от чантата си снимки на убитите деца в къщата на Суишърови и ги показа на Търнбил:

— Ето няколко за начало. — Видя как Роксан преbledня и разбра, че е избрал правилния подход. — Прерязал е гърлата им, докато са спели. Предполагам, това е проява на милосърдие.

— Господи! — Роксан притисна длани до корема си. — Боже мой!

— Нямате право да идвате тук и да разстройвате жена ми!

— Грешите, господине. — Младежът го изгледа студено. — Имаме пълно право.

— Макнаб... — промърмори Пийбоди, издърпа от ръката му снимките. — Извинете. Извинете, че ви обезпокоихме и разстроихме, но няма да се справим без помощта ви.

— Нищо не знаем. — Търнбил прегърна жена си през раменете. — Искаме само да ни оставят на мира.

— Преди шест години и двамата сте напуснали Ню Йорк, отказали сте се от престижните си и добре платени професии — продължи да настоява Макнаб. — Защо?

— Не ви влиза в ра...

— Джошуа. — Роксан поклати глава. — Извинете, трябва да седна. Заповядайте и вие.

Введе ги във всекидневната. На пода бяха разхвърляни играчки, на масичките и канапетата имаше книги и списания, но помещението излъчваше усещане за домашен уют. Домакинята седна, вкопчи се в ръката на съпруга си и попита:

— Откъде знаете, че той е убил тези хора? Толкова пъти се е отървявал безнаказано... как сте разбрали?

— Разполагаме с доказателства за вината му. Двете деца, родителите на едното и домашната помощничка са били убити в леглата им. Грант Суишър е бил адвокат на сестра ви при бракоразводното дело.

— Беше преди шест години... — промълви Роксан. — Да, той може да чака не шест години, а шейсет.

— Имате ли представа къде е?

— Никаква. Вече не го интересуваме. И слава богу.

— Къде е сестра ви? — намеси се Макнаб.

Роксан потрепери:

— Мъртва е. Той я уби.

— Вярваме, че е способен на това — меко каза Пийбоди и погледна жената право в очите. — Само че още не го е направил. Какво ще се случи, ако я намери преди нас? Ще бъде жалко, ако откажете да споделите с нас как да я открием и възпрепятствате разследването, а междувременно той се добере до нея.

— Не знам къде е — прошепна Роксан и се просълзи. — От шест години не съм виждала нито нея, нито скъпите ми племенници.

— Знаете обаче, че е жива. Че е избягала от него.

— Цели две години смятах, че не е между живите. Отидох в полицията, но не можах да ми помогнат. Реших, че извергът е убил и тримата. После...

— Не си длъжна да го правиш, Рокси. — Мъжът ѝ я притисна до себе си. — Не е необходимо отново да се подлагаш на това изпитание.

— Не знам какво да правя... Питам се какво ще стане, ако той дойде тук. Какво ще стане с децата, Джошуа?

— Тук сме в безопасност, скъпа.

— Имате добра охранителна система, господин Търнбил — намеси се Макнаб. — Домът на Суишърови — симпатичното семейство в Уест Сайд, което Къркендал е убил, също е бил охраняван добре. Само че предпазните мерки не са помогнали на горките хора.

— Ние ще ви помогнем — обади се Пийбоди. — Ще уредим полицейска охрана за вас и семейството ви. Нарочно пътувахме с частна кола, Къркендал не подозира, че сме тук. Всъщност още не подозира, че сме по следите му. Но ако не го намерим скоро, ще разбере и ще се подготви.

— Кога ще свърши този кошмар?

— Когато заловим убиеца. — Въпреки че му беше мъчно за жената, Макнаб се престори, че не забелязва сълзите ѝ. — Ще стане по-бързо, ако ни помогнете.

— Джошуа, моля те, донеси ми чаша вода.

Той внимателно я изгледа, изправи се и попита:

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, Рокси?

— Не, обаче съм сигурна, че не желая да живея така. — След като съпругът ѝ излезе, тя дълбоко си пое дъх и промълви: — Мисля, че за него е още по-мъчително. Претрепва се от работа, а парите не стигат. Бяхме толкова щастливи в Ню Йорк, и двамата обичахме работата си, ползвахме се с авторитет, бяхме си купили къща, защото

очаквахме трето дете. Сестра ми... — Тя млъкна и се насили да се усмихне на мъжа си, който ѝ подаде чаша с вода. — Благодаря, скъпи. Онзи изверг съсипа сестра ми. Години наред я подлагаше на емоционален и физически тормоз. Убеждавах я да го напусне, да потърси помощ, ала тя изпитваше панически страх от него, а на мен казваше, че нищо не разбирам. Разбирате ли, сама си беше виновна. По онова време изчетох купища литература за насилието в семейството. Сигурно и вие често се сблъсквате с подобни случаи.

— Прекалено често — кимна Пийбоди.

— Този тип не е човек, а звяр. Не мислете, че пресилвам, защото е била засегната сестра ми. Харесва му да причинява болка, да изтезава. Нищо не му струваше да ѝ счупи пръст, задето е поднесла вечерята с две минути закъснение, после да седне на масата и да се нахрани, без да му мигне окото. Представяте ли си да живеете така?

— Не, госпожо — промърмори Пийбоди. — Не бих издържала.

— За него Даян и племенниците ми бяха само собственост. Тя започна да се осъзнава, едва когато извергът заплаши живота и на децата. Дотогава търпеше издевателствата му и все повтаряше, че за доброто на сина и дъщеря ѝ е семейството да бъде сплотено. Онзи наказваше децата, по два дни ги затваряше без храна в стаите им, принуждаваше ги по цял час да стоят под студения душ. Веднъж острига цялата коса на дъщеря си, защото се била забавила твърде дълго с разчесването ѝ. По едно време започна да бие Джак, племенника ми, уж за да го приучи на дисциплина. Веднъж Даян заварил сина си да притиска ей тук оръжието на баща си. — Тя посочи гърлото си. — Джак искал да се самоубие. Осемгодишното момче предпочитало да сложи край на живота си, отколкото да търпи издевателствата на онова чудовище. Едва тогава тя сякаш се отърсила от летаргията и напусна мъжа си. Взела само децата, не опаковала дори чанта с най-необходимите вещи. Бях ѝ дала адресите на няколко приюта за малтретирани жени и тя отишла в един от тях.

Роксан затвори очи, жадно отпи от чашата и продължи да говори:

— Сигурно нямаше да го направи, ако не бяха децата. Ала след като направи решителната стъпка, с нея сякаш стана чудо, отново се взе в ръце. След няколко седмици нае адвокат и подаде молба за развод. Съдебният процес беше кошмарен, но Даян издържа. Опълчи се на мъжа си и победи.

— Не е имала намерение да изпълни условията, наложени от съда, да остане в Ню Йорк и да позволи на съпруга си да вижда децата — промълви Пийбоди.

— Не знам. Така и не сподели с мен плановете си, дори не намекна за намеренията си. Според мен обаче от самото начало е смятала да избяга. Иначе нямаше да се изплъзне от онзи мръсник.

— Съществуват специални убежища за хора в нейното положение.

— Да, но тогава не го знаех. След като тя изчезна, реших, че Роджър я е убил заедно с децата. Окото не му мига да отнеме човешки живот, обучен е да убива. Дори когато ме отвлече, си помислих, че...

— Отвялякъл ви е, така ли?

— Прибирах се вкъщи с метрото, изведнъж усетих парване ето тук. — Роксан посочи рамото си. — Призля ми, пред очите ми причерня. По едно време дойдох в съзнание, обаче още ми се гадеше. Бях в някакво голямо помещение без прозорци, онзи ми беше свалил дрехите... всички дрехи. — Стисна устни толкова силно, че побеляха. — Лежах на пода, на ръцете ми имаше белезници. Щом видях, че съм в съзнание, Роджър завъртя някаква макара и ме изправи на крака така, че бях принудена да стоя на пръсти. Бях бременна в шестия месец с Рен.

Търнбил притисна глава до рамото на съпругата си. Пийбоди видя, че по лицето му се стичат сълзи.

— Той застана пред мен. Държеше нещо като пръчка. Попита: „Къде е жена ми?“ Преди да отговоря, притисна върха на пръчката ето тук. — Роксан сложи длан между гърдите си. — Болката от електрошока беше ужасна. Изродът преспокойно заяви, че всеки път, когато излъжа, болката ще се усилва.

Казах му, че не знам къде е Даян, той отново допря палката между гърдите ми. И отново и отново. Крещях, молех го да пощади мен и нероденото ми дете. Той излезе. Не знам колко дълго съм висяла там, бях изгубила представа за времето. Върна се и отново започна да ме изтезва...

— Държа я повече от дванайсет часа — през сълзи обясни Търнбил. — Отидох в полицията, но ми казаха, че трябва да измине определен период от време, за да обявят някого за изчезнал. Цяло чудо

е, че Рокси не пометна. След като свършил с нея, я захвърлил на Таймс Скуеър.

— Накрая ми повярва — прошепна Роксан. — Сигурно знаеше, че ще му кажа всичко само и само да престане да ми причинява болка. Преди отново да ми инжектира приспивателно, ме заплаши, че ако отида в полицията и разкажа какво ми се е случило, отново ще ме похити, ще измъкне от корема ми копелето и ще му пререже гърлото.

— Знам, че спомените за случилото са много мъчителни — тихо каза Пийбоди. — Но всяка подробност е важна за нас. Къркендал сам ли беше, докато ви изтезаваше?

— Не. И другият мръсник беше там. Айзък. Айзък Клинтън. С Роджър бяха неразделни, твърдяха, че са братя. Не знам дали помежду им има роднинска връзка, но със сигурност са служили заедно в армията. Клинтън седеше пред някакви монитори, май следеше показанията на устройствата, които бяха прикачени към мен. Нали се сещате — като апаратурата в болниците. Докато Роджър ме изтезаваше, онзи не продума. Не каза нито една думичка. Поне докато бях в съзнание.

— Имаше ли още някого?

— Не съм сигурна. Понякога ми се струваше, че чувам женски глас. Само че от болка така бях обезумяла, че може би ми се счуваше. Във всеки случай видях само Клинтън, а когато са ме изнесли от стаята и са ме захвърлили на улицата, съм била в безсъзнание.

— Не сте казали на полицията, че сте познавали похитителите, така ли?

— Когато... когато се свестих, бях в болницата. Страхувах се за живота си, за живота на бебето. Затова казах на полицаите, че нищо не помня.

— Какво очаквате... — понечи да се заяде Търнбил, но млъкна, като видя съчувствието, изписано на лицето Пийбоди.

— На мястото на жена ви и аз бих постъпила по същия начин — промълви тя. — Сигурно щях да мисля само как да спася детето, съпруга си и себе си.

— И така, премълчахме истината — продължи Роксан, която беше се поовладяла, — напуснахме Ню Йорк, изоставихме всичко и дойдохме тук. Родителите ми живеят наблизко. Разбрах, че Даян е избягала, но почти бях сигурна, че рано или късно той ще я намери и

ще я убие. Цели две години я смятах за мъртва. Един ден отговорих на позвъняване на видеотелефона. Нямаше образ, но чух гласа на сестра ми. Произнесе името ми, каза: „В безопасност сме“ и прекъсна връзката. Оттогава се обажда през няколко месеца, но не казва нищо повече.

— Кога за последен път се свърза с вас?

— Преди три седмици. Нямам представа къде е, но дори да знаех, нямаше да ви кажа по същата причина, заради която мълчах след отвличането. Започнахме нов живот. Двамата ни синове са щастливи тук. Това е техният дом. Ала ние с Джошуа сме като в затвор заради онзи изверг. Всеки ден се страхувам, че ще ни намери и ще причини нещо ужасно на децата ми.

— Ще го заловим, Роксан, и тогава ще престанеш да се страхуваш. Разкажи ми за стаята, в която те държаха — добави Пийбоди. — Помъчи се да си спомниш всяка подробност.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк влезе в кабинета на жена си и задуши като куче:

— Хамбургер ли си хапнала?

— Моля? А, не. Бакстър и Трухарт си бяха поръчали. Не знам къде я слагат тази храна — тъпчат се като невидели.

— Бакстър и Трухарт ли? Не знаех, че имат връзка.

— Моля?

— Май не чуваш какво ти говоря, скъпа. Крайно време е да си починеш и да хапнеш нещо.

Тя озадачено го изгледа, помисли си, че погрешно е изтълкувал думите ѝ.

— Не говоря за Бакстър и Трухарт, а за престъпниците.

— Знам, скъпа Ив, само те поднасях. Да, съгласен съм с теб. На Къркендал и компания им трябва жилище в Ню Йорк. Защо да живеят извън града и да рискуват да попаднат в задръстване на движението или да привлекат вниманието на пътен полицай?

— Обзалагам се, че квартирата им е в Уест Сайд.

— Отново съм съгласен. — Рурк постави на бюрото ѝ две чинии, от които се разнасяше божествен аромат.

— Какво е това? — попита Ив.

— Лазаня — отвърна той, но премълча, че лазанята е вегетарианска. Единственият начин да накара съпругата си да хапне зеленчуци, бе да ги замаскира по някакъв начин.

— Защо смяташ, че жилището им е в Уест Сайд?

Рурк си взе стол, донесе две чаши с вино и с насмешка си помисли, че когато съпруга ти е лейтенант Далас, трябва да правиш какви ли не компромиси, за да вечеряш заедно с нея.

— Следенето на Суишърви е отнело много време и усилия. Необходими са били и сложни електронни устройства. Престъпниците детайлно са познавали разположението на помещенията в къщата, навиците на обитателите ѝ. Ето защо... — Той чукна чашата си в нейната, седна до бюрото и продължи: — Много по-лесно е било да

имат квартира близо до дома на набелязаните жертви, да ги наблюдават, дори да изпробват приспособленията за блокиране на алармата.

— Къркендал е искал да ги погледа живи, преди да ги убие... — промълви Ив.

— Именно. Не става въпрос за „обикновени“ убийства, а за отмъщение. А отмъщението е по-сладко, когато си играеш с жертвата, както котката си играе с мишка. Наблюдаваш онези, чийто живот ще отнемеш, а те не подозират какво ги очаква. Не знаят, че когато решиш, ще ги очистиш.

— Хм, малко странно е брачният ти партньор да разсъждава като убиец.

Рурк вдигна чашата си за на здравица:

— И аз бих казал същото. Готов съм да се обзаложа на каквото поискаш, че в главата ти се въртят същите мисли.

— Отсега ти казвам, че печелиш. — Тя опита лазанята и сбърчи нос, като усети вкуса на спанак. Все пак храната не беше толкова лоша. — Имаш ли нещо за мен?

— Въпросът ме обижда и подсказва недоверие към способностите ми. Хапни, после ще говорим. Между другото, Пийбоди обади ли се?

— Вече пътуват обратно. Интересува ли те какво са научили?

— Разбира се.

Тя набързо му разказа какво беше съобщила партньорката ѝ.

— Да изтезава бременна жена! — възкликна Рурк. — В този тип няма нищо човешко. Изглежда, многострадалната му съпруга е понаучила нещо от него, почти през месец сменя местоживеенето си и не казва на никого къде се намира. Къркендал е оставил жива Роксан, защото се надява, че рано или късно тя ще избяга при семейството си.

— Това означава, че и семейство Търнбил са в опасност. Непременно трябва да пипна мръсника, и то час по-скоро.

Рурк нежно стисна ръката ѝ:

— Разбирам те.

— Наистина ли? Къркендал не е като баща ми, но по някакъв начин двамата са еднакви.

— Ден след ден е тормозел децата си под предлог, че ги е обучавал. Сломил е духа им, унищожил е невинността им, принудил е

едно осемгодишно момче да пожелае да се самоубие. Разликата между него и баща ти е, че Къркендал е по-префинен, има по-остър ум. Ала по душа двамата са еднакви.

Ив с облекчение си помисли: „Хубаво е, че ме разбира, и си дава сметка защо непрекъснато мисля за това.“

— Трябва да го преодоля, защото ми пречи да работя — промълви. — Компютър, покажи картата на Уест Сайд. Хм, много хубави жилища има в този квартал. Къркендал вероятно има къща, защото не иска любопитни съседи, които да го наблюдават. Спокойно може да си я позволи — нали с брат му взимат луди пари за изпълнение на „мокрите поръчки“. Нищо чудно и Айзънбери да се е включила с някакви пари. Инвестиции като дождото показват, че Къркендал проявява интерес към бизнеса, не замразява парите си, а предпочита да му носят още повече пари. Успя ли да проучиш финансовото му състояние?

— Отново нараняваш нежните ми чувства.

— Ще те нараня, ако те изритам отзад, шампионе. Казвай каквото знаеш.

Рурк многозначително изгледа пълната ѝ чиния.

— Боже, колко си досаден! — Тя набоде на вилицата голяма хапка лазаня, натъпка я в устата си. — Говори, иначе лошо ти се пише.

— Първо открих сметка, парите в която отговарят на приходите от школата за бойни изкуства. Не са малко, но не стигат за операция от този мащаб.

— Искаш да кажеш, че има и други сметки, така ли?

— Естествено. От тази не тегли нито цент, само внася. Натъкнах се обаче на юридическа фирма, която управлява финансите му. Седалището ѝ е на Едем.

— Едем ли? Райската градина ли имаш предвид?

— Почти. Едем е изкуствен остров в Тихи океан, прочут с курортите и с банките, създадени за укриване на данъците и пране на пари. Достъпът до информация е много труден, толкова много са законовите прегради. Само много богати хора могат да си открият сметки в местните банки и да се възползват от правото на юридическа защита.

— Ти си ползвал услугите им, нали?

— Всъщност помогнах за създаването на това „райско кътче“. Преди да прогледна и да видя светлината и правдата. — Ив го изгледа на кръв и той широко се усмихна. — Продадох акциите си още преди да се оженим, скъпа. Тъй като все пак съм един от създателите, имам начини да се добера до поверителна информация. Къркендал умело е замаскирал следите си. Юридическата фирма, която управлява финансите му, води към извънпланетна фирма със същите функции, която пък води към... Да продължавам ли?

— Засега искам най-същественото.

— Накратко, нашият човек има пет банкови сметки, всяка под различно име. В една от тях само веднъж са депозирани пари. Интересна е сумата — малко под двайсет милиона.

— Добре ли чух?

— Малко под двайсет милиона. Както и да го смятам, това е много повече от всички такси, получавани от убиеца, които открих досега.

— Наемали са го и други, освен официалните държавни агенции.

— Естествено. Сигурно има и други сметки. Пълното проучване ще отнеме малко време. Ще ти покажа нещо любопитно. — Той извади от джоба си диск, пъкна го в прореза, нареди на компютъра да покаже на монитора поредния файл на ЦРУ относно Къркендал.

Ив набързо прегледа текста, прочете на глас едно изречение:

— „Лицето е ненадеждно.“ Обучаваш си убиец, използваш го, после го обявяваш за ненадежден. Последният преглед при психолог на Къркендал е отпреди осемнайсет месеца, заключението гласи, че лицето е склонно към социопатични прояви. Виж ти каква изненада! Подозират го във връзки с „Думсдей“... Боже, изненадите продължават. Смятат, че е свързан и с... „Касандра“.

„Думсдей“ беше терористична организация, с която тя беше се сблъскала напоследък при разследването на един случай. Членовете на „Касандра“ също бяха терористи, но методите им бяха по-префинени, а нейният сблъсък с тях през миналата година беше на лична основа.

В стремежа си да унищожат една от забележителностите на Ню Йорк те едва не бяха убили и нея, и Рурк. Тя с горчивина си спомни, че все пак бяха взели жертви, преди тя да обезвреди водачите им.

— Схващаш ли какво се е случило? Възлагали са му задачи не само за да използват уменията му, но и да го държат под око. Обърни

внимание на датите. — Рурк посочи монитора. — Обявили са го за ненадежден едновременно с Клинтън и Айзънбери.

— През септември миналата година. Само няколко месеца, преди да получим първото писмо от „Касандра“ и преди да започнат експлозиите в града.

— Виж сега кога са преведени двайсетте милиона.

— След като пречупихме гръбнака на организацията. Заловихме почти всички — мислехме, че сме ги заловили, но никога не можеш да хванеш всички плъхове, които бягат от потъващия кораб. Добрахме се и до повечето техни сметки, но те бяха добре финансирана организация.

— Изглежда, Къркендал е свил голяма част от парите, или са му ги поверили да ги пази.

— Още една причина да го хванем. На всички плъхове мястото им е в клетката.

— И тримата са работили за различни агенции — изтъкна Рурк. — От досието на Къркендал става ясно, че е бил понижен след разбиването на „Касандра“. Никъде обаче не е посочено, че се е подложил на пластична операция.

— Сред членовете на „Касандра“ имаше много лекари. Ще намеря имената им. Няма начин да не е оставил някаква следа. Дори най-опитният може да бъде проследен. — Рурк деликатно се покашля, тя го погледна и леко се усмихна: — Важи дори за теб, шампионе. Ако искам да открия информация за теб, ще те използвам като консултант.

Той се засмя:

— Сигурно и аз ще намеря данни за себе си, ако се постарая. И така, започвам. Честно казано, работата по този случай е истинско предизвикателство.

— Ще получиш голяма награда, ако откриеш, че Къркендал е купил къща в Уест Сайд — на свое име или под някой от псевдонимите си.

Сините очи на Рурк дяволито проблеснаха:

— Добре, но аз ще си избира наградата.

— Извратен тип! — промърмори тя и се обърна към компютъра.

— А, не си познала. Аз осигурих храната, ти ще разчистиш след вечерята.

Рурк понечи да отиде в неговия кабинет, но спря, като чу бръмченето на комуникатора ѝ.

— Далас.

— Съобщение от диспечера. Открит е трупът на жена. Мъртвата е идентифицирана, името ѝ е Мередит Нюман. Лейтенант Ив Далас да се яви на пресечката на Бродуей и Фордам. Районът е отцепен.

— Прието. Край на връзката. — Ив се изправи. — Жертвите на Къркендал станаха единайсет... не, дванайсет, ако броим Джейнин Бренеган. Тръгвам. Посоченият адрес е близо до Бронкс.

— Ще те придружа.

— Не. Убиецът нарочно е подхвърлил трупа на място, на което да го намерим. Иска да отклони вниманието ни от разследването на убийствата в дома на Суишър. Не го е грижа, че ще направим връзката между социалната работничка и този случай. Не подозира, че знаем кой е очистил Мос, Дъбери и Бренеган. Ти не мърдай от тук. Работата, която вършиш, е много по-важна. Ще взема Трухарт — тъкмо ще научи нещо. Предпочитам Бакстър да охранява детето.

— Къркендал знае, че ще възложат на теб и разследването на смъртта на Нюман, защото е отговаряла за Никси. Може да ти е заложил капан и да те чака.

Ив извади от дрешника бронезилетка, свали ризата си, облече жилетката.

— Де да има този късмет — промърмори, докато отново си слагаше ризата. — Ще бъда подготвена. — Върна се до бюрото, извади резервното си оръжие, пъкна го в калъфа, прикрепен към глезена ѝ. — Знам колко му се иска да очисти и мен.

— Тогава се постарай да не му дадеш възможност. — Рурк се приближи до нея, закопча ризата ѝ. — И да се върнеш у дома жива и здрава.

— Не бери грижа за мен. — Тя препаса кобура с оръжието, посочи бюрото: — Кофти късмет — на теб се падна да измиеш чиниите.

— Имаш набито око — каза тя на Трухарт. — Използвай уменията си. Може би престъпниците ни наблюдават. Възможно е да са сред зяпачите или по-далеч и да използват далекоглед. Веднага ми

кажи, ако ти трепне под лъжичката. — Слезе от колата и изгледа младежа. — Тук Бакстър би казал: „Най-вече ако ти трепне, когато видиш маце трепач, което изглежда така, сякаш е готово да бутне на един преуморен полицаи.“ — Видя как Трухарт почервеня като рак и добави: — Обаче аз имам предвид друго трепкане.

— Да, лейтенант. Тоест... не, лейтенант.

Местопроизшествието беше заградено с полицейски барикади, зад които бяха се струпали обичайните зяпачи. Ив огледа улицата, околните сгради, прозорците, покривите и си помисли, че в такъв квартал повечето зяпачи са крадци, които дебнат да изпразнят джобовете на другите любопитни.

В момента това не я вълнуваше.

Закачи значката на колана си и тръгна към загражденията.

— Голямата клечка дойде — провикна се един от униформените.

Тя спря, бавно се обърна, хвърли му смразяващ поглед.

— Да не съм те чула да ме наричаш така! — просъска и пристъпи към сгърчения труп на Мередит Нюман.

— Ти ли си дошъл пръв на местопроизшествието? — обърна се към униформения, който стоеше наблизо.

— Да, лейтенант. Собственичката на ей онзи ресторант излязла на задната алея, видяла трупа и се развикала. Колегите ѝ се обадили на 911. С партньора ми бяхме най-близо и...

— Ясно. Има ли свидетели?

— Да, лейтенант. Между тях са и колегите на жената от ресторанта, които изскочили навън, като чули писъците ѝ.

Ив намръщено огледа мръсната алея:

— Колко души са минали оттук?

— Поне шестима. Вината не е моя, лейтенант. Когато с партньора ми дойдохме, вече бяха преместили трупа. Накарахме ги да влязат обратно в ресторанта и обградихме местопроизшествието.

— Добре. — Ив отново огледа тясната алея, която свършваше до стена, изрисувана с графити. Убийците отново бяха проявили самонадеяност и арогантност. Биха могли да захвърлят мъртвата къде и да било или да унищожат трупа.

От друга страна, на задната врата на ресторанта нямаше охранителна камера. „Вкарали са колата в алеята, изхвърлили са трупа,

отново са излезли на улицата. Знаели са, че много скоро някой ще намери мъртвата Нюман“ — каза си тя.

— Напръскай се със защитен спрей — нареди на Трухарт, извади нейния флакон със спрей и продължи да оглежда трупа. — Включи записващото устройство. Какво виждаш?

— Жена на около трийсет години. Без дрехи.

— Кажи „гола“, Трухарт. Не си малолетен.

— Слушам, лейтенант. Китките и глезените ѝ са протъркани от въжето, с което е била вързана. По раменете, торса и по бедрата ѝ има рани от изгаряния, които показват, че е била изтезавана. Гърлото ѝ е прерязано. Няма кръв. Била е заклана другаде.

Ив клекна, хвана китката на мъртвата:

— Леденостудена е. Държали са я в хладилник. Обзалагам се, че са я убили още в деня на отвличането. — Все пак тя използва специалното устройство за определяне на часа на смъртта и се увери в предположението си. — Рани от изгаряне има и на гърба и задните ѝ части. Синините и натъртванията са получени, когато трупът е бил хвърлен на паважа и се е претърколил. — Сложи микрохирургическите очила, огледа лицето на мъртвата. — Изглежда са сложили лепенка върху очите и устните ѝ. Кожата е зачервена, но няма останки от залепващата лента... Още какво виждаш, Трухарт?

— Алеята...

— Не, съсредоточи се върху трупа. Жената е била убита преди няколко дни. Вижда се, че е била изтезавана. Гърлото ѝ е прерязано и ако се съди по методите на убийците, тя е била жива, когато са я заклали. Какво виждаш?

Младежът се съсредоточи, после поклати глава:

— Съжалявам, лейтенант.

— Жената е чиста, Трухарт. Знаеш ли какво се случва, когато те изтезават? Не само крещиш и молиш за пощада, ами се изпускаш и повръщаш. Трупът обаче е чист. Някой го е измил, дори е отстранил останките от лепенката на устата и очите. Няма да открием никакви следи по нея. — Тя се наведе, подуши мъртвата. — Мирише на дезинфектанта, който използват в болниците. Може би момчетата от лабораторията ще ни кажат нещо повече. Господи, отхапала е долната си устна — промълви и се изправи.

Сложи ръце на кръста си, отново се огледа. Контейнерите за рециклиране преливаха, но алеята беше сравнително чиста. Нямаше и следа от отпадъците, които оставяха бездомниците, наркоманите, дори уличните проститутки и техните клиенти.

Тя се обърна към полицая, който първи беше се отзовал на обаждането на диспечера:

— Какво се помещава в съседната сграда?

— Това е център на хора, принадлежащи към „Нова епоха“ — провеждат занимания, има курсове по художествени занаяти. Ресторантът също е на групата. Сервират се само вегетариански ястия, зеленчуците се доставят от комуните и от градината в Грийнпийс парк. Клиентите са почтени хора.

— Изглежда и кварталът е спокоен.

— Така е, лейтенант. Много рядко ни викат тук.

— Как се казва жената, която е намерила трупа?

Униформеният погледна бележника си и отвърна:

— Лия Реймс.

— Трухарт, остани тук. „Метачите“ ще пристигнат всеки момент.

Ив влезе в склада на ресторанта, набързо огледа полиците, на които грижливо бяха подредени провизии, отвори вратата към кухнята.

И в това помещение цареше идеален ред. Грамадната печка беше излъскана до блясък. Върху белите плотове бяха натрупани зеленчуци и други продукти. „Никога не съм знаела, че са необходими толкова усилия, за да се приготви някакво ястие“ — помисли си Ив. Имаше няколко хладилника, фризер и огромна фурна. Никъде не се виждаше автоготвач.

Няколко души с дълги бели престилки, които седяха на високите столчета около плота в центъра на помещението, се обърнаха да изгледат Ив.

— Търся Лия Реймс.

Жена на около четирийсет години с дълга пясъчноруса коса, сплетена на дебела плитка, вдигна ръка като ученичка. Беше преbledняла като мъртвец.

— Аз съм Лия. Знаете ли какво се е случило с горката жена?

На езика на Ив беше да каже, че дълбокият разрез на гърлото е достатъчно показателен за причината на смъртта, но тази Лия

изглеждаше толкова невинна, че тя си спести хапливия отговор и каза само:

— Аз съм лейтенант Далас от отдел „Убийства“. Възложено ми е разследването на този случай.

— А, вие сте шефка... партньорката на Диди — поправи се Лия и се насили да се усмихне. — Тя с вас ли е?

— Не, има друга задача. Разбирам, че познавате детектив Пийбоди.

— Не само нея, ами и семейството ѝ. Преди да се преместим тук, с моя спътник в живота им бяхме съседни. — Тя хвана ръката на човека, който седеше до нея. — Преди около осем месеца отворихме ресторанта и учебния център. Пийбоди и нейният симпатичен приятел веднъж-два пъти идваха да вечерят при нас. Ще ни кажете ли какво се е случило? Познаваме всички в квартала, също и нашите клиенти. Не мога да повярвам, че някой от тях е способен на подобно злодеяние.

— Забелязах, че нямате охранителна камера на вратата откъм задната уличка.

— Не, нямаме. — Мъжът до Лия проговори за първи път. — Вярваме във взаимното доверие.

— И в добросъседските отношения — добави Лия. — Всяка вечер след затварянето на ресторанта раздаваме храна на бездомниците. Разгласихме, че ще им осигуряваме вечеря, ако не замърсяват задната улица, не търгуват и не използват наркотици и не причиняват зло никому. През първите седмици изглеждаше, сякаш начинанието е обречено на неуспех, после обаче безплатната храна наклони везните в наша полза. Сега...

— Защо излязохте на алеята?

— Бях в склада да взема нещо и ми се стори, че чух глухо тупване. Понякога бездомниците идват по-рано и чукат, за да си получат дажбата. Отворих вратата, като си мислех, че ако не е някой умиращ от глад, ще му кажа да се върне по-късно. Видях гола жена, която лежеше по корем. В първия момент си казах, че някой я е изнасил. Наведох се, хванах я за рамото — плътта ѝ беше леденостудена. Не ми хрумна, че е мъртва, първата ми мисъл беше: „Горкичката, премръзнала е.“ Обърнах се и повиках Дженоа.

— Направо ми изкрещя. — „Спътникът в живота“ продължи разказа ѝ. — По тона ѝ разбрах, че нещо не е наред, заряха работата

си и хукнах навън. Докато минавах през склада, чух писъците ѝ. Колегите изтичаха след мен. Помислих си, че непознатата е ранена, помъчих се да я вдигна. Едва тогава разбрах, че е мъртва. Обадохме се на 911. Останах до жената, докато полицаите дойдоха. Помислих си, че така е редно.

— Видяхте ли някого на алеята? — обърна се Ив към Лия. — Или пък някаква кола.

— За секунда зърнах задните светлини на автомобил — приличаха на три червени блокчета, поставени едно върху друго. Колата се отдалечи толкова бързо, че нямаше да видя и това, ако първо бях погледнала надолу.

— Чухте ли кога автомобилът е влязъл в задната уличка и кога е заминал?

— Не съм сигурна. В кухнята винаги свири музика, а пък като влязох в склада, аз си тананиках. Разбира се, шумът от улицата се чува, но ние така сме свикнали, че не го забелязваме. Ще ми се да ви помогна, обаче се страхувам да не ви подведа. Стори ми се, че преди тупването чух бръмчене на двигател, после свистене на гуми. Да, почти съм сигурна.

— Виждали ли сте този човек? — Ив ѝ показва фоторобота на Къркендал.

— Не. Той ли...

— Покажете го на колегите и на хората в квартала — прекъсна я Ив. — Проверете дали някой го познава. Също и тази жена. — Подаде ѝ снимка на Айзънбери.

След като Лия излезе, Ив повика Трухарт:

— Нещо трепна ли ти, докато оглеждаше зяпачите?

— Не, лейтенант. Разпитваме хората от съседните сгради, но засега не сме попаднали на някой, който е видял някакво превозно средство да влиза в алеята и да я напуска.

— Свидетелката е чула как са хвърлили трупа, видяла е задните светлини на кола, която е излизала на главната улица. Каза, че приличали като три квадрата, поставени един върху друг. Ако не е била до задната врата и не е излязла веднага, нямаше да види дори това.

— Лош късмет за престъпниците — промърмори Трухарт.

— Имаш право — кимна Ив. — Да оставим „метачите“ да си свършат работата, макар че не очаквам да открият нещо. Връщаме се у

нас и продължаваме. Налага се да прикрепим още една снимка към таблото, Трухарт. — Посочи черния чувал, който вкарвах в камионетката на моргата. — Мередит Нюман също не е имала късмет.

— Извинете, лейтенант, ако сте сметнали за неуважителна забележката ми за лошия късмет.

— Не съм. — Докато вървеше обратно към колата, тя непрекъснато оглеждаше улицата, прозорците, лицата на минувачите. — Мередит Нюман е била обречена още когато са я похитили. Не бихме могли да ѝ помогнем. Сега обаче можем да въздадем справедливост.

— Трябваше да забележа, че трупът е бил измит — промърмори младежът. — Чувствам се ужасно глупаво.

— Да, трябваше. Следващия път бъди по-внимателен. Предполагам, че научаваш доста под ръководството на Бакстър.

— Разбира се. Той държи на подробностите и е много търпелив. Много съм ви благодарен, защото ми дадохте възможност да работя в отдел „Убийства“ и да бъда обучаван от Бакстър.

— Още не те е покварил — подхвърли тя, зави надясно, намали скоростта.

— Казва, че работи по въпроса. — Младежът се усмихна. — Много ви хвали, лейтенант. Вярно, че все подхвърля шегички, но маниерът му е такъв. Много ви уважава и цени способностите ви.

— Ако не беше така, нямаше да е в моя екип. — Ив вдигна очи към огледалцето за обратно виждане, погледна в страничното огледало, отново зави надясно. — И ако аз не го уважавах, пак нямаше да е с нас. — Спря пред един денонощен супермаркет, извади от джоба си няколко кредитни жетона:

— Купи ми пепси, ако обичаш. Вземи и за себе си. И по-живо.

Той изобщо не се учуди, което ѝ подсказа, че Бакстър често го използва като момче за всичко. Докато го чакаше, тя непрекъснато поглеждаше в страничното огледало и опипваше ръкохватката на оръжието си.

Трухарт ѝ донесе кутийка с пепси, за себе си беше взел сок от вишни. Ив изчака той да си сложи предпазния колан, после включи на скорост и започна да обикаля квартала. След няколко минути младежът се обади:

— Ще спираме ли другаде, лейтенант?

— Защо питаш?

— Отдалечаваме се от вашата къща.

— Точно така. Пий си сока и не се обръщай. Погледни в страничното огледалце. Виждаш ли камионетката с черните стъкла? Не е директно зад нас, а през пет коли.

— Видях я, лейтенант.

— Движи се след нас, откакто напуснахме местопроизшествието. Нарочно те накарах да вземеш безалкохолни, за да дам възможност на онези, които ни следят, да ме нападнат.

— Господи, лейтенант!

— Не се възползваха, затова си мисля, че засега само ни следят. Може би се надяват да подслушат разговор по видеотелефона или да ги отведе до мястото, където е скрито детето. Прекалено са предпазливи. А на мен взе да ми писва.

— Ще съобщя на диспечера, че ни преследват.

— Не! Прекалено близко са и сигурно следят обажданията ни. Няма да правиш нищо, докато не ти наредя. Хубаво ли затегна предпазния колан?

— Да, лейтенант.

— Добре. Дръж здраво питието си.

Щом стигна следващото кръстовище, Ив рязко изви волана, превключи на вертикално излитане и направи обратен завой.

— Включи сирените! — извика на Трухарт. — Обади се да изпратят подкрепления по земя и въздух! Преследва ни камионетка с черни стъкла с нюйоркски регистрационен номер ААД 4613. Разбраха, че сме ги разкрили.

Камионетката също се издигна във въздуха и с бясна скорост полетя над Парк авеню. Бяла светлина избухна пред стъклото на полицейската кола, чу се силна експлозия.

— Мамка им! Имат лазерни пушки! Съобщи на диспечера, че са въоръжени и много опасни и че приближаваме Медисън авеню.

Трухарт спокойно предаде съобщението на диспечера, но от възмущение гласът му беше се покачил с цяла октава.

От камионетката проехтя още един изстрел, после тя се спусна на уличното платно, с лудешка скорост зави по Пето авеню и се стрелна в южна посока.

Ив видя как две патрулни коли се опитват да ѝ пресекат пътя. Пешеходците се разбягаха. Проехтя гръм, едната патрулка полетя във въздуха и се завъртя като пумпал.

Тя беше принудена отново да превключи на вертикално летене, за да избегне сблъсъка и да не връхлети върху изплашените хора. Едва след една пресечка успя да спусне колата на улицата и да увеличи скоростта, за да продължи преследването на черната камионетка, чиито задни светлини приличаха на поставени едно върху друго червени квадратчета.

Поредният изстрел разтърси колата, тя едва не изпусна волана. Червена течност изплиска таблото.

„Настигам ги!“ — помисли си Ив. Шофираше с толкова висока скорост, че магазините от двете страни на улицата приличаха на цветни петна, а светлините и говорещите билбордове изглеждаха като проблясващи искрици.

Плътен глас, идващ от високоговорителите на рекламен дирижабъл, рекламираше есенна разпродажба на зимни палта.

Ив плътно следваше камионетката — повтаряше всяка маневра и завой на шофьора. Като в просъница чуваше воя на сирените на нейната кола и на патрулките.

По-късно щеше да се укорява, че е трябвало да предвиди какво ще се случи.

Някакъв макси автобус тронаво се движеше по дясното платно. Изстрелът от лазерното оръжие го преобърна като костенурка. Грамадната машина се завъртя и препречи улицата. Ив избегна удара, като реагира машинално и превключи на излитане, но едно такси се заби в автобуса и избухна в пламъци.

Тя изруга, рязко зави надясно, успя да мине между автобуса и хората на тротоара, които зяпнали наблюдаваха безплатното представление.

— Изключи предпазните мерки! — извика и се замоли компютърът на колата да реагира достатъчно бързо. — Изключи предпазната възглавница, мамка ти!

След секунда автомобилът се приземи на паважа; ударът беше толкова силен, че на Ив ѝ се стори, сякаш костите ѝ станаха на тресчици.

Предпазните мерки изключени. Моля, пренастройте.

Тя отново изруга, превключи на заден ход. Ала когато спря на Седмо авеню, видя само пълен хаос. От камионетката нямаше и следа.

Бързо махна предпазния колан, изскочи от колата, удари с юмрук по вратата:

— Да му се не види! Кажете ми, че мръсникът още е в обсега на въздушното подкрепление! Кажете ми, че поне една патрулка още го преследва.

— За съжаление го изпуснахме, лейтенант.

Тя се загледа в преобърнатия автобус и катастрофиралите коли, в хората, които още ужасено пицяха, и си помисли, че ще има големи неприятности.

Обърна се към Трухарт и сърцето ѝ престана да бие. Лицето и куртката му бяха обагрени в червено. След миг облекчено въздъхна и промърмори:

— Казах ти да държиш здраво кутийката с глупавия сок.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк леко почука на откренатата врата на дневната на Съмърсет. Икономът, който четеше книга, веднага я остави и понечи да се изправи. Знаеше, че се е случило нещо извънредно, иначе неговият работодател и дългогодишен приятел нямаше да го безпокои в „частните му покои“.

— Не, не ставай — промърмори Рурк. — Аз... имаш ли време да поговорим?

— Разбира се. — Съмърсет погледна монитора — Никси спеше в стаята си. — Тъкмо се канех да пийна бренди. Да наля ли и на теб?

— Да. Благодаря.

Икономът посегна към гарафата, но му направи впечатление, че Рурк не седна и че изглежда много разтревожен.

— Случило ли се е нещо неприятно? — попита.

— Не. Да. Всъщност не... — Рурк нервно се изсмя. — От няколко дни се каня да ти кажа нещо, но не знам как да започна.

Съмърсет му подаде чашата с бренди и подхвана с официален тон:

— Давам си сметка, че с лейтенант Далас имаме доста разногласия. Готов съм да...

— Господи, изобщо не става въпрос за това! Ако разговарям с теб всеки път, когато с Ив си кръстосате шпагите, сигурно ще идвам тук през пет минути. — Рурк се загледа в чашата си, повъртя се и реши да седне. Настъпи неловко мълчание. Той се покашля и колебливо подхвана: — Тези убийства... и нашата малка гостенка възкресиха спомени, които предпочитам да забравя. За баща ми... за юношеските ми години.

— Не можеш да избягаш от миналото. То често спохожда и мен.

— Мислиш за Марлена, нали? — промълви Рурк. Знаеше, че приятелят му не може да забрави красивата си дъщеря, която бе изтезавана, изнасилена и убита. — Казах на Никси, че постепенно

болката намалява. Вярвам, че е така. Само че никога не изчезва напълно.

— А трябва ли?

— Не знам. Още скърбя за майка ми, въпреки че не си я спомням. Питам се колко ли време Никси ще страда за нейната майка.

— Никога няма да я забрави, но с течение на времето болката ще се притъпи и тя ще се съвземе.

— Загубила е повече, отколкото някога съм имал. Ужасно е, като си го помисля. Нямам представа как... Ти спаси живота ми! — възкликна внезапно. — Не, не ме прекъсвай, трябва да сваля това бреме от плещите си. Може би нямаше да умра след жестокия побой, който онзи ми нанесе, преди ти да ме намериш. Може би щях да оцелея физически. Но ти ме приюти и продължи да се грижиш за мен и след като се съвзех. Осигури ми дом, въпреки че не беше длъжен. Никой не ме искаше... а ти стана мой баща. Вечно ще съм ти благодарен.

— Дори да си ми бил задължен, отдавна си се отплатил.

— Грещиш. Никога няма да ти се отплатя напълно. Може би щях да оцелея след този побой, след следващия и по-следващия. Обаче нямаше да бъда човекът, който сега седи срещу теб. Това е дълг, който не се стремя да платя, а ти не държиш да получиш.

Съмърсет отпи от брeндитo си и промълви:

— Без теб нямаше да преживея смъртта на Марлена. И аз съм ти задължен не по-малко. Предлагам да приемем, че сме квит.

— Преди малко споменах, че нося тежко бреме — тихо каза Рурк. — Легна на плещите ми, откакто видях по стените кръвта на непознатите деца. Опитвах да се освободя от него, да направя необходимото, а мъката продължаваше да тегне. Но сега ми полекна. — Допи брeндитo и се изправи. — Лека ноц.

— Лека ноц. — Съмърсет отиде в спалнята си, от едно чекмедже извади фотография, заснета толкова отдавна, сякаш беше изминал цял живот.

Марлена — красива и невинна, се усмихваше в обектива. Младият Рурк я прегръщаше през раменете, позата и изражението му издаваха младежка самоувереност.

„Някои деца можеш да спасиш — помисли си Съмърсет. — А на други не можеш да помогнеш.“

Ив се прибра у дома толкова късно, че единственото ѝ желание беше да се добере до спалнята си и без да се съблече, да се просне на леглото. Измъчваше я нетърпимо главоболие, усещането бе, сякаш в тила ѝ забиват нагорещени жезла. За да избегне неизбежната лекция на Съмърсет, която щеше да ѝ причини още по-силно главоболие, още щом с Трухарт влязоха във фойето, тя побутна младежа към досадния иконом, тръгна към стълбището, обърна се и подхвърли:

— Гледай да му изчистиш униформата. И го сложи да си легне. Искам го утре в седем сутринта, и то свеж като краставичка.

— Дайте ми якето си, лейтенант.

Тя свали дрехата си и му я подхвърли. Може би проклетникът знаеше някакъв домакински трик за почистване на кожени дрехи, залети с вишнев сок.

Тръгна към спалнята, спря за малко и разтърка врата си, опитвайки да прогони болката, която вече обхващаше и раменете ѝ. Рурк го нямаше — вероятно още работеше върху задачите, които му беше поставила. Нямаше сили да се отбие при него, искаше само да се просне на леглото и да се завие през глава.

Нещо зад нея се раздвижи, тя рязко се обърна, понечи да извади оръжието си, но навреме се въздържа.

— Да му се не види, Никси! Никога ли не спиш? Изкара ми ангелите!

— Чух, че се прибра — прошепна малката. Под очите ѝ имате тъмни сенки — явно не спеше добре. — Вече хвана ли лошите?

— Още не. — Ив видя как лицето на малката помръкна. Не знаеше дали да въздъхне, или да заругае. — Обаче знам кои са.

Никси обнадеждено я погледна:

— Ще ми кажеш ли?

— Не ги познаваш. Обаче разбрах кои са и защо са го направили.

— Защо?

— Защото баща ти е бил добър човек, който е работил за доброто на другите. Именно затова лошите решили да причинят зло на него и на любимите му хора.

— Не разбирам...

„С тази руса косица и тъжните очи прилича на печален ангел“ — помисли си Ив и за пореден път се прокле заради неумението си да разговаря с малки деца.

— Няма как да го разбереш — промълви. — Никой не разбира защо някои хора решават да отнемат живота на събратята си, вместо да живеят като почтени граждани. Само че нещата са устроени така. Важното е да запомниш, че баща ти е бил добър човек, че семейството ти е било прекрасно, а хората, които им причиниха зло, са зверове. Знай, че когато ги заловя, ще ги тикна в шибания затвор, където ще останат до края на жалкия си живот. С друго не мога да те утеша.

— Скоро ли ще ги хванеш?

— Да, стига да ме оставиш да работя, а не да си дрънкам с теб в коридора.

Никси се поусмихна:

— Знам, че нарочно говориш така. Всъщност си много добра.

Ив пхна ръце в джобовете на панталона си:

— Грещиш, малката. Аз съм най-злата жена на света.

— Не е вярно. Бакстър каза, че си твърда, упорита и понякога се държиш грубо, но то е, защото ти е мъчно за умрелите хора и се опитваш да отмъстиш за тях.

— Така ли? Брей, много знаел този Бакстър! Бягай обратно в леглото, детенце!

Никси тръгна към стаята си, но спря и се обърна:

— Мисля, че когато хванеш онези и ги тикнеш в шибания затвор, мама, татко, Койл, Инга и Лини ще се зарадват. Да, така си мисля.

— Тогава не ми пречи да работя, за да ги хвана по-бързо. — Изчака малката да влезе в стаята си, обърна се и тръгна да търси Рурк.

Както и очакваше, съпругът ѝ работеше на незаконния компютър. Тя промърмори някакъв поздрав, бързо прекоси помещението, грабна от бюрото порцелановата чаша, жадно отпи от нея. Задави се, закашля и грозно изруга:

— Мамка му! Защо не каза, че не е кафе, а бренди?

— Ако беше ме попитала, щях да те предупредя. Изглеждаш ужасно, лейтенант. Глътка бренди може би ще ти помогне да се отпуснеш.

Ив поклати глава, програмира автоготвача да ѝ приготви чаша силно черно кафе и едва тогава попита:

— Как върви работата?

— Този Къркендал или някой от съучастниците му е много опитен в прикриването на следите. Образно казано, издърпам ли някоя нишка, се натъквам на възелче, което води към други заплетени нишки. Ще размотая кълбото, обаче няма да стане бързо. Докато работех, ми хрумна нещо. Как ще реагира нашият човек, ако разбере, че банковите му сметки са замразени?

— За съжаление нямам нито едно солидно доказателство, че той е убиецът на Суишърови и на още седем души. Единствената улика е фоторобот, съставен по описанието на улична проститутка, който няма никаква прилика с Къркендал. Знам, че е виновен, но няма да получа разрешение за замразяване на сметките му само въз основа на заключение, продиктувано от интуицията ми.

— За мен не представлява проблем да изтегля парите от сметките му.

— Да ги откраднеш, така ли?

— Да речем, че ще ги прехвърля в друга сметка. Думата „откраднеш“ е толкова... приятна. Но знам, че терминът „прехвърляне в друга сметка“ повече ти допада.

Ив се замисли. Предложението му беше невероятно примамливо. Но и незаконно. За да спечели време, промърмори:

— Като се прибрах, за разнообразие не ме пресрещна скъпият ти Съмърсет, а Никси. Смятала, че близките ѝ ще се зарадват, когато хвана убийците им и ги тикна в шибания затвор.

— Аха.

— Едно възпитано дете не бива да ругае. Може би ѝ влияя отрицателно. Напляскай ме, ако трябва. Обаче... — Тя млькна, като видя широката му усмивка, разбра причината и също се засмя. Притисна длан до устните си, за да заглуши звука, и промърмори: — Престани, иначе ще събудя цялата къща... — Посъвзе се и продължи: — Предложението ти е адски съблазнително. Мисля, че ако мръсникът остане без пари, така ще побеснее, че ще реши да ми отмъсти и тогава ще го заловя. Само че се страхувам да не би първо да очисти неколцина швейцарски банкери или адвокат от... как се казваше онзи

остров... от Едем. Затова предлагам засега да се въздържим от този вариант.

— Хм, май имаш право.

— Не съм имала по-гаден ден. — Ив се излегна на креслото, протегна крака. — Чувствам, че напредвам, но се случват какви ли не гадости, които забавят работата ми. Днес беше върхът.

— Още някой ли е бил убит? Целият ти панталон е в кръв.

— Не е кръв, а сок от вишни. — Тя допи кафето си и заразказва за случилото се. — След като забелязах, че някаква черна камионетка ни следи, спрях пред един супермаркет и изпратих Трухарт за безалкохолни напитки. После...

— Чакай! — Рурк вдигна ръка. — Разбрала си, че те следят хора, отговорни за смъртта на най-малко дванайсет души, но си изпратила за напитки полицаия, който те е придружавал.

Ив си помисли, че сигурно със същия леден поглед той смразява подчинените си, допуснали някаква грешка, с която са си навлекли гнева му, но се постара да изглежда невъзмутима.

— Искях да разбера какво ще предприемат — заяви.

— Надявала си се да те нападнат, затова си изпратила Трухарт в магазина, а?

— Не е точно така, но...

— Помолих те само за едно, Ив — да ми кажеш, когато решиш да играеш ролята на примамка.

— Нямах намерение... хрумна ми изведнъж... — Тя млъкна и затвори очи, защото болката пропълзя от тила към горната част на главата ѝ. — Сега пък за капак ти ми се сърдиш. — Стана и неспокойно закрачи напред-назад. — Сърдиш се, защото не мога да ти се обаждам през пет минути и да те осведомявам какво правя. Нямам възможност да спра и да се запитам: „Хм, дали Рурк ще одобри това мое действие“ или „Да се свържа ли с Рурк и да го попитам дали е съгласен да направя това и това.“

— Не отблъсквай загрижеността ми, сякаш е досадна муха! — Той също се изправи. — Не смей да подценяваш тези престъпници! Нямах представа какво ми струва да стоя тук и да не знам какво става с теб.

— Не говори...

Рурк не ѝ позволи да довърши фразата, а продължи гневната си тирада:

— Знаеш ли какво ми струва всеки ден да потискам страха си за теб и да се старая да не ти се пречкам? Да се мъча да не мисля, че може би един ден или една нощ няма да се върнеш и ще ми съобщят, че си мъртва!

— Е, трябва да се примириш, щом си женен за полицайка.

— Не мога!

Погледът му не беше гневен, в прекрасните му сини очи се четяха само загриженост и безгранична обич. Изведнъж Ив се почувства виновна, задето му причинява толкова терзания.

Понечи да каже нещо, но той отново заговори:

— Молил ли съм те да се промениш, да смениш професията си? Оплаквам ли съм се, когато те вдигат от леглото посред нощ, когато се прибиращ у дома, обгърната от миризмата на смърт?

— Не си. Ще съобщим по новините, че си много по-достоеен от мен!

— Не ме иронизирай. Въпреки различията помежду ни имаме успешен брак. Но когато ми обещаеш нещо, държа да го изпълняваш.

Болката вече пулсираше зад челото ѝ, усещането бе, все едно някой бърка с пръсти в очите ѝ.

— Явно гадният ден още не е завършил — промърмори. — Имаш право. Не спазих обещанието. Не беше нарочно. Действах, без да мисля, и сгреших. Никси, трупа на алеята, смъртта на двамата ми колеги, децата, убити в съня им. Поддадох се на емоциите, макар да знам, че не бива. — Тя притисна длани до слепоочията си в отчаян опит да облекчи болката. — Струваше си да рискувам... поне така си мислех, ала се оказа, че съм сгрешила. Не си първият, който ми чете конско тази вечер. Уитни така ме наруга, че дълго ще ми държи влага.

Рурк безмълвно седна зад подковообразното бюро, натисна някакъв бутон. От малко чекмедже извади шишенце, изсипа в дланта си две малки сини таблетки, после взе от хладилника бутилка с вода.

— Изпий болкоуспокояващите. Не ми противоречи! — сопна се, когато тя понечи да заговори. — Струва ми се, че виждам как в главата ти удрят хиляди чукове.

— По-лошо е. Струва ми се, че изстискват мозъка ми. — Тя изпи таблетките, отново седна на креслото, с длани закри лицето си. —

Сгафих! Сгафих ужасно. Ранени са ченгета и цивилни, унищожена е частна и общинска собственост. Трима заподозрени в убийство още са на свобода. Само защото действах необмислено.

— Ако можеше да предвидиш всичко, щеше да си Бог, не лейтенант. Облегни се назад, затвори очи, отпусне се за малко.

— Не ме глези. Не го заслужавам. Не го искам... Бяха толкова близо! Помислих, че се опитват да подслушват разговорите ми. Полицейската кола е със специални блокиращи устройства, но и те разполагат със скъпи уреди за проследяване. Реших да не искам подкрепление, за да не разберат, че съм ги забелязала.

— Изглежда логично.

— Да, изглежда. Мислех си, че ще избягат, щом разберат, че съм се обадила на диспечера. Затова спрях и изпратих Трухарт да купи безалкохолни напитки. Искях да видя как ще реагират. Камионетката мина край мен, обиколи съседните улици, а когато потеглих, отново се залепи за колата. Казах си: „Ще предприема изненадващ ход. Заобикалям ги, озовавам се зад тях, обаждам се за подкрепления и проследявам престъпниците, докато ги пипнем.“ Само че проклетата камионетка буквално летеше. Засякох скоростта им — движеха се близо с двеста километра в час. После започнаха да ме обстрелват с лазерни пушки и Бог знае какви други оръжия. Извадиха от строя две патрулни коли, няколко автомобила на цивилни граждани и един макси автобус, накрая се изплъзнаха.

— Опитала си да ги заловиш сама.

— Така реших. И сгрехих. Единствената полза бе, че видях марката, модела и регистрационния номер на камионетката. Оказа се обаче, че номерът е на друго превозно средство от същата марка и модел. Хитър ход — да откраднат табелките на камионетка, която прилича на тяхната. Собственикът ѝ не е криминално проявен, по време на уличната драма е бил вкъщи с жена си и е гледал телевизия. — Ив отпи глътка вода и добави: — И така, полицаи и цивилни са в болницата, унищожени са автомобили и патрулни коли, възможно е да бъдат заведени дела срещу полицията, престъпниците знаят, че вече мога да опиша превозното им средство.

— А Уитни хубавичко те е насолил.

— И още как.

— Мисля, че при подобни обстоятелства щеше да постъпи като теб.

— Не знам. Може би. Така или иначе решението ми беше погрешно. Кметът ще мъмри началника на полицията, началникът ще си го изкара на Уитни, а контраата ще остане в мен, защото съм на най-ниското стъпало в йерархията. Тръпки ме побиват, като си помисля как ще се развихрят медиите.

— Е, изритали са те отзад, какво пък толкова! Ако се случва от време на време, е полезно за изграждането на по-силен характер.

— Как не! Резултатът е само един — насинен задник. — Ив въздъхна. — Вече знам кой и кога е купил камионетка от тази марка и модел. Излиза, че много хора го харесват, защото списъкът е много дълъг. Не очаквам кой знае какво от тази следа. На мястото на престъпниците щях да купя превозното средство от магазин в друг град. Или да го открадна от паркинг извън Ню Йорк. Така няма да има документация, доказваща покупката.

— Обезкуражена си — промълви Рурк. Мразеше да вижда жена си в подобно състояние. — А не трябва.

— Не съм. Може би умората си казва думата. Извинявай заради отвратителното ми настроение. Пък и това главоболие...

— Гледай да се напиш. На сутринта ще се чувстваш по-добре и готова за работа.

— Ти няма да си легнеш, нали?

— Напротив. — Той нареди на компютъра да съхрани информацията и да се изключи.

— Нямах ли си твоя работа утре?

— Промених графика си. — Двамата излязоха, Рурк задейства заключващите механизми. — Разговарях с Ричард и Бет. Утре ще дойдат да се запознаят с Никси.

— Утре ли? Помолих те да действаш експедитивно, но не очаквах, че ще стане толкова бързо.

— Оказа се, че те планирали да вземат друго дете и току-що били подали молба. А Ричард ми каза, че Бет се надявала този път да им се падне момиче. Според двамата моето обаждане е нещо като поличба. — Докато вървяха към спалнята, той прегърна Ив, с „магическите“ си пръсти разтърка врата ѝ и болката, притъпена от хапчетата, още повече намаля. — Съдбата е капризна и понякога е

безчувствена мръсница, нали? Случва се обаче капризите ѝ да доведат до нещо добро. Ако тяхната дъщеря не бе убита, те нямаше да осиновят дете. Ако моя приятелка не беше имала същата зла участ, нямаше да се запознаят с момченцето и да предложат да му осигурят дом.

— Ако Грант Суишър не беше помогнал на Даян Къркендал, със семейството му щяха да бъдат живи.

— Тъкмо затова казах, че понякога съдбата е безчувствена. Все пак сега Никси има прекрасната възможност да заживее с Ричард и Бет. Ще порасне с мисълта, че на този свят има хора, които се опитват да възстановят справедливостта.

— Пропусна да кажеш, че ако Шарън Деблас не беше убита, с теб нямаше да се запознаем.

— Напротив, щяхме — по друго време и на друго място. Всяка стъпка в живота ми ме приближаваше към теб. — Обърна я към себе си, целуна я по челото. — Дори когато пристъпвах по най-тъмния път.

— Смъртта ни събра.

— Не е вярно. Отчаяна си, затова говориш така. Събра ни любовта. — Той свали кобура с оръжието ѝ. — Умираш за сън. Веднага в леглото!

Тя се съблече, пъкна се под завивките, а когато Рурк я прегърна, затвори очи.

— Щях да те намеря — прошепна, — дори когато бе на най-тъмния път.

Кошмарът пропълзя в съзнанието ѝ. Видя себе си — окървавеното момиченце, затворено в ослепителнобяла стая заедно с други малки окървавени деца. Страхът и отчаянието, болката и умората им бяха почти осезаеми. Нито едно дете не говореше, нито едно не плачеше. Стояха едно до друго, насинените им раменца се допираха. Чакаха да разберат какво ще им отреди съдбата. Едно по едно ги отвеждаха хора с каменни лица и мъртви очи. Децата не протестираха, не издаваха нито звук; покорно се оставяха да ги отвеждат, както отвеждат болните кученца, за да сложат край на мъките им. Тя гледаше и чакаше да дойде нейният ред. Ала никой не дойда да я вземе. Остана сама в бялата стая; кръвта, която покриваше лицето и

ръцете ѝ, капеше на пода. Не се изненада, когато той влезе в стаята. Човекът, когото беше убила, винаги се връщаше. Онзи, който я изнасилваше и я биеше, докато я превърнеше в скимтящо животинче. Той се усмихна... лъхна я познатата миризма. Миризма на уиски и бонбони.

„Искат само хубавите — каза ѝ. — Добрите и милите. Такива като теб ги оставят на мен. Никой никога няма да те иска. Знаеш ли къде ги водят?“

Тя не искаше да разбере. По лицето ѝ потекоха сълзи и се смесиха с кръвта. Ала дори не гъкна. Мислеше си, че ако не издаде нито звук, може би той ще си отиде и ще дойде някой друг. Който и да било.

„Нали ти казах, че ги хвърлят в един ров? Не те ли предупредих, че ако ми правиш номера, ще те хвърлят в ров, пълен с паяци и змии? Казват: «Нека ти помогнем, момиченце.» Всъщност те изяждат жива, хапка по хапка. Само че теб не те искат. Прекалено си мършава. Мислиш ли, че не знаят какво си направила?“

Той се приближи, лъхна я още някаква миризма — вонята на гнилоч. Задави се, защото се опита да диша само през устата, за да не повърне.

„Ти си убийца. Затова те оставиха на мен.“

Просна се върху нея, тя изпищя.

— Недей, Ив. Недей. Шшт.

Тя се вкопчи в Рурк и прошепна:

— Прегърни ме. Само ме прегърни.

— До теб съм, скъпа. — Допря страната си до нейната. — Успокой се. Няма да позволя нищо лошо да ти се случи.

— Оставиха ме сама и той дойде да ме вземе.

— Не си сама. Никога няма да те оставя сама.

— Никой не пожела да ме вземе. Само той ме искаше.

— Запомни, че аз те желая. — Рурк я помилва по косата, няколко пъти прокара длан по гърба ѝ. — Пожелах те от първия миг, в който те видях.

— Имаше толкова много деца... — Ив се отпусна на леглото, притисна се до съпруга си. — Накрая останах сама и знаех, че той ще дойде. Защо не ме остави на мира?

— Тази вечер няма да се върне. — Рурк притисна дланта ѝ до гърдите си, за да усети биенето на сърцето му. — Няма да се върне, защото сме заедно, а той е страхливец.

— Заедно сме — прошепна тя. Дори когато заспа, дланта ѝ остана върху сърцето на съпруга ѝ.

Събуди се и видя, че Рурк вече е облечен, пие кафе и следи борсовата информация, която течеше на монитора. Стана от леглото, а той се обърна към нея:

— Как си?

— Горедолу. Може и да се оправя, след като взема душ. — Тръгна към банята, спря, върна се при Рурк. Наведе се и го целуна по челото — простичък жест на обич, който го развълнува и озадачи. — Благодаря ти, че те има, че си до мен, дори когато спя — прошепна му.

— Пак заповядай.

Преди да влезе в банята, тя подхвърли:

— Понякога присъствието ти ме изнервя. Но само понякога.

Рурк облекчено се засмя — жена му явно си възвръщаше формата. Отпи от кафето си и отново се обърна към монитора.

Малко преди седем часа Ив влезе в кабинета си. Бакстър беше се разположил на бюрото ѝ, беше си поръчал обилна закуска.

— Детектив Бакстър — сопна се тя. — Някак си задникът ти се е озовал на моя стол. Веднага стани, за да изритам всеки сантиметър от задните ти части.

— Изчакай да свърша със закуската. Отдавна не съм хапвал истинска шунка и истински яйца — такова пиршество не е за изпускане. — Той кимна към екрана на стената, на който течеше вътрешна полицейска информация. — Май снощи си била много заета, Далас. Разбрах, че едва не си убила моето момче.

— „Твоето момче“ оплака ли се?

— Как не! Трухарт не е лигльо.

Фактът, че Бакстър веднага се застъпи за помощника си, охлади гнева ѝ.

— Вярно — промърмори. — Обърках го с теб.

— Сигурно е било страхотно приключение.

— Да, само че и последствията бяха страхотни. — Тя забеляза, че Бакстър е програмирал автоготвача да приготви цяла кана кафе, и си наля една чаша. — Уитни ми три сол на главата.

— Не му се връзвай. И той дълго време е бил действащ полицай, знае какво е да действаш при екстремно положение. Трябвало е да реагираш мигновено, взела си решение, което си смятала за правилно.

Ив сви рамене:

— Може би той би постъпил като мен, може би знае, че при същите обстоятелства пак ще взема същото решение. Факт е обаче, че сгафих, и напълно си заслужих мъмрението. Разбира се, Трухарт няма да получи порицание.

— Ако се наложи, ще го понесе. Все пак благодаря, че си го оневинила пред командира. Какво ще бъде наказанието ти?

— Трябва да представя писмен и устен доклад пред дисциплинарната комисия. Положението ми хич не е розово. Сигурно порицанието ще бъде отразено в служебната ми характеристика. Разбира се, мога да докажа, че съм действала правилно, но на шефовете няма да им хареса. Не ми се иска да мисля какво ще ме правят, когато цивилните започнат да завеждат дела срещу полицията.

— Щом заловиш трима наемни терористи, отговорни за смъртта на минимум дванайсет души, всичко ще ти бъде простено.

— Да, обаче ако не ги заловя много скоро, лошо ми се пише. Ще се справя — и аз не съм лигла. Само че искам да спипам мръсниците, Бакстър! — Обърна се да посрещне хората от екипа и побърза да ги предупреди: — Ако ще закусвате, направете го по-бързичко. Предстои ни много работа, а нямаме време.

Съчетаха полезното с приятното — докато закусваха и пиеха кафе, разменяха информация, Ив им възложи задачите. Ала когато в кабинета влезе Дон Уебстър от отдела за вътрешно разследване, всички млъкнаха.

— Добро утро, момчета и момичета. Далас, трябвало е да раздаваш билети за снощното представление.

— Съвещанието е само за истински ченгета — подхвърли Бакстър.

Ив се намръщи и му направи знак да млъкне. Очаквала бе от „Вътрешно разследване“ веднага да започнат да душат около нея. От

една страна, бе за предпочитане да я разследва Уебстър, защото сред служителите на този отдел само той заслужаваше доверие. От друга страна обаче, с него навремето бяха любовници и тя не искаше двамата с Рурк отново да се скарат.

— В момента обсъждаме информация, която засега трябва да остане поверителна — обърна се към Уебстър.

— Шефът — каза той (имаше предвид началника на полицията Тибъл) — реши, че трябва да науча всички подробности. Имаме голям проблем, Далас — ранени цивилни, материални щети, двама полицаи са мъртви. — Изчака няколко секунди, изгледа присъстващите. — Разбрахме, че си разпитвала детективи, които са разследвали други случаи, един от които е приключен. Трябва да обосновеш действията си. Ще кажа още нещо на всички ви, което ще си остане между нас — нямам намерение да създавам неприятности на онези, които са направили всичко възможно да заловят мръсниците, отговорни за смъртта на Престън и Найт. Използвах връзките си, за да поверят на мен разследването на този случай. Работил съм в отдел „Убийства“. Работил съм с теб, Далас. По-добре да съм аз, отколкото някой, който няма представа какво е да си принуден да взимаш самостоятелни решения.

— Тоест да се радвам, че ме разследва дяволът, когото познавам — иронично подхвърли Ив.

— Точно така.

— Седни и слушай.

Тя продължи да запознава екипа с новата информация, но внимаваше да не издаде, че я е получила благодарение на намесата на Рурк.

— Разполагаме с данни, че Къркендал, Клинтън и Айзънбери са били използвани за „мокри поръчки“ от различни секретни агенции. Имаме основание да вярваме, че тримата са били свързани с терористичната група „Касандра“.

— Как получи тези сведения? — попита Уебстър.

Тя се поколеба за миг, но Фийни побърза да се намеси:

— Успяхме да се доберем до тях чрез файловете, които ни предоставиха военните. Достатъчно опитни сме да намерим дори най-засекретената информация.

— Благодарение на „Касандра“ тримата заподозрени са имали достъп до най-съвременни оръжия и електронни устройства, както и до големи парични суми — продължи Ив. — Идеологията на тази група — световен ред, създаден от тях, съвпадат с идеите на Къркендал, за които съдим по действията му. Принуждавал е съпругата и децата си безпрекословно да изпълняват на заповедите му, всяко неподчинение е било жестоко наказвано. От разговора с Роксан Търнбил, балдъзата на Къркендал, детективите Пийбоди и Макнаб научиха, че той я е отвлякъл и я е изтезавал, за да издаде местонахождението на съпругата му. Времето, което тя е прекарала в плен, подсказва, че вероятно са я завели в квартира или къща в града или наблизко. Главната квартира на „Касандра“ също беше в Ню Йорк...

— Убийствата, които разследваш, не приличат на терористична акция — прекъсна я Уебстър.

— Така е. Става въпрос за лично отмъщение. Къркендал е имал зъб на Грант Суишър, затова е избил цялото му семейство. За него е било въпрос на чест да отмъсти на човека, който му е отнел жената и децата.

— Всички негови жертви по един или друг начин са замесени в бракоразводното дело — отбеляза Пийбоди.

— Не всички.

— Например Никси. — Макнаб погледна към вратата, сякаш се страхуваше малката да не го чуе.

— Именно. Иска да я убие, за да довърши мисията си. Желаете смъртта и на съпругата си. На жената, която не само е дръзнала да му се опълчи, да го изостави и да вземе децата, но и го е подложила на унижението на съдебен процес. Която е спечелила делото и се е отървала невредима.

— Не може да я намери. — Пийбоди разпери ръце. — Ние — също.

Ив си помисли, че ако Рурк разполага с достатъчно време, ще открие къде се крие Даян. Това обаче щеше да изложи на риск не само нея и децата ѝ, но и семейството на сестра ѝ.

— Можем да блъфираме, да го накараме да повярва, че сме я намерили. Ще се уреди, обаче трябва малко време. Ще намерим полицайка с телосложението на Даян. Може да я гримираме, за да

подсилим приликата, ала едва ли ще е необходимо. След като Къркендал си е направил пластична операция, сигурно ще предположи, че и тя е сторила същото. Важното е той да не заподозре, че сме му устроили капан.

— Трябва ни „тайна квартира“. — Фийни замислено заподръпва долната си устна. — Така той ще повярва, че наистина сме намерили жена му. Ще го примамим там и ще го заловим. Обаче няма да бъде лесно, Далас. Мръсникът разполага с най-модерните средства за наблюдение и проследяване.

— Ще се справим. Необходими са ни трийсет и шест часа за подготовка на доброволката и още дванайсет за отработване на стратегията. Няма място за провал, този път и тримата трябва да попаднат в капана. Фийни и Макнаб ще поемат работата в компютърната лаборатория. Ще се справите ли, момчета?

— Започваме веднага.

— Ще помоля всички да излязат. Искам да поговоря насаме с лейтенант Уебстър. — Изчака, докато останаха сами, и заговори: — Аз отговарям за това разследване и за случилото се снощи. Ако началникът Тибъл, „Вътрешни разследвания“ или самият Господ е недоволен от нещо, вината е само моя.

— Разбрах. Вече казах, че нямам намерение да създавам неприятности на онези, които правят всичко възможно да заловят убийците. Прегледах документацията по случай Дъбери. Колегата си е гледал съвестно работата, но не е проявил съобразителност. В случая с Бренеган изглежда, че е бил заловен действителният извършител на убийството. Обаче информацията, която научих току-що, показва, че може би е допусната грешка.

— Предполагам, че разследвалите тези случаи са се оплакали на вашия отдел.

— Ченгетата не се оплакват на нас — промърмори той с лека насмешка. — Избягвайте ни, сякаш сме чумави. Обаче ние си имаме начини да следим какво става. Ако разследващия по случая Дъбери беше проявил повече въображение и беше свързал смъртта ѝ с убийството на съдия Мос и на Бренеган, още преди година щяхме да сме по следите на тези изверги.

— Почти невъзможно е да се направи връзка между удушването на социална работничка и бомбата, заложена в колата на съдията.

— Ти направи невъзможното.

— Защото имах повече данни. Слушай, ако смяташ, че ще натопя колега, дълбоко грешиш.

— Шефовете на разследващия ще решат дали е виновен или не. Това не е работа на „Вътрешни разследвания“. Относно сензацията, която медиите вече започнаха да раздухват по повод снощния инцидент... всичко е в твои ръце. Ако подходиш правилно към репортерите, сред които имаш добри познати, ще обърнеш нещата в своя полза. Вече си представям как прославят геройската постъпка на служителката от Нюйоркската полиция, която е рискувала живота си, за да залови убийци на деца.

— Я не се занасяй!

— Не вярвам Тибъл да започне да те превъзнася пред медиите. Не и докато не замажеш положението. Както вече казах, всичко зависи от теб. Покажи се по телевизията, нека гражданите на Ню Йорк видят сексапилната полицайка с гневен поглед. Направи така, че да продължиш работата си.

— Че аз не съм спряла да работя! — възкликна тя, позамисли се и попита: — Ако играя по свирката на шефовете и завъртя главите на репортерите, на хората от екипа ми няма да се търси отговорност, така ли?

— Ще кажа само, че няма да им навреди. Няма да е зле да им наредиш да ми възложат сериозна задача, за да се включа пълноценно. Не забравяй, че в отдел „Убийства“ много ме ценяха.

— Така е. Жалко, че не остана при нас.

— Това си е твое мнение. Така или иначе мога да помогна, затова съм тук. Не за да те порицавам или да те свалям. Въпреки че още си падам по теб — добави с усмивка.

— Млъкни!

Вратата между кабинетите се отвори, Рурк се облегна на касата. Въпреки небрежната поза приличаше на вълк, който дебне плячката си.

— Виж ти, Уебстър — процеди с леден тон.

Ив си спомни как двамата жестоко бяха се сбили в този кабинет; за миг изпадна в паника, но застана между тях.

— Лейтенант Уебстър е тук по нареждане на началник Тибъл като представител на отдел „Вътрешни разследвания“ и за да се

включи в...

— Господи, Далас, не говори вместо мен! — прекъсна я Уебстър, вдигна ръце. — Не съм докоснал жена ти, Рурк, и нямам намерение да го сторя.

— Добре. Както знаеш, тя ръководи трудно разследване. Не е необходимо да ѝ усложняваме живота.

— Не съм дошъл да създавам проблеми нито на нея, нито на теб.

— Престанете и двамата! — сопна се Ив. — Не говорете така, сякаш ме няма.

— Исках само да си изясним нещата от самото начало, лейтенант. — Рурк кимна на двамата. — Ще ви оставя да работите.

— Един момент! — Тя го последва в кабинета му, затвори вратата. — Виж какво...

Той я накара да млъкне, като притисна устни към нейните, после се отдръпна:

— Исках да го ядосам... Знам, че е дребнаво, но не се въздържах. Много добре знам, че не би се осмелил да те сваля, а пък ако превърти и опита, ти ще го смажеш от бой. Разбира се, ако аз първи не се добера до него. И преди съм ти казвал, че всъщност го харесвам.

— Не може да бъде!

— Да, харесвам го. Разбира от жени и умее да се боксира.

— Браво. Радвам се. — Тя поклати глава и си помисли, че мъжете са странни същества и винаги те изненадват с нещо.

— Така ще работя по-спокойно.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ив намръщено огледа компютърната лаборатория на Рурк. Няколко машини работеха, на мониторите се редуваха думи, кодове и загадъчни символи, които приличаха на йероглифи. Компютъризирани гласове монотонно изричаха непонятни заключения, задаваха въпроси.

Фийни, както винаги с измачкан костюм, и Макнаб, издокаран с одежди в крещящи цветове, се придвижваха напред-назад на столовете на колелца и като по чудо избягваха сблъсъка помежду си и с компютрите; приличаха на деца, увлечени в много странна игра.

За Ив усещането беше, сякаш се е озовала в друга вселена.

— Здравсти! — Фийни вдигна ръка за поздрав, после посочи иконките на монитор, вграден в конзолата. — Занимавам се с нещо важно.

— Добре. Предполагам, че не играеш на „Суперполицай 2200“.

— Хей! — обади се Макнаб. — Познаваш ли тази игра?

— Не! — отсече Ив. За нищо на света нямаше да признае пред младока, че няколко пъти е играла на „Суперполицай“, но само за да изпробва компютърните си умения. — Открихте ли нещо?

— Провеждаме диагностика на охранителната система на Суишърови, която, между другото, е много качествена.

— Вече знаем, че са я блокирали чрез дистанционно устройство. Както и резервната система и автоматичните аларми.

— Въпросът е как са го направили. С това се занимаваме в момента. Преминаваме от код към код, от сигнал към сигнал и ако имаме късмет, ще получим представа за вида на блокиращото устройство.

Ив кимна:

— Все отнякъде са се снабдили с него. Може да са сменили конфигурацията и да са направили някакви подобрения, но не са произвели сами устройството.

— Именно. Сега погледни този монитор. Работим върху охранителните камери на паркинга на болницата, където е била убит

Джейнин Бренеган, и на апартамента, в който е била удушена Карин Дъбери. Обезвредени са или със същото устройство, или с друго, но със същата конфигурация. Когато пипнем гадовете, това доказателство ще ги закопае.

— Имате ли възможност да поемете още една задача?

— Давай.

— Искам да повредите комуникатора ми, но повредата да е малка, и то такава, че човек като мен, който не разбира от електроника, да не я забележи.

— Аха, ясно. Залагаш капан.

— След като подготвим операцията, искам престъпниците да подслушват разговорите ми. За по-правдоподобно връзката може да прекъсва от време на време, все едно защитното устройство се включва и изключва. Случва се, нали?

— Да, но тогава прозвучава предупредителен сигнал.

— Всеизвестно е, че полицията работи с почти първобитна техника. Доказателство е проклетият ми компютър.

— Пак ти прави на инат? — обади се Макнаб.

— Засега се държи нормално. Напоследък не се е случвало да видя на екрана кадри от чуждестранен порнофилм, вместо файла, който съм поискала.

Фийни протегна ръка:

— Дай комуникатора. Ще си поиграем с него. Носиш ли резервния?

— Да. — Тя извади от джоба си устройствата. — Повредете само единия. Можете ли да направите така, че входящият сигнал да продължи да е закодиран и онези да чуват само откъслечи от разговорите ми?

— Бъди спокойна, ще те уредим.

В къщата имаше достатъчно стаи, за да бъде разквартируван цял батальон. Ив знаеше, че е рисковано да прикрепи Уебстър към Бакстър, ала не искаше човекът от „Вътрешни разследвания“ да слухти около нея. „Щом иска да наблюдава — помисли си, — нека гледа Бакстър и Трухарт.“ Преди да намери Пийбоди, тя се затвори в спалнята си и се свърза с Надин.

— Услуга за услуга — каза без предисловия. — Искам да ме изкараш героиня пред зрителите. Снощи се случи нещо...

— Говориш за въздушното ти представление ли? — прекъсна я репортерката и се засмя. — Имаме невероятни кадри — купихме любителския филм на турист от Токио. Тази сутрин ги излъчихме два пъти.

— Страхотно.

— Неприятности с шефовете ли имаш? Досега не ти е пукало, дори да те мърят.

— Този път е сериозно. Насъскаха срещу мен „Вътрешни разследвания“, а това със сигурност ще попречи на работата ми. Трухарт беше с мен и макар че се постарах да го оневиня, също може да отнесе наказание. Препоръчаха ми да направя така, че медиите да разгласят как смелото ченге преследва убийци на деца и полицаи, рискува живота си, за да ги залови и да защити вселената.

— Боже, знам как мразиш да те възхваляват. — Надин наклони глава. — Но това не е лъжа, нито преувеличение, нали? Наистина си преследвала лошите.

— Да, обаче подобни изпълнения се отразяват отрицателно на събирателния образ на полицията.

— И шефовете ще те жертват, ако се наложи.

— Не мен, а Трухарт. Аз ще получа мъмрене, може би порицание, което ще бъде вписано в досието ми, но ако има изкупителна жертва, това ще бъде Трухарт. Чувствам се виновна, задето го въвлякох в тази история и изложих на риск не само кариерата, ами и живота му.

— Искаш да представя нещата така, че шефовете да ти позволят да продължиш разследването и да не изпържат задника на онзи сладур.

— Да. В замяна...

— Не, не ми казвай. — Надин се отдръпна назад, вдигна ръце. — Защото ще откажа и това ще ме убие.

— Виж, не искам от теб невъзможното.

— Очевидно не си гледала сутрешния ми репортаж, посветен на желязната лейтенант Далас и младия предан полицай Трухарт, които са рискували живота си при преследването на жестоките убийци на деца и две ченгета. Убийци, които не се колебаят да стрелят с лазерни

оръжия, без да ги е грижа за живота на невинни мъже, жени и деца, които са жители или гости на прекрасния ни град. И така нататък.

— Прекрасно. Длъжница съм ти.

— Не, квит сме. Получи се страхотен материал, вижда се как от камионетката откриват стрелба. Повечето конкурентни телевизии също те хвалят, но са използвали случилото се да подчертаят развихрянето на градския тероризъм и защо не сме в безопасност на улицата и в домовете си.

— Хм, уместен въпрос. Може би защото обществото ни е скапано.

— Разрешаваш ли да те цитирам? Не, по-добре говорителка да коментира казаното от теб. Става ли?

Ив се позамисли и отвърна:

— Предлагам ти да кажеш пред камера следното: „Когато се свързах с лейтенант Далас, тя заяви, че ще работи неуморно, за да залови виновниците за смъртта на двама полицаи, на Грант, Кийли и Койл Суишър, на Инга Снуд и на Лини Дайсън. Цитирам: Ние служим на тях, служим на Ню Йорк. Служим на Никси Суишър, защото не е достатъчно, че е оцеляла. Заслужава убийците на най-близките ѝ хора да бъдат изправени пред съда и ние ще ѝ го дадем.“

— Супер. Записах го. Преди малко казах, че не ми дължиш нищо. Ще очерня убийците не като услуга към теб, а заради Престън и Найт. Утре са погребенията и на двамата.

— Ще се видим там. — Ив се поколеба и добави: — Анонимен източник от Централното полицейско управление потвърди, че отвличането и убийството на Мередит Нюман е свързано със случая на проникване в дома на едно семейство и избиването на петима души, включително две деца. Мередит Нюман, служителка от отдела за закрила на децата, бе похитена на... ти ще допълниш останалото.

— Разрешаваш ли да съобщя, че на Нюман е било възложено да се грижи за деветгодишната Никси Суишър, единствената оцеляла от клането в къщата в Уест Сайд?

— Да. Кажи още, че ако се съди по многобройните изгаряния по тялото на социалната работничка, тя е била изтезавана, преди гърлото ѝ да бъде прерязано като на хората в дома на Суишър. Трупът на Мередит Нюман е бил открит на алеята зад един ресторант...

— Това вече съм го съобщила.

— Кажи го пак. Повтори подробностите — открили са я захвърлена на една задна уличка. Била е гола, покрита с изгаряния от електрически ток, гърлото ѝ е било прерязано. Секунди преди намирането на трупа свидетели са видели от уличката да излиза черна камионетка „Блек Стар“ с подправен регистрационен номер ААД-4613. Лейтенант Ив Далас, която разследва този случай, и помощникът ѝ, полицай Трой Трухарт, при напускане на местопроизшествието са забелязали същата камионетка.

— И са започнали да я преследват — добави Надин. — Престъпниците са се опитали да се отърват от преследвачите и са открили стрелба с лазерно оръжие, при което са застрашили живота на много граждани. Хм, добре се получи. Благодаря. Колко са свидетелите?

Ив предпочете да премълчи, че има само една свидетелка и тя е видяла само задните светлини на камионетката.

— Не е важно. Държа още да съобщиш, че когато си се свързала с лейтенант Далас, тя нито е отрекла, нито е потвърдила информацията от анонимния източник.

— Ще бъде прекрасно, ако ми дадеш интервю.

— Засега ти дадох предостатъчно. Ще отложим интервюто за по-късно.

Ив тръгна обратно към кабинета си, но реши за малко да се отбие при Рурк. Почука, отвори вратата и потрепери.

Кабинетът му беше претъпкан с хора. По-точно с холограмни изображения. Каро, секретарката на Рурк, седеше с ръце на скута. Двама мъже с елегантни, но строги костюми, и три жени с подобно облекло разглеждаха холограмата на някакъв мащабен строителен обект, най-забележителното в който бяха реката и прозрачната кула, опасани от ескалатори.

— Извинете. — Ив понечи да излезе, но Рурк вдигна ръка:

— Дами и господа, запознайте се със съпругата ми.

Петимата се обърнаха към нея. Тя забеляза преценяващите погледи на жените и присмехулните им изражения. Реакцията им беше разбираема. Трудно беше да се възприеме, че жената с груби протрити обувки, зле подстригана къса коса и препасан кобур, е съпруга на зашеметяващо красивия и елегантен Рурк, от когото се излъчваше усещане за могъщество и власт.

— Вече приключваме, скъпа — каза той, обърна се към събеседниците си и добави: — Ако имате други въпроси, обърнете се към Каро и тя ще ми ги предаде. Искам до двацет и четири часа промените да бъдат обсъдени и заложени в договора. Благодаря ви. Каро, остани за момент, ако обичаш.

Холограмните изображения на бизнес партньорите изчезнаха. Секретарката се изправи:

— Лейтенант Далас, радвам се да ви видя.

— Аз също — отвърна Ив и с неудоволствие си помисли, че от нея се очаква да размени любезности с най-близката сътрудничка на съпруга си. — Тъъ... как е Рива?

— Много добре, благодаря. Отново е в Ню Йорк.

— Ами... чудесно. Предай й много поздравии от мен.

Каро се обърна към Рурк:

— В единайсет имаш съвещание с инженерите по проекта. Отложих срещата ти с Хайсър, в един часа той ще се свърже с теб по видеотелефона. В два предстои да се срещнеш с Ейва Маккой и сътрудниците й. После си свободен чак до пет часа. Съвещанието с представителите на „Фич Комюникейшънс“ е насрочено за девет вечерта, но ще се проведе чрез холограмното устройство.

— Благодаря, Каро. Ако възникне нещо спешно, знаеш къде да ме намериш.

Тя кимна, каза довиждане на Ив, после и нейното изображение изчезна.

— Кои бяха баровците? — попита Ив.

— Архитекти. Още правя известни промени в нов проект, който ще е продължение на курорта „Олимп“.

— Шестима архитекта за един проект!

— Работата по изготвянето е много сложна и включва построяването на сгради, озеленяване, вътрешна архитектура... Защо ли ти обяснявам? Знаем, че изобщо не те интересува.

Тя се почувства неловко и промърмори:

— Не разбирам от подробностите, но това не означава, че не проявявам интерес към работата ти. Смятам, че като твоя съпруга трябва да те подкрепям във всяко начинание.

Рурк се засмя:

— Какво искаш от мен?

Раздразнението измести чувството ѝ за вина:

— Само изпълнявам съпружеския си дълг. Това не означава, че искам услуга.

— Така е, скъпа. — Той се облегна на бюрото. — Знам обаче, че дойде да поискаш нещо. Не искам да чувстваш угризения, нито да се притесняваш, че пренебрегвам работата си, за да ти помогна. Никой не може да ме принуди да го сторя против волята си.

— Какво ще кажеш да ми предоставиш някоя от твоите сгради в центъра?

— Коя предпочиташ?

Този път тя се засмя:

— Фукульо! Има ли някоя, която е необитаема и достатъчно малка, че за двацет и четири часа да монтираме охранителна система и подслушващи устройства?

— Ще измислим нещо. Там ще заложиш капана, нали? Защо искаш да бъде в центъра на града?

— Защото тяхната база е в другия край на Ню Йорк. И защото искам да бъдем колкото е възможно по-далеч от детето и същевременно да сме в града. Трябва ми малка сграда, в която да разположа дванайсетима от моя екип, и да има достатъчно място да се скрият снайперистите и техническия персонал. Намерението ми е постройката да изглежда като тайна квартира, на прозорците и вратите ще бъдат монтирани полицейски заключващи устройства. Най-важното е да „запечатим“ всички изходи, когато плъховете попаднат в капана.

— До следобед ще ти предоставя възможност да избираш между няколко сгради. Достатъчно бързо ли е?

— Да, благодаря. И още нещо. Спомена, че днес ще дойдат Ричард и Елизабет.

— Да, в четири. Аз ще се срещна с тях.

— Изкушавам се да не присъствам, но няма да е редно, след като ти натрапих малката. Предполагам, погрижил си се за безопасността им.

— Разбира се.

— Ще поканя Мейвис.

— Моля?

— Никси ѝ е голяма почитателка. Само да я беше видял как засия, като разбра, че познавам Мейвис. Докато се усетя, ѝ обещах, да я запозная с любимата ѝ певица. Хрумна ми още нещо. Майра и без това трябва да присъства, за да прецени реакцията на Никси към евентуалните ѝ приемни родители. Ако дойде и Мейвис, ще изглежда, все едно сме поканили гости.

Комуникационната система забръмча, светлинни индикатори сигнализираха постъпването на нова информация. Ив се запита как съпругът ѝ издържа честите прекъсвания на работата му. Даваше си сметка, че и самата тя често му додява и го натоварва допълнително.

— В действителния свят на добро и зло, „добрите“ не канят гости, ако имат причини да вярват, че „лошите“ ще ги нападнат.

Рурк кимна:

— Тоест искаш онези, които наблюдават къщата ни, да си помислят, че малката не е тук.

— Ами... то е като да улучиш с един куршум два заека. Леонардо е в Париж или в Милано, или някъде там. — Тя махна в посоката, в която според нея се намираще Европа. — Ако днес поканя Мейвис, най-добре е тя да остане тук. За всеки случай.

— Знаеш поговорката: „С по-голяма компания е по-весело.“ С Мейвис наистина е весело, ала не и когато къщата ти е пълна с ченгета.

Чувството за вина отново я жегна.

— Ще се постарая да напуснат дома ни възможно по-скоро — промърмори.

— Надявам се да спазиш обещанието си. Между другото, преди съвещанието имах удоволствието да гледам по новините твоите каскади.

— Да, чух, че са излъчили репортаж по телевизията.

— Маневрите ти по земя и въздух бяха забележителни. Въпреки това имаш късмет, че не разби в някоя сграда новата си служебна кола.

— Не можех да си го позволя. Унищожа ли толкова бързо този автомобил, ако ще Пийбоди да предлага наляво и надясно извратени и вероятно незаконни сексуални услуги, шефовете ще ми отпуснат най-много скейтборд.

— Ако ми предложат извратен и вероятно незаконен секс, ще ти осигуря каквато кола пожелаеш.

— Само не го казвай на Пийбоди. И без това си пада по теб.

— Поласкан съм. Имах предвид теб. Обаче съм сигурен, че и с нея ще се споразумеем.

— Не искам партньорката ми толкова скоро пак да влезе в болницата. Доскоро. Ще се видим в четири.

Заедно с партньорката си Ив обиколи всяко местопрестъпление, което приписваше на Къркендал. Разгледа сградата, където навремето бяха живели съдия Мос, съпругата и синът му. Сега друго семейство обитаваше хубавата старинна къща.

„Мислят ли за трагедията, която се е разиграла тук? — помисли си. — Говорят ли за случилото се? А може би забавляват гостите със страховитата история.“

— Бакстър и Трухарт отново са разпитали съседите — напомни ѝ Пийбоди. — Показали са им фотороботите на двамата братя и снимките от военните им досиета. Никой не ги е виждал. Пък и оттогава са изминали две години. Нямах големи надежди, но бяхме длъжни да опитаме...

— Къркендал не е убил жената на Мос. Може да се предположи, че го е интересувал само съдията. Или че я е оставил жива, за да страда. Само че за да заложи бомбата, е трябвало добре да познава навиците на семейството. Наблюдавал ги е. — Тя се обърна кръгом, огледа се. — Тук има много къщи, които човек може да купи или да вземе под наем, за да устрои наблюдателен пост. Може би тази задача е била поверена на Айзънбери, защото е по-умна и ловка. Може би е била сред свидетелите, които са били разпитани след взрива. Ще прегледаме рапортите, дано да се натъкнем на нещо, което тогава колегите са пропуснали.

С Пийбоди отново се качиха на колата и потеглиха към къщата на семейство Суишър. Тя продължи да разсъждава на глас:

— Покупката на недвижимо имущество в този квартал е добра инвестиция. Къркендал си пада по изгодните вложения. Например школата за бойни изкуства, която се ръководи от съдружника му Лу. Защо пък да не си купи къща?

— Тъкмо ще разнообрази инвестициите си — кимна Пийбоди.

— Да се хванем за това. Ще търсим къща или жилище, закупено след съдебния процес и преди взривяването на колата на съдията.

Може да не ни отведе при Къркендал, но ще бъде доказателство. Когато пипнем мръсниците, ще се погрижа да не се изплъзнат от правосъдието... Мамка му! — Тя натисна педала за газта, когато приближиха къщата на Суишърови. — Погледни тези кретенчета!

Някакви тийнейджъри се опитваха да обезвредят полицейското устройство, заключващо входната врата. Момичето, което бяха оставили на пост — закръглена хубавица с прилепнал черен гащеризон и големи слънчеви очила, извика да предупреди приятелите си, скочи върху сребрист скейтборд и набързо изчезна.

Младежите се пръснаха като подплашени пилци — по един или по двама се качиха на скейтбордовете, плъзнаха се между храсталациите и се озоваха на уличното платно — изскърцаха спирачки, шофьорите занатискаха клаксоните.

Без да обръщат внимание на суматохата, хлапаците завиха по следващата пряка, като се смееха истерично.

— Няма ли да ги догоните? — попита Пийбоди. — Да ги смачкате като хлебарки... или нещо подобно.

— Не. Ако ги подгоня, най-вероятно някой от тях ще бъде смачкан от такси. Ненормалници! — Тя изскочи от колата, изтича до вратата да провери заключващото устройство. — Опитали са да блокират системата, но не са стигнали доникъде, иначе алармата щеше да се включи. Постави ново устройство, Пийбоди. Тъпанари с тъпанари! Какво бяха намислили? Да си устроят купон в къщата на мъртъвците ли? Защо не са на училище или в поправителен дом, където им е мястото?

— Събота.

— Какво?

— Днес е събота, лейтенант. Децата не учат в събота.

— А трябва — мрачно избърбори Ив. — Трябва да има училища, където по двайсет и четири часа в денонощието да държат такива изроди, дето нямат уважение към мъртвите. Ако са на свобода, все ще вършат бели.

— Нямаше да ви е толкова яд, ако бяхте ги настигнали и ги бяхте смачкали.

— Май имаш право — въздъхна Ив. — Следващия път няма да им се размине... И тук повторният разпит на съседите е бил безрезултатен. Обаче знаем, че Айзънбери е използвала помощничката

в адвокатската кантора, за да се сближи със Суишърови. Знаем още, че убийците са минали по улицата и не са влезли в съседна сграда. Въпреки това ще проверим дали някой не е купил или наел къща наблизо.

„Последният обект“ беше паркингът на Общинската болница.

— На тази жертва не са прерязали гърлото — промърмори Ив. — В рапорта е отбелязано наличието на множество прободни рани. Жената е опитала да се съпротивлява, но нападателят си е играел с нея — пробощдал я е ту тук, ту там. Казах „нападател“, но мисля, че това убийство е извършено от Айзънбери. В досието ѝ е отбелязано, че тя използва разнообразни методи. „Специалността“ на Клинтън е с голи ръце да удушават жертвите си. Къркендал е дал възможност и на брат си да се прояви. Но другите убийства са негово дело. Извършени са хладнокръвно и бързо. Само че и съучастниците му са били окървавени. Доверието към другарите ти нараства, ако и те бъдат окървавени заедно с теб.

— Не им е било трудно. — Пийбоди намръщено огледа паркинга и високата болнична сграда. — Или са проникнали в компютъра на здравния център и са научили графика на Бренеган, или са навъртали наоколо, за да я следят. Може би са използвали и двата подхода. Разбрали са, че най-удобният момент е, когато лекарката е дежурна до късно вечерта. Тя тръгва към колата си, срещу нея се задава жена — няма основание за тревога. Двете си кимат или Айзънбери я спира и я моли да я упъти... примерно как да стигне до хирургическото отделение. Бренеган се обръща да посочи, убийцата изважда нож. Намушква жертвата, лекарката се опитва да отбие ударите или да избяга, следва ново пробощдане. Някои рани са били много леки, почти драскотини. Накрая убийцата довършва Бренеган и преспойно се отдалечава.

„Точно така се е случило“ — помисли си Ив.

— Къркендал и Клинтън са наблюдавали убийството — промълви. — Били са наблизо или съучастницата им е носела видеокамера. Обзалагам се, че в леговището им ще намерим видеозаписи на всички убийства. Разучават ги и правят разбор както бейзболистите разучават записите на всеки мач. Търсят слабости и начини да ги избегнат.

— Изверги с болен мозък! Господи, лейтенант, приближава три часът!

— Какво от това?

— В три трябва да вземем Мейвис.

— Добре де... Имам някакво предчувствие. — Ив се загледа в мястото, на което преди години бяха намерили трупа на Джейнин Бренеган. — Знам, че сме близо до тях. Спукана им е работата, ако успеем да ги вкараме в капана. Те са умни и изобретателни, същевременно са уязвими, защото не се отказват, докато не свършат започнатото. Предпочитат да се провалят, отколкото да не приключат мисията.

— Трудно е да спреш и да започнеш нещо друго.

— Така е. Да отидем да вземем Мейвис.

Ив беше ходила на концерти на Мейвис. Виждаше как почитателите на певицата се редят на опашка пред гримьорната ѝ, за да вземат автограф от нея. Но не беше си представяла, че едно деветгодишно момиченце ще онемее, като зърне приятелката ѝ.

„Всъщност всеки нормален човек би онемял“ — помисли си с ирония. Днес косата на Мейвис беше на стотици златисти и зелени къдрички, които обрамчваха лицето ѝ. Очите ѝ също бяха златисти, миглите ѝ бяха в зелено. Носеше дълго тъмнолилаво палто, което захвърли още щом влезе в къщата. Рокличката ѝ с дължина до чатала беше на спираловидни лилави и златисти шарки. Гривни, опасващи коленете и глезените ѝ, подчертаваха зеления ѝ чорапогащник. В прозрачните токчета на златистите ѝ обувки се виждаха цветни спирали.

Беше в доста напреднала бременност и коремът ѝ повдигаше кокетната рокличка.

Многобройните ѝ гривни задрънчаха като камбанки, когато с танцови стъпки се приближи към онемялата Никси и жизнерадостно възкликна:

— Здравсти! Аз съм Мейвис.

Момиченцето само кимна, все едно беше кукла на конци.

— Далас казва, че харесваш песните ми.

Малката отново кимна, а певицата широко се усмихна:

— Хей, да не си глътна езика, миличка? — Бръкна в някакъв джоб, скрит сред гънките на роклята ѝ, извади диск и го подаде на момиченцето. — Това е запис на новия ми клип „Луда съм по теб“. Ще бъде на пазара чак следващия месец.

— Подаряваш ли ми го?

— Разбира се. Искаш ли да го гледаш? Може ли с Никси да изгледаме диска, Далас?

— Добре.

— Жестоко! — възкликна момиченцето. — Абсолютен връх! Двете с Лини... — Млъкна, наведе глава. — Лини е най-добрата ми приятелка, с нея непрекъснато гледаме клипове. Само че я...

— Знам — промълви Мейвис. — Съжалявам, че е станало така. Далас е моята най-добра приятелка. Адски ще ми бъде кофти, ако ѝ се случи нещо лошо. Дълго ще ми бъде мъчно за нея. Обаче ако си мисля колко хубаво ни е било заедно, мъката сигурно ще намалее.

Никси кимна, после прошепна:

— Ще си имаш бебе. Може ли да го пипна?

— Естествено. Понякога се разхожда в корема ми. Леле, ако знаеш колко е приятно! — Мейвис хвана ръката на момиченцето. — Ще остане още малко вътре. В новия ми клип един художник рисува по корема ми. Като го видиш, направо ще се шашнеш. Бягай да пуснеш диска. Ще дойда, за да го гледаме заедно.

— Ей сега. — Никси се обърна към Ив: — Обеща да я доведеш тук и изпълни обещанието си. Много ти благодаря — добави и се втурна към дневната.

Ив сложи ръка на рамото на певицата:

— Задължена съм ти.

— Няма за какво. Горкичкото дете, приплаква ми се, като го гледам! — Зелените ѝ мигли запърхаха. — Ще се радвам, ако поне за малко го накарам да забрави трагедията... Хей! Пак ме ритна! — Хвана ръката на Ив и я притисна към корема си.

— Не, не искам! Божичко! — Ив подскочи, когато нещо се опря до дланта ѝ. Любопитството ѝ обаче надделя и тя се загледа в корема на Мейвис, докато ритниците продължаваха. Беше някак... не можеше да опише усещането, но във всеки случай не беше неприятно, както очакваше. — Какво прави вътре, танцува ли?

— Плува, протяга се и се преобръща. Усеща колко съм щастлива и...

Ив рязко отдръпна ръка и я скри зад гърба си. Мейвис се засмя, нежно погали корема си и се обърна към стълбището:

— Здравсти, доктор Майра!

— Скъпа, би трябвало да ти направя комплимент, че сияеш, но ти винаги изглеждаш така. Затова ще ти кажа, че си олицетворение на добро здраве.

— Напоследък се чувствам ВВФ — във върховна форма.

— Не знаех, че вече си тук, Майра — промърмори Ив.

— Дойдох преди няколко минути. С Рурк си поговорихме в неговия кабинет. Каза да ти предам, че ще дойде след малко. Охраната съобщи, че госпожа Баристър, господин Деблас и синът им вече са минали през пропуска на портала.

— Ще позабавлявам Никси, докато дойдат — обяви Мейвис, окуражително потупа Ив по рамото и с танцови стъпки тръгна към дневната. — Пускай, Никс! — провикна се отдалеч; след миг се чу невероятна шумотевица, която в някои цивилизации може би минаваше за музика.

— Представлението започва — въздъхна Ив и тръгна към входната врата.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Определено представляваме странна компания!“ — помисли си Ив, която седеше като на тръни. Вместо да координира работата на екипа си и да планира важната операция, бе принудена да участва в разговора, да наблюдава реакциите на момиченцето и да играе ролята на домакиня.

Ричард и Елизабет бяха преживели убийство, скандал и какво ли още не, ала изпитанията сякаш бяха ги закалили. Тя наблюдаваше как заедно или поотделно разговаряха с Никси. Малката отговаряше учтиво и дори се поотпусна благодарение на Мейвис и на момченцето, с което бяха почти връстници.

„Да, странна групичка сме“ — отново си каза Ив, въпреки че ако се съдеше по оживения разговор, другите не споделяха мнението ѝ.

Измъкна се за малко, за да провери докъде е стигнала Пийбоди в издирването на хора, закупили недвижимо имущество близо до дома на съдия Мос и къщата на Суишърови, и си помисли, че трябва да притежаваш много силен характер, за да изоставиш привичната си работа и да се върнеш към непривичната роля на любезна домакиня.

Елизабет Баристър я причака във фойето:

— Никси е прекрасно дете.

— И е куражлия.

— Добре, че е смела, иначе няма да издържи, защото скръбта идва на приливи и отливи. Тъкмо си кажеш, че си я преодолял, отново те обхваща.

„Тази жена знае що е скръб“ — помисли си Ив и промълви:

— Постъпвате много благородно предвид... миналото.

Елизабет поклати глава, скришом погледна към дневната.

— С Ричард допуснахме много грешки. Прекалено много. Приехме, че смъртта на дъщеря ни е наказание за греховете ни.

— Виновникът беше сенатор Деблас.

— От твоя гледна точка — кимна Елизабет. — Ала тя беше наша дъщеря и плати за грешките ни. С Кевин съдбата ни даде втори шанс.

Той осмисли живота ни. — Лицето ѝ засия, като изрече името на момчето. — Ако Никси пожелае, нашият дом е отворен за нея. Вярвам, че ще ѝ помогнем да преодолее травмата, и то с помощта на Кевин. Двамата с него вече се сприятелиха. Чух я да му разказва за помещението за забавления, което било „върхът на сладоледа“. Удобно ли е за малко да отидем там?

— Разбира се. Ще ви заведе.

Ив си спомняше Кевин като кльощаво хлапе с парцаливи дрехи, неотлъчно следвано от измършавял котарак. Сега беше понапълнял, израснал бе с няколко сантиметра, от печалното му изражение нямаше и следа. Усмивваше се широко и притискаше до гърдите се Галахад.

— Истински дебелак е — подхвърли, — едва го нося.

— Ами... — Тя се престори, че не забелязва гневния поглед на котарака, който рано или късно щеше да си отмъсти, задето го бяха нарекли „дебелак“. — Пусни го, ако ти тежи.

— А, не, харесва ми. И аз имам котарак — казва се Доупи. Скоро ми купиха и кученце, което кръстих Буч. Ходя на училище и ям като кон.

Елизабет се засмя:

— Вярно е.

— Ако имах кон... — Малкият дяволито погледна осиновителката си, а Ив си помисли, че хлапето добре си знае интереса. — Ако имах кон, щях да го яздя като каубой.

— Не бързай толкова, господинчо. Да видим как ще се справиш с Буч. Обичаш ли конете, Никси?

— Веднъж в парка погалих кон, който беше впрегнат във файтон. Беше много кротък.

Щом влезе в залата за развлечения, Кевин сякаш се озова в самия рай; възторжено извика, пусна на пода Галахад и се втурна към най-близкия игрален автомат.

Елизабет се обърна към Ив:

— Остави ги на мен. Волю-неволю станах специалистка по електронните игри.

Ив облекчено въздъхна и побърза да отиде в кабинета си. Като видя, че Уебстър се е облегал на рамото на Пийбоди, изръмжа:

— Остави на мира партньорката ми!

Той се изправи, но за да не излезе, че се е стреснал от забележката ѝ, заяви:

— И без това след малко трябва да се свържа с шефовете, за да им докладвам.

— Гледай да не се задържаш около нас. Откри ли нещо, Пийбоди?

— Изглежда, пак улучихте в десетката. Три месеца след като съдът е решил бракоразводното дело в полза на Даян Къркендал, някаква компания, наречена „Трайангъл Груп“, е купила триетажна сграда близо до жилището на Мос. Сумата е била значителна, но са я платили в брой. Странното е, че са държали сградата празна и са я дали под наем едва шест седмици след смъртта на Мос. Проучих наемателите, но явно не са замесени. От началото на март 2054 година „Трайангъл Груп“ са собственици и на двуетажна къща на две преки от болницата, в която е работила Джейнин Бренеган. Интересното е, че там наемателите се сменят точно на всеки шест месеца. Нищо чудно да открием там членове на „Касандра“ или „Думсдей“.

— Къркендал, Клинтън, Айзънбери. „Трайангъл Груп“^[1]. Много хитро. Ще докажем, че те стоят зад фирмата.

— Трудна работа, лейтенант — отбеляза Пийбоди.

Ив прекоси кабинета, върна се. Знаеше, че Уебстър е почтен човек, но все пак той беше от „Вътрешни разследвания“ и сигурно щеше да докладва, че хората от екипа ѝ работят извънредно. А големите клечки побесняваха, когато някой си позволише да работи допълнително без съответното разрешение.

Обаче имаше начини да бъде заобиколен правилникът.

— Дежурството ти приключи — обърна се към партньорката си. — Също и на хората от екипа. Регистрирайте края на работното време.

— Ама още не сме...

— Казах — приключихме за днес! Не ме интересува какво правиш у дома и в свободното си време, детектив. — Докато говореше, тя неискрено се усмихна на Уебстър. — А ти, Уебстър, ако искаш да свършиш нещо полезно, бягай да рапортуваш на шефовете си. Направи така, че през следващите четирийсет и осем часа да не ми дишат във врата.

— Добре. Дай нареждания на партньорката си. Внезапно и необяснимо оглушах.

— Пийбоди, прехвърли информацията в служебния си компютър и отиди в управлението.

— Няма ли да проверим кой живее в тези сгради?

— Ще го отложим за утре. Налага се да имаме поне шест часа принудителен престой. Екипът вече ще работи в управлението — така ще избегнем въпросите на „Вътрешни разследвания“, които умират да разберат с какво се занимаваме тук. Съвещанието започва в седем сутринта — запази зала. Предай на хората от екипа да отидат в службата или тази нощ да работят у дома. — Тя вече си представяше как ще проведе операцията, постепенно в съзнанието ѝ се оформяше стратегията. — Търсете сгради или къщи, купени от същата фирма или друга с подобно название. Или пък от хора, които са живели в сградата до болницата. Веднъж доберем ли се до базата им, ще обмислим тактиката и ще ги нападнем.

— Тук ли ще работите, лейтенант?

— Ще се занимавам със същото издирване. С теб непрекъснато ще поддържаме връзка. Попаднем ли на важно разкритие, ще дойда в управлението. Запомни ли всичко?

— Разбира се.

— Тогава изведи от дома ми всички ченгета.

Тя тръгна към вратата, но Уебстър се обади:

— Един момент, Далас. На никого не влиза в работата какво правя и аз през свободното си време. Ако случайно намеря копия от данните, до които се е добрала детектив Пийбоди, ще се позабавлявам и може би ще стигна до желанния резултат по-бързо от двете ви.

— Пийбоди, съгласна ли си да се състезаваш с човек от „Вътрешни разследвания“?

— Когато имам конкуренция, работя по-добре.

— Точно това се иска от теб. Разбий го! — заяви Ив и излезе.

„Нещата се подреждат идеално — помисли си. — Щом ни оставят на спокойствие, с Рурк най-сетне ще размотаем кълбото. В тази къща все е останал някой цивилен, който да се занимава с двете деца, за да не ми пречат да работя.“

Отби се в компютърната лаборатория, където Бакстър и Трухарт очакваха нареждания.

— Проверете кои са били предишните собственици на сградите — каза им. — Може би по някаква линия са свързани с престъпниците

— да речем, че са служили заедно в армията, или са техни родственици. Разберете къде са сега. Може пък някой да пропее. Приберете се у дома и използвайте личните си компютри. Официално не сте на работа.

В коридора я пресрещна Съмърсет:

— Лейтенант, не е редно да зарязвате гостите.

— Заври си отзад лекцията по етикеция. Предай на Рурк, че го чакам в неговия кабинет. Действай!

Фактът, че беше поставила иконома на мястото му, я изпълни със задоволство. Затвори се в кабинета на Рурк и нареди на компютъра да се включи.

Изчакайте гласовото идентифициране.

Потвърдена парола „скъпа Ив“. Включвам се.

— Божичко, ако някой чуе идиотската парола, ще ме спуга от подигравки! — възкликна тя. — Този Рурк сякаш не знае, че къщата е пренаселена от ченгета! Компютър, искам пълна информация за „Трайангъл Груп“.

Работя... „Трайангъл груп“ е компания за сделки с недвижимо имущество, подразделение на корпорацията „Файв бай“.

— Къде се намира седалището ѝ?

Работя... Адресът на централата на „Трайангъл груп“ е Пенсилвания авеню 1600 във Вашингтон.

— Покажи картата на Вашингтон. Маркирай посочения адрес.

Работя... На посочения адрес се намира Белият дом.

— Много благодаря за сведението. Тази информация е известна дори на мен. Искам всички данни за корпорацията „Файв Бай“.

Тя се облегна назад, докато чакаше компютърът да изпълни задачата. Рурк влезе:

— Викала си ме. Трябва ли ти помощ?

— Къркендал е купил къщи близо до домовете на две от жертвите. Сградите са хубави, представляват добра инвестиция. Изглежда, че още не ги е продал. Имотите са купени от компанията „Трайангъл Груп“, подразделение на корпорацията „Файв Бай“.

— Това с триъгълника го разбирам. — Той се приближи, накара я да стане от стола му. — Логично е — убийците са трима. Но какво означава „Файв Бай“^[2]? Може би, че групата е от петима души.

— Пет по пет, Рурк. Размърдай си мозъка.

— Пет по пет прави двайсет и пет.

— Не се съмнявам, че знаеш таблицата за умножение. Само че тази фраза е заета от жаргона на военните.

— Хвана ме натясно. Нямам представа какво означава.

— Ще ти кажа. „Всичко е на пет“ означава, че всичко е наред.

— Аха. — Той погледна монитора. — Виж ти, седалището на компанията било в Белия дом! Страхотни мегаломани са тези типове! А офисите на корпорацията очевидно са в Пентагона, в сградата на Обединените нации и... в Бъкингхамския дворец. Колкото и да е голяма манията им за величие, не са преуспели бизнесмени. Никога не съм чувал за такава компания. Хм, да видим какво ще излезе.

— Ще поработиш ли вместо мен? Трябва да рапортувам на командира. Дано още малко ме оставят на мира.

— Добре, но те моля след това да се отбиеш при гостите. Мейвис заяви, че ще те замества — един Бог знае какво ще ѝ щукне.

Ив проведе разговора, провери докъде е стигнал Фийни, който тъкмо приключваше, и едва тогава се зае с ролята на домакиня.

Завари в гостната само възрастните.

— Всичко е наред — побърза да я успокои Елизабет. — На децата им е толкова хубаво, че реших да останем още малко.

— Добре. Радвам се.

— Не се чувствай длъжна да ни правиш компания — обади се Майра. — Очевидно си много заета. И сами можем да се забавляваме.

— Сто на сто ще ви бъде по-весело без мен — избърбори Ив.

Никси и Кевин спряха да си починат. Малката си мислеше, че е хубаво да има някой, с когото да си играе, въпреки че този някой е момче. Родителите му изглеждаха симпатични. Майка му даже поигра с тях на „Междузвездни войни“ и за малко не победи.

Все пак Никси се радваше, че Елизабет отиде в гостната. Човек не можеше да говори за всичко пред възрастните. Искаше ѝ се да разпита Кевин за това-онова.

— Защо говориш различно от вашите? — беше първият ѝ въпрос.

— Говоря като всички хора.

— Вашите имат особен акцент. Защо не говориш като тях?

— Може би защото невинаги са били мои родители. Обаче вече са ми истински майка и баща.

— Какво, осиновиха ли те?

— Да. Тогава си направихме купон. Все едно имах рожден ден. Купиха ми голяма шоколадова торта.

— Сигурно е било хубаво — промълви Никси, ала стомахът ѝ се сви. — Някой убил ли е истинските ти майка и татко?

— Другата ми майка — поправи я той. — Сегашната ми майка е истинската.

— Добре де, другата ти майка. Някой уби ли я?

— Нее! — Кевин се наведе и помилва Галахад. — Случваше се да изчезне по няколко дни и да ме остави без храна. Леле, ако знаеш как огладнявах! Понякога беше мила, друг път ме биеше и викаше: „Ще те смажа, малък лайнар!“ — Усмихна се, но изражението му бе някак неприятно. — Такава беше физиономията ѝ, когато ме биеше. Сегашната ми майка никога не ме бие, баща ми също. От време на време изглеждат ето така. — Съвси вежди и се помъчи да изглежда строг. — Обаче се случва много рядко. Освен това не ме изоставят и вече не гладувам като преди.

— Къде те намериха?

— Взеха ме от едно място, на което изпращат децата без родители. Дават ти храна, има и игри, само че на мен не ми харесваше. Извадих късмет, че останах там много малко. Новите родители ме взеха и сега живеем във Вирджиния в голяма къща... Е, не е голяма колкото тази, но е много хубава. Имам си моя стая, позволиха ми да взема и Доупи.

Никси прокара език по устните си:

— И мен ли ще заведат във Вирджиния? — Знаеше, че има такъв щат и че главният град се нарича Ричмонд, защото в часовете по география бяха учили за всички щати и главните им градове. Ала за нея нямаше по-хубав град от Ню Йорк. Само тук се чувстваше като у дома.

— Не знам. — Кевин наклони глава и любопитно я изгледа. — Не живееш ли в тази къща?

— Никъде не живея. Едни хора влязоха в нашата къща и убиха мама и татко.

— Сериозно? — Той се облещи. — Защо?

— Защото баща ми беше добър, а те — лоши. Така каза Далас.

— Кофти късмет. — Малчуганът я помилва, както беше погалил Галахад. — Изплаши ли се?

— А ти как мислиш? — сопна се Никси, ала той не се разсърди, а продължи да я гледа със съчувствие.

— Аз така щях да се шубелисам, че щях да спра да дишам — промълви.

Гневът ѝ премина, тя кимна:

— Наистина много се изплаших. Убиха ги, обаче аз оцелях и сега трябва да остана тук, за да не ме намерят лошите хора. Далас ще ги залови и ще ги тикне в шибания затвор.

Кевин притисна длан до устните си, крадешком погледна към вратата и прошепна:

— Не бива да казваш „шибан“. Мама се сърди, когато ме чуе да говоря лоши думи.

— Тя не е моя майка — с треперещо гласче изрече Никси, а в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Малчуганът я прегърна през раменете:

— Не плачи. Ако искаш, ще стане майка и на теб.

— Искам си моята майка!

— Нали каза, че е умряла?

Никси облегна глава на свитите си колене:

— Не ми позволяват да се върна вкъщи, нито да ходя на училище. И въобще не знам къде е Вирджиния...

— Само да знаеш колко е хубаво! Имаме голям двор и кученце. Понякога то пишка на пода. Много е смешно.

Тя въздъхна:

— Ще попитам Далас дали трябва да замина за Вирджиния. — Избърса сълзите си, изправи се и се приближи до домашния скенер: — Къде е Далас?

Далас е в кабинета на Рурк.

— Ще ти дам нещо, ама да го пазиш като очите си. — Никси внимателно откачи проследяващото устройство, прикрепено към блузата ѝ, закачи го на ревера на Кевин. — Чрез това апаратче Съмърсет разбира къде се намирам. Сега искам да говоря само с Далас и с никого друг, затова трябва да останеш тук и да играеш на автоматите, докато се върна.

— Добре. После ще ти покажа на картата къде се намира Вирджиния.

Съмърсет беше я развел из къщата и тя горе-долу се ориентираше. Взе асансьора, за да не мине покрай гостната, изтича по коридора и се качи по стълбището.

Съблазняваше се да избяга. Само че къде да отиде? Страхуваше се да остане сама. Койл ѝ беше разказвал, че в градове като Сайдуок децата, които никой не иска, спят в кашони и просят за храна.

Не искаше да спи в кашон, обаче не беше честно да я изпращат във Вирджиния, и то без да я попитат дали иска да замине.

На пръсти мина край една врата, спря и се послуша. Отвътре не се чуваше нито звук, затова тя се осмели да надникне вътре. Помещението се оказа кабинетът на Далас, но нея я нямаше.

Никси пристъпи до следващата врата.

— Пипнахме ги долните мръсници! Погледни списъка на живущите в сградата, намираща се на две преки от паркинга, на който е била убита Бренеган!

Никси позна гласа на Далас. Беше някак особен — като на поголемите момчета в училище, когато заговорничеха да набият някого.

— Две имена са познати псевдоними на членове на „Касандра“. Единият наемател се е занимавал с пластична хирургия и вече не е между живите. Обзалагам се, че той е променил външността на Къркендал и Клинтън. Другият излежава присъда в затвор на друга планета. Трябва да го разпитам, но знаеш колко мразя междупланетните пътувания.

— Ако извадя късмет и открия главната им квартира, ще се разминеш с пътуването. Само не ме юркай, лейтенант.

— Добре де.

— И престани да се разхождаш, че ме изнервяш. Остави ме да поработя половин час, отиди да тормозиш другиго.

— Изпратих хората си по домовете им. Само ти си ми под ръка.

— И това ако не е късмет, здраве му кажи.

Нещо избръмча, Ив грозно изруга. Никси си каза, че ако само бе си помислила такива думи, щяха да я накажат да не излиза от къщи цял месец.

— Далас слуша!

— Съобщение от диспечера за лейтенант Ив Далас. Обезвредено е заключващото полицейско устройство на входната врата на семейство Суишър.

— Проклети хлапета!

— На местопроизшествието е изпратена патрулна кола. Потвърдете, че сте уведомена за инцидента.

— Потвърждавам. Патрулиращите да чакат пред къщата. За всеки случай да носят предпазни жилетки. Ще бъде там след десет минути.

— Прието. Заключващото устройство трябва да бъде подменено. Край.

— Не виждам защо трябва да отиваш, щом изпращат патрулна кола — промърмори Рурк.

— Днес хванах няколко хлапета, които се мъчеха да влязат в къщата. Трябваше да им дам да се разберат, но имах по-спешна работа. Ако са вътре, искам да поправа грешката си. Ако ли пък са наблизо, ще ги пипна и ще им отровя живота.

— Идвам с теб.

— Не се занасяй, Рурк! И сама ще се справя с нахалниците. — Тя замълча, после примирено въздъхна: — Добре, добре, няма да рискувам. Ще взема Бакстър. Ти си необходим тук. Пийбоди всеки момент ще бъде в управлението. Поддържай връзка с нея.

— Сложи си предпазната жилетка.

— О, боже. — Никси чу глух звук, сякаш някой изрита бюрото. — Добре, мамче.

— По-късно, когато ти я сваля, сигурно няма да ме наричаш така.

— Ха-ха, много смешно. И така, трябва ми двацет минути, за да отида и да се върна, и още десет — за да ступам келешите. След половин час ще бъде при теб.

Никси с все сили хукна по коридора, сърцето ѝ биеше до пръсване. Тичешком слезе по стълбището, намери асансьор и нареди на компютъра да я заведе в библиотеката на приземния етаж.

Там имаше странична врата, през която се излизаше на паркинга, а Никси знаеше коя е колата на Далас.

Ив настигна Бакстър, който тъкмо си тръгваше:

— Искам да ме придружиш. Някой е прецакал заключващото устройство на къщата на Суишърови. Следобедът прогоних от там цяла шайка хлапета. Сигурно са се върнали. Трухарт, вземи колата. След като с партньора ти напляскаме гамените, ще го кача на такси. — Подхвърли на Бакстър предпазна жилетка и добави: — Сложи я. Не бива да рискуваме.

Той понечи да свали сакото си.

— Ако обичаш, преоблечи се другаде! Не държа да видя онова, което наричаш „мъжествената ти гръд“. — Тя извади от джоба си малко дистанционно устройство, набра някакъв код.

— Какво е това? — полюбопитства колегата ѝ.

Ив започна да губи търпение:

— Устройство за дистанционно управление на колата. Използвам го, за да не губя време да я изкарвам от гаража.

— Брей! Хитро! Може ли да пробвам?

Тя пхна апаратчето обратно в джоба си и се сопна:

— Бягай да си сложиш жилетката! Искам да се върна след половин час, за да продължа работата си. — На излизане мина край гостната и направи знак на Мейвис да излезе в коридора: — Виж какво, налага се да изляза за малко, а като се върна, ще бъда много заета. Можеш ли да забавляваш гостите?

— Това най-много го умея. Може ли преди вечерята да ги заведем при басейна? Имаш ли нещо против?

— Напротив, идеята е прекрасна. — Ив се опита да си представи как приятелката ѝ подскача във водата заедно с Майра и Елизабет. — Обаче си сложи бански костюм, чуваш ли?

Никси, която вече беше навън, чу бръмченето на двигател, скри се зад едно дърво и затаи дъх. Видя как колата на Далас изскочи от гаража и спря пред къщата, чу изщракването на ключалките.

Знаеше, че не бива да го прави. Обаче толкова ѝ се искаше да се върне вкъщи. Поне за малко. Да види дома си за последен път, преди да я изпратят някъде, преди да ѝ намерят нови родители.

Отново погледна към къщата, после изтича до колата, пропълзя отзад и легна на постелката. Едва затвори вратата, чу как някой излезе от къщата. Затвори очи и си представи, че е невидима.

— Този път ти се е паднала жестока кола, Далас.

Никси позна гласа на Бакстър. Божичко, колко ли щяха да ѝ се карат, ако я намереха!

— Не пипай нищо по таблото! — срязва го Ив. — Щом свършим с тази дивотия, искам да помогнеш на Пийбоди. Сигурна съм, че базата им се намира в Уест Сайд. Мамка му, може да е само на няколко преки от тук!

— Ще ги открием, не бери грижа. Защо привидно ни освободи? Заради копия от „Вътрешни разследвания“ ли?

— Уебстър няма да ни създава проблеми, но шефовете мразят, когато някой работи извънредно, без да го съгласува с тях. Освен това в момента съм в немилост — покрай този случай две ченгета загинаха, други бяха ранени, пъхаме си носовете в дела, разследвани от колеги, едно от които е приключено и предполагаемият извършител лежи в затвора. Големите клечки смятат, че работя прекалено бавно. Не искам да им давам повод да ме отстранят и друг да поеме разследването.

— Донякъде сама си го изпроси, като приюти детето в собствения си дом.

— Знам.

— Постъпи правилно, Далас, в интерес на Никси. Вярно, че трябваше да бъде под охрана, но повече ѝ бяха необходими спокойствие и утеха.

— Необходимо ѝ е и още нещо — да заловя убийците на близките ѝ, обаче ми е много трудно, защото непрекъснато ме занимават с глупости. Затова ще работим извънредно, а Уебстър ще се погрижи началството да не ни безпокои... Ето я патрулката. Да побързаме, че имаме много работа. — Ив слезе от колата, приближи се до двамата униформени: — Влизахте ли в къщата?

— Не, лейтенант. Беше ни наредено да чакаме отвън. Ей онзи прозорец на втория етаж светеше. — Единият полицай кимна към къщата. — Като спряхме отпред, светлината угасна. Никой не е излизал.

— Проверихте ли задния вход?

— Беше ни наредено да стоим тук.

— Божичко, и двамата ли сте толкова безмозъчни? Хлапетата сигурно са избягали. Бакстър, мини отзад, аз ще вляза през парадния вход. А вие двамата стойте тук и се помъчете да изглеждате като ченгета.

Тя се изкачи по стълбите, приближи се до вратата, разгледа заключващото устройство и бравата — бяха счупени. „Работа на малките вандали“ — помисли си, ала изведнъж я обзе лошо предчувствие. Извади оръжието си и с ритник отвори вратата.

Насочи го наляво, надясно, обратно в центъра. Изкомандва домашния компютър да включи осветлението и се послуша.

На пода във фойето бяха разхвърляни бутилки от долнопробни алкохолни напитки, пликчета от соев чипс, остатъци от храна за къщи — още едно доказателство, че хулиганите са проникнали в къщата и са си устроили купон.

Нещо изскърца на горния етаж, тя прекоси фойето и тръгна към стълбището.

Никси не чуваше нищо, затова се осмели да надникне през задното стъкло на колата. Видя двамата полицаи и прехапа устни — идваше ѝ да заплаче с глас. Нямахше да я пуснат да влезе. Дори да опиташе да се шмугне през откренатата врата, щяха да я видят.

Внезапно проблеснаха светкавици, полицаите политнаха назад и се строполиха на тротоара. Двама души, целите в черно, изтичаха от отсрещната страна на улицата и светкавично се вмъкнаха в къщата.

Сенките!

Никси искаше да изкрещи колкото ѝ глас държи, ала от гърлото ѝ не излезе нито звук; тя се просна на постелката в задната част на колата. Сенките щяха да убият Далас и Бакстър също както бяха убили родителите ѝ, Инга и Койл. Щяха да им прережат гърлата, а тя не можеше да им помогне.

Изведнъж си спомни миниатюрния видеотелефон, който беше ѝ дал Рурк, с треперещи пръсти го извади от джоба си. С всичка сила натисна бутона, изпълзя от колата и през плач заповтаря:

— Помощ! Помощ! Ела веднага! Лошите са тук. Ще убият Далас! Побързай!

После изтича в дома си.

Рурк доволно потри ръце — нямаше нищо по-приятно от това да надхитриш врага. Беше въпрос на време да стигне до сърцевината. „В калта винаги остават следи“ — помисли си. Следите го отведоха от „Трайангъл Груп“ до „Файв бай Файв“ и до друга корпорация, назована

„Юнифайд Екшън“, управлявана от Клариса Брансън, която бе сред лидерите на „Касандра“.

Ив беше заловила побърканата терористка, която искаше да убие двама им и за капак да взриви Статуята на свободата. Клариса и Уилям Хенсън, човекът, който беше я обучил. И двамата бяха мъртви. Обаче...

Той нареди на компютъра да търси недвижими имуществва в Ню Йорк, закупени от Клариса Брансън, Уилям Хенсън или на името на двамата.

Погледна часовника — Ив вече беше в къщата на Суишърови. Реши да не ѝ разваля удоволствието, което, въпреки твърденията ѝ, тя несъмнено щеше да изпита, като напляска тайфа глупави хлапета.

— А, пипнах ли ви! — възкликна и се втренчи в монитора. — Брансън Уилямс е купил жилище на Седемдесет и трета улица в Уест Сайд. Както обикновено моето ченге имаше право. Май все пак ще ѝ прекъсна забавата.

— Рурк! — Съмърсет, който по принцип беше олицетворение на учтивостта и спокойствието, се втурна в кабинета, без да почука. — Никси е изчезнала!

— Бъди по-конкретен.

— Няма я тук. Свалила проследяващото устройство и го закачила на ризата на момчето. Казала му, че отива да говори с Далас, и го оставила в помещението с игралните автомати. Домашният скенер я търси навсякъде — няма я в къщата.

— Успокой се. Няма как да мине през портала. Най-вероятно е в... — Той изведнъж си спомни, че Ив е излязла с колата. — Да му се не види!!! — Обърна се към видеотелефона на бюрото, в същия момент устройството в джоба му избръмча. Извади го, чу гласчето на Никси. — Съмърсет, повикай подкрепления! — кресна и набра шифъра, с който се отваряше тайно чекмедже. — Свържи се с Пийбоди и другите, кажи им какво става!

— Ще им се обадя, докато пътуваме към къщата на Суишърови. Ще те придружа. Детето беше поверено на мен.

Вместо да спори, Рурк провери оръжието, което беше извадил, подхвърли го на Съмърсет, взе друго, втурна се към асансьора и подвикна:

— Ако ще идваш, побързай!

[1] Triangle (англ.) — Триъгълник. — Б.пр. ↑

[2] Five by five (англ.) — Пет по пет. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ив не се изкачи по стълбището, а извади комуникатора си и натисна бутона за свързване с Бакстър, ала той не се обади. Тя мислено изруга, изпрати на диспечера закодирано съобщение, което означаваше „Полицай в беда.“ Дори да се окажеше, че на горния етаж се крият не убийци, а банда хлапета, предпочиташе да понесе подигравките, но да не рискува.

Обърна се, на пръсти тръгна към задната част на къщата. Смяташе отново да се обади на Бакстър и да се качи на горния етаж по стълбището за прислугата.

Тъкмо прекрачи прага на кухнята, осветлението се изключи, стана тъмно като в рог.

Тя се приведе и макар сърцето ѝ да подскочи, умът ѝ продължи да разсъждава трезво. Убийците бяха я изпреварили и вместо да им устрои клопка, тя бе попаднала в капана им. Обаче още можеше да грабне сиренцето и да им избяга.

Натисна бутона за свързване с диспечера, за да повика въоръжено подкрепление, ала устройството не работеше.

Престъпниците бяха блокирали всички електронни приспособления. Много хитър ход, само че за да я хванат, първо трябваше да я намерят. Бог знае какво бяха направили на Бакстър — несъмнено бяха го отстранили, също и полицаите пред парадния вход. Насили се да не мисли за тях — в подобен момент емоциите можеха да я погубят.

„Сега съм сама срещу тях — каза си. — Да видим кой ще победи.“

Зрението ѝ се приспособи към мрака и все така приведена, тя запристъпва към апартамента на домашната помощница. Усети, че някой я следва, рязко се обърна, готова да натисне спусъка на оръжието си.

Позна Никси по уханието, което се излъчваше от косата ѝ. Прехапа език, за да не изругае, с длан запуши устата ѝ и я издърпа в

гостната на Инга.

— Мамка му, откачи ли? — прошепна.

— Видях лошите, видях ги! Влязоха в къщата и се качиха горе.

Нямаше време за въпроси.

— Слушай внимателно! Скрый се тук! Да не си посмяла да гъкнеш! Ще излезеш само когато ти кажа.

— Обадох се на Рурк. Повиках го по видеотелефона.

„Само това ми липсваше! Знае ли какво го очаква?“ — помисли си тя. Не биваше да изпада в паника, първо трябваше да направи всичко възможно да запази живота на момиченцето.

— Добре. Не излизай, докато или той, или аз не ти кажем. Онези не знаят, че си тук. Няма да те намерят. Стой тук, чуваш ли? Отивам да ги хвана.

— Недей! Ще те убият.

— Няма. Трябва да ги хвана, защото Бакстър е ранен. — „Или мъртъв“ — помисли си. — Защото това ми е работата. А ти ще ме слушаш и ще се подчиняваш! — Прегърна Никси, прекоси помещението, накара малката да се пъхне под канапето. — Да не си посмяла да излезеш, че ще те смажа от бой!

Открехна вратата към стълбището и облекчено въздъхна — пантите бяха добре смазани и не скърцаха. Единствената й мисъл беше да отвлече вниманието на престъпниците, за да не намерят детето.

Сигурна бе, че Рурк ще доведе подкрепления. Знаеше още, че той е на път към Суишърови и се мъчи да потисне тревогата си за нея.

Като сянка се изкачи по стълбището и се послуша.

Цареше мъртвешка тишина. Несъмнено престъпниците бяха с очила за нощно виждане, бяха се разделили и я търсеха. Бяха завардили външните врати и сега минаваха от стая в стая. Бе излъгала Никси. Този път щяха да я намерят — търсеха ченге и нямаше да оставят непроверено местенце в къщата.

Имаше само една възможност да я спаси — да се покаже.

Онези смятаха, че са я заблудили и че очаква да намери в къщата само банда хлапета, затова няма да е извадила оръжието си.

Време беше и тя да ги изненада.

Изпъна рамене, натисна спусъка, насочвайки бластера наляво и надясно, втурна се през отворената врата.

Отляво някой отвърна на огъня, ала Ив се просна на пода, претърколи се и отново стреля.

Видя черния силует, чу глухо тупване, когато нападателят политна назад и се блъсна в стената.

Хвърли се към него. Беше един от мъжете — в мрака не можеше да разбере дали е Къркендал или Клинтън. Важното бе, че беше зашеметен от изстрела ѝ. Дръпна очилата му за нощно виждане, изтръгна от ръцете му бластера и дългия нож. По стълбището проехтяха стъпки, тя залегна, същевременно сложи очилата. Стори ѝ се, че изведнъж прогледна — всичко наоколо беше оцветено в зелено и изглеждаше нереално. Затъкна ножа в колана си, прицели се с двата бластера, скочи на крака и натисна спусъците.

С периферното зрение долови движение зад себе си, понечи да се обърне, но закъсня — ножът разреза коженото ѝ яке е и се заби в рамото ѝ, което не беше защитено от предпазната жилетка.

Подтиква на болката, тя замахна с юмрук и със задоволство чу как изхрущя счупена кост.

Отново стреля, ала черната сянка не се отказваше лесно — нахвърли се върху нея и я изрита в гърдите. Ив падна, бластерите се изплъзнаха от пръстите ѝ. Опита да си поеме дъх, за миг пред очите ѝ притъмня.

После видя Айзънбери — ужасната жена се усмихваше, въпреки че от носа ѝ течеше кръв. Оръжието ѝ беше в кобура, и ръката си стискаше нож.

„Харесва ѝ да си играе с противника“ — помисли си Ив.

— Ченгетата идват! — провикна се съучастникът на Айзънбери.
— Откажи се!

— Как не! Пипнах мръсницата! — Жената се усмихна още по-широко. — Откога чакам този момент. Ставай, гадино!

Ив измъкна ножа, затъкнат в колана ѝ, и макар че болката в рамото ѝ бе нечовешка, присмехулно подхвърли:

— Лейтенант Гадина! Счупих ти скапания нос, Джили!

— Скъпо ще ми платиш за това. — Айзънбери подскочи, завъртя се, заднешком изрита Ив и едва не я улучи в лицето. Опита да забие ножа в гърдите ѝ, но острието не можа да проникне през предпазната жилетка.

— Носиш жилетка, а? — просъска Айзънбери, отново подскочи и се озова лице в лице с Ив. — Знаех, че си шубе.

Ив финтира, после заби юмрук в зъбите на ухилената убийца:

— На, хапни си!

Онази побесня, посегна към бластера си. Ив се изправи на пръсти, готова за отскок. В този момент лампите блеснаха и ги заслепиха.

Рурк се втурна през входната врата и отскочи встрани миг преди престъпникът да натисне спусъка на бластера. След секунда Съмърсет включи осветлението.

Рурк видя как нападателят свали очилата за нощно виждане и потърси прикритие. Като чу шума откъм стълбището, на сърцето му олекна — Ив беше жива и се сражаваше. Стреля още веднъж, отскочи в противоположната посока.

— Помогни на Ив! — извика на Съмърсет и се спусна след престъпника, като се заслушваше. Стори му се, че чува воя на сирени, но още бяха прекалено далеч. Знаеше, че е по-разумно да изчака пристигането на полицията, ала жадуваше да пролее кръв, да отмъщава.

Преди да завие по коридора, писък и шум от падане за миг отвлякоха вниманието му.

Зарядът, изстрелян от бластера, парна рамото му. Усети миризма на изгорена плът и кръв, прехвърли оръжието в лявата си ръка, направи салто и отново натисна спусъка.

Някакво стъкло изтрещя и се счупи, стотици късчета полетяха във въздуха.

Престъпникът политна назад, Рурк се хвърли върху него.

Ив лежеше пред апартамента на Инга; трепереше от болка, ръцете ѝ бяха окървавени. Още стискаше ножа, сякаш пръстите ѝ бяха запоеени за ръкохватката. Айзънбери беше под нея, лицата им бяха толкова близо, че Ив виждаше как приближаващата смърт помрачава погледа на убийцата.

Чуваше плача на момиченцето, скрито под канапето, ала всичко ѝ се струваше нереално, все едно един от кошмарите ѝ се повтаряше. Кръв, смърт, ножът, който сякаш пареше пръстите ѝ...

Някой тичаше надолу по стълбището. С усилие тя се претърколи и се просна по гръб на пода. От жестоката болка за миг ѝ причерня, стори ѝ се, че се намира в мръсната хотелска стаичка, обляна в червена светлина, чу се как моли за пощада.

— Лейтенант! — Съмърсет коленичи и се наведе над нея. — Позволете ми да проверя къде сте ранена.

— Не ме докосвай! — Тя заплашително вдигна ножа. — Да не си посмял да ме пипнеш!

Забеляза, че малката още е под канапето. Беше пребледняла като платно, личицето ѝ беше изпръскано с кръвта на Айзънбери. Очите ѝ бяха изцъклени от ужас. „Все едно са моите очи...“ — като в просъница си помисли Ив.

С усилие се изправи на крака и залитайки отиде в кухнята.

Рурк беше жив. Бе окървавен... винаги се проливаше кръв... ала беше жив и се обърна да я погледне.

Ив поклати глава, зави ѝ се свят, краката ѝ се подкосиха. Запълзя и се добра до Къркендал, който беше проснат на пода.

И неговите дрехи бяха окървавени, но беше жив. Все още. Тя стисна ножа, насочи острието към гърдите на изверга.

Счупена ли беше ръката ѝ? Чула ли беше изпращяването на счупена кост? Чувстваше болка, но усещането повече приличаше на спомен. Ако забиеше ножа в чудовището, ако отново и отново го забиеше в гърдите му, осъзнавайки какво прави, болката щеше ли да изчезне?

Гледаше как кръвта капе от пръстите ѝ и знаеше, че може да го направи. Тогава може би кошмарът щеше да свърши.

Детеубиец, който издевателства над слабите. Затворът не беше достатъчно сурово наказание за него.

Допря до сърцето му върха на ножа и ръката ѝ се разтрепери. Трепетът премина нагоре към рамото ѝ, стигна до сърцето ѝ. Тя отдръпна ножа.

Коленичи, затъкна го в колана си и промърмори:

— Хората ми са пострадали. Повикай линейка.

— Ив...

— Не сега! — От гърлото ѝ напираше да излезе ридание... или писък. — Изпратих Бакстър да охранява задната врата. Очевидно са го обезвредили. Не знам дали не е мъртъв.

— Полицайте пред къщата са зашеметени с електрошок. Може би състоянието им е тежко, но са живи.

— Трябва да разбере какво е станало с Бакстър.

— Добре, но чакай да видя тежко ли си ранена. От рамото ти тече кръв.

— Той... Не, не той, а Айзънбери ме улучи, но няма страшно. Паднах и сигурно си изместих рамото.

— Дай да видя. — Рурк внимателно ѝ помогна да се изправи, обаче болката беше толкова силна, че тя пребледня.

— Хвани ме здраво! — прошепна.

— Скъпа, първо трябва да изпиеш нещо обезболяващо.

Ив поклати глава:

— Дръж ме здраво. — Тя също се вкопчи в него, втренчи се в невероятните му сини очи, докато се подготвяше за онова, което щеше да последва.

Рурк рязко дръпна ръката ѝ — от болката стомахът ѝ се преобърна, пред очите ѝ притъмня, — и намести рамото ѝ.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изохка тя, залитна, но съпругът ѝ я държеше здраво. — Добре съм. Вече съм по-добре. — Силната болка я върна към действителността, помогна ѝ да осъзнае къде се намира. — Къде е детето?

— Със Съмърсет.

Икономът се приближи — носеше малката, която беше обвила ръчички около шията му и облягаше глава на рамото му.

— Жива и здрава е — обясни с треперещ глас. — Само е изплашена. Трябва да я изведем оттук.

— Искам да го видя. — Никси вдигна глава. Сълзи обливаха лицето ѝ, но погледът ѝ беше твърд. — Искам да видя кой уби скъпите ми хора. Далас ми обеща, че когато хване лошите, ще ми позволи да ги видя.

— Не мисля, че...

— Не те карам да мислиш — прекъсна го Ив, а когато малката го пусна и стъпи на пода, я хвана за ръката. — Жената е мъртва — добави. — Счупи си врата, когато се изтъркаляхме по стълбите. — „Имах късмет — не беше ръката ми, както си помислих отначало, въпреки че още ме боли като развален зъб.“ — Горе има още един.

— В безсъзнание е и е с белезници — побърза да я успокои Съмърсет.

— Този тук е тежко ранен — продължи тя. — Но ще остане жив. Ще живее дълго — дано да е много дълго, защото никога повече няма да е на свобода. Ще яде, ще пикае и ще спи където и когато му заповядат. Там, където отива... чуваш ли, Къркендал? — Тя разтърси убиета. — Ще те изпратят на място, страшно като смъртта. И ще бъдеш принуден да търпиш ден след ден, ден след ден.

Никси се загледа в човека на пода, вкопчи се в окървавения длан на Ив и каза, като отчетливо произнасяше всяка дума:

— Далас ще те тикне в шибания затвор. А когато умреш, ще отидеш в ада.

— Точно така, скъпа. — Съмърсет се наведе и отново я взе в прегръдките си. — Сега с теб ще излезем и ще оставим лейтенанта да си гледа работата.

Пийбоди се втурна в къщата, следваше я цяла армия полицаи.

— Боже господи! — възкликна.

— Бакстър е ранен. Предполагам, че е отзад. Провери дали е жив — нареди Ив на партньорката си, после се обърна към един униформен: — Един от заподозрените е на горния етаж; в безсъзнание е и е с белезници. В съседната стая лежи мъртва жена, която също е член на престъпната група. С този тук стават трима. Погрижи се веднага да изпратят линейка, хора от отдела за закрила на децата, съдебен лекар, „метачи“ и капитан Фийни от компютърния отдел.

— Лейтенант, изглеждате зле — сигурно сте ранена...

— Не разсъждавай, а изпълнявай! — срязва го тя. — Моя си работа как изглеждам. — Понечи да изтича до задната врата да провери какво е състоянието на Бакстър, но видя, че Пийбоди го е прегърнала и го води по коридора. Испита такова облекчение, че за миг краката ѝ се подкосиха. — Трябваше да предположа, че този мошеник не е мъртъв. Защо не ми се притече на помощ, Бакстър?

— Улучиха ме... поне така мисля. — Той притисна ръка до тила си, показва окървавения си длан. — Последното, което помня, е, че паднах — сигурно съм си ударил главата върху плочките в задния двор. Това главоболие ще ме довърши...

— Има сътресение — намеси се Пийбоди. — Трябва да го прегледа лекар.

— Погрижи се да го закарат в болницата.
— Да му се не види, какво е станало тук? — избърбори Бакстър.
— Има ли убити?
— Един от престъпниците е мъртъв — отвърна Ив.
— Слава богу, че няма други жертви. Ще ми разкажеш по-късно.
Пийбоди, красавице моя, дай ми нещо обезболяващо.
Рурк леко докосна гърба на Ив:
— Да видим в какво състояние е ръката ти. Всъщност трябва да се подложиш на цялостен преглед.
— Глупости! За момент се разсеях, Айзънбери се възползва и ме улучи, но аз тъпкано ѝ го върнах.
— От носа ти тече кръв.
— Аз пък счупих нейния. Да видим сега кой е шубе! Изритах я през вратата, обаче проклетницата се вкопчи в мен и заедно полетяхме надолу по стълбището. При падането си счупи врата. Като се озовахме долу, вече беше мъртва. — Ив докосна пострадалото си рамо, обърна се към Рурк и едва сега видя, че и той е ранен. — Господи! Сериозно ли е?
— Не. За момент се разсеях и онзи ме улучи — с усмивка отговори той. — Обаче болката е ужасна.
Тя прокара окървавените си пръсти по страната му:
— Насинил ти е окото.
— Едно насинено око е нищо в сравнение с онова, което му причиних. Искаш ли с теб да... О, това вече е прекалено крайно! — добави, когато Ив отпра ръкава му.
— И без това тази риза вече не става за нищо. — Ив докосна рамото му и той грозно изруга. — Раната е доста дълбока.
— И твоята. — Рурк вдигна вежди, посочи съпругата си на хората от медицинския екип, които бяха дошли с линейката. — Дамите са с предимство.
— Не, цивилните! — озъби се тя. — Освен това не съм дама.
Той се засмя, целуна я по устните:
— Ти си моята дама. За да нямаме повече разногласия, предлагам заедно да изтърпим да се погрижат за раните ни.
Това я устройваше — щеше да си изкара яда на медиците, да ги заплаши с насилие, ако им хрумне да я закарат в болницата. Докато ѝ оказваха първа помощ, можеше да координира работата на екипите, да

направи запис на рапорта си и да наблюдава как изнасят ранените престъпници и трупа на съучастничката им.

Първата ѝ работа на другата сутрин бе да започне разпитите на двамата оцелели.

— Ще придружа задържаните — прошепна ѝ Пийбоди. — Намериха се прекалено много доброволци за това задължение. Сигурна съм, че някой ще се опита да отмъсти заради Найт и Престън.

— Утре ще ги разпитаме поотделно.

— Изпрати някого на този адрес. — Рурк ѝ подаде компютърна разпечатка. — Бас държа, че ще попаднете на главната квартира на престъпната група.

Ив прочете написаното и се усмихна:

— Знаех си! Пийбоди, намери униформени, на които имаш доверие, повери им охраната на Къркендал и Клинтън. Не е моментът да се безпокоим, че някой ще ни дърпа ушите, задето работим извънредно! Събери екипа — още тази нощ ще нападнем леговището на тези зверове.

— Само така, лейтенант!

— Първо се обади на момчетата от отдела по електроника. И на... чакай да помисля... включи в екипа Джулс и Бринкман от „Бомби и експлозиви“. Може би убийците са поставили подслушвателни устройства и са минирали къщата. Всички да носят бронезилетки и предпазни шлемове. Възможно е престъпниците да са повече от трима. Ще се свържа с командира, за да поискам разрешение за акцията. — Обърна се към Рурк и добави: — Ако искаш, може да участваш.

— Не знам по-приятен начин за прекарване на вечерта.

— Изчакай ме, идвам след пет минути. — Тя се отдалечи, докато вървеше, извади комуникатора си. Изведнъж забеляза как един криминалист прибира оръжието ѝ в плик за вещественни доказателства и му кресна: — Това си е мое, глупако. Дай ми го!

— Съжалявам, лейтенант, но оръжието трябва да бъде приложено като доказателство.

— Мама му стара, знаеш ли колко време отнема да получиш... Командир Уитни, един заподозрян е мъртъв, двама са задържани.

— Вече съм на път към местопроизшествието. Съобщиха ми, че са ранени четирима полицаи, в това число и самата ти.

— Медиците ми оказаха първа помощ, линейката закара в болницата тримата ранени. Заподозрените вече са в ареста. Открихме адрес, на който смятаме, че се намира главната квартира на престъпниците. Свиках моя екип, обадих се и на двама колеги от „Бомби и експлозиви“. Тъй като домът ми се намира по-близо до къщата на Суишърови и предполагаемата бърлога на убийците, смятам оттам да координирам действията на екипа. Разбира се, с ваше разрешение, сър.

— Ще се видим там. Тежко ли си ранена, лейтенант?

— Ще оцелея, сър.

— Сигурен съм.

Щом той прекъсна връзката, Ив се обърна към криминалистите:

— Искам всички веществени доказателства! Обградете местопрестъплението така, че и пиле да не може да прехвъркне. Който се издъни, ще му схрускам задника за закуска.

Рурк я настигна и подхвърли:

— Обичам те, когато се заканваш. Действа ми възбуждащо.

— До края на нощта ще имаш много поводи да се възбудиш — изръмжа тя, но неволно се усмихна щом Рурк метна на раменете ѝ скъсаното ѝ яке.

Ала усмивката ѝ помръкна, когато видя Съмърсет да седи в една от колите на Рурк и да държи Никси на коленете си. Той свали стъклото и подвикна:

— Извинете, лейтенант, но бях принуден да обещаая, че няма да тръгнем, преди тя да говори с вас.

— Нямам време за... — Ив млъкна, когато Никси вдигна глава и я погледна. — Какво?

— Може ли да ти кажа нещо, но насаме? Много те моля.

— Разполагаш с шейсет секунди, които вече текат. Побързай. — Тя тръгна по тротоара, изгледа на кръв зяпачите, събрали се зад полицейските заграждения, седна зад волана на колата си, направи знак на Никси да се качи и изръмжа:

— Отзад ли беше се скрила?

— Тъхъ.

— Би трябвало да те смажа от бой, но няма да го направя, защото рамото още ме боли и защото донякъде помогна с глупавата си постъпка. Можех да се справя с тримата нападатели... — Тя докосна

рамото си, което пулсираше от болка. — Все пак се радвам, че Рурк дойде навреме.

— Исках да си отида вкъщи.

Ив отпусна глава на облегалката. Много по-лесно ѝ беше да задържи трима въоръжени и опасни престъпници, отколкото да пристъпва в „минното поле“ на детските емоции.

— Е, отиде! И какво намери? Нещо грозно, нещо ужасно, което вече не е твоят дом.

— Искаше ми се отново да го видя.

— Разбирам. Само че това е само къща — нещо, изградено от строителни материали. Мисля, че не ти е мъчно за постройката, а за живота, който си имала, преди да се случи нещастиято. И ако си честна, ще признаеш, че имам право.

— Ще ме изпратиш в друг град, нали?

— Ще ти дам възможност — най-добрата, която мога да ти осигуря. — Ив вдигна глава, обърна се към детето. — Нанесоха ти жесток удар. Можеш да се изправиш или да останеш повалена. Според мен ще избереш първото. Елизабет и Ричард са добри хора. Съдбата е била жестока към тях, понесли са много удари. От сърце искат да ти дадат дом, да те направят член на семейството им. Щастливото минало няма да се върне, но може би те очаква прекрасно бъдеще. Само от теб зависи какъв ще бъде животът ти оттук насетне. Гледай напред, обаче не забравяй колко хубаво е било в този дом, преди да дойдат лошите хора.

— Страхувам се, Далас.

— Значи не си толкова глупава, колкото те мислех. Но не си и бърза. Замини с Ричард и Елизабет, виж дали ще ти хареса да живееш с тях.

— Вирджиния далеч ли е оттук?

— Не много.

— Ще може ли от време на време да се срещам с теб, Рурк и Съмърсет?

— Защо не? Можем да го уредим, щом толкова държиш отново да видиш този грозник Съмърсет.

— Обещавах ли? Знам, че изпълнявах обещанията си. Каза, че ще хванеш лошите и го направи. Затова ти вярвам.

— Обещавам най-тържествено. А сега ме остави да си гледам работата.

Никси коленичи на седалката, наведе се към Ив и я целуна по страната. Облегна глава на здравото ѝ рамо и въздъхна:

— Мъчно ми е, че те раниха, докато ми помагаше.

— Не е сериозно. — Ив с изненада видя, как ръката ѝ сякаш по своя воля посегна да погали светлорусата косица на момиченцето. — Полицайте често ги раняват.

Тя остана в колата и през предното стъкло се загледа в Никси. Малката се приближи до Рурк, той се наведе и се заслуша в думите ѝ, а когато тя го целуна, силно я прегърна, помогна ѝ да се настани до Съмърсет, помахаша ѝ за довиждане. Обърна се, направи няколко крачки, отвори врата на служебната кола и седна до Ив:

— Добре ли си?

Тя поклати глава:

— Изчакай още минута.

— Готов съм да те чакам, колкото пожелаеш.

— Тя ще се справи с живота. Куражлия е, има голямо сърце. Изкара ми ангелите, като се втурна в къщата — в този момент се състарих поне с десет години, но не мога да отрека, че постъпи смело.

— Знаеш, че те обича.

— Боже, само това ми липсваше.

— Ти я намери и я спаси. С течение на времето, когато се поуспокои, ще те обикне още повече... Между другото, постъпи правилно, като ѝ позволи да види лицето на мръсника.

— Дано да е така, защото тогава още не разсъждавах трезво. Падането по стълбите... — Ив се поколеба и добави: — Ще ти призная нещо, което не бих казала другиму. Не беше само падането... Кръвта, ножът, болката... сякаш ме върнаха в миналото. Чух как вратът на онази жена се счупи, звукът отекна като ехо в съзнанието ми. После излязох и те видях. Испитах странно облекчение, но то сякаш засягаше само част от мен. — Тя въздъхна. — Нямах да ми попречиш, нали? Щеше да се отдръпнеш и да ми позволиш да забия ножа в гърдите му.

— Да. Щях да те оставя да сториш каквото смяташ за необходимо.

— Дори да извърша хладнокръвно убийство ли?

— Не се измъчвай, Ив. — Рурк я помилва по страната, накара я да извърне глава и да го погледне. Очите му вече не блестяха като сини въгленчета, а бяха спокойни и уверени. — Нямаше да го сториш.

— За малко не го направих. Все едно усетих как ножът се забива в плътта на детеубиеца.

— Да, за малко. Ако нещо в теб беше се пречупило, щяхме да го преодолеем. Ала вродената ти почтеност нямаше да ти позволи да извършиш хладнокръвно убийство. Просто си изпитвала необходимост да коленичиш с ножа в ръка и да осъзнаеш какво се случва.

— Май имаш право.

— Утре ще се изправиш срещу двамата убийци, за да ги разпиташ. Запомни, че онова, което им причини, е хиляди пъти по-страшно, отколкото ако бе забила нож в сърцата им. Надхитри ги, попречи им да изпълнят мисията си, задържа ги.

— Хванеш ли един, друг като змия веднага използва изпод някой камък. — Ив предпазливо докосна рамото си. — Затова трябва бързо да си възвърна формата, за да тръгна по петите на следващия.

— Обичам те лудо, лейтенант!

— Вярвам ти. — Тя се усмихна и целуна обгореното му рамо — жест, какъвто обикновено не правеше, когато имаше опасност някой да ги наблюдава. — Отиваме у дома, преобличаме се и веднага продължаваме работа.

Докато се отдалечаваха, тя надникна в огледалцето за обратно виждане. „Най-обикновена къща — помисли си. — Ще измият кръвта, ще прогонят смъртта. Ще се нанесе друго семейство.“

От сърце се надяваше животът на тези хора да бъде щастлив.

Издание:

Нора Робъртс. Оцеляване в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2005

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-473-123-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.